TERRY GOODKIND

ZPOVĚDNICE

POSLEDNÍ ČARODĚJOVO PRAVIDLO

MEČ PRAVDY

TERRY GOODKIND

Poslední čarodějovo pravidlo

ZPOVĚDNICE

CONFESSOR
Sword of Truth

Copyright © 2007 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

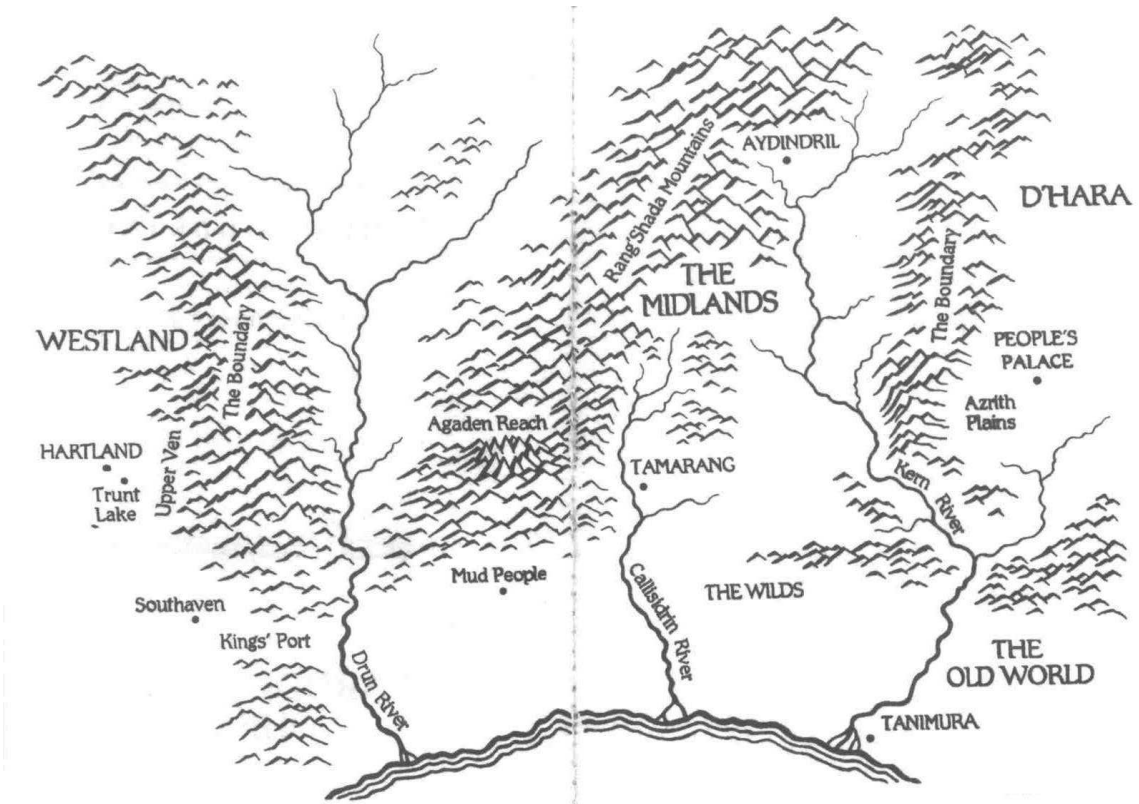
Translation © **Ivana Drábková, 2009**

Copyright 2009 © for the Czech edition
by **CLASSIC**

Cover Art © by **Vladimír Bondar**

ISBN 978-80-86707-96-9

Distribuce – tel: 283 882 490
e-mail: classic-books@volny.cz

WESTLAND
The Boundary
Upper Ven
HARTLAND
Trunt Lake
Southaven
Kings' Port
Drun River
Agaden Reach
Mud People
Rang'Shada Mountains
AYDINDRIL
THE MIDLANDS
TAMARANG
Callistarin River
THE WILDS
D'HARA
The Boundary
PEOPLE'S PALACE
Azrith Plains
Kem River
THE OLD WORLD
TANIMURA

Překlad názvů na mapě:

Westland – Západozemí, **The Boundary** – Hranice, **Hartland** – Hartland, **Southaven** – Jižní úkryt, **King's Port** – Královský průchod, **Upper Ven** – Horní Ven, **Trunt Lake** – jezero Trunt, **Drun River** – řeka Drun, **Agaden Reach** – Agadenská pustina, **Mud People** – Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** – hory Rang'Šada, **The Midlands** – Středozemí, **Aydindril** – Aydindril, **Tamarang** – Tamarang, **The Wilds** – Divočina, **Callisidrin River** – řeka Callisidrin, **D'Hara** – D'Hara, **People's Palace** – Palác lidu, **Azrith Plains** – Azrithské planiny, **Kern River** – řeka Kern, **Tanimura** – Tanimura, **The Old World** – Starý svět.

Mému dobrému příteli Marku Mastersovi, člověku
s pozoruhodným tvůrčím nadáním, odhodláním
a cílevědomostí, jenž je živým důkazem všeho, o čem
píši: že člověk, prostřednictvím své lásky k životu, díky
statečnosti, slušnosti a rozvážné síle, nepoznamenané
nenávistí, dokáže ve všech, kteří ho poznají, probudit to
nejušlechtilejší, co v sobě lidé mají.

Kapitola první

Richard byl stále neklidnější. Očekával, že se mu během nějakého zápasu konečně naskytne vhodná příležitost. Ale od té doby, co se před dvěma týdny přišel Jagang s Kahlan podívat na první utkání v Ja'La, se už císař neukázal.

Richardovi to dělalo velké starosti. Proč? Snažil se nemyslet na to, co všechno mohl Jagang Kahlan udělat, a zároveň se nemohl ubránit představám toho nejhoršího.

Seděl připoutaný řetězem k vozu, obklopený kruhem stráží, a nemohl s tím nic dělat. Navzdory tomu, jak zoufale si přál něco udělat, nezbývalo mu nic jiného než přemýšlet a čekat na vhodnou příležitost. Pořád bylo riziko, že se žádná příležitost nenaskytne, a pak bude přinucen jednat, ale tím, že by něco podnikl jen ze zoufalství, by ničeho nedosáhl, a navíc by se tím připravil o možnost využít příležitost, kdyby přece jen nějaká přišla. Přesto ho čekání dohánělo k šílenství.

Z posledního zápasu Ja'La ho bolelo celé tělo a toužil si lehnout a odpočinout si. Věděl však, že mu obavy moc spánku nedopřejí, jak tomu bylo i posledních několik dní. Ale potřeboval se vyspat, protože zítra budou hrát nejdůležitější utkání. To mu, jak doufal, už přinese příležitost, na kterou tak dlouho čekal.

Když zaslechl vojáka, který přinášel jídlo, vzhlédl. Richard byl tak hladový, že se těšil i na stále stejná, natvrdo vařená vejce. Voják, který táhl malý vozík s jídlem, prošel kruhem stráží, utvořeným kolem zajatců z Richardova týmu. Stráže mu nevěnovaly moc pozornosti. Kola vozíku vydávala pravidelný skřípavý zvuk, jak ho muž za sebou táhl po udusané zemi. Před Richardem se zastavil.

„Natáhni ruce," řekl s nožem v ruce, kterým začal něco na vozíku krájet.

Richard poslechl. K velkému překvapení mu na dlani přistál pořádně tlustý odřezek šunky.

„Co to je? Poslední pořádné jídlo před zítřejším rozhodujícím zápasem?"

Muž s vozíkem vykročil k dalšímu zajatci a přes rameno odpověděl: „Dorazily zásoby. Všichni dostali najíst."

Richard zůstal překvapeně zírat na vzdalující se vojákova záda. Johnrock, s červenými symboly pokrývajícími jeho tvář i horní část těla, hvízdl uspokojením, že dostal konečně něco jiného než vařená vejce. Poprvé od příjezdu do vojenského ležení dostali kus nějakého masa. Doposud jim dávali převážně vejce. Občas dostali řídký guláš, ve kterém plavalo pár kousíčků skopového. Jednou také byla hovězí polévka.

Richarda by zajímalo, jak se zásoby dostaly až k armádě Císařského řádu. Rozptýlené oddíly d'haranské armády měly za úkol zastavit proud zásob na sever. Vyhladovět Jagangovu armádu byl jediný způsob, jak ji bylo možné zastavit.

Jako by Richard neměl už tak dost starostí. Silný plátek šunky, který držel v ruce, představoval další vážný problém. Věděl, že je pravděpodobné, že občas nějaký konvoj se zásobami unikne pozornosti d'haranských oddílů, ale tahle dodávka jídla přišla v pravý čas.

Starý svět byl rozlehlý. Richardovi bylo jasné, že d'haranské oddíly nemohou být všude. Na druhou stranu uvažoval, jestli šunka na jeho dlani je známkou toho, že se generálu Meiffertovi a mužům, se kterými odešel na jih, nedaří tak, jak si představoval.

Johnrock přiběhl s cinkajícím řetězem za sebou. „Rubene! Dostali jsme šunku! Není to skvělý?"

„Být svobodný by bylo skvělý. Jíst šunku jako otrok mi zas tak skvělý nepřipadá."

Johnrockovo nadšení trochu pohaslo, ale za chvilku se zase rozzářil. „Ale být otrok a jíst šunku je mnohem lepší než být otrok a jíst vejce, nemyslíš?"

Richard neměl náladu se s ním přít. „Asi máš pravdu."

Johnrock se zasmál. „To teda mám."

V houstnoucím šeru tiše jedli. Richard nakonec musel uznat, že měl Johnrock pravdu. Už skoro zapomněl, jak dobře může chutnat něco jiného než vařená vejce. Maso také dodá jeho týmu sílu. Budou ji potřebovat.

Johnrock s plnou pusou se přisunul ještě blíž. Polkl a olízl si šťávu z prstů.

„Rubene, řekni, co se děje? Je nějakej problém?“

Richard pohlédl na svého statného křídelního útočníka. „Jak to myslíš?“

Johnrock si utrhl proužek masa. „No, dneska ti to moc nešlo.“

„Vyhráli jsme o pět bodů.“

Johnrock mu pohlédl do očí. „Ale dřív jsme vyhrávali o víc.“

„Soupeři jsou čím dál houževnatější a není tak snadné je porazit.“

Johnrock pokrčil ramenem. „Kdyžto říkáš, Rubene…“ Chvíli přemýšlel, zjevně nespokojený s jeho vysvětlením. „Ale nad tím silným týmem… víš, před pár dny, jsme vyhráli o hodně víc. Pamatuješ? Jak na nás pokřikovali urážky a začali se rvát s Brucem ještě dřív, než hra vůbec začala…“

Richard si na to mužstvo pamatoval. Bruce byl jeho nové levé křídlo, nahradil původního hráče, jenž byl v zápase, na který se přišel podívat Jagang s Kahlan, brutálně zabit. Richard se zpočátku obával, že jako vojákovi Císařského řádu se mu nebude moci chtít poslouchat kapitána, který byl pouhým zajatcem, ale Bruce to v pohodě zvládl.

Toho dne, o kterém mluvil Johnrock, křídelní útočník soupeřícího týmu začal vykřikovat urážky na vojáky z Richardova týmu a vysmívat se jim, že poslouchají zajatce. Bruce odpověděl na urážky tak, že k němu klidně došel a zlomil mu ruku. Rvačka, která se vzápětí rozpoutala, byla zlá, ale sudí ji rychle ukončil.

„Vzpomínám si. No a co?“

„Myslím, že to byl mnohem těžší soupeř než dneska, a přesto jsme je porazili o jedenáct bodů.“

„Ale dnes jsme vyhráli. A na tom jediném záleží.“

„Jenže ty sám jsi říkal, že musíme všechny úplně rozdrtit, jestli chceme hrát s týmem císaře.“

Richard se zhluboka nadechl. „Všichni jste si vedli skvěle, Johnrocku. Myslím, že jsem vám to zkazil já.“

„Ne, Rubene – nic jsi nepokazil.“ Johnrock se zasmál a přátelsky šťouchl Richarda do ramene pěstí. „Jak říkáš, vyhráli jsme. Jestli vyhrajeme i zítra, čeká nás už jen finále s císařovým mužstvem.“

Richard se spoléhal na to, že když nic jiného, tak se Jagang přijde podívat aspoň na své mužstvo. Určitě si ten zápas nenechá ujít.

Velitel Karg Richardovi řekl, že císař pozorně sleduje, jak roste pověst jejich týmu. Jenže Richardovi dělalo starosti, proč se Jagang nepřišel přesvědčit na vlastní oči. Předpokládal, že bude chtít ohodnotit pravděpodobné vyzyvatele jeho týmu, a přijde se proto podívat alespoň na posledních pár zápasů před finálovým.

„Neboj, Johnrocku. Zítra ten tým porazíme a pak budeme hrát s mužstvem císaře.“

Johnrock věnoval Richardovi postranní pohled a na rtech mu pohrával úsměv. „A potom, až vyhrajem, budem si moct vybrat ženskou. Hadí tvář to slíbil.“

Richard žvýkal šunku a díval se na muže, jemuž na obličej i tělo namaloval rudou barvou symboly síly a vítězství.

„Jsou mnohem důležitější věci.“

„Možná jsou, ale jaká jiná odměna nás v životě ještě čeká?“ Na tvář se mu vrátil úsměv. „Jestli vyhrajeme nad týmem císaře, budeme mít ženský.“

„Napadlo tě někdy, že to, co ty považuješ za odměnu, může pro ženu, kterou si vybereš, znamenat nejhorší noční můru?“

Johnrock se zamračil a chvíli Richarda pozoroval. Pak se zakousl do šunky.

„Proč mi to říkáš?“ zeptal se nakonec Johnrock s neskrývanou zlostí. „Nikdy bych ženě neublížil.“

Richard si jeho výrazu nevšímal. „Jak se ti líbí markytánky?“

„Markytánky?“ Johnrock, zaskočený takovou otázkou, se poškrábal na rameni a chvíli přemýšlel. „No, většinou jsou to ošklivé staré babizny.“

„Takže, když o ně nemáš zájem, pak ti na výběr zbývají zajatkyně – ženy, které odvedli z domova, od rodiny, manželů, dětí a všeho, co milovaly. Přinutili je sloužit pro rozptýlení vojáků, kteří jim pravděpodobně zabili otce, muže a děti.“

„No, já…“

„Ženy, které často slyšíme v noci křičet a naříkat.“

Johnrock uhnul pohledem. Pohrával si se zbytkem šunky. „Občas mě ze spaní probudí jejich křik a pak nemůžu usnout.“

Richard se zadíval mezerou mezi vozy a přes stráže do ležení. V dálce rostla do výšky mohutná stavba náspu. Domníval se, že lidem nahoře v Paláci lidu, poslední baště odporu proti Císařskému řádu, nezbývá nic jiného než čekat, až se na ně přivalí nepřátelské hordy. Nemohou nic dělat. Nemají kam se uchýlit do bezpečí. Víra, která poháněla Císařský řád, už pohltila celý svět.

Dole v ležení se kolem polních kuchyní tvořily hloučky mužů. V šeru a stínu zahlédl Richard nějakou ženu, která byla zrovna zavlečena do stanu. Kdysi měla své sny a naděje do budoucnosti, ale teď, když Řád nastolil svou vizi světa, stala se jenom majetkem, věcí. Venku se už stavěli do fronty vojáci jako vítězové,

čekající na odměnu za službu Císařskému řádu. Nakonec, navzdory všem vznešeným cílům, šlo vlastně jen o touhu několika jedinců ovládat ostatní, vnutit jim svou vůli, a pod záminkou morálních principů, kterým věřili a které jim podle nich k tomu dávaly právo, si brát všechno, co chtějí, a používat přitom jakékoliv prostředky.

O kus dál viděl Richard muže popíjet a hrát kostky nebo karty. Zásobovací vozy zřejmě přivezly i kořalku. Zdálo se, že je čeká rušná noc.

A Kahlan byla někde uprostřed toho nekonečného moře vojáků.

„Takže," řekl Richard, „pokud se nechceš přidat ke zneužívání zajatých žen, zbývají ti markytánky, které s tebou půjdou ochotně samy."

Johnrock se zase zamyslel a okusoval šunku. Pokud by tichá zuřivost dokázala řezat železo, Richard by se zbavil okovů a udělal by něco, aby dostal Kahlan pryč odtud do bezpečí – alespoň do takového bezpečí, které ještě mohl poskytnout svět, jejž zachvátilo šílenství.

„Víš, Rubene, ty mně dokážeš všechno naprosto znechutit."

Richard se na něj podíval. „A to mám lhát? Mám si něco vymyslet, abych uchlácholil tvé svědomí?"

Johnrock vzdychl. „Ne. Ale přesto…"

Richard si v tu chvíli uvědomil, že svému pravému křídlu nemůže brát chuť do zápasu, protože by třeba nemusel podat nejlepší výkon. Když zítra prohrají, promarní Richard svou příležitost hrát s mužstvem císaře a už nebude mít šanci znovu spatřit Kahlan.

„No, ale ty už máš slušnou pověst, Johnrocku. Diváci tě nadšeně vítají, když se objevíš na hřišti. Třeba

se najde spousta pěkných žen, které budou celé žhavé, aby získaly pozornost hezkého hráče vítězného týmu.“

Johnrock se nakonec rozveselil. „To je fakt. Už jsme si získali přízeň velkého množství vojáků. Diváci nás začínají vítat s jásotem a fandit nám.“ Ukázal rukou na Richarda. „Ty jsi kapitán. Ty budeš mít na výběr spoustu pěkných žen, které o tebe budou mít zájem.“

„Já chci jenom jednu.“

„A myslíš, že tě bude chtít? Co když s tebou nebude chtít nic mít?“

Richard otevřel ústa k odpovědi, ale pak je zase zavřel. Kahlan ho nezná. Co udělá, jestli se mu přece jen naskytne příležitost, aby se pokusil dostat ji pryč z dosahu Jaganga, a ona ho bude považovat jen za dalšího neznámého muže, který se jí chce zmocnit? A proč by si měla myslet něco jiného? Co když s ním nebude chtít jít? Co když se bude bránit? Určitě nebude mít čas, aby jí všechno vysvětlil.

Richard si povzdychl. To byla další věc, která se přidala k ostatním, jež mu dělaly starost a bránily mu ve spánku.

Kapitola druhá

Kahlan tiše seděla ve stínu u stěny předsíně na nízké kožené stoličce s rukama složenýma v klíně. Jillian seděla se zkříženýma nohama na zemi vedle ní. Kahlan čas od času pohlédla na Sestry, Ulicii a Arminu, jak pokračují v porovnávání knih, jež byly klíčem k otevření schránek Ordenu. Procházely je slovo za slovem a hledaly odlišnosti.

Některé z dalších Jagangových zajatých Sester našly v katakombách pod Palácem lidu třetí knihu, takže Ulicie a Armina měly další kopii, kterou mohly porovnat s těmi, které už měly – jednu z Paláce proroků, kterou už dlouho vlastnil Jagang, a tu, kterou objevil v katakombách v Casce, kde zajal všechny Sestry i Kahlan.

Název knihy měl znít *Kniha známých stínů.* Dvě z nich však na hřbetu měly napsáno *Kniha známého stínu.* Sestra Ulicie se nemohla shodnout se Sestrou Arminou v názoru, zda je tento detail důležitý nebo ne.

Z toho, co zaslechla, z útržků různých hovorů, si dala Kahlan dohromady, že bylo napsáno celkem pět kopií *Knihy známých stínů* a z toho že je jen jedna pravá, a čtyři jsou falešnými kopiemi. Jagang měl v současné chvíli tři z těchto pěti knih. Nejdůležitějším úkolem teď bylo získat je všechny. Kahlan pochopila, že někteří lidé tomuto úkolu zasvětili celý život.

Záhada se ještě prohloubila, když se zjistilo, že kniha, kterou nedávno objevili v katakombách pod Palácem lidu, má v názvu ‚známých stínů', což bylo správně. Už samotný název naznačoval, že první dvě knihy jsou falešnými kopiemi – což potvrdila i Kahlan – a ta poslední by mohla být ta pravá. Ale pořád to ještě nemohly tvrdit s jistotou.

Kahlan měla strach z toho, co bude dělat, až ji Jagang požádá, aby rozhodla, jestli nedávno nalezená kniha je pravá nebo falešná.

Podle toho, co Sestry připomněly Jagangovi, totiž že v knize samotné je stanoven postup ověření její pravosti, věděla Kahlan, že je k tomu potřeba zpovědnice. Pochopila, že tou osobou, zpovědnicí, je právě ona, ale že zároveň s minulostí zapomněla i to, kdo zpovědnicí je a co to obnáší. Neměla tušení, jak má rozlišit pravou knihu od falešných. Jaganga samozřejmě nezajímalo, jestli ví jak na to nebo ne. Očekával, že to rozhodne.

Podle názvu na hřbetech prvních dvou knih mohla prohlásit, že jsou falešné. Ale ta třetí měla správný název a Kahlan se neměla čeho chytit, protože text díky působení magie neviděla. Jagang teď zaměřil pozornost na Nicci, takže ji zatím nepožádal, aby posoudila pravost posledně objevené kopie.

Jenže až to udělá, Kahlan nebude schopna mu dát uspokojivou odpověď a Jillian za to zaplatí.

Sestry zatím v knihách nenašly žádné odchylky. Samozřejmě, jak už dříve nesměle upozornily císaře, ani nesrovnalosti ještě nic nedokazovaly. Mohly se lišit všechny tři, a pořád to všechno mohly být falešné kopie. Jak to měly poznat? Podle ničeho se nedalo usoudit, jestli je kniha pravá – i kdyby se ukázalo, že se liší od těch druhých dvou. Odlišnost sama o sobě nic nedokazovala.

Kahlan se domnívala, že jediný způsob, jak poznat, která je pravá a co jsou podvrhy, by bylo mít všechny kopie *Knihy známých stínů.* To muselo být jasné i Jagangovi. To byl zřejmě i důvod, proč se někteří lidé věnovali celý život pátrání po těchto knihách.

Ať už to bylo tak nebo tak, Jagang trval na tom, aby Sestry prohlédly všechny tři knihy, které zatím měl, a zjistily, jestli se liší. Sestry je proto pročítaly slovo za slovem.

Jagang jim na to dal spoustu času. Ačkoliv měl velký zájem zjistit, která z knih je pravou *Knihou známých stínů*, právě teď ho nejvíc zajímala Nicci.

Od chvíle, kdy se tu objevila, jí byl úplně posedlý. Nevzal si do postele žádnou jinou ženu a dokonce se nešel podívat ani na zápasy Ja'La. Kahlan připadalo, že je přesvědčen o tom, že když dokáže Nicci dát dostatečně najevo, jak hluboká a neovladatelná je jeho touha po ní, přesvědčí ji to o jeho skutečných citech a její vzdor vyprchá, a on ji nakonec získá.

Nicci však byla stále víc odtažitá.

Její lhostejné a odměřené chování Jaganga podivně přitahovalo, ale její vzdor ho provokoval k násilí, a ona si o to víc musela vytrpět. Kahlan si přesto nedovedla

představit, že by se – až přijde řada na ni – chovala jinak.

Několikrát se stalo, že Jagang po záchvatu zuřivosti rychle vychladl, když si uvědomil, že zašel příliš daleko. V takových případech přispěchaly Sestry a snažily se Nicci oživit. Po celou dobu, co se jí Sestry zoufale snažily zachránit život, přecházel Jagang po místnosti s ustaraným a provinilým výrazem ve tváři. Později, když byla uzdravená, dal zase najevo své rozhořčení a obvinil Nicci, že si za to mohla sama, protože ho k násilí vyprovokovala.

Občas, jako třeba včera večer, nechal Kahlan s Jillian v předsíni, odvedl si Nicci do ložnice a strávil s ní sám celou noc. Kahlan usoudila, že to byla jeho představa romantického vztahu. Jak Nicci odváděl, vyměnily si s Kahlan krátký a nenápadný pohled, plný porozumění. Svět zachvátilo šílenství a ony se obě ocitly v jeho víru.

Jagang byl od příchodu Nicci tak rozrušený, že nevěnoval pozornost téměř ničemu jinému. Nezajímal se o nic, *Knihou známých stínů* počínaje a zápasy Ja'La konče. Kahlan neměla hru Ja'La ráda, ale strašně toužila zase spatřit muže, kterému říkali Ruben. Ze vzrušených debat gardistů věděla, že tým velitele Karga zatím zvítězil ve všech utkáních, ale Kahlan chtěla na vlastní oči vidět kapitána týmu s podivnými symboly na obličeji, muže s šedýma očima, který ji znal.

„Hele, podívej," řekla Ulicie a poklepala na stránku v knize. „Tenhle vzorec je jiný než ty dva ostatní…"

Kahlan pohlédla na jejich záda ohnutá nad stolem, na kterém měly rozevřené knihy, které porovnávaly. Dva Jagangovi gardisté, střežící vchod do stanu na opačné straně, Sestry také pozorovali. Dva vojáci, kteří hlídali Kahlan, se o Sestry nezajímali. Střežili Kahlan. Když si

uvědomila, kam se upírají jejich zraky, zrudla a pramenem vlasů si zakryla odhalený výstřih v místech, kde jí chyběly na blůze knoflíčky.

„Hm, no jo," protáhla líně Sestra Armina. „Je to jinak uspořádané. Není to zvláštní?"

„Rozhodně se tak mnohem hůř hledají odlišnosti. A nejen to, podívej se sem: Jsou tu různé hodnoty azimutů…" Sestra Ulicie přisunula blíž olejovou lampu. „V každé Knize je jiná hodnota…"

Sestra Armina pokyvovala souhlasně hlavou, jak postupně kontrolovala sporné místo ve všech třech knihách. „Toho jsme si při kontrole prvních dvou kopií nevšimly, to nám uniklo. Vždycky jsem si myslela, že jsou stejné, ale jak je vidět, tak nejsou…"

„Takovou drobnost jsme snadno mohly přehlédnout." Sestra Ulicie ukázala na knihy. „Takže se všechny tři liší."

„Co myslíš, že to znamená?"

Sestra Ulicie si založila ruce. „Může to znamenat, že nejméně dvě jsou falešné kopie, ale klidně mohou být falešné všechny tři."

Sestra Armina nešťastně vzdychla. „Takže tenhle nový objev nám stejně není k ničemu. Nepřinesl nic zásadního, podle čeho bychom mohly poznat pravou od falešných kopií."

Sestra Ulicie na ni vrhla úkosem pohled. „Jeho Excelence má často věci, které bych nečekala, že může někde získat. Třeba objeví další kopie a my tak budeme mít konečně prostředky na to, abychom si mohly být jistější."

Rohož zakrývající vchod se náhle zvedla a Jagang strčil dovnitř Nicci. Klopýtla a padla Kahlan přímo k nohám. Krátce zvedla oči, ale předstírala, že Kahlan

přímo před sebou nevidí. Takhle klamaly Jaganga už od příchodu Nicci a jejich postoj se nezměnil.

Kahlan spatřila v jejích očích hněv. Ale také bolest. A nakonec zoufalství.

Kahlan ji chtěla obejmout, utěšit ji a říct jí, že zase bude všechno v pořádku, ale to nemohla. Rozhodně jí nemohla říct, že bude všechno v pořádku.

„Co jste zjistily?“ zeptal se Jagang a postavil se za Sestry.

Sestra Ulicie poklepala prstem na jednu z knih. Naklonil se jí přes rameno a podíval se na místo, na které ukazovala.

„Přímo tady, Excelence. V tomhle se všechny tři knihy liší.“

„Která je správná?“

Obě Sestry se trochu přikrčily.

„Excelence,“ pronesla Sestra Ulicie váhavě, „to se zatím nedá říct, na to je ještě moc brzy.“

„Musíme mít všechny kopie, abychom to mohly říct s jistotou,“ vyhrkla Sestra Armina.

Jagang se k ní otočil, chvíli na ni hleděl, a pak pro něj netypicky jen něco zabručel. Rozhlédl se kolem, aby se přesvědčil, že Kahlan sedí tam, kde jí přikázal být, a viděl také, že Jillian sedí vedle ní. Stráže je obě hlídaly.

„Pokračujte dál v porovnávání knih,“ řekl Jagang Sestrám. „Jdu se podívat na zápasy Ja’La. A hlídejte tu holku.“

Vystrčil Nicci ven a pak kývl prstem na Kahlan, aby šla taky a držela se v jeho blízkosti. Kahlan si vzala plášť a spěchala za ním. Byla ráda, že aspoň Jillian nemusí ven mezi vojáky a že nebude v blízkosti Jaganga. Jagang mohl samozřejmě uplatnit svou vůli

prostřednictvím Sester a ublížit Jillian podle libosti, kdykoliv se mu zachtělo.

Jak si Kahlan přehazovala plášť přes ramena, naznačila vystrašené Jillian, aby zůstala na místě. Dívka na ni upírala měděné oči a nakonec váhavě kývla na souhlas. Bála se zůstat sama. Kahlan ji chápala, ale nemohla Jillian poskytnout žádnou ochranu, ani kdyby šla s nimi.

Před stanem se pár desítek po zuby ozbrojených gardistů rychle seřadilo do útvaru a bylo připraveno doprovodit císaře. Statní svalovci v drátěných košilích a s naleštěnými zbraněmi vypadali hrozivě. Kahlan obstoupilo šest strážců, kteří sice vypadali méně hrozivě, ale přesto dost nesmlouvavě. Jagangova mohutná tlapa se sevřela kolem štíhlé bílé paže Nicci a vtáhla ji do mezery v hradbě gardistů.

Většina mužů Nicci hltala pohledem. Patřila sice Jagangovi, ale nemohli se na ni vynadívat. Dávali si však dobrý pozor, aby si císař nevšiml, jak na ni zírají. Kahlan se ulevilo, když podle jejich pohledů poznala, že ji žádný z nich nevidí.

Přestože obloha byla zatažená, mraky nebyly tak tmavé, že by hrozil déšť. Nějaký čas už nepršelo, takže půda vyschla a všude se prášilo. V jednotvárném šedém světle vypadal tábor ještě tmavší a pochmurnější. Ve vzduchu se vznášel kouř z ohňů, který alespoň částečně překrýval všudypřítomný zápach.

Cestou nekonečným a hlučným davem vojáků se Jagang vyptával jednoho ze svých osobních strážců na turnaj v Ja'La. Gardista císaři ve zkratce popsal jednotlivá utkání, která se konala od jeho posledního hlášení, a poskytl mu podrobný přehled o týmech, na které se Jagang ptal.

„A co Kargův tým?“ zajímal se Jagang. „Vede si dobře?“

Gardista přikývl. „Dosud je neporazený. Ale jejich včerejší vítězství nebylo tak přesvědčivé jako předchozí.“

Jagangův úsměv byl chladný jako ocel. „Doufám, že dneska vyhrajou. Abychom mohli ze všech týmů, které sem přišly můj tým vyzvat, rozdrtit právě je.“

Voják ukázal rukou doleva. „Právě hrají – tudy. Je to jejich poslední zápas. Podle toho, jak se turnaj vyvíjel, dnešní vítězství by je vyneslo do čela turnaje a vám by se, Excelence, mohlo splnit přání. Pokud prohrajou, budou hrát ještě vyřazovací zápasy. Ale jestli dneska vyhrajou, bude s nimi ve finále hrát váš tým.“

Zatímco se Jagang bavil s gardistou, Nicci se krátce ohlédla přes rameno na Kahlan. Věděla, že přemýšlí o muži, o kterém se jí zmínila. Kahlan pocítila záchvěv znepokojení.

Jak procházeli ležením ve směru, kterým je voják vedl, museli se prodírat davem diváků, kteří se tlačili kolem hřiště, slyšela Kahlan z dálky hlasité jásání a povzbuzování oblíbeného týmu. I takhle daleko od pole, kde neměli sebemenší šanci něco vidět, všichni s napětím očekávali zprávy o stavu utkání.

Bylo tu mnohem víc diváků, než kdy Kahlan při předcházejících zápasech viděla. Hrál se zřejmě hodně důležitý zápas a bylo vidět, jak jsou všichni vzrušení. Když se náhle ozval ohlušující řev, věděla, že jedno mužstvo skórovalo. Muži se tlačili dopředu a strkali se, dychtiví dozvědět se, který tým dal gól.

Jak gardisté vykřikovali rozkazy, a nebo odstrkovali vojáky z cesty, pevně semknutý dav se jen neochotně rozestupoval, aby udělal místo císaři a jeho doprovodu.

Cestu jim razil klín statných mužů, až se konečně dostali k ohrazenému prostoru po straně hřiště, který byl určen pro císaře. Gardisté, kteří se prodrali davem jako první, utvořili po obou stranách vymezeného prostoru neprodyšnou hradbu.

Přes hlavy diváků zahlédla Kahlan na hřišti pobíhající postavy hráčů. Ryk davu byl tak ohlušující, že neslyšela ani vlastní myšlenky. Zachytila záblesky červené barvy. Jenže přes tísnící se vojáky sledující hru a přes stěnu gardistů po stranách, o býčí šíji císaře přímo před ní ani nemluvě, bylo těžké zahlédnout víc než krátké útržky dění na hřišti.

Další bouřlivé ovace naznačily, že se jednomu z týmů podařilo vstřelit branku. Řev byl tak silný, že se až chvěla zem.

Malou skulinou mezi strážemi zahlédla něco zvláštního, co při jiných zápasech ještě neviděla. Kolem celého hřiště před diváky v pravidelných rozestupech stáli rozkročení muži s rukama za zády. Žádný z nich na sobě neměl košili, aby vynikla jejich svalnatá těla.

Kahlan jen zřídka viděla takové muže. Každý byl obrovitý. Všichni vypadali jako sochy odlité ze stejného kovu – z rozžhavené oceli.

Když Jagang vykročil k okraji hřiště, aby se podíval, co se děje, Nicci, která také viděla rozestoupené muže, na něž se Kahlan dívala, se k ní naklonila blíž. „Jagangův tým," pronesla tiše.

Kahlan pochopila, co tu dělají. Budou hrát s vítězem tohoto utkání. Nebyli tu ale jen proto, aby sledovali taktiku týmu, se kterým se utkají. Hlavním jejich úkolem bylo zastrašit muže na hřišti, kteří si vybojují právo s nimi hrát. Byla to neskrývaná hrozba toho, co vítězné mužstvo čeká.

Velitel Karg zahlédl přicházet císaře a protáhl se kruhem stráží. Kahlan ho poznala podle nezaměnitelného tetování na tváři. Oba muži spolu vtipkovali, zatímco hra pokračovala.

„Tvůj tým si vede dobře," zhodnotil Jagang, když křik trochu utichl.

Velitel Karg se ohlédl přes rameno a upřel na Nicci pohled – jako had pozorující kořist. Ona ho sledovala už dávno. Přelétl ji očima a pak zase obrátil pozornost k Jagangovi.

„No, Excelence, přestože mám dobrý tým, je mi jasné, že váš je nejen skvělý, ale také neporažený. Jsou to samozřejmě ti nejlepší z nejlepších."

Jagang přikývl. „Tvůj tým je zatím taky neporažený, ale ještě nehrál se skutečným soupeřem. Moji muži ho hladce porazí. O tom vůbec nepochybuju."

Velitel Karg si založil ruce a chvíli sledoval hru. Dav vzrušeně zařičel, když kolem přeběhl chumel hráčů, a pak zklamaně vydechl, když se jim nepodařilo vstřelit branku. Karg se opět otočil k císaři.

„Ale kdyby nad vaším týmem vyhráli –"

„Žádné ‚kdyby' nebude," přerušil ho Jagang.

Karg se usmál a sklonil hlavu. „Kdyby se jim to přece jen podařilo, byl by to velký úspěch pro takového vyzyvatele, jako jsem já."

Jagang pohlédl na velitele s pobaveným výrazem, naznačujícím, že ví, kam Karg míří. „Velký úspěch hodný velké odměny?"

Karg ukázal na muže na hřišti. „No, Excelence, jestli můj tým vyhraje, každý hráč dostane odměnu. Každý si bude moct vybrat ženu, kterou bude chtít." Založil si ruce za zády a pokrčil rameny. „Připadá mi správné, aby

ten, kdo sestavil a staral se o vítězný tým, dostal podobnou odměnu.“

Z Jagangova chraplavého smíchu Kahlan zamrazilo.

„Soudím, že máš pravdu,“ řekl Jagang. „Řekni, kterou bys chtěl, a když vyhrajete, je tvoje.“

Karg se chvíli pohupoval na patách, jako by přemýšlel, kterou si vybrat.

„Excelence, jestli vyhrajeme,“ velitel Karg vrhl přes rameno vychytralý pohled, „chtěl bych mít v posteli Nicci.“

Nicci ho probodla mrazivým pohledem, ostrým jako břitva.

Jagangův pobavený výraz se vytratil a vrhl přes rameno pohled na ženu, které v poslední době věnoval soustředěnou pozornost.

„Nicci není volná.“

Velitel přikývl a vrátil se ke sledování zápasu. Když trochu utichly bouřlivé ovace po dalším gólu, podíval se stranou po Jagangovi.

„Když jste si tak jist svým vítězstvím, Excelence, klidně mi ji můžete slíbit jako odměnu. Pokud doopravdy věříte, že váš tým zvítězí, stejně si nebudu moct svoji odměnu vybrat.“

„Pak není k takovému slibu žádný důvod.“

Karg ukázal na hřiště. „Jste si jist úspěchem svého týmu, Excelence? Nebo o něm snad pochybujete?“

„Dobře, Kargu,“ řekl nakonec Jagang, „jestli vyhraješ, bude na chvíli tvoje. Ale jenom na chvíli.“

Velitel sklonil hlavu. „Jistě, Excelence. Ale jak všichni víme, nemáte důvod k obavám, že by váš tým prohrál.“

„Ne, to nemám.“ Jagang upřel na Nicci svůj inkoustově černý pohled. „Nevadí ti tahle malá sázka,

že ne, drahá?“ Rty mu opět rozvlnil úsměv. „Koneckonců, je jen hypotetická, protože můj tým neprohraje.“

Nicci povytáhla obočí. „Jak už jsem vám řekla několikrát, nezáleží přece vůbec na tom, co chci nebo co mi vadí.“

Jagang na ni pohlédl s úsměvem, ale bylo vidět, že se mu hlavou honí myšlenky na krvavý trest za tuhle její drzost na veřejnosti.

Jak hra nabírala na prudkosti, okolní dav se tlačil dopředu, aby lépe viděl. Jagangovi gardisté odtlačovali diváky zpátky, aby měl císař dost místa. Chtěli si zajistit dostatečný prostor, aby ho mohli chránit. Když diváci viděli, že s gardisty nejsou žádné žerty, neochotně couvli a trochu se stáhli.

Zatímco Jagang a velitel Karg sledovali zápas a byli čím dál víc zaujati děním na hřišti, Kahlan se rozhlédla po svých strážcích a viděla, že i je hra pohltila. Vytahovali se na špičky a natahovali krky, aby lépe viděli. Kahlan se nenápadně přiblížila k Nicci. Jak gardisté společnými silami zatlačili diváky zpět, uvolnili tím trochu místa a Kahlan s Nicci získaly lepší výhled na hřiště i hráče.

„Ten rudě pomalovaný tým vede muž, o kterém jsem ti říkala,“ zašeptala Kahlan. „Myslím, že pomaloval sebe i své mužstvo proto, aby ho nikdo nepoznal.“

Jak hráči proběhli kolem, mohly si poprvé zblízka prohlédnout symboly namalované na jejich tvářích.

Když je Nicci spatřila, vypadala zděšeně. „Ach, duchové drazí…“

Udělala krok dopředu, aby lépe viděla. Kahlan, znepokojena náhlou změnou v jejím chování a očividným rozrušením, zůstala u ní.

Vtom zahlédla muže, kterému říkali Ruben. Přibíhal zleva s brokem pevně přitisknutým k hrudi a odrážel obránce soupeře, kteří se proti němu vrhali.

Kahlan se naklonila k Nicci a ukázala doleva, aby ji upozornila na muže jménem Ruben.

„To je on," řekla Kahlan.

Nicci se trochu předklonila a podívala se, kam Kahlan ukazuje. Když ho spatřila, z tváří se jí vytratila barva. Kahlan ještě nikdy neviděla nikoho tak rychle zblednout.

„Richard…"

V okamžiku, kdy Kahlan to jméno uslyšela, věděla, že je správné. To jméno se k němu hodilo. Nevěděla proč, ale prostě k němu patřilo.

Nepochybovala o tom, že má Nicci pravdu. Nejmenoval se Ruben, ale Richard. Pocítila zvláštní úlevu, že zná konečně jeho jméno… jeho pravé jméno.

Kahlan v obavě, že Nicci omdlí, ji trochu zezadu podepřela. Pod rukou, kterou jí položila na záda, cítila, jak se Nicci celá chvěje.

Jak udělal kličku před hráči soupeře a rozběhl se přes hřiště s oběma křídly po boku, zahlédl Richard koutkem oka Jaganga. Pak se jeho pohled upřel za císaře a setkal se s pohledem Kahlan. Ten kontakt a poznání v jeho očích ji zahřálo u srdce.

Když ale vedle ní spatřil stát Nicci, zakolísal. Jeho chvilkového zaváhání okamžitě využili muži, kteří ho pronásledovali. Vrazili do něj a srazili ho na zem. Náraz byl tak prudký, že mu vypadl brok.

Richardův pravý křídelní útočník se sklonil a srazil obránce k zemi.

Richard ležel obličejem dolů a nehýbal se.

Kahlan měla srdce až v krku.

Muž na levém křídle stačil právě včas zasáhnout loktem do hlavy muže, který se chystal skočit na Richarda. Když se soupeř svalil na bok, Richard se konečně pohnul. Když viděl kolem sebe proletět soupeře, odkulil se stranou a popadl dech.

Pak okamžitě vyskočil na nohy, i když se zpočátku pohyboval ještě trochu nejistě.

Byla to první chyba, kterou ho Kahlan viděla udělat.

Nicci se třásl spodní ret, jak tam stála a zírala na Richarda. V modrých očích měla slzy.

Kahlan náhle napadlo, jestli by to bylo možné.

Pak tu možnost zavrhla.

Něco takového bylo nepředstavitelné.

Kapitola třetí

Richard seděl s koleny přitaženými k tělu, poslouchal neustávající hluk ozývající se z nepřátelského ležení za kruhem stráží a vozů. Jak se pomalu snášela tma, sklíčeně vzdychl. Rukou si pročísl vlasy. Nemohl uvěřit, že Jagang zajal Nicci. Nedokázal si představit, jak se něco takového mohlo stát. Když ji viděl s Rada'Hanem kolem krku, pocítil nevolnost.

Richardovi připadalo, že se zhroutil celý svět.

I když se děsil pomyslet na to, že už se Císařský řád nedá zastavit, zdálo se, že je to pravda. Lidé, kteří chtěli sami rozhodovat o tom, jak budou žít, byli postupně zotročováni stoupenci Řádu, fanaticky oddanými zvrácené víře, kteří ji horlivě vnucovali všem ostatním. To samo o sobě zpochybňovalo podstatu jejich učení, ale to těmto oddaným věřícím nepřekáželo. Prosazovali názor, že se všichni musí sklonit a přijmout jejich víru, nebo zemřít.

Věřící, hlásající učení Řádu, šli kam chtěli a kdy chtěli, a cestou vraždili. Teď už ovládali převážnou většinu Nového světa, stejně jako Starého. Dostali se dokonce i do Západozemí, do kraje, kde vyrůstal.

Richardovi připadalo, že se celý svět zbláznil.

Ještě horší bylo, že Jagang měl přinejmenším dvě schránky Ordenu. Zdálo se, že má pořád všechno pod kontrolou.

A teď měl i Nicci.

I když Richarda bolelo u srdce, když viděl zlatý kroužek otrokyně ve spodním rtu Nicci a že je opět v zajetí muže, který ji v minulosti tak strašně zneužíval, při pohledu na Kahlan se mu vařila krev v žilách.

Richarda současně hluboce deprimovalo pomyšlení, že si ho Kahlan nepamatuje. Znamenala pro něj víc než cokoliv na světě – byla jeho svět. A teď si nepamatovala dokonce ani jeho jméno.

Její síla a odvaha, soucit, inteligence, důvtip, její nádherný úsměv, který měla jen pro něho, to všechno měl stále ve své mysli i v srdci a zůstane to tam nadosmrti. Vzpomínal si na den, kdy se vzali, uvědomil si, jak moc ho milovala a jak byla šťastná v jeho náruči. Ale teď si nic z toho nepamatovala.

Udělal by cokoliv, aby ji zachránil, aby jí vrátil minulost i její život – aby ji vrátil do svého života. Ale žena, kterou předtím byla, už neexistovala. Ohnivá kaskáda jim všechno vzala.

Bez ohledu na to, jak moc chtěl žít svůj vlastní život s Kahlan, ani jak moc chtěl, aby i druzí žili podle svých představ, Císařský řád měl s lidstvem jiné plány.

Richard před sebou viděl jenom bezútěšnou budoucnost.

Koutkem oka zahlédl blížícího se Johnrocka. Řetěz řinčel, jak ho za sebou táhl po tvrdé zemi.

„Rubene, musíš jíst.“

„Už jsem najedený.“

Johnrock ukázal na zpola snědený plátek uzeného, který Richard odložil. „Snědl jsi jenom půlku. Potřebuješ se posilnit před zítřejším zápasem. Musíš jíst.“

Když Richard pomyslel na to, co se stane zítra, sevřel se mu žaludek ještě víc.

Zvedl silný plátek masa a nabídl ho Johnrockovi.

„Už mám dost. Jestli chceš, můžeš to dojíst.“

Johnrock se zaradoval z nečekané porce masa. Ale ještě zaváhal a pohlédl Richardovi do očí.

„Určitě, Rubene?“

Richard přikývl. Johnrock si tedy od něj vzal uzené a zakousl se do něj. Když polkl, šťouchl do Richarda.

„Jsi v pohodě, Rubene?“

Richard vzdychl. „Jsem zajatec, Johnrocku. Jak můžu být v pohodě?“

Johnrock se zasmál, protože si myslel, že si z něho Richard jen utahuje. Ale když se Richard ani neusmál, zase zvážněl.

„Dneska jsi dostal pěknou nakládačku.“ Naklonil se k němu blíž a významně povytáhl obočí. „To od tebe nebylo moc chytrý.“

Richard se na něj podíval. „Co tím chceš říct?“

„Dneska jsme málem prohráli.“

„Na nějaké málem si nehrajeme. V Ja’La žádné málem neplatí. Buď vyhraješ, nebo prohraješ. My jsme vyhráli. To je důležité.“

Johnrock se při jeho úsečném tónu trochu stáhl. „Jak myslíš, Rubene. Ale co se vlastně stalo, jestli se tedy můžu optat?“

„Udělal jsem chybu.“

Richard vyrýpl z tvrdé země kamínek. Johnrock žvýkal a přemýšlel.

„Nikdy jsem tě ještě neviděl udělat takovou chybu.“

„Stalo se.“ Richard se zlobil sám na sebe, že udělal chybu, že se nechal vyvést z míry a přestal se soustředit jen na hru. Měl si dávat pozor. Neměl se nechat rozptýlit. „Zítra snad žádnou chybu neudělám. Zítra je důležitý den. Doufám, že zítra se něco takového už opakovat nebude.“

„To taky doufám. Když už jsme se dostali tak daleko.“ Johnrock zašermoval kusem uzeného, aby svá slova zdůraznil. „Nevyhráváme jenom zápasy, ale získáváme i sympatie diváků. Už nám fandí spousty vojáků. Ještě jedno vítězství a budeme mistři. Pak nás budou všichni oslavovat jako vítěze.“

Richard se zahleděl na svého pravého křídelního útočníka. „Viděl jsi hráče Jagangova týmu? Jsou to chlapi jako hory, samej sval.“

„Nemusíš mít strach,“ ušklíbl se Johnrock. „Já jsem taky chlap jak hora. Budu tě chránit, Rubene.“

Richard se musel usmát jeho sebedůvěře. „Díky, Johnrocku. Já vím, že mě vždycky chráníš.“

„A Bruce tě bude chránit taky.“

Richard usoudil, že má pravdu. Bruce byl sice voják Císařského řádu, ale zároveň byl členem silného mužstva, které se už stihlo proslavit. Říkali si Rubenův tým. Před velitelem Kargem to však nahlas nevykřikovali. Diváci je nazývali rudý tým a velitel Karg je považoval za svůj tým, ale hráči sami si říkali

Rubenův tým. Byl jejich kapitánem. Důvěřovali mu. Bruce, stejně jako někteří další vojáci v týmu, zpočátku váhal, jestli se má nechat pomalovat, ale teď byl na své symboly náležitě hrdý. Ostatní vojáci ho nadšeně vítali, kdykoliv se objevil na hřišti.

„Zítřejší zápas bude… nebezpečný, Johnrocku."

Johnrock souhlasně přikývl. „Mám v plánu postarat se o to, aby byl hodně nebezpečnej."

Richard se opět musel usmát. „Dávej na sebe pozor, Johnrocku."

„Můj úkol je dávat pozor na tebe."

Richard si válel kamínek, který vydloubl ze země, po dlani a opatrně volil slova.

„Někdy nastane chvíle, kdy si člověk musí dávat pozor sám na sebe. Jsou chvíle, kdy –"

„Jde sem Hadí tvář."

Richard zmlkl. Vzhlédl a spatřil velitele Karga, jak právě prochází kruhem stráží. Nevypadal moc spokojeně.

Richard zahodil kamínek a zase se opřel o ruce, když se nad ním zastavil velitel Karg. Nohama zvířil prach, který se mu teď vznášel kolem bot. Upřel na Richarda pronikavý pohled a dal si ruce v bok.

„Co to dneska bylo, Rubene?"

Richard zvedl hlavu a zahleděl se na tetování na jeho tváři, které se v mizejícím světle téměř ztrácelo. „Nejste rád, že jsme vyhráli?"

Velitel místo odpovědi obrátil pronikavý pohled na Johnrocka. Ten němou výzvu pochopil, zvedl se a zmizel na druhou stranu vozu, kam až dosáhl řetěz. Velitel si dřepl přímo před Richarda. Tetování vypadalo, jako kdyby měl na obličeji opravdovou hadí kůži.

„Víš, jak to myslím. Cos to vyváděl za hlouposti?“

„Dostali mě. O to se snaží každý protivník. Občas se mu to prostě podaří.“

„Už jsem tě viděl, jak ze sebe dáváš všechno, jak se snažíš, někdy jsi byl trošku pomalejší, nebo se ti nepovedlo vstřelit branku, ale ještě nikdy jsem neviděl, že bys udělal takovou hloupou chybu.“

„Je mi líto,“ řekl Richard; neměl důvod se s ním přít.

„Chci vědět proč.“

Richard pokrčil rameny. „Jak jste řekl, byla to hloupá chyba.“ Richard si to vyčítal víc, než si velitel dovedl představit. Zítra si už takovou chybu nemůže dovolit. „Ale přesto jsme zvítězili, takže budeme hrát s týmem císaře. To jsem vám slíbil. Že dovedu váš tým až do finále.“

Velitel zvedl oči k prvním hvězdám, které se objevily na obloze. „Pamatuješ si na to, jak jsem tě zajal?“

„Pamatuji.“

Opět upřel pohled na Richarda. „Pak si jistě pamatuješ i na to, že jsem měl právo tě zabít. Ale nechal jsem tě naživu pod podmínkou, že uděláš, co bude v tvých silách, aby můj tým vyhrál tenhle turnaj. Tvůj dnešní výkon nebyl nejlepší. Kvůli hloupé chybě jsi téměř zahodil šanci na celkové vítězství.“

Richard neuhnul pohledem. „Nebojte, veliteli. Zítra se budu snažit. Slibuji.“

„Dobře.“ Hadí tvář se konečně usmál, i když to nebyl nijak příjemný úsměv. „Dobře. Zítra vyhraješ a dostaneš svou ženskou.“

„Já vím.“

Jeho úsměv přešel ve vychytralý úsměšek. „Zítra vyhraješ a já taky dostanu ženu, kterou chci.“

Richarda to moc nezajímalo. „To je dobře.“

Velitel Karg přikývl. „Jestli vyhrajeme, tak ta pěkná blondýnka císaře Jaganga bude moje.“

Richard vzhlédl a vrhl na velitele zamračený pohled „O čem to mluvíte? Jagang vám přece nedá ženu, kterou s označil jako svoje vlastnictví.“

„Uzavřel jsem s císařem takovou malou sázku. Je si tak jist, že jeho tým vyhraje, že jsem ho přinutil vsadit na výsledek jeho nejoblíbenější ženu. Jmenuje se Nicci. Nazývá ji královnou otroků. Jagang o ni nechce přijít, je jí úplně posedlý. Ale myslím, že bys ji pro mě mohl vyhrát.“ Zahleděl se do dálky a zasnil se. „To by se mi moc líbilo. Asi stejně jako by to vadilo Jagangovi, předpokládám.“ Pak se zase vrátil do reality a pohrozil Richardovi prstem. „Už kvůli sobě bys měl zítra vyhrát.“

„Abych si mohl vybrat ženu?“

„Abys žil. Když zítra prohraješ, dostaneš, co ti patří – za to, že jsi mě připravil o tolik mužů, než jsem tě zajal.“ Veliteli se do tváře opět vloudil vychytralý výraz. „Ale jestli vyhraješ, budeš si moct vybrat ženu, jak jsem ti slíbil.“

Richard ho probodl pohledem. „Už jsem vám slíbil, že zítra udělám, co bude v mých silách, abychom zvítězili. A své sliby vždycky plním.“

Velitel přikývl. „Dobrá. Když zítra vyhraješ, Rubene, budeme všichni šťastní.“ Uchechtl se. „No, možná s výjimkou Jaganga, ten asi moc šťastný nebude. A když tak o tom přemýšlím, Nicci taky nebude šťastná, ale to není moje starost.“

„A co císař? Myslíte, že mu to nebude vadit?“

„Samozřejmě že mu to bude vadit.“ Karg se zachechtal. „Jagang se zblázní, když mně bude muset

přenechat Nicci. Mám s ní totiž nějaké nevyřízené účty. Hodlám si to užít.“

Richard se ovládl, mlčel a tvářil se lhostejně, přestože by velitele nejradši uškrtil.

Karg vstal. „Vyhraj ten zápas, Rubene.“

Richard mlčky sledoval jeho záda, jak odcházel zpátky do ležení.

Když si byl jist, že je velitel pryč, popadl Johnrock řetěz a spěchal zpátky k Richardovi.

„Co ti říkal, Rubene?“

„Chce, abychom zítra vyhráli.“

Johnrock se zasmál. „To si myslím. Když jeho tým zvítězí, dostane, co bude chtít.“

„Toho se právě bojím.“

„Cože?“

„Odpočiň si, Johnrocku. Zítra bude rušný den.“

Kapitola čtvrtá

Richard se náhle probudil z lehkého spánku. I uprostřed noci bylo v táboře živo. Zdálo se, že všude kolem muži křičí, smějí se nebo klejí. Koně řehtali, kov cinkal a muly hýkaly. V dálce se proti obloze rýsoval násep a Richard viděl řady mužů a vozíků osvětlených loučemi. Stavba pokračovala i v noci.

Ale nic z toho ho neprobudilo. Pak něco upoutalo jeho pozornost.

Spatřil stíny, které se proplížily kruhem stráží a kolem nízkých zásobovacích vozů, jež ohraničovaly jeho vězení. Napočítal čtyři tmavé postavy, které se tiše kradly tmou. Rychlý pohled do stran odhalil další stín napravo. Napadlo ho, jestli se opravdu proplížily nepozorovaně mezi hlídkami, nebo jestli je stráže nechaly projít.

Podle velikosti postav Richard poznal, s kým má tu čest. Od chvíle, kdy mu velitel Karg řekl o své sázce

s Jagangem, čekal návštěvu. Bylo to to poslední, co potřeboval, ale bohužel neměl na výběr.

Nepříjemné bylo, že byl uvázán na řetězu, což ho omezovalo. Nemohl se nikam schovat. Nemohl utéct. A bojovat s pěti nebo více muži nebylo přesně to, co by chtěl před zítřejším důležitým zápasem dělat. Nemohl si dovolit utržit nějaké vážné zranění.

Pohlédl stranou, ale Johnrock byl daleko. Ležel na boku, otočený na druhou stranu, a tvrdě spal. Kdyby na něj Richard zavolal, připravil by se tím o jedinou výhodu, kterou měl, a tou bylo překvapení. Muži, kteří se k němu blížili, si mysleli, že spí. Richard věděl, že kdyby Johnrocka zavolal, pětice útočníků by nejdřív podřízla hrdlo jeho pravému křídlu, a pak si mohla podat Richarda bez obav z nějakého dalšího vyrušování.

Čtyři hromotluci došli blíž a utvořili půlkruh. Určitě věděli, že mu řetěz brání v útěku, a tím, že ho obstoupili, mu omezili prostor k manévrování. Ale podle toho, jak tiše se chovali, si zřejmě stále mysleli, že Richard spí.

Jeden z nich roztáhl ruce, aby udržel rovnováhu, a pak udělal velký krok a napřáhl se nohou, aby kopl Richarda do hlavy, jako by to byl brok, který chce odkopnout soupeři. Richard byl připraven. Odkulil se stranou a omotal muži řetěz kolem kotníku. Pak s ním vší silou trhl. Muži podjely nohy, a jak dopadl s žuchnutím na záda, ještě se praštil do hlavy.

„Vstávej," zavelel jeden z mužů, když viděl, že je Richard vzhůru.

Richard pevně sevřel řetěz, který ležel na zemi za ním, aby ho nikdo neviděl, ale nevstal.

„Nebo?"

„Nebo ti rozbijeme hlavu. Vyber si. Ve stoje nebo vsedě, dostaneš co proto.“

„Takže se opravdu bojíte – přesně jak všichni říkají.“

Muž se na chvíli zarazil. „Co to meleš?“

„Bojíte se, že s námi zítra prohrajete,“ řekl Richard.

„Nebojíme se ničeho,“ ozvala se jiná tmavá postava.

„Kdybyste se nebáli, nebyli byste tady.“

„Tohle nemá nic společnýho s tím, jestli se bojíme nebo ne,“ řekl muž. „Děláme jen to, co nám nařídila Jeho Excelence.“

„Aha,“ řekl Richard. „Takže Jagang se bojí, že vás porazíme. To mluví za vše. A vám by to taky mělo něco říct – že jsme lepší než vy a že ve férovém boji nemůžete vyhrát. Jagang si to moc dobře uvědomuje, a proto vás poslal – protože nejste dost dobří, abyste nás v Ja’La porazili.“

Když se po něm další muž s rozzlobeným zabručením natáhl, švihl Richard vší silou smyčkou řetězu, kterou měl schovanou za zády. Zasáhl ho přímo do obličeje. Muž se zapotácel a vykřikl bolestí.

Když zaútočil třetí muž, Richard se převalil na záda a vší silou ho kopl do břicha. Úder muže odhodil a zároveň mu vyrazil dech.

To už byl opět na nohou první útočník. Muž, který dostal řetězem do obličeje, se stále svíjel bolestí na zemi. Další se v předklonu držel rukama za břicho, lapal do dechu a pomstychtivě se mu blýskalo v očích. Poslední dva se přidali ze stran.

Když se zbylí dva postavili, hned se zase vrhli do boje. Zaútočili čtyři silní chlapi najednou. Náhle sahalo po řetězu příliš mnoho rukou, aby jim v tom dokázal zabránit. Jak se jim ho snažil vyškubnout, jeden z mužů se vrhl dopředu a chytil řetěz oběma rukama.

Richard kopnutím srazil na zem jednoho z útočníků. Další dva chytili řetěz a prudce zatáhli. Řetěz se napjal. Richardovi to škubnutí málem utrhlo hlavu a strhlo ho na zem, obličejem dolů. Bolest byla tak pronikavá, že si v první chvíli myslel, že mu kovový obojek rozdrtil hrtan.

Zatímco byl Richard ochromen bolestí a bojoval s rostoucí panikou, jeden muž ho kopl do žeber. Připadalo mu, že mu je všechna zpřelámal. Snažil se odkutálet pryč, ale muži trhli řetězem na opačnou stranu, takže se mu kovový obojek protočil kolem krku, a škubli s ním zpátky. Kov se mu zařízl do masa.

Strážci je zpovzdálí sledovali. Nechtěli se do toho plést. Koneckonců, byli to hráči z císařova týmu.

Jak se řetěz napnul, Richard se ho chytil a zvedl se na kolena. Pevně ho držel, aby mu s ním nemohli zlomit vaz. Tři za řetěz zatáhli. Podařilo se jim opět strhnout Richarda na záda.

Na obličej mu zamířila bota. Na poslední chvíli stačil uhnout. Pak se na něj ze všech stran snesla sprška pěstí a bot.

Jednou rukou držel řetěz a druhou srazil jednoho z útočníků. Zastavil pěst dalšího z nich a loktem vrazil třetímu do stehna, až klesl na kolena. I když byl rychlý a odrážel rány, nebo uhýbal úderům a kopancům, snášely se na něho ze všech stran. A protože pořád tahali za řetěz, neměl Richard dostatek prostoru k boji, a pustit řetěz se bál.

Zaujal obrannou pozici, sklonil se, aby si chránil břicho a zároveň aby představoval co nejmenší cíl, a ze všech sil zatáhl za řetěz. Jeden z útočníků se napřáhl a udeřil. Richard pustil řetěz, aby úder odrazil, a současně

proti němu vyrazil a loktem ho zasáhl do čelisti, až zapraskala kost. Muž zavrávoral dozadu.

Teď, když byl řetěz volnější, mohl Richard uhnout před dalším úderem a kopnout muže do kolene. Zasáhl ho tak prudce, že muž vykřikl bolestí a s kulháním se klidil z jeho dosahu. Jenže Richard okamžitě využil příležitosti a kopl ho do druhého kolene, a jak se kácel k zemi, narazil vlastním kolenem do jeho obličeje.

Vzduchem se mihla další pěst, Richard uhnul stranou a popadl muže za zápěstí. Pevně ho držel a levou nohou ho zespodu kopl do lokte natažené ruky. Kloub praskl. Muž vykřikl a chytil si zlomenou ruku. Jak měl ruce překřížené a nehýbal se, použil Richard jeho ohnutou ruku jako páku a povalil ho na zem.

I když se zatím úspěšně bránil, bylo těžké s muži bojovat, protože řetěz kolem krku mu bránil v potřebném pohybu. Věděl však, že nemá na výběr a musí se snažit v rámci možností.

Bylo pro něj těžké s muži bojovat také proto, že se neodvážil použít údery, které by chtěl. Kdyby totiž zabil nějakého hráče císařova týmu, pravděpodobně by to Jagangovi posloužilo jako výborná záminka, aby Richarda obvinil z vraždy a odsoudil ho k smrti. Jagang k popravě sice žádnou záminku nepotřeboval, ale Richardův tým byl už dobře známý. Kdyby Richarda odstranil, vojáci v ležení by si mohli myslet, že ho odsoudil k smrti, proto že ví, že jeho tým ten Richardův nemůže porazit. Richard si nedělal iluze, že by se Jagang příliš staral o to, co se povídá, ale přece jen, kdyby ho mohl obvinit z vraždy svého hráče, ospravedlnilo by to jeho popravu.

A kdyby tým velitele Karga přišel o svého kapitána, nemusel by se Jagang bát, že přijde o Nicci. Jagangův

tým budil hrůzu a měl dobrou šanci vyhrát, ale bez Richarda jako kapitána druhé strany měl vítězství jisté.

V této chvíli si však Jagang nemusel příliš lámat hlavu s popravou Richarda. Zdálo se, že jeho muži mají v úmyslu postarat se o to sami. Kdyby zabili Richarda ve rvačce, nebyli by potrestáni. Kdo by se to vůbec dozvěděl, kromě velitele Karga? A Richard se domníval, že ani Karg by se neodvážil dělat problémy kvůli zajatci, který přišel o život ve rvačce. Vojáci v ležení umírali ve rvačkách denně. Potyčky byly běžné, a pokud Richard věděl, jen zřídka byl někdo potrestán. Tohle by prošlo jako bitka, která špatně skončila.

Horší však bylo, že kdyby Richarda zabili, neměla by Kahlan naději na záchranu. Zůstala by už navždy pod vlivem kouzla Ohnivé kaskády, pouhým stínem původní bytosti.

Už samotná myšlenka na něco takového vyburcovala Richarda k zuřivému boji, přestože si musel dávat pozor aby útočníky nezabil, ale jen zastavil. Ovládat údery v zápalu boje o život nebylo snadné a Richard dostával asi stejně ran, jako jich rozdal.

Když opět jeden z mužů zaútočil, Richard ho chytil za paži, námahou vydechl, sklonil se pod jeho nataženou rukou, zkroutil mu ji a poslal ho k zemi.

Když byl následně sražen, zatáhl za řetěz a švihl jím do obličeje dalšího muže. Zvuk nárazu byl strašlivý. Další muž ho nakopl, až mu vyrazil dech.

Rány, které Richard dostával, ho oslabovaly. I když bitka začala před pár okamžiky, zdálo se, že už trvá hodiny. Zuřivá snaha ubránit se útoku ho vysilovala.

Další muž se právě chystal k útoku, když byl zastaven.

Johnrock mu kolem krku hodil smyčku svého řetězu a když se muž snažil uvolnit si krk, aby mohl dýchat, strh ho dozadu. Během chvilky Johnrock pomohl Richardovi útočníky zahnat.

Pak se ze tmy ozvaly rozzlobené nadávky a někdo proběhl kruhem stráží. Richard byl tak zaujatý odrážením útočících mužů, že nerozeznal, kdo to je.

Pak se ten člověk vrhl na jednoho z útočníků, popadl ho za vlasy a odtáhl ho pryč. Ve světle loučí Richard zahlédl vytetované hadí šupiny. Velitel Karg na pětici hráčů ječel, že jsou zbabělci, a hrozil, že jim useká hlavy. Kopal do nich a pak jim nařídil, aby okamžitě nechali hráče jeho rýmu na pokoji a vypadli odtud.

Všech pět hromotluků se postavilo a pak rychle zmizelo ve tmě. Náhle bylo po všem. Richard ležel na zemi a neměl ani sílu se zvednout.

Velitel Karg rozzuřeně namířil prst na stráže. „Jestli necháte ještě někoho proklouznout, stáhnu vás zaživa z kůže! Rozumíte?!“

Vojáci rozestoupení v kruhu mezi vozy se tvářili provinile a ustrašeně a kývali, že rozumějí. Přísahali, že už nikoho projít nenechají.

Jak Richard ležel na zemi, hekal bolestí a snažil se popadnout dech, sotva slyšel velitelův křik. Rvačka byla krátká, ale rány, které mu hráči Jagangova týmu uštědřili, byly bolestivé.

Johnrock vedle něj poklekl a převrátil ho na záda. „Rubene, jsi v pořádku?“

Richard opatrně zahýbal rukama, zvedl kolena a zakroutil chodidly, aby vyzkoušel bolestivý kotník, a postupně zjišťoval, jestli může vším hýbat. Celé tělo ho bolelo. Ujistil se, že není zmrzačený, ale ještě zůstal

ležet. Měl pocit, že se zatím nedokáže postavit. „Myslím, že jo," řekl.

„Co to mělo znamenat?" otočil se Johnrock na Hadí tvář.

Velitel pokrčil rameny. „Ja'La dh Jin."

Johnrock se překvapeně zarazil. „Ja'La dh Jin?"

„Je to hra o život. Co čekáš?"

Ze zachmuřeného výrazu Johnrockovy tváře bylo jasné, že nechápe, o co tu jde. Richard to však pochopil.

Hra o život se neodehrávala jen na hřišti. Zahrnovala všechno kolem – co bylo před ní i co následovalo po zápase. Její součástí byla strategie zastrašování před zápasem, samotná hra na hřišti a to, co vyplynulo z výsledku zápasu.

Kvůli odměně po zápase se součástí hry samotné stalo i to, co se odehrálo před ní. Ja'La dh Jin nebyla jen hra na hřišti.

Život byl o přežití. Zda bude člověk žít nebo zemře, záviselo na tom, co pro život udělá. A všechno záleželo na přežití. Proto se stalo součástí hry, stejně jako vše, na čem v životě záleželo. Stařena, která bodne hráče soupeře, aby její tým vyhrál, pomalování hráčů rudou barvou nebo rozbití lebky kapitánovi druhého týmu uprostřed noci, to všechno bylo součástí hry o život.

Pokud chceš přežít, musíš o život bojovat. Jak prosté. Hra o život. Život a smrt, to byla realita, na které záleželo. Nebylo důležité, jestli někdo dodržuje nějaká předem daná pravidla. Pokud zemřeš, proto že se neubráníš, bude pak pozdě si stěžovat na nedodržení nějakých pravidel. Musíš bojovat o svůj vlastní život, snažit se zvítězit bez ohledu na okolnosti.

Velitel Karg se zastavil. „Odpočiňte si oba dva. Zítra se rozhodne, kdo bude žít a kdo zemře."

Zamířil ke kruhu stráží a cestou vykřikoval rozkazy.

„Díky, Johnrocku," ozval se Richard, když velitel Karg odešel. „Objevil ses v pravý čas."

„Říkal jsem, že na tebe budu dávat pozor."

„Vedl sis skvěle, Johnrocku."

Johnrock se zasmál. „Ty si povedeš skvěle zítra… Co, Rubene?"

Richard přikývl a nadechl se. „Slibuji."

Kapitola pátá

Verna vzhlédla, když dovnitř vešla Mord-Sitha, rázným krokem došla k psacímu stolu a zastavila se.

„Co je, Caro?“

„Máš nějakou zprávu v cestovní knížce?“

Verna si vzdychla a odložila hlášení hlídek, která právě pročítala. Dozvěděla se z nich, že ve vojenském ležení Císařského řádu vrcholí turnaj v Ja’La. Verna si vzpomněla, jako by to bylo už strašně dávno, jak jí v Paláci proroků Warren poprvé vyprávěl o Dni Ja’La, jak císař Jagang přinesl hru Ja’La dh Jin celému Starému světu. Warren studoval tuto hru jako spoustu jiných věcí a věděl o ní mnoho podrobností.

Měla dojem, že místo čtení hlášení spíš vzpomíná na Warrena. Moc jí chyběl. Stejně jako se jí stýskalo po mnoha lidech, které jí tato válka vzala.

„Ne, bohužel, nemám,“ přiznala Verna. „Napsala jsem zpráva do cestovní knížky pro případ, že by se Anna náhodou podívala do své, ale ještě neodpověděla.“

Cara bubnovala prsty o desku stolu. „Je jasné, že se Nicci a Anně něco stalo.“

„Nehádám se s tebou.“ Verna rozpřáhla ruce. „Ale nemůžeme s tím nic dělat, pokud nevíme, co se jim stalo. Co máme dělat? Kde je máme hledat? Prohledali jsme palác, ale je tak rozlehlý, že jsme klidně mohli něco přehlédnout.“

Cara se tvářila rozzlobeně, ustaraně a netrpělivě zároveň. Verna chápala, jak se musí cítit, když kromě toho, že nevěděla, kde je Richard, se ještě ztratila Nicci.

„Zjistily tvé Sestry něco neobvyklého?“

Verna zavrtěla hlavou. „A co ostatní Mord-Sithy?“

„Taky nic,“ zabručela Cara a začala přecházet po místnosti. Chvíli dumala a pak se otočila zpátky k Verně. „Stejně si myslím, že ať se stalo cokoliv, muselo se to stát tu noc, co šly do krypty.“

„Netvrdím, že nemáš pravdu, Caro, ale nemáme jistotu, že tam vůbec došly. Co když si to z nějakého důvodu rozmyslely a šly nejdřív někam jinam. Co když někdo přinesl Anně nějakou zprávu nebo vzkaz a změnily plány? Mohlo se to stát klidně předtím, než došly k hrobce.“

„To si nemyslím,“ řekla Cara, založila si ruce a chodila sem a tam. „Pořád mám pocit, že tam dole je něco divného. Něco v těch katakombách není v pořádku.“

Verna se nezeptala, co by to mohlo být. Už to zkoušela dřív a nikdy se nedozvěděla nic konkrétnějšího. Cara sama nevěděla, co jí tam připadá divné. Měla jen takový pocit, že dole v podzemních hrobkách něco není úplně v pořádku.

„Tvůj pocit nám ale moc nepomůže. Možná, kdybys to upřesnila.“

„Myslíš, že jsem se nepokoušela přijít na to, čím by to mohlo být?“

Verna pozorovala Caru, jak přechází po místnosti. „No, když nevíš, co je příčinou tvého divného pocitu, třeba by na to mohl přijít někdo jiný.“

„Mluvíš jako lord Rahl. Ten vždycky říkal, že se má hledat řešení a ne problém.“ Cara vzdychla. „Ale dolů nikdo nechodil…“ Otočila se a luskla prsty. „To je ono!“

Verna se podezíravě zamračila. „Co je ono?“

„Někdo, kdo to tam dole zná.“

„Kdo?“

Cara položila dlaně na stůl a naklonila se k ní s milým úsměvem. „Personál krypty. Darken Rahl měl lidi, kteří se starali o hrobky – přinejmenším o hrobku jeho otce.“

„Co si povídáte o hrobkách?“ zeptala se Berdine, která právě vešla dovnitř.

Nyda, vysoká světlovlasá modrooká Mord-Sitha, ji následovala. A za nimi Verna zahlédla ještě Adie.

„Právě mě napadlo, že personál krypty by mohl o katakombách vědět nejvíc,“ řekla Cara.

Berdine přikývla. „To máš pravdu. Většina nápisů dole v kryptách je v horní d’haranštině, takže mě Darken Rahl vzal občas s sebou, abych mu pomohla s překladem některých pasáží.

Vím, že měl na péči o hrobku hodně velké nároky. Pár lidí nechal dokonce popravit jen proto, že se o hrobky v katakombách náležitě nestarali. Rozhodně se to týkalo hrobky jeho otce.“

„Vždyť jsou to jen kamenné krypty,“ namítla Verna udiveně. „Nic tam není – žádný nábytek, výzdoba, závěsy, ani koberce. Tak jaké mohl mít nároky?“

Berdine se opřela bokem o stůl, založila si ruce a naklonila se k ní, jako by jí chtěla svěřit nějaké tajemství.

„Tak především trval na tom, aby ve vázách byly pořád čerstvé bílé růže. A musely být čistě bílé. Dále vyžadoval, aby tam neustále hořely louče. Personál, který se o kryptu staral, nesměl nechat na podlaze ležet okvětní lístky růží a vyhořelé pochodně musely být okamžitě vyměněny za nové a zapáleny.

Když Darken Rahl navštívil otcovu hrobku a našel na podlaze růžové lístky nebo nějakou louči zhaslou, rozzuřil se. Provinilci přišli o hlavu. Dovedete si tedy představit, že svou práci dělali velice pečlivě. Určitě budou hrobky znát dobře.“

„Takže si musíme s někým z nich promluvit,“ prohlásila Verna.

„Můžete to zkusit,“ řekla Berdine, „ale myslím, že vám toho moc neřeknou.“

Verna se postavila. „Proč ne?“

„Darken Rahl se bál, že by dole v kryptě mohli jeho otce pomlouvat, takže jim dal vyříznout jazyk,“ řekla Berdine.

„Drahý Stvořiteli,“ zamumlala Verna a dotkla se čela prsty. „Ten muž byl netvor.“

„Darken Rahl je už dlouho po smrti,“ řekla Cara, „ale personál katakomb tu ještě pořád někde je. Budou znát podzemní prostory paláce mnohem lépe než ostatní.“ Vyrazila ke dveřím. „Uvidíme, co zjistíme.“

„Myslím, že máš pravdu,“ souhlasila Verna a obešla stůl. „Když se od nich něco dozvíme, aspoň budeme moct tuhle záležitost vyřídit. Pokud je dole opravdu něco v nepořádku, musíme o tom vědět. A jestli ne, musíme zaměřit pátrání jiným směrem.“

Adie chytila Vernu za ruku. „Přišla jsem ti oznámit, že odcházím.“

Verna překvapeně zamrkala. „Odcházíš? Proč?“

„Dělá mi starosti, že v Pevnosti čarodějů nikdo není. Co když tam bude Richard hledat naši pomoc? Musí se dozvědět, co se děje. Musí vědět, že je Pevnost zavřená. Také by měl vědět, co Nicci způsobila tím, že vložila schránky do hry jeho jménem. Možná bude potřebovat pomoc někoho s darem. Jestli se v Pevnosti objeví, měl by tam na něj někdo čekat.“

Verna rozhodila ruce a pak pohlédla do bílých očí Adie. „Ale Pevnost čarodějů je uzavřena. Kde tam chceš být?“

Její široký úsměv jí vyhladil drobné vrásky. „Aydindril je opuštěný. Palác zpovědnic je prázdný. O střechu nad hlavou mít nouzi nebudu. Kromě toho se cítím mnohem lépe v lese než v tomhle –“ ukázala prstem kolem sebe – „místě; oslabuje mi můj dar jako každé nadané osobě kromě Rahlů. Mám tu potíže, protože vidím jen pomocí svého daru. Necítím se tu dobře. Bude lepší, když odejdu. Tady jsem stejně zbytečná a ještě k tomu ve tmě.“

„Nejsi tu zbytečná,“ namítla Verna. „Pomohla jsi nám se spoustou věcí, které jsme objevily v knihách.“

Adie ji zarazila mávnutím ruky. „Přišly byste na to samy. Jsem tu zbytečná. Taky jsem už stará.“

„To není pravda, Adie. Všechny Sestry si nesmírně cení tvých znalostí. Řekly mi to.“

„Možná, ale cítila bych se lépe, kdybych tu mohla být nějak užitečná. Takhle jenom přecházím sem a tam v tomhle –“ opět mávla rukou kolem sebe – „tomhle obrovském kamenném bludišti.“

Verna smutně řekla: „Chápu.“

„Bude se mi stýskat,“ přiznala Berdine.

Adie přikývla. „Pravda. Mně se taky bude stýskat, dítě, a budou mi chybět naše debaty.“

Cara vrhla na Berdine zvědavý pohled, ale neřekla nic.

Adie natáhla ruku a sevřela Nydě rameno. „Nyda tady budeš s tebou.“

„Neboj, budu jí dělat společnost,“ řekla Nyda a podívala se na Berdine. „Nenechám ji samotnou.“

Berdine se na Nydu vděčně usmála a pak kývla na Adie.

„Jsme obklíčeni nepřátelskými vojáky, kterých je víc než hvězd na obloze,“ řekla Cara. „Jak myslíš, že mezi nimi projdeš?“

Adie si navlhčila rty a zamyslela se. „Richard Rahl je chytrý, viď?“

Caru otázka překvapila, ale přesto odpověděla. „To je.“ Založila si ruce. „Občas je chytrý až moc, ke své škodě.“

Adie se usmála. „Když říkáš, že je chytrý, posloucháš vždycky jeho příkazy?“

Cara si krátce odfrkla. „Jistěže ne.“

Adie zvedla obočí v předstíraném úžasu. „Ne? Proč ne? Je to tvůj vládce. A právě jsi uznala, že je chytrý.“

„Chytrý je, ale někdy nevidí nebezpečí kolem sebe.“

„A ty ho vidíš?“

Cara přikývla. „Vidím nebezpečí, kterého si on nevšimne.“

„Aha. Takže ty vidíš nebezpečí, které jeho oči nevidí?“

Cara se usmála. „Lord Rahl je občas slepý jako netopýr.“

„Netopýři ale ve tmě vidí, ne?“

Cara vzdychla. „Asi jo.“ Vrátila se zpátky k původní myšlence. „Ale lord Rahl mě potřebuje, abych odhalila nebezpečí, která on kolem sebe nevidí.“

Dlouhým, hubeným prstem poklepala Adie Caře na spánek. „Díváš se tímhle, že? Vidíš tak nebezpečí, která mu hrozí?“ Adie zvedla obočí. „Vidíš nebezpečí, která se nedají zjistit očima? To, že mi neslouží oči, mi občas umožní vidět víc.“

Cara se zamračila. „To je sice hezké, ale stejně mi není jasné, jak se chceš dostat nepozorovaně přes ležení císařské armády. Určitě si nemyslíš, že bys jím mohla jen tak projít…“

„Přesně to musím udělat.“ Adie ukázala prstem nahoru. „Dneska bude zataženo a noc bude tmavá. Jak zapadne slunce, nastane neproniknutelná tma. V takové noci všichni, kdo mají zdravé oči, nic nevidí. Ale já nepotřebuji oči, abych ve tmě viděla. Dokážu mezi nimi projít, aniž by mě spatřili. Když budu sama a vyhnu se těm, kteří budou vzhůru a ostražití, budu jen stínem mezi ostatními stíny. Nikdo si mě nevšimne.“

„Mají ale ohně,“ poznamenala Berdine.

„Plameny je oslepí, takže neuvidí, co se děje ve tmě. Když mají rozdělané ohně, sledují jen osvětlený prostor a nevidí do tmy kolem.“

„A co když tě náhodou přece jen nějaký voják spatří nebo zaslechne?“ zeptala se Cara. „Co potom?“

Adie se pousmála a naklonila se k Mord-Sithě. „Myslím, že by ses nechtěla potkat ve tmě s čarodějkou, dítě.“

Cara se pořád tvářila ustaraně, ale už nic nenamítala.

„Já nevím, Adie,“ řekla Verna. „Opravdu bych byla nejradši, kdybys tu zůstala.“

„Nech ji jít,“ řekla Cara.

Když se na ni všechny překvapeně podívaly, pokračovala: „Co když má pravdu? Co když se lord Rahl opravdu objeví v Pevnosti? Bude potřebovat vědět všechno, co se stalo. Musí se dozvědět, že nesmí vstoupit dovnitř, aby ho nezabily pasti, které tam Zedd nastražil.

Co když bude lord Rahl potřebovat její pomoc? Jestli si Adie myslí, že ano, měla by tam být. Já bych taky nechtěla, aby mi někdo bránil, kdybych mu chtěla pomoct.“

„Kromě toho,“ dodala Berdine a smutně pohlédla na starou čarodějku, „tady stejně není bezpečno. Myslím, že tam budeš ve větším bezpečí, než my tady. Když se ta armáda dole dostane do paláce, nebude tady ani trochu bezpečno. Nastane dlouhá, krvavá noční můra.“

Adie se usmála a jemně pohladila Berdine po tváři. „Dobří duchové nad vámi budou bdít.“

Verna by tomu moc ráda uvěřila.

Uvažovala, co jiného by jako matka představená Sester Světla měla dělat.

Kapitola šestá

Richard dokončoval poslední tahy jejich rudého pomalování a snažil se přitom nedat najevo, jak bolestivá jeho zranění doopravdy jsou. Nechtěl ničím rozptylovat jejich pozornost před obtížným zápasem, který je čekal.

Kotník měl oteklý, levé rameno pohmožděné a krční svaly namožené. Po krátké, ale urputné rvačce nebyl schopen usnout, takže se moc nevyspal. Ale zdálo se, že nemá nic zlomené.

Silou vůle potlačil bolest i únavu. Nezáleželo na tom, že byl zmlácený a unavený. Měl před sebou úkol. Záleželo jen na tom, aby ho splnil a uspěl.

Pokud se mu to nepodaří, bude mít na spánek celou věčnost.

„Dneska máme šanci se proslavit," řekl Johnrock.

Richard, který ho držel za bradu, mu trochu natočil hlavu, aby na něj v ubývajícím světle lépe viděl. Neřekl na to nic. Naklonil se, ponořil prst do barvy a nad

symbol síly přimaloval symbol opatrnosti. Kdyby znal symbol pro zdravý rozum, pomaloval by Johnrockovi celou hlavu.

„Co myslíš, Rubene?“ naléhal na Richarda. „Přijde dneska naše chvíle slávy?“

Ostatní muži kolem mlčky čekali, co na to Richard řekne.

„Přemýšlej trochu, Johnrocku. Vyžeň si myšlenky na slávu z hlavy.“

Richard přestal malovat a prst od barvy namířil na všechny hráče, kteří ho upřeně pozorovali.

„Všichni byste měli mít víc rozumu. Zapomeňte na slávu. Hráči císařova týmu teď na slávu nemyslí – přemýšlejí o tom, jak nás zabít. Rozumíte? Touží nás zabít.

Dneska musíme bojovat, abychom zůstali naživu. To je sláva, kterou chci – život. A stejnou slávu chci pro vás všechny. Rád bych, abyste všichni přežili.“

Johnrock se nevěřícně ušklíbl. „Ale Rubene, po tom, co tě v noci tak zmlátili, musíš si přece s nima chtít vyrovnat účty.“

Všichni věděli o noční návštěvě. Johnrock jim všechno řekl. Barvitě vylíčil, jak jejich kapitán přepral úplně sám pět statných chlapů. Richard proti jeho výkladu nic nenamítal, ale nedal na sobě znát, jak moc je zraněný a bolavý. Chtěl, aby se báli o svůj vlastní krk a nestarali se o to, jak to zvládne on.

„Ano, jistěže chci vyhrát,“ řekl Richard, „ale ne kvůli slávě, ani abych si s někým vyřizoval účty. Jsem zajatec. Jsem tady proto, abych hrál. Když vyhrajeme, budu žít. Je to jednoduché. Život je jediné, na čem skutečně záleží. Hráči Ja’La – zajatci i vojáci – neustále umírají během zápasů. V tomto smyslu jsme si rovni.

Jedinou skutečnou slávou a odměnou za vítězství je život.“

Někteří zajatci chápavě přikyvovali.

„A nemáš trochu strach porazit tým samotného císaře?“ zeptal se Bruce, levý křídelní útočník. „Nemuselo by to dobře dopadnout. Koneckonců, představuje sílu Císařského řádu i císaře. Vítězství nad jeho týmem by mohlo být považováno za aroganci, a dokonce možná i za svatokrádež.“

Všechny oči se otočily k Richardovi.

Richard na něho upřel pohled. „Myslel jsem, že podle učení Řádu jsou si všichni rovni.“

Bruce na něj chvíli zamyšleně hleděl. Nakonec se usmál. „Máš pravdu, Rubene. Jsou to jenom lidi, jako my. Myslím, že je můžeme porazit.“

„Taky si myslím,“ potvrdil Richard.

Na to vydali sborový pokřik, jaký je Richard naučil. Byla to drobnost, ale spojovala je a dávala jim pocit, že přestože jsou každý jiný, mají společný cíl.

„Takže,“ pokračoval Richard, „dosud jsme neviděli císařský tým hrát a neznáme jejich taktiku, jenže oni viděli nás. Pokud to můžu posoudit, tak týmy většinou nemění zavedený styl hry, takže budou očekávat, že budeme hrát tak, jak nás už viděli. To bude naše výhoda.

Vzpomeňte si na nové triky, které jsme na každý signál vymysleli. Nehrajte starým stylem na známé signály, protože je už určitě prokoukli. Nové způsoby hry jsou naší nejlepší zbraní. Vyvedeme je tak z rovnováhy. Soustřeďte se na svou úlohu v každé útočné i obranné akci. To by nám mělo zajistit vítězství.

Uvědomte si taky, že ti muži, kromě toho, že budou chtít vyhrát, se nás budou snažit přinejmenším zranit.

Týmy, se kterými jsme dosud hráli, věděly, že když nám něco provedou, oplatíme jim to dvojnásobně. Tihle hráči jsou ale jiní. Vědí, že když prohrajou, čeká je smrt, stejně jako předchozí císařův tým, který prohrál. Nebudou mít zájem hrát čistě. Naopak je bude pohánět touha nás roztrhat na kusy.

Vůbec nepochybuji o tom, že po vás půjdou, tak se na to připravte."

„Nejvíc půjdou po tobě," upozornil ho Bruce. „Ty jsi kapitán. Tebe potřebujou zastavit. Dokonce se tě zkusili zbavit minulou noc, ještě než ses vůbec objevil na hřišti."

„To je pravda, ale jako kapitán mám své osobní strážce, tebe a Johnrocka. Ale vás všechny ostatní bude chránit jen vlastní důvtip a zkušenosti. Domnívám se, že s největší pravděpodobností půjdou nejdřív po jednom z vás dvou, tak buďte neustále ve střehu. Hlídejte se navzájem, a kdyby se k něčemu schylovalo, pokuste se zasáhnout."

Z dálky Richard slyšel rytmické skandování vojáků, kteří se už nemohli dočkat, až finálový zápas začne. Znělo to, jako by skandovalo celé ležení. Richard usoudil, že každý, kdo nebude muset pracovat na náspu, bude zápas sledovat, a nebo bude alespoň dychtivě čekat na zprávy o dění na hřišti.

Finálový zápas uvidí mnohem víc diváků než obvykle, protože císař nařídil pracovním skupinám, které kopaly materiál na stavbu náspu, aby vyhloubily na Azrithské planině obrovskou širokou jámu a vytvořily jakýsi přírodní amfiteátr. Hlediště, tvořené mírnými svahy kolem nového hřiště pro Ja'La, umožní sledovat rozhodující utkání mnohem více lidem než dřív.

Richard se domníval, že se finálový zápas bude hrát odpoledne, ale den pomalu končil, a své zápasy zatím stále dohrávaly ostatní týmy. Koneckonců, zápasy byly hlavně zábavou pro vojáky.

Novým hřištěm pro Ja'La, vyhloubeným na pláni přímo pod Palácem lidu, dal císař světu jasně najevo, že tu Řád zůstane a že mu to tady patří.

Richard vzhlédl k zatažené obloze. Světlo pomalu mizelo a snášel se soumrak. Čekala je tmavá noc.

Richard sice nepočítal s tím, že hra začne tak pozdě večer, ale vyhovovalo mu to. Vlastně to byl nečekaně příznivý vývoj, kousek štěstí, které tolik potřeboval na překonání mnoha překážek, které měl před sebou. Na tmu byl zvyklý. Jako lesní vůdce často procházel svým lesem jen za svitu měsíce a hvězd. A často jen hvězd. Richard se potmě cítil dobře.

Zrak nebyl jediný způsob, jak bylo možné vidět okolní svět.

Přestože se mu občas zdálo, že z lesa odešel teprve před pár dny, připadalo mu to někdy jako období z minulého života. Byl daleko od svého lesa v Hartlandu. Daleko od klidu a bezpečí, které znal.

Daleko od milované ženy ve svém náručí.

Jak Richard dělal poslední tahy barvou na Johnrockově tváři, zahlédl velitele Karga projít kruhem stráží. Poté, co se stali spoluviníky nočního útoku, drželi se příslušní vojáci od zamračeného velitele co nejdál. Mezi strážci se objevilo i pár nových tváří, zřejmě mnohem důvěryhodnějších. Velitele Karga doprovázel oddíl lukostřelců, kteří měli za úkol dohlížet na hráče z řad zajatců, aby nedělali nic jiného, než co v rámci hry dělat měli.

Přesto většina z nich především hlídala Richarda. Byla to taková Richardova osobní stráž.

Když ho jako posledního zbavili pout a velitel Karg mu osobně sundal kovový obojek, mohl si Richard konečně promnout rozbolavělý krk. Jakmile se zbavil těžkého řetězu, pocítil lehkost, jako by se vznášel. Připadalo mu, že nic neváží a je bleskově rychlý. A tak ten pocit vstřebal a učinil ho svou součástí.

Skandování diváků v dálce v sobě mělo temnou atmosféru. Bylo děsivé. Richarda z něj mrazilo.

Diváci očekávali krev.

Dnes v noci se jejich očekávání naplní.

Richard kráčel za velitelem Kargem, který vedl svůj tým k hřišti na Ja'La, a sílící řev vytlačil postupné z mysli. Našel si v ní klidné místo a na to se soustředil.

Když procházeli ležením, cesty mezi stany byly lemovány davy vojáků, kteří natahovali ruce, aby se dotkli hráčů procházejícího týmu. Někteří Richardovi muži se usmívali, mávali a plácali do natažených rukou vojáků. Johnrock, protože byl největší a nejviditelnější, na sebe strhl většinu pozornosti. Doširoka se usmíval, mával, potřásal rukama a vstřebával tu úžasnou atmosféru. Richardovi připadalo, že stejně ze všeho nejvíc touží po obdivu davu. Rád jim dělal radost a chtěl se jim za jejich podporu odvděčit.

Ze všech stran je provázela slova povzbuzení i nenávisti. Richard se díval přímo před sebe a nevšímal si ani vojáků, ani jejich křiku.

„Jsi nervózní, Rubene?" zeptal se ho Karg přes rameno.

„Ano."

Karg mu věnoval povýšený úsměv. „To přejde, až to začne."

„Já vím,“ řekl Richard.

Rozlehlý amfiteátr kolem hrací plochy Ja’La byl jako vřící kotel a obličeje diváků se podobaly pěně na vzdouvající se tmavé hladině.

Dav, tísnící se kolem hřiště osvětleného řadou pochodní, temně hučel, jako by tím chtěl vyjádřit povzbuzení nejen hráčům, ale celému představení. Hučení doprovázelo i dupání. Hluboký, zemitý zvuk byl nejen slyšet, ale Richard ho i cítil pod nohama jako burácení hromu. Efekt byl ohlušující a svým způsobem i opojný.

Byla to živelná výzva k nenávisti.

Richard se už těmto pocitům poddal. Tyto primitivní, syrové zvuky jen posílily vášně, které v něm vřely. Jak procházel vlnícím se davem, pohyboval se ve svém vlastním světě a poháněla ho vnitřní síla.

Velitel Karg dovedl svůj tým až k řadě pochodní na okraji hracího pole. Richard spatřil lukostřelce s připravenými šípy, rozestavené kolem hřiště. Vpravo, asi uprostřed dlouhé strany hřiště, zahlédl prostor vyhrazený pro císaře.

Jagang tam nebyl.

Richardovi se sevřel žaludek v náhlém záchvatu paniky. Počítal s tím, že se Jagang určitě přijde podívat na finálový zápas a Kahlan bude s ním.

Ale prostor ohraničený provazy byl prázdný.

Richard se ovládl a zahnal strach. Jagang si zápas nenechá ujít. Dříve nebo později se ukáže.

Když se na opačné straně hřiště objevil císařův tým, dav propukl v bouřlivé ovace. Vítali nejlepší muže, které Řád měl. Pro tisíce diváků to byli hrdinové. Dokázali porazit každého, kdo se jim postavil. Byli to

hráči, kteří rozdrtili každého protivníka, mistři, kteří pokaždé vybojovali vítězství.

Zatímco Richard s mužstvem čekali za řadou loučí, druhý tým, jenž vypadal nejen odhodlaně, ale i nebezpečně, pochodoval po okraji hřiště a na bouřlivý jásot davu reagoval krvežíznivými pohledy. Divákům se takové projevy nenávisti a hrozby líbily.

Když císařův tým obešel celé hřiště a shromáždil se na druhé straně, aby počkal na soupeře, lukostřelci a strážci se rozestoupili. Velitel Karg vybídl Richarda a jeho tým, aby uvolněnou mezerou prošli na hřiště. Jak ho Richard míjel, zašeptal mu velitel Karg ještě varování, že by měl radši zvítězit.

Richard vstoupil na hřiště. Obavy z toho, jestli mu jeho plán vyjde, se rozptýlily, když je diváci uvítali skoro stejně bouřlivě jako tým císaře. Ze všech zápasů, které odehráli od chvíle, kdy dorazili sem, do tábora Císařského řádu, ani jeden neprohráli a díky tomu získali spoustu příznivců a pověst silného týmu. Vůbec nebylo na škodu, že se Richard uvedl tím, že zabil kapitána soupeře. Mnohem víc však na diváky zapůsobily jejich tváře pomalované hrozivými rudými symboly. Byla to podívaná, která se k Ja'La výborně hodila. Richard s takovou podporou fanoušků počítal.

Trochu ho znepokojil pohled na soupeře, když si je konečně mohl prohlédnout všechny. Byli to největší muži, jaké kdy viděl. Připomínali mu Egana a Ulica, osobní strážce lorda Rahla.

Richard nechal své hráče stát na jedné straně hřiště a zamířil k rozhodčímu uprostřed. Kapitán císařova týmu, který už tam čekal, byl téměř o hlavu vyšší než Richard. Svalnatá šíje přecházela v ramena, která měl také mnohem širší než Richard.

Nateklý rudý šrám, který se mu táhl šikmo přes tvář, ukazoval, kam ho zasáhl řetěz. Richard čekal, až si kapitán, který ho celou dobu podmračeně pozoroval, vytáhne slámku jako první.

Na Richarda zbyla kratší slámka. Diváci zařičeli radostí, že císařský tým jako první má šanci dát gól. Hráč vrhl na Richarda povýšený pohled, vzal brok a zamířil na svou stranu hřiště.

Když se Richard vrátil ke spoluhráčům čekajícím na druhé straně hrací plochy, přelétl pohledem po nekonečném množství diváků se zvednutými pěstmi, kteří dychtili po krvi na jedné nebo druhé straně. Lukostřelci byli rozestaveni podél hřiště, šípy připravené, a sledovali Richardův návrat k týmu. Cítil rozjitřené emoce stovek tisíc mužů, kteří se tlačili, aby viděli, co se bude dít – mužů, kteří se tam, kde teď byli, dostali cestou vraždění nevinných mužů, žen a dětí; a kteří jen chtěli žít po svém, rozvíjet se a starat se o své rodiny.

Richard cítil, že uvízl v nějakém šíleném světě.

Pohledem přejel prázdné místo, kde měl být císař. A kde měla být i Kahlan. Bez ní, i když ho vlastně neznala, byl svět studený a prázdný.

V tu chvíli na Richarda padl pocit osamělosti a marnosti.

Jako omámený zaujal své místo mezi spoluhráči. Ve chvíli, kdy zazněl hvizd a soupeř semknutý v pevné formaci vyrazil vpřed, si Richard připadal jako na dně údolí, do kterého se valí lavina. V první zoufalé chvilce vůbec nevěděl, co bude dělat.

Srážka byla brutální. Se zaťatými zuby se pokusil zarazit hráče bránící svého kapitána, ale ti se zastavit nedali.

Jejich kapitán se bez problémů dostal do střelecké pozice a hodil brok. Zadáci s červeně pomalovanými tvářemi se snažili brok vyrazit, ale útočníci si s nimi poradili. Brok skončil v brance a císařský tým získal první bod.

Dav propukl v bouřlivé ovace.

Richard ale během jejich útoku zjistil důležitou věc. Zdálo se, že císařský tým se při průniku obranou spoléhá na mohutnost a sílu svých hráčů. Žádný zápas od nich zatím nevyžadoval jinou taktiku, nebo nějakou obratnost. Zatímco se soupeř připravoval k dalšímu útoku, dal svým mužům smluvený signál rukou.

Když se přihnali, hráči z Richardova týmu se rozestavili podél obranné čáry a podráželi nohy soupeřům uprostřed. Nebylo to elegantní, ale splnilo to účel, a tím bylo vytvoření skuliny v obraně. Než se mohla uzavřít, pronikl Richard dovnitř. Kapitán ani nezměnil směr, pln sebedůvěry, že Richarda smete z cesty.

Richard se pootočil, přeběhl těsně před ním a kopl ho do kotníku. Jak kapitán zakopl a snažil se získat rovnováhu, sebral mu Richard brok z rukou, když je instinktivně nastavil, aby zabránil pádu na obličej.

Richard hned uskočil a vyrazil pryč přes soupeřovu obrannou linii. Jak se k němu seběhli všichni obránci, hodil brok Johnrockovi, který na něj už čekal. Za nadšeného povzbuzování fanoušků krátce zvedl brok nad hlavu, aby ho všichni viděli, a dal se na útěk před smečkou pronásledovatelů. Johnrock, který si svou chvíli dobře užíval, se v běhu otočil, aby se mohl vysmívat hráčům, kteří se za ním hnali, a pak hodil brok přes jejich hlavy zpátky Richardovi.

Na Richarda, který brok chytil, se hráči vrhali ze všech stran. Od jednoho se odvrátil, dalšímu se vyhnul a třetímu unikl, prudce měnil směr ve snaze držet se co nejdál od chumlu pronásledovatelů. Přestože jeho muži podráželi soupeřům nohy a bránili jim, aby se k Richardovi dostali, protivník se blížil ze všech stran. Když Richard udělal před jedním z nich kličku, druhý ho chytil kolem ramen a bez námahy ho srazil na zem. Richard věděl, že před nimi nedokáže brok ubránit, a protože nechtěl, aby se na něj sesypali a zpřelámali mu kosti, tak brok odhodil, hned jak dopadl na zem. Bruce byl ve správný čas na správném místě. Chytil brok, ale byl hned sražen.

Vtom zazněl hvizd a ukončil hrací čas císařova týmu. Dali jednu branku a Richard jim se štěstím zabránil dát druhou.

Jak běžel na svou stranu hřiště, v duchu si vynadal za to, že dovolil, aby tak podlehl emocím. Nevěnoval hře dostatek pozornosti. Myšlenkami bloudil někde jinde. Byl na nejlepší cestě nechat se zabít.

Když se nesebere a nesoustředí se, nebude moci udělat nic, aby Kahlan pomohl.

Hráči jeho týmu zadýchané nabírali síly v předklonu, opřeni rukama o kolena. Vypadali sklesle.

„Takže," oslovil je Richard, když byl u nich, „dopřáli jsme jim jejich chvíli slávy. Teď je sejmeme."

To vyvolalo na tvářích mužů úsměvy. Všichni po těch slovech ožili.

Když Richard chytil brok od rozhodčího, pohlédl na spoluhráče. „Ukážeme jim, s kým mají tu čest. Zvrátíme skóre na tři jedna." Rychle jim ještě ukázal jeden prst a pak tři pro případ, že by ho některý z hráčů v tom hluku přeslechl. „Jdeme na to!"

Rozběhli se jako jeden muž a okamžitě se pevně semkli kolem Richarda. Žádní útočníci neběželi dopředu, ani křídelní útočníci do stran. Naopak všichni vytvořili pevnou formaci a běželi plnou rychlostí.

Jejich taktika viditelně potěšila druhý tým. Mohli uplatnit svůj styl hry – brutální sílu. Za nadšeného povzbuzování fanoušků se rozběhli k sevřenému útvaru Richardova týmu.

Všichni Richardovi muži bedlivě sledovali Jagangův tým a čekali, až se dostanou do správné pozice. Těsně před srážkou, když byli obránci na místě, celý tým se náhle rozprchl na všechny strany.

Bylo to tak nečekané, že protihráči zaváhali, otáčeli se bezradně kolem sebe, když muži, které už málem srazili, se nečekaně rozprchli. Všichni hráči Richardova týmu běželi a kličkovali, jako by ani nevěděli, co mají dělat. Jagangovi muži nevěděli, po kom se mají vrhnout, koho mají honit, ani kam běží. V jediném okamžiku se soustředěný útok rozpadl.

Dav řval smíchy.

Richard kličkoval stejně jako jeho muži, jen s tím rozdílem, že držel brok. Než to druhému týmu došlo, Richard jich už většinu oběhl a dostal se hluboko na území soupeře. Když se za ním rozběhli dva zadáci, běžel jako o život.

Když doběhl do střelecké zóny, hodil brok. Jakmile ho vypustil z ruky, byl sražen zezadu, ale už bylo pozdě. Brok skončil v síti. Richard dopadl na zem a obránce na něj. Naštěstí byl tak rozběhnutý, že se přes Richarda převalil.

Richard vyskočil a za bouřlivého ohlasu diváků se rozběhl zpátky na svou stranu hřiště. Bylo vyrovnáno, ale to nestačilo. Potřebovali získat náskok. Hra, kterou

měl v plánu, ještě neskončila. Musel ji dotáhnout do konce.

Jeho muži se s úsměvy na rtech co nejrychleji shromáždili. Richard jim už ani nemusel dávat signál. Všichni věděli, jak mají hrát. Jakmile mu sudí hodil brok, okamžitě se rozběhli.

Opět vytvořili pevnou formaci. Tentokrát se však Jagangův tým, který jim běžel naproti, v poslední chvíli před srážkou rozdělil, připravený zastavit všechny hráče, až se opět rozprchnou do stran. Dav je nadšeně povzbuzoval.

Jenže Richardův tým zůstal tentokrát pevně semknutý a hladce proběhl středem hřiště. Několik rozptýlených hráčů soupeře, kteří by je mohli zastavit, bylo sraženo plnou vahou celého týmu. Taková děravá obrana Richardův tým ani nezpomalila. Když si soupeř uvědomil, co se děje, pustil se do pronásledování, ale už bylo pozdě. Richard nasměroval své muže k pravé brance.

Když hráči dosáhli střelecké zóny a vytvořili ochranný štít, Richard hodil brok. Ve světle pochodní sledoval jeho let, dokud neskončil v síti. Dav propukl v jásot. Zazněl hvizd a ukončil jejich hru.

Rozhodčí uprostřed hřiště ohlásil výsledek. Jeden bod pro šampióny – Jagangův tým – a dva pro vyzyvatele.

Ale ještě než rozhodčí otočil přesýpací hodiny, obrátil se náhle ke straně hřiště. Richard sledoval jeho pohled a spatřil Jaganga. Stál v prostoru vymezeném provazy, Nicci vedle něho. Kahlan stála těsně za ním, spolu s Jillian.

V napjatém očekávání došel rozhodčí k postranní čáře a chvíli Jagangovi naslouchal. Pak přikývl, vrátil se

do středu hřiště a oznámil, že druhý gól neplatil, protože brok skončil v síti až po odpískání. Je tedy vyrovnáno, prohlásil sudí silným hlasem.

Část diváků rozzlobeně křičela, druhá část se naopak hlasitě radovala.

Richardovi muži začali rozzlobeně vykřikovat námitky proti takovému rozhodnutí, ale Richard se postavil před ně. Řev diváků byl tak hlasitý, že se bál, že ho muži neuslyší, takže si přejel palcem přes krk a umlčel jejich nespokojené výkřiky.

„Nemůžete to změnit!“ křičel na ně. „Uklidněte se! Soustřeďte se!“

Přestali protestovat, ale šťastní z toho nebyli. Richard také ne, ale věděl, že s tím nic nenadělá. Koneckonců, bod jim nebyl uznán na pokyn císaře. Musel trochu změnit plány.

„Musíme je zastavit,“ řekl a přecházel před týmem. „Až bude hra naše, budeme hrát na dva pět.“ Ukázal jim nejdřív dva prsty a pak pět. Muži přikývli. „Nemůžeme tohle rozhodnutí už změnit, ale můžete jim zabránit ve skórování. Pak budeme hrát naši hru a získáme zpátky to, co nám nespravedlivě sebrali. Přestaňte se už zabývat tím, co bylo, a soustřeďte se na to, co musíme udělat.“

Muži přikývli, seřadili se a připravili se na útok soupeře. Stále ještě byli rozezleni, ale byli připraveni zaměřit svůj hněv na druhý tým.

Útok Jagangova týmu byl nesoustředěný. Ještě pořád byli rozjásaní z náhlého obratu ve hře. Z drtivé srážky vyšel jejich kapitán silně otřesen. Richard byl na své muže pyšný, že dokázali obrátit hněv správným směrem.

Ze zuřivého boje po střetu vyběhl Johnrock s brokem. Když ho málem dostihl jeden z obránců, hodil ho Bruceovi. Ten ho předal Richardovi. Richard se rozběhl přes hřiště a za nadšeného povzbuzování davu hodil brok vší silou z dvoubodové čáry. Brok skončil v brance. Body se samozřejmě nepočítaly, ale diváci jásali, jako by platily. Jejich dupání rozechvělo zem. Bylo to zadostiučinění za neuznaný gól. Richard jako by tímto svým činem udělal na Jaganga dlouhý nos.

Jejich fanoušci začali skandovat: „Čtyři jedna! Čtyři jedna!“

Oficiální výsledek byl stále jedna jedna, ale pro diváky, kteří jim fandili, to už bylo čtyři jedna.

Při dalším útoku, když kapitán císařova týmu vběhl do střelecké zóny a hodil brok, jeden z Richardových hráčů vyskočil do výšky a podařilo se mu vychýlit brok tak, že skončil mimo branku. Když zazněl hvizd, bylo to stále jedna jedna.

Při jejich prvním útoku v další hře byl Richard těsně před střeleckým územím sražen. Soupeř mu pevně sevřel nohy. Než dopadl na zem, hodil brok Johnrockovým směrem. Johnrock ho získal dřív než soupeř, dostal se do střelecké pozice a hodil. Richard vleže na zemi sledoval brok až do branky.

Johnrock byl bez sebe štěstím, mával rukama nad hlavou a poskakoval jako malý kluk. To diváci milovali. Richard se nemohl ubránit úsměvu, zatímco se osvobozoval ze sevření obránce, který ho ještě na rozloučenou praštil bolestivě do zad. Richard se však nedal vyprovokovat. Nenechal se zatáhnout do rvačky, když nebyl brok ve hře.

Když doběhl Johnrocka a vraceli se zpět na svou stranu hřiště, poplácal své pravé křídlo po zádech.

„Výborně, Johnrocku, to se ti povedlo!“ pochválil ho dostatečně nahlas, tak, aby ho přes jásání davu slyšel.

„Získal jsem nám slávu!“

Richard se rozesmál. „Slávu,“ souhlasil a opět uznale plácl Johnrocka po zádech. „A důležitý bod.“

Čekali, až jim rozhodčí přinese brok, a všichni hráči mezitím rozzářenému Johnrockovi gratulovali. Zvednutou pěstí je povzbudil k mohutnému týmovému pokřiku a pak zaujal své místo na pravé straně vedle Richarda. Bruce se postavil vlevo. Útočníci se seskupili do klínu před Johnrockem. Tato taktika měla přilákat obránce na levou stranu, která se zdála slabší.

Vyrazili do útoku a císařův tým zamířil doleva, jak Richard chtěl, ale na poslední chvíli se otočil a vrazil doprostřed klínu. Tím samozřejmě Richarda nemohli zastavit, ani získat brok. Měli v plánu něco jiného. Richard poznal, o co jim jde, když se dostali za jejich přední linii.

„Johnrocku!“ zařval Richard. „Rychle doprava!“

Johnrock místo toho vrazil ramenem přímo do útočníků. Tři hráči po něm skočili a čtvrtý mu ovinul paži kolem krku. Pátý mu v plné rychlosti vrazil do boku a zlomil mu tím vaz.

Richard si připadal jako v nějakém zlém snu, kdy nemůže běžet.

Přestože se snažil k němu doběhnout včas, uslyšel zapraskání kosti.

Kapitola sedmá

Kahlan s těžkým srdcem sledovala, jak Richard poklekl vedle svého pravého křídelního útočníka. Ozval se hvizd. Hráči Jagangova týmu nechali svou oběť ležet na hřišti a rychle se vrátili na svou stranu, aby se připravili na další hru.

„Je mrtvý?“ zeptala se Jillian.

Kahlan ji objala a pevně ji k sobě přitiskla. „Bohužel ano.“

„Proč to udělali? Proč ho schválně zabili?“

„Řád takhle hraje Ja’La dh Jin. Zabíjení je jejich způsob, jak dosáhnout svého.“

Kahlan viděla slzy v Richardových očích, když ho spoluhráči táhli pryč od bezvládného těla. Kdyby nezačal okamžitě hrát, byl by vyloučen za zdržování. Asistenti rozhodčího tělo rychle odvlekli z hrací plochy.

Kahlan slyšela jen pár kroků před sebou Jagangův dušený smích.

Nicci vedle něj se rychle ohlédla přes rameno. Kahlan nevěděla, co si má myslet o výrazu v jejích modrých očích. Zdálo se, že má v sobě smutek kvůli Richardovi, částečně potlačovaný vztek, a také varování pro Kahlan.

Kahlan neměla příležitost si s Nicci znovu promluvit od té noci, co ji tak strašně zřídil. Od chvíle, kdy Jagang přistoupil na sázku s velitelem Kargem, byl mnohem vznětlivější a náladovější.

Předešlý večer, když Nicci čekala v ložnici a Kahlan v předsíni jeho stanu, setkal se před stanem s několika hráči svého týmu. Kahlan neslyšela všechno, co jim říkal, ale znělo to, jako by jim dával příkazy, aby se postarali o to, aby jim kapitán Kargova týmu nedělal pokud možno žádné potíže.

Kahlan strávila bezesnou noc, protože se bála, že se Richard nedožije rána. Ať už měl Jagang s Nicci jakékoliv plány, Kahlan s Jillian musely zůstat na podlaze v předsíni. Chtěl být sám se svou královnou otroků, jak ji nazýval.

Kahlan nevěděla, co s ní Jagang dělá. Ale ať to bylo cokoliv, Nicci nikdy nekřičela. V jeho posteli vždycky strnula a upřeně hleděla do dáli, zatímco si s ní dělal, co chtěl. Kahlan chápala, o co se Nicci snažila. Stáhla se do svého vnitřního světa a navenek dávala najevo jen lhostejnost. Jedině tak si byla schopna zachovat zdravý rozum. Nijak by jí nepomohlo, kdyby věnovala pozornost tomu, jak jí ubližuje. Na druhou stranu, právě ta její lhostejnost dováděla Jaganga k nepříčetnosti a často podléhal záchvatům zuřivosti.

Kahlan napadlo, jestli bude mít tolik vnitřní síly jako Nicci, až začne s ní.

Dnes ráno byla Kahlan zvědavá, jestli budou zase muset zasahovat Sestry, aby Nicci zachránily život, nebo přinejmenším napravily menší škody. Když Jagang vyšel z ložnice, táhl Nicci za vlasy. Mrštil s ní na podlahu a vypadal, že je potěšen její bezmocí. Kahlan se ulevilo, když viděla, že kromě podlitin a šrámů nevypadá, že by byla vážněji zraněná.

Mezitím se na hřišti Richardův tým shromáždil a připravil na další hru. Kahlan se rozhlédla po divácích, kteří jásali nad smrtí křídelního útočníka. Viděla však i vojáky, kteří hlasitě křičeli a hrozili pěstmi císařovu týmu. Atmosféra houstla. Když hra začala, diváci se trochu uklidnili.

Kahlan však cítila, že se nálada diváků změnila. Počáteční spokojenost, že finálový zápas konečně začal, pomalu vystřídal neklid, který postupně přerůstal až v nespokojenost. Začalo to Jagangovým zásahem, když Richard naposledy skóroval. Jagang donutil rozhodčího změnit verdikt, když tvrdil, že gól padl až po odpískání. Rozhodčí tedy bod nepočítal, ale všichni věděli, že brok padl do branky ještě před hvizdem.

Ale na tom nezáleželo. Císař rozhodl.

Rudý tým se zdál být odhodlaný pokračovat ve hře, jako by právě nepřišel o nejsilnějšího hráče. Probojovával si cestu řadou obránců. Richard se bleskově vyhnul několika soupeřovým pokusům ho srazit. Soupeř se však opět blížil ze všech stran.

Richard se náhle zastavil na bezpečném čtverci, na místě, které se využívalo jen zřídka, aby se tam ukryl před hráčem, jenž se ho chystal srazit na zem. Byl to muž, který před chvílí zabil jeho křídelního útočníka.

Kahlan si nedovedla představit, co chce Richard dělat. Ve čtverci byl chráněný před napadením, ale

zároveň tam byl jako v pasti, a soupeř ho rychle obklíčil. Zatímco byl dočasně v bezpečí, nemohl z tohoto místa skórovat. Nakonec bude muset stejně čtverec opustit a s každým dalším okamžikem se dostával do silnějšího obklíčení.

Když se hráč, jenž ho pronásledoval, ohlédl na své spoluhráče, kteří se rychle blížili, Richard na něj zavolal, aby upoutal jeho pozornost. Muž se k němu otočil.

Richard držel brok oběma rukama pevně přitisknutý k hrudi a náhle ho prudce vymrštil. Tvrdý brok zasáhl muže přímo do obličeje a odrazil se zpátky k Richardovi.

Rána byla tak prudká, že brok muži promáčkl tvář. S nosem zaraženým v lebce se muž bezvládně zhroutil na zem.

Dav nad nečekaným vývojem situace jen zalapal po dechu.

Rozzuřený protihráč napadl Richarda zprava, přestože byl na bezpečném území. Nezdálo se, že by rozhodčí měl v úmyslu odpískat faul. Richard schoval brok pod levou paži a trochu se na stejnou stranu naklonil. Přitom se otočil čelem k útočníkovi a udeřil pravačkou. Předloktím zasáhl muže do hrdla. Ten jen bezmocně zvedl ruce ke krku, zapotácel se a padl. Reflexivně ještě vykopl jednu nohu a zoufale zápasil o vzduch. Zřejmě měl přeraženou dýchací trubici, protože začal v obličeji modrat.

Další hromotluk zaútočil zleva se zdviženou pěstí. Richard se k němu otočil, trochu se přikrčil a pronikl jeho obranou. Zároveň využil jeho pohybu a bleskovou rychlostí zaútočil. Mocný úder hranou své ruky soustředil na mužovo srdce. Zásah ho odhodil stranou.

Mohutný hráč se chytil za srdce, protočil oči a skácel se k zemi jako podťatý.

Bez jakékoliv pomoci zlikvidoval Richard během chvilky tři muže, kteří byli mnohem statnější a svalnatější než on. Už chápala, proč je na něj neustále namířeno tolik šípů.

Kahlan si ani netroufala pomyslet, co by se stalo, kdyby měl Richard v ruce meč.

Richard nemarnil čas. Vběhl do mezery, kterou si právě vytvořil, a vyrazil k brankám. Zdálo se, že jeho tým byl na takový vývoj zápasu připravený. Hráči už byli rozestaveni podél jeho cesty, přichystáni odrazit útočníky. Po celém hřišti se rozpoutal boj muže proti muži.

Kahlan viděla, jak se tváře všech diváků na protějším svahu otáčejí současně, sledujíce Richarda, jenž běžel k soupeřovým brankám a vyhýbal se obráncům, kteří přes jeho muže prošli.

Richard doběhl do střelecké zóny sám. Hodil brok do sítě a dal další gól. Teď vedli o bod.

Dav se nechal rychlou akcí strhnout. Dokonce i Jagang udělal pár kroků dopředu, blíž k hrací ploše, aby všechno pozorně sledoval se zaťatými pěstmi. Jeho gardisté se také natahovali, aby viděli na Richardův tým, který okamžitě, jakmile dostal brok, zahájil ve zbývajícím čase další rychlý útok.

Když se dostali na území soupeře, Richard prudce zatočil doleva a byl hned sražen. Kahlan si pomyslela, že to vypadalo, jako by to udělal schválně. Připomnělo jí to situaci, kdy padl obličejem do bláta, aby ho nikdo nepoznal, když se Jagang poprvé šel na jeho tým podívat.

Když Richard dopadl, brok mu vystřelil z rukou. I to se jí zdálo nahrané. Pak jí došlo, že je to všechno součástí jeho plánu. Levý křídelní útočník, který se řítil kolem, byl ve správný čas na správném místě. Sehnul se a sebral brok, který se kutálel kolem. V příštím okamžiku byl ve střelecké pozici a hodil. Když byl Richard sražen k zemi, podle pravidel se mohl pokusit vstřelit branku jeho křídelní útočník.

Brok padl do sítě a vyvolal tak ohromný jásot.

Křídelní útočník zvedl ruce nad hlavu z radosti, že dal gól. K něčemu takovému byla příležitost jen zřídka a ještě méně často se to podařilo. Přestože Kahlan věděla, že takovou hru pravidla umožňují, ještě neviděla, že by toho někdo využil.

Když zazněl hvizd signalizující konec útoku jejich týmu, doběhl Richard své levé křídlo a s uznalým úsměvem ho poplácal po zádech. Podle výrazu jeho tváře, když se na Richarda podíval, Kahlan usoudila, že pro něho tahle pochvala znamenala možná víc než gól samotný.

Křídelní útočník byl však voják Císařského řádu a ne zajatec, jako někteří hráči Richardova týmu. Kahlan uvažovala, proč se Richard chová tak přátelsky k vojákovi Řádu. Pokaždé, když mu začínala věřit a vkládat do něj naděje, udělal něco, co vyvolalo její pochybnosti.

Od poslední hry, kterou sledovali, když Nicci spatřila muže, jemuž říkali Ruben, a vyslovila jméno Richard, Kahlan věděla, že je to jeho pravé jméno. Od té doby neměla možnost s Nicci promluvit, takže se jí na to nemohla zeptat, ale domnívala se, že je to skutečně Richard Rahl – lord Rahl.

Nevěděla, jestli je to pravda, ale určitě by to mnoho věcí vysvětlovalo, například proč padl obličejem do bláta a proč si pak pomaloval tvář podivnými symboly, aby zakryl svou podobu, a proč tvrdil, že se jmenuje Ruben.

Jenom se nezdálo možné, aby lord Rahl byl zajatcem Císařského řádu a hrál zápas Ja'La proti týmu císaře.

Nejvíc jí však vrtalo hlavou, že ji zná. Ten den, když přijel do ležení jako zajatec v kleci na voze, vykřikl její jméno. Usoudila, že ho Řád musel zajmout, aniž věděl, kdo to je. Ale taková souhra náhod jí připadala podezřelá. Věděla, že je v tom pravděpodobně mnohem víc, než si uvědomovala. Možná se Richard nechal chytit a zajmout, aby se k ní dostal. Aby ji mohl zachránit.

Vzápětí si vynadala za takové pošetilé myšlenky.

Přesto by ji zajímalo, proč se právě kolem její osoby točí tolik věcí.

Přála si, aby měla možnost si znovu promluvit s Nicci a zeptat se jí, jestli je to skutečně Richard Rahl.

Ale podle její reakce a slz v očích usoudila, že to je zbytečná otázka. Měla to vepsáno ve tváři.

Byl to muž, kterého Nicci milovala.

Koutkem oka Kahlan neustále sledovala své strážce, kteří střídavě pozorovali ji a hru. Když dav zakřičel a v očekávání zvedl pěsti nad hlavu, její strážci se nakláněli ze strany na stranu, aby zahlédli něco z dění na hřišti. Císařský tým mezitím dostal brok a zahájil útok na branky soupeře. Tři jejich hráči byli odtaženi za postranní čáry a nahrazeni novými muži. Podle toho, jak je asistenti rozhodčího nechali jen tak ležet, Kahlan poznala, že jsou všichni tři mrtví. Richard zabil během chvilky úplně sám tři muže.

Nemyslela si, že by to tím skončilo.

Císařský tým vypadal, že je rozzuřený na nejvyšší míru, když vyrazil do útoku. Hráči se seskupili do pevného bloku a rozběhli se přímo středem hřiště, rozhodnuti smést každého, kdo by se jim opovážil postavit do cesty. Richardův tým se rozdělil, nechal je projít, a pak se za nimi rychle uzavřel, aby je napadl zezadu a podrážel jim nohy. Za chvíli se skoro všichni váleli na jedné hromadě.

Jeden z Richardových mužů rozdrtil hráči císařského týmu nohu v kotníku. Ten zařval bolestí, což na chvíli rozptýlilo jejich kapitána. Jeho chvilkové zaváhání stačilo dvěma hráčům Richardova týmu, aby ho srazili na zem. Vyrazili mu dech. Rozpoutal se nelítostný boj o brok.

Jak se císařův tým zvedal na nohy, hráči zatlačili soupeře a opět získali brok. Pak si začali probojovávat cestu mezi obránci. Několik mužů Richardova týmu se svíjelo na zemi v bolestech. Dav nadšeně povzbuzoval císařův tým. Jeho kapitán kličkoval, vyhýbal se obráncům, a nebo je srážel k zemi.

Když strážci Kahlan slyšeli vášnivé povzbuzování, začali se tlačit dopředu, aby viděli, co se děje. Tím kolem Kahlan vytvořili volný prostor. Tlak diváků, lemujících svah za ní, neustále sílil, takže prostor vyhrazený císaři a jeho doprovodu se ze všech stran neustále zmenšoval. Vpředu, kde stál Jagang, zadržovali rozvášněný dav po obou stranách gardisté, ale i oni byli zaujati hrou. Nevěnovali příliš pozornosti tomu, co se děje za nimi.

Kahlan levou rukou pevně objímala Jillian a tiskla ji k sobě, a její strážci, kteří měli stále méně prostoru, se

pomalu přibližovali k hrací ploše. Ti, kteří stáli za ní, se kolem ní tlačili dopředu.

Nicci, na kterou císař v zápalu hry zapomněl, ustoupila dozadu. Tím udělala prostor strážcům, aby se před ni protlačili. Vypadalo to přirozeně, jako by jim nechtěla bránit ve výhledu.

Jagang spolu s ostatními diváky jásal, nespokojeně hučel, nadával, i povzbuzoval hráče na hřišti. Tma, která se už dávno snesla, propůjčila celému zápasu nadpřirozenou atmosféru. Pochodně lemující okraj hřiště vrhaly mihotavé světlo na hrací plochu obklopenou temným mořem. Mezi loučemi stáli lukostřelci s připravenými šípy. Ale i oni podlehli vzrušení ze hry a sledovali spíš hráče než zajatce.

Kahlan si připadala, jako by se ocitla uprostřed nějakého šíleného rituálu zasvěceného násilí. Diváci kromě křiku a povzbuzování začali skandovat a dupat nohama. Země se chvěla pod stovkami tisíc bot dupajících do rytmu. Noc, tmavá a zatažená, zněla neustálým hřměním.

Nálada byla úchvatná. I Kahlan jí podlehla.

Měla pocit, že je na hřišti a běží s hráči. Srdce jí bušilo, když sledovala Richarda, jak se vyhnul útočníkovi, sehnul se pod nataženou rukou a proklouzl mezi muži, kteří se na něho vrhli. Ucukla a odvrátila se, když do sebe hráči narazili. Mnoho diváku v tu chvíli prudce vydechlo, jako by sami ten náraz pocítili.

Jak se přesýpací hodiny odměřující čas otáčely, skóre se neustále měnilo ve prospěch jednoho nebo druhého týmu. Kahlan si ale všimla, že Richard nedal gól, když si byla úplně jista, že ho vstřelí. Zdálo se, že zpomalil, aby ho mohl hráč druhého rýmu srazit. Jednou zase hodil brok a netrefil se.

Znovu jakoby padl obličejem do bláta. Jen tentokrát nevěděla proč.

Jak hra pokračovala, bylo stále jasnější, že svou hrou ovlivňuje výsledek, aby hra zůstávala neustále vyrovnaná. Když se podařilo císařovu týmu vstřelit branku, netrvalo dlouho a dal vyrovnávací gól, ale další už nepřidal, dokud soupeř opět neskóroval. Některé hry byly úplně bez gólů. Teď měla obě mužstva na kontě sedm bodů.

Podle toho, jak se pohyboval, Kahlan poznala, že se nejen drží z nějakého důvodu zpátky, ale zároveň si šetří síly. Druhý tým se vyčerpával. Richard se snažil, jak bylo třeba, ale ne víc.

Těsný výsledek vybičoval emoce diváků do horečného očekávání. Mnozí jásali, tleskali, hvízdali a křičeli na hráče svého týmu, zatímco druzí zatínali pěsti a pokřikovali nadávky na soupeře. Občas se rozpoutala rvačka i mezi diváky, ale rychle skončila, protože všichni chtěli vidět další průběh zápasu.

Kahlan si všimla, že se Nicci podařilo pomalu a nepozorovaně ustoupit několik kroků za Jaganga. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Jagang se asi dvakrát krátce ohlédl a uklidněný, že je blízko, se zase obrátil zpátky.

Kahlan také zaujal pohled na markytánky kolem hřiště, které byly stejně vzrušené jako všichni ostatní, a kdykoliv běželi hráči kolem, začaly si odhalovat ňadra. Přestože o místa kolem hrací plochy byl velký zájem a mnohdy se o ně strhla rvačka, ženy tam měly přístup zajištěn. Muži, kteří věděli, jak jsou celé žhavé, aby upoutaly pozornost hráčů, je v tom ještě povzbuzovali. Ženy se snažily upoutat pozornost různými prostředky. Přes ohlušující povyk davu Kahlan některé z nich

zaslechla, jak na hráče pokřikují různé oplzlé návrhy a přísliby, když zvítězí.

Ženy, které by se takhle bezostyšně chovaly k vojákům Řádu, nenabízely by se za normálních okolnosti dlouho. Jenže teď vojáky mnohem víc zajímalo, co se děje na hřišti. Chování markytánek jen přispívalo k celkově zvrhlé atmosféře. I to však patřilo ke hře Ja'La dh Jin.

Když se Nicci dostala dost blízko, Jillian se natáhla a vzala ji za ruku. „Jsi v pořádku?" zašeptala dost nahlas, aby byla slyšet přes okolní hluk. „Měly jsme o tebe starost."

Nicci vzala její obličej do dlaní a s úsměvem krátce přikývla.

„K něčemu se chystá," řekla Nicci potichu, když se naklonila ke Kahlan.

„Já vím."

„Mohla by to být příležitost k útěku. Udělám všechno, abych ti pomohla. Buď připravená."

Kahlan nevěděla, jakou má naději na útěk s obojkem na krku, přesto ji nabídka Nicci povzbudila, i když útěk považovala za nereálný. Přestože Kahlan nevěřila, že by se jí povedlo utéct, mohla by využít příležitost k něčemu jinému, k něčemu, co by zachránilo ostatní.

Když se Nicci znovu ohlédla, Kahlan trochu zvedla ruku a bylo vidět, že má něco ukryté v dlani.

„Na, vezmi si to."

Když se Nicci zamračila, Kahlan na krátký okamžik ruku otočila a Nicci spatřila rukojeť nože. Ostří měla Kahlan schované v rukávu halenky.

„Nech si ho," řekla Nicci. „Může se ti hodit."

„Mám ještě dva."

Nicci na ni chvíli jen překvapeně hleděla a pak kývla hlavou směrem k Jillian, aby ho dala jí. Jillian si trochu odhrnula plášť, aby Nicci viděla nůž, který jí Kahlan už dala.

Nicci pohlédla na Kahlan. „S nožem to neumím.“

„Nic na tom není,“ řekla Kahlan a vtiskla jí nůž do dlaně. „Až nastane příhodná chvíle, prostě jen bodneš tím ostrým koncem do nějakého důležitého místa člověka, kterého nemáš ráda.“

Nicci zaletěla pohledem k Jagangovi. „To bych mohla zvládnout.“

Kahlan si pomyslela, že Nicci, jak tam stála v tlumeném světle pochodní, se světlými vlasy, splývajícími přes pevná ramena, je nejkrásnější žena, jakou kdy viděla. Ale nebyla jen krásná. Navzdory všemu, co jí Jagang udělal, zůstala nepokořena. Měla vnitřní sílu a důstojnost.

„Je to Richard Rahl?“ zeptala se Kahlan.

Nicci se na ni zahleděla blankytně modrýma očima.

„Ano.“

„Co tady dělá?“

Neznatelný úsměv rozvlnil Nicci rty. „Je to Richard Rahl.“

„Víš, k čemu se chystá?“

Nicci trochu potřásla hlavou a přejela pohledem po strážích, aby se ujistila, že jim žádný nevěnuje pozornost. Mezerou mezi strážci zahlédly muže pomalovaného rudými symboly, jak právě přeběhl kolem.

„Je to opravdu Richard?“ zeptala se Jillian.

Nicci přikývla.

„Jak to poznáš? Víš, když jsou všichni pomalovaní, jak si můžeš být tak jista? Já Richarda znám a nepoznala bych ho.“

Nicci pohlédla dolů na Jillian. „Je to on.“

Její tón vyjadřoval takovou jistotu, že další otázky už byly zbytečné. Kahlan si pomyslela, že Nicci by toho muže poznala i v naprosté tmě.

„Jak mě zná?“ zeptala se.

Nicci se opět zadívala Kahlan do očí. „Teď není vhodný čas na vysvětlování. Jen buď připravená.“

„Na co?“ zeptala se Kahlan. „Co si myslíš, že udělá? Co myslíš, že *může* dělat?“

„Jak znám Richarda, předpokládám, že se chystá rozpoutat válku.“

Kahlan překvapeně zamrkala. „Úplně sám?“

„Když to bude nutné.“

Na hřišti získal mezitím císařův tým bod, který ukončil jeho hru, těsně před hvizdem. Dav šílel. Kahlan přivřela oči, úplně ohlušená.

Richardův tým teď prohrával o jeden bod.

Zatímco čekali, až hráči zaujmou svá místa a bude zahájena další hra, tentokrát Richardova týmu, začali diváci vydávat hluboký, drsný a bručivý zvuk, doprovázený dupáním nohou.

Zdálo se, že se celý svět pohybuje v jediném rytmu. Země se chvěla. Dokonce i Jagang a jeho gardisté se k davu přidali. Noc náhle měla neuvěřitelnou, divokou atmosféru, jako by všechno civilizované ustoupilo podívané na nefalšované barbarství.

Příznivci císařova týmu si přáli, aby hráči roztrhali na kousky své vyzyvatele a nedovolili jim skórovat. Fanoušci Richardova týmu chtěli, aby jejich hráči smetli každého, kdo by se je pokusil zastavit.

Diváci volali po krvi.

Protože to byla už poslední hra, musel Richardův tým během vymezeného času dát alespoň jeden gól, jinak by prohráli. Pokud dají jen jeden, bude vyrovnáno a hra se bude nastavovat.

Kahlan zahlédla Richarda, který navenek neprojevoval žádné emoce, jak shromažďuje své muže. Vydal smluvený signál rukou. Jak se otočil, přejel pohledem kolem. Na okamžik se jejich oči setkaly.

Síla toho pohledu jí rozbušila srdce a podlomila kolena.

Tak rychle, jak se na ni podíval, tak zase pohled odvrátil. Nikdo jiný než Kahlan nevěděl, že se díval přímo na ni, a i kdyby to poznali, nechápali by proč.

Kahlan to ale pochopila.

Kontroloval její polohu.

Blížila se chvíle, kvůli které si pomaloval obličej těmi podivnými symboly. Byla to chvíle, kvůli které udržoval skóre vyrovnané. Porazil všechny týmy, které proti nim nastoupily, aby se dostal až sem, na tohle místo a v tuto chvíli.

Nechápala proč, ale všechno to dělal právě pro následující okamžiky.

Náhle ze sebe vyrazil bojový pokřik a zahájil útok.

Když ho Kahlan viděla – pomalovaného hrozivými rudými symboly, s napjatými svaly, dravčím pohledem a soustředěného – pomyslela si, že jí její rozbušené srdce snad vyskočí z hrudi.

Kapitola osmá

Všechny oči byly upřeny na Richarda, který běžel s brokem pod levou rukou. Kahlan stála jako přikovaná. Dav v napjatém očekávání zadržel dech.

Jagangův tým se rozběhl z druhé strany hřiště, aby zastavil útok. Pokud by se jim povedlo zabránit Richardovu týmu skórovat, vyhráli by finálový zápas. Byli to zkušení hráči, kteří věděli, že mají vítězství na dosah, a neměli v úmyslu se o ně nechat připravit.

Richard, chráněný obránci a křídelním útočníkem, prudce uhnul vpravo. Držel se pravé strany hřiště a běžel jako o závod. Plameny loučí se zatřepotaly, jak proběhl kolem. Ženy se natahovaly, aby si na něho sáhly, a přitom fandily s ostatními diváky.

Richard byl náhle přímo před nimi a proběhl kolem císaře. Jagang se tvářil, že by Richarda nejradši srazil sám.

Kahlan čekala, že se Richard zastaví, otočí se k císaři a zabije ho tak, jako zabil své soupeře, ale neudělal to. Dokonce se ani nepodíval jejich směrem.

Richard měl příležitost zabít císaře, ale nevyužil ji.

Kahlan si neuměla vysvětlit proč, pokud se, jak říkala Nicci, opravdu k něčemu chystal. Možná to však bylo jen jejich zbožné přání.

Během chvilky byl Richard a jeho muži pryč.

Hráči Jagangova týmu je sledovali, jak se blíží, a když viděli, že se drží poměrně blízko u sebe a nejsou rozptýleni po hřišti, spojili se do neproniknutelné stěny a byli si jisti, že je zastaví.

V předchozích několika hrách se císařovu týmu podařilo zabránit Richardovi ve skórování. Věděli, že k vítězství jim stačí, když jim v této hře nedovolí dát gól. Ale zdálo se, že chtějí víc. Nechtěli jen vyhrát, toužili ztrestat vyzyvatele. Zdálo se, že jsou pevně rozhodnuti zakončit zápas co nejbrutálněji.

Jak běželi, Richardovi muži, místo aby se rozdělili nebo zaujali pozice, aby se pokusili proniknout čekající hradbou obránců, se náhle a nevysvětlitelně shromáždili. Ještě překvapivější bylo, že se seřadili do těsného zástupu. V běhu pokračovali dál těsně za sebou s nejvyšším hráčem v čele. Zároveň se každý chytil za ramena muže před sebou a tím se celý zástup ještě zpevnil. Pohybovali se současně dlouhými, rychlými kroky.

V jediném okamžiku vytvořil Richardův tým lidské beranidlo.

Zástup s Richardem téměř na konci se sice nepohyboval tak rychle jako jednotliví hráči, ale rychlost nebyla to hlavní, a co ztratili na rychlosti, získali na průraznosti.

Přestože muži Jagangova týmu tvořili neprostupnou hradbu svalnatých těl, zástup běžících mužů do ní zajel jako nůž do másla.

Jagangovi hráči byli zvyklí, že jejich mohutné postavy jim dávají výhodu, ale bez ohledu na jejich velikost a sílu nebyli pro ohromnou váhu jednolitého tělesa Richardova týmu žádnou překážkou. S takovou zdrcující silou jimi zástup pronikl, aniž by zpomalil, a náraz odmrštil obránce do stran.

Několik mužů v čele zástupu prudkost nárazu oddělila, ale okamžitě byli nahrazeni dalšími v řadě, takže celý zástup zůstal po průchodu hradbou obránců neporušený.

Jakmile se dostali na území soupeře a doběhli k přední čáře střelecké zóny, zástup se rozptýlil a hráči se postavili proti obráncům, kteří se k nim sbíhali. Tím na chvíli vytvořili bezpečný prostor pro Richarda.

Hodil brok ze zadní čáry. K brance to bylo daleko. Jak brok letěl nočním vzduchem, osvětlený pochodněmi, dav se naklonil dopředu, všichni zadrželi dech a sledovali ho. Brok spadl do branky a znamenal dva body. Diváci propukli v jásot tak bouřlivý, až se vzduch tetelil a země chvěla.

Richardův tým teď vedl o bod. Císařův tým už neměl možnost tento výsledek zvrátit, a tak nemohl vyhrát. Přestože Richardovu týmu stále zbýval hrací čas, už ho vlastně nepotřeboval. Vítězství měli v kapse, přestože zápas ještě neskončil a písek v přesýpacích hodinách se stále sypal.

Císař Jagang stál s kamenným výrazem v obličeji. Jeho gardisté se zachmuřenými výrazy měli co dělat, aby zadrželi rozvášněný dav, který nepřestával jásat.

Jagang nakonec vymrštil paži do výšky. Bouřlivé oslavování pomalu utichalo a pozornost publika se zaměřila na to, co císař udělá. Jagang si přivolal rozhodčího.

Kahlan s Nicci se na sebe krátce podívaly. Neslyšely, o čem se ti dva s hlavami u sebe domlouvají.

Sudí, trochu pobledlý, přikývl, a pak odběhl doprostřed hřiště, zvedl ruku a oznámil konečné rozhodnutí.

„Vyzyvatel se dostal mimo hřiště za postranní čáru," vyhlásil rozhodčí do ticha. „Body se mu nepočítají. Tým Jeho Excelence stále vede o jeden bod a hra pokračuje."

Jestliže dav šílel, když dal Richard gól, teď se rozběsnil. Celá armáda sledující zápas byla na nohou.

Richarda ovšem takové rozhodnutí zřejmě nepřekvapilo. Byl už s celým mužstvem na své straně hřiště, jako by něco takového čekal. Ani jeho muži se nezdáli být tímto rozhodnutím zaskočeni.

Jakmile jim sudí hodil brok, byli připraveni. Podle pravidel Ja'La nebylo možné hru přerušit, ani předčasně ukončit. Jagangův tým se však už radoval z nenadálého obratu štěstěny a zdaleka nebyl připraven bránit své území. Richardovu týmu už moc času nezbývalo, takže vyrazil okamžitě do útoku.

Rozběhli se doleva, na druhou stranu, než kde stála a odkud je sledovala Kahlan. Opět se seřadili do stejného zástupu, zpevněného rukama na ramenou spoluhráče. Běželi stejně, ale levou stranou. Tentokrát se však drželi daleko od postranní čáry, aby každý viděl, že se nikde nedostali ani do její blízkosti.

Jagangův tým zjistil, co se děje, ale ještě se nestačil zformovat k obraně proti zástupu, který se na ně řítil.

Uvědomili si nebezpečí a rozběhli se zabránit nejhoršímu.

Když Richardův tým prorazil chabou obranu a dostal se opět k zadní čáře střeleckého území, zase se rozprchl a vytvořil svému kapitánovi prostor. V tom okamžiku Richard hodil brok.

Přeletěl nad nataženýma rukama soupeřů a skončil v síti.

Diváci propukli v bouřlivý jásot.

Zazněl závěrečný hvizd, který přes burácení davu nebylo skoro ani slyšet.

Hra skončila. Richardův tým turnaj vyhrál o mnoho bodů.

Jagang s obličejem rudým vzteky udělal dlouhý krok dozadu, natáhl se, popadl Nicci za paži a přitáhl si ji k sobě.

Druhou ruku vymrštil vzhůru, aby zastavil další postup. Rozhodčí a jeho asistenti stáli bez hnutí jako sochy a dívali se na Jaganga. Nadšený jásot zakolísal a nespokojený dav se pomalu utišil.

„Jejich kapitán překročil postranní čáru!“ zařval Jagang do chladného nočního vzduchu. „Vyběhl z hřiště!“

Když předtím běžel blízko kolem nich, Kahlan viděla, že čáru nepřekročil. Vlastně ani nemohl, protože kolem se tísnilo tolik diváků, kteří se natahovali, aby se ho mohli dotknout, a nedosáhli na něj. I kdyby Richard opravdu překročil čáru a dostal se mimo hrací plochu, Jagang to tentokrát ze svého místa nemohl vidět.

„Hra skončila bez bodů!“ řval Jagang. „Zápas skončil! Císařský tým vyhrál turnaj!“

Diváci stáli a nevěřili svým uším.

„Promluvil Jagang Spravedlivý!“ vykřikla k davu posměšně Nicci.

Richard právě přinutil Jaganga Spravedlivého všem ukázat, že pro Řád je spravedlnost jen prázdný pojmem. A Nicci to ještě zdůraznila.

Jagang ji praštil hřbetem ruky tak silně, že odletěla Kahlan k nohám.

Fanoušci císařova týmu nadšeně jásali, skákali, křičeli a provolávali jim slávu, jako by sami něco dokázali.

Příznivci Richardova týmu zuřili.

Kahlan zatajila dech, sevřela nůž pevně v pěsti a zkontrolovala rozmístění strážců. Jillian se mezitím sehnula, aby pomohla krvácející Nicci na nohy.

Fanoušci Jagangova týmu se hlasitě vysmívali fandům Richardova mužstva, kteří na ně na oplátku volali, že jsou podvodníci a že prohráli. Muži se začali postrkovat. Začaly pěstní souboje. Vojáci se přidávali k jedné nebo druhé straně a vytahovali zbraně.

V okamžiku bylo celé ležení v sobě.

Zdálo se, že svahy kolem, obsypané muži, se utrhly a začínají pomalu klouzat dolů směrem k hrací ploše uprostřed. Bylo to neuvěřitelné, ale celá armáda se náhle ocitla v zuřivé bitvě.

Kahlan nevěřila, že by se to mohlo stát, ale Nicci měla pravdu.

Richard právě rozpoutal válku.

Kapitola devátá

Jagangovi gardisté se snažili zatlačit zpět bojující fanoušky a zadržet nápor diváků ze všech stran. Rozzuřený císař jen bezmocně sledoval, jak se všude kolem rozhořela bitva. Nesnažil se uniknout někam do bezpečí. Vypadal spíš, jako by se chtěl k boji přidat. Jeho gardisté se ze všech sil snažili udržet bojující diváky tak daleko od něj, jak jen to bylo možné.

Kahlan zahlédla Richarda na druhé straně hřiště. Ve světle pochodní bylo jeho rudé pomalování jako varování, že se otevře samotné podsvětí a všechny je pohltí. Za ním a za jeho hráči zuřil na celém svahu boj. Řádění opilců, rozpoutaná nenávist a touha po krvi, to všechno se náhle uvolnilo a neomezeně se šířilo.

Kahlan se začala obávat, že pro všechny příznivce císařova týmu budou rudé symboly, které si Richard namaloval na obličej, představovat snadný cíl. Všichni diváci moc dobře věděli, kdo to je a co právě udělal. Byl předmětem obdivu i nenávisti. Bála se, že to, co začalo

jako snaha zakrýt svou totožnost, skončí jako poznávací znamení pro ty, kteří ho budou chtít zabít.

Pohlédla na své strážce, a když zjistila, že mají větší starost o císaře než o ni, rychle poklekla vedle Jillian. Nicci tekla po tváři krev. Šrámy od Jagangových prstenů se jí táhly šikmo přes tvář. Byla omráčená, ale zdálo se, že se pomalu probírá.

„Nicci," zašeptala Kahlan naléhavě a trochu jí nadzvedla hlavu i ramena, „jsi nějak vážně zraněná?"

Nicci zamrkala, jak se snažila zaostřit na Kahlaninu tvář. „Cože?"

„Jestli jsi vážně zraněná." Kahlan prstem odhrnula pramen blonďatých vlasů Nicci z očí. „Máš něco zlomeného?"

Nicci si sáhla na tvář. Zahýbala čelistí ze strany na stranu a zkusila otevřít ústa.

„Myslím, že jsem v pořádku."

„Musíš vstát. Myslím, že tu nebudeme moci zůstat příliš dlouho. Richard rozpoutal svou válku."

I přes zřejmou bolest se Nicci usmála. Ani na okamžik o tom nepochybovala.

Kahlan se postavila a pomohla Jillian zvednout pořád ještě otřesenou Nicci na nohy. Jillian ji objala kolem pasu a podepřela. Nicci ovinula paži kolem dívčiných ramen.

Jagang se ohlédl po Kahlan a zjistil, že pomáhá Nicci se zvednout. Jednou rukou na ni ukázal a druhou popadl za košili jednoho z jejích strážců. Postrčil ho směrem ke Kahlan.

„Hlídej ji," zavrčel. „Všichni!"

Vojáci – jediní, kteří ji viděli, kromě Jaganga a Richarda – upustili od snahy pomáhat se zadržováním

davu zápasících vojáků a pospíšili splnit Jagangův příkaz.

V nastalém chaosu Jagangovi gardisté spolu s jeho osobními strážci zuřivě odtlačovali vlnící se a zápasící dav kolem sebe. Všichni byli mohutní a svalnatí, muži jako hory, a přesto nemohli dělat nic jiného, než se stále snažit zatlačit vojáky zpět. Stejně však byli nuceni centimetr po centimetru sami ustupovat.

Obyčejní vojáci se nechtěli prát s gardisty ani s císařem – plně je zaměstnával zuřivý boj mezi sebou – jenže k nim byli neustále pomalu dotlačováni.

Jagang křičel na své gardisty, rozzuřený, že jsou tak shovívaví k vojákům, kteří neposlouchají jeho rozkazy. Nařídil jim, aby vojáky, kteří neustoupí, zabíjeli. Kahlan věděla, že Jagangovi nejde o vlastní bezpečnost. Rozzuřila ho spíš neúcta, kterou projevovali císaři.

Gardisté neváhali. Statní, zkušení muži, kteří dosud zatlačovali dav zpátky, začali zabíjet ty, kteří se na ně nejvíc tlačili. Jagang popadl krátký meč, který mu jeden z jeho osobních strážců nabídl z obavy, že dojde k nejhoršímu. Jagang dal průchod svému vzteku a sekal napravo nalevo. Výkřiky poraněných mužů nebyly v okolní vřavě ani slyšet.

Nebylo to tak, že by vojáci v prvních řadách, zapojení do rvačky, svévolně neuposlechli rozkaz, aby ustoupili. Ve skutečnosti neměli na výběr. Dopředu je tlačila celá váha davu bojujícího na svahu. V zápalu boje byli vojáci nejblíž ke hřišti na Ja'La jen bezmocně unášeni davem přímo na smrtící čepele Jagangových gardistů.

Kahlan se zahleděla na hřiště. Zamrkala překvapením.

Richard držel v ruce luk.

Jeden šíp měl vložený, druhý držel připravený v ústech.

Jagang stál uprostřed svých gardistů, krátký zakrvácený meč pevně svíral v ruce podél těla a vykřikoval rozkazy. Pohledem černých očí probodával vojáky za hradbou gardistů. Mnozí z těch, kteří bojovali a umírali v zápase o to, kdo vlastně vyhrál Ja'La dh Jin, byli opilí. Jagang rukou ukazoval, kam se mají jednotliví gardisté postavit, aby zadrželi dav.

Kahlan opět pohlédla na hřiště a spatřila Richarda, jak stojí s napjatým lukem. V dalším okamžiku šíp vyletěl.

Se zatajeným dechem sledovala, jak ostrý ocelový šíp letí vzduchem. Druhý ho vzápětí následoval.

Těsně předtím, než mohl první šíp zasáhnout, otočil se jeden z gardistů na volání o pomoc ostatních, jež se snažili zvládnout klubko bojujících vojáků, kteří na druhé straně prolomili jejich obrannou linii. Gardista jim spěchal na pomoc. Když přebíhal před císařem, zasáhl ho první šíp určený Jagangovi. Zasáhl ho pod pravou paži do hrudi, přesně do mezery mezi přední a zadní částí koženého štítu. Pronikl dostatečně hluboko, a podle toho, jak se voják skácel, zřejmě zasáhl srdce.

Kahlan nemohla uvěřit, že v takovém zmatku a vřavě všude kolem mohl Richard zasáhnout tak přesně.

Ale současně si nedovedla představit, že by chybil.

Se šípem zabodnutým hluboko v hrudi se Jagang zapotácel dozadu. Když padl na kolena, seběhli se kolem něj gardisté a utvořili štít pro případ, že by přiletěl třetí. Císař jí zmizel z dohledu za pevnou hradbou strážců. Využila momentu překvapení svých zvláštních strážců a zanořila nůž v pravé ruce do ledviny jednoho z nich, když sledoval Jaganga. Nožem

v levé ruce bodla do břicha dalšího, když se k ní otočil. Trhnutím vzhůru ho rozpárala. Třetí strážce odvrátil pohled od císaře a vyrazil směrem k ní. Jillian mu podrazila nohy. Jak letěl kolem ní, Kahlan mu podřízla nožem hrdlo, ještě než dopadl na zem.

Otočila se, aby viděla Richarda na hřišti.

Měl v ruce meč.

Jak se k ní vrhl další strážce s nataženýma rukama, aby ji odzbrojil, zabodla mu Nicci nůž do zad. Přetočil se, vykřikl bolestí a sáhl si rukou přes rameno na ránu. Bodla ho dvakrát do hrudi. Zakolísal a v pádu se ji snažil ještě zachytit, ale marně. Na to, že Nicci nebyla zvyklá používat nůž v boji, si vedla docela dobře.

Pátý muž popadl Jillian, aby ji použil jako štít, a vrhl se ke Kahlan. Kahlan ho zasáhla do předloktí, jak držel dívku pod krkem, a přeřízla mu svaly a šlachy až na kost. Když ji s výkřikem bolesti pustil, Jillian se od něj rychle odtáhla. Když se znovu vrhl na Kahlan, využila jeho pohybu a nabodla ho na nůž v levé ruce. Trhla jím nahoru, až se zarazil o žebra. Muž vytřeštil oči překvapením. Ustoupila stranou, když mu po dopadu na tvrdou zem vyhřezly vnitřnosti. V tom zmatku neviděla šestého strážce, ale věděla, že tam někde je.

Masa těl na svahu za Richardem stále pomalu klesala dolů a zaplavovala hřiště. Skupinky bojujících vojáků se ocitly na rovné hrací ploše. Většina strážců s luky už byla pohřbena pod valícím se davem. Vzhledem k tomu, že mnozí muži s pochodněmi byli také smeteni, byla stále větší tma. Nebylo moc vidět.

Hřiště na Ja’La bylo zaplaveno vojáky. Muži bojovali, aby si zachránili život, zatímco jiní se snažili je o něj připravit. Další, opilí po celodenním sledování zápasů Ja’La, bojovali jen tak. Smrtelně zranění muži

klesali k zemi. Všude se ozývaly výkřiky bolesti a sténání. Nikdo zraněným nepomohl.

Brzy mělo tolik mužů své obličeje pokryté krví, že bylo stále obtížnější rozeznat mezi nimi Richarda. Co ho ještě před chvílí odlišovalo, mu teď posloužilo jako kamufláž. Ještě před chvílí byl nápadný, teď byl jako přízrak v chaosu.

Nezdálo se, že by někteří z vojáků chtěli přestat nebo se stáhnout. Byli rozzuřeni a měli chuť zabíjet. Muži se sekyrami utínali ruce a rozsekávali hlavy i těla svých protivníků. Muži s meči bodali a sekali každého, kdo se k nim přiblížil.

I přes stále se zvětšující tmu Kahlan sledovala Richarda, když ho vojáci napadli. Pro mnohé z nich byl terčem jejich hněvu. Provinil se proti Císařskému řádu. Dovolil si porazit císařův tým.

Dokázal nemyslitelné a za to ho nenáviděli. Nenáviděli ho za to, co považovali za domýšlivost.

Kahlan usoudila, že věřili, že prohraje – třeba schválně, kdyby to jinak nešlo – a všechno bude v pořádku. Neúspěch byl pro tyto muže, které vedla zášť, talismanem. Kdykoliv někdo v něčem uspěl, projevili mu hned nenávist. Úspěch musel být potrestán a zdrcen. Tohle byli primitivové vyznávající učení Řádu. Koneckonců, víra Řádu takové primitivy potřebovala, aby se mohla prosadit a šířit.

Jak Richard na hřišti vytrvale směřoval ke Kahlan, muži na něj neustále útočili. Srážel je s klidem a metodicky si razil cestu přes hrací plochu. Ti, kteří se pokusili ho zastavit, zemřeli.

„Co budeme dělat?“ zeptala se vystrašená Jillian.

Kahlan se rozhlédla. Nebylo kam utéct. Všude kolem nich byla armáda Císařského řádu. A z jejího obklíčení

nebylo úniku. Kahlan, která byla téměř pro každého neviditelná, mohla utéct sama, ale nemohla opustit Jillian a Nicci a nechat je, aby se o sebe postaraly samy uprostřed celé armády nelítostných surovců. Dokonce i kdyby se rozhodla utéct sama, pořád měla na krku obojek.

„Musíme zůstat tady," řekla Nicci.

Kahlan, přestože věděla, že nemají šanci dostat se pryč, se podivila. „Proč?"

„Protože by nás Richard těžko hledal, kdybychom se odtud příliš vzdálily."

Kahlan pochybovala, že by pro ně mohl něco udělat. Koneckonců, ona i Nicci měly na krku obojky. Jagang mohl být zraněn, ale stále byl při vědomí. Kdyby se pokusily zmizet, pomocí obojků by je zastavil, nebo třeba i usmrtil. Byla ochotná to vyzkoušet, ale jen když by jim nic jiného nezbývalo.

Pořád ještě bylo možné, že Richard zabije Jaganga. Pak by měly šanci – pokud se mezitím neobjeví Sestra Ulicie nebo Armina. Jagang byl snový cestovatel. Podle toho, co Kahlan věděla, už mohl dávno vstoupit do jejich myslí a přivolat je na pomoc.

Kahlan k sobě přitiskla Jillian a rozhlédla se. Nicci dívku chránila z druhé strany. Všude kolem nich se muži zabíjeli.

Kahlan přikývla. „V tuhle chvíli jsme tady poměrně v bezpečí, chráněni Jagangovými gardisty. Ale jak to vypadá, moc dlouho to nevydrží."

Všude kolem muži bojovali. Jagang klečel uprostřed kruhu strážců a držel se za hruď. Někteří strážci klečeli vedle něho, aby ho podepřeli pro případ, že by ho museli zvednout a probojovat si cestu ven. Další křičeli naléhavé příkazy, aby někdo přivedl Sestru. Ostatní se

zuřivě oháněli zbraněmi po vojácích, kteří se dostali moc blízko, v zoufalé snaze zadržet nápor davu. Kolem císařského stanoviště půda zrudla krví a byla pokrytá těly padlých vojáků.

Kahlan stála jako přikovaná a sledovala Richarda.

Ze všech stran k němu přibíhali muži a snažili se ho zabít. Pohyboval se mezi nimi opravdu jako přízrak. Stejným způsobem, jakým se vyhýbal obráncům při hře, uskakoval do stran, když se k němu blížila čepel, skláněl se, když musel, proklouzával mezi muži, kteří se mu postavili do cesty. Mečem se oháněl rychle a s jistotou a muži kolem něj umírali. Pohyboval se úsporně, nikdy neudělal víc, než bylo nezbytné, a takto se probíjel přes hřiště. Všude kolem bojovaly desítky tisíc mužů v urputné bitvě.

Richard byl ostrůvkem klidu v rozbouřeném moři.

Jeho meč se blýskal a muži padali. Ani se nesnažil jich zabít co nejvíc, jen odstraňoval z cesty ty, kteří na něj zaútočili. Když ho napadl další muž s nožem, Richard bleskurychle zaujal postoj a jediným mávnutím meče mu odsekl hlavu.

Kahlan ho sledovala jako očarovaná.

Rozuměla způsobu, jakým používal meč.

Dělal to úplně jinak, než muži všude okolo. Jako by se dívala na sebe v zápalu boje. I když byli vojáci často jeho pohybem zaskočeni, věděla, co Richard udělá, dřív než k tomu došlo.

V určitém ohledu sice bojoval jinak než ona, ale způsob používání meče měli oba shodný. Byl silnější než ona, takže svou sílu využíval, když bylo třeba, ale jinak se jejich styl nelišil.

Samozřejmě si nepamatovala nic z toho, co se stalo předtím, než ji zajaly Sestry a seslaly na ni kouzlo

Ohnivé kaskády, takže předpokládala, že se učila zacházet se zbraní od někoho, kdo bojoval jako Richard.

Přestože byl silný, šetřil sílu a používal jí jen tolik, kolik bylo potřeba. Nikoho nepronásledoval, ani na nikoho neútočil. Počkal si, až přijdou k němu. Nedělal velké pohyby, využíval především pohybu útočníků a jen jim nastavil čepel do cesty. Připadalo jí, že Richard dopředu ví, co udělají a v jakém místě budou, a to využíval ve svůj prospěch.

I když si razil cestu bojištěm, nikdy od ní neodvrátil pohled na dlouho.

Přestože se neúnavně probíjel přes hřiště, byl sám a jediný. Stejně jako při hře využíval spojené síly svého týmu, aby prorazil hradbou mnohem silnějších hráčů a vyhrál, sílu celé armády kolem nemohl však jen tak snadno překonat. Jak srdnatě bojoval, začínala se armáda kolem něho stahovat a zaplavovat ho.

V příštím okamžiku ho Kahlan ztratila z dohledu. „Co budeme dělat?“ zeptala se Jillian.

Kahlan viděla, že Jagang vykašlává krev a namáhavě dýchá.

„Myslím, že bychom se měly někam odsunout.“

„Nemůžeme,“ řekla Nicci. „Když nás Richard nenajde, jsme ztracené.“

Kahlan ukázala rukou na okolní vřavu. „Co si myslíš, že bude moct dělat?“

„Prozatím si myslím,“ řekla Nicci, „že by ses měla naučit ho nepodceňovat.“

„Nicci má pravdu,“ přidala se Jillian. „Viděla jsem ho, když se vrátil ze světa mrtvých.“

Kapitola desátá

Kahlan si lámala hlavu nad tím, co Jillian řekla. Přesvědčila se, že ten muž opravdu dokázal rozpoutat válku, ale nevěřila, že by se mohl dostat zpátky ze světa mrtvých. Ale když sledovala nebezpečnou vřavu všude kolem, věděla, že není vhodná doba na to se tím zabývat.

Rozhlédla se po okolí a pátrala po nějakém způsobu, jak uniknout. Kdyby Jagang zemřel, nebo kdyby jen ztratil vědomí, mohla by toho využít a dostat Jillian a Nicci pryč. Přemýšlela, jestli záleží na tom, zda je Jagang jako snový cestovatel při vědomí nebo ne. Obávala se, že i ve stavu bezvědomí by mohl být schopen je ovládat pomocí obojků.

Ale i v případě, že Jagang zemře nebo ztratí vědomí a nebude je moci zastavit sám, stále kolem nich byla obrovská armáda. Kahlan byla pro většinu vojáků neviditelná, ale Jillian a Nicci ne. Dostat ženu jako

Nicci a dívku jako Jillian pryč, nebude snadné. Ale Nicci vkládala do Richarda velké naděje.

„Opravdu si myslíš, že nás Richard může odtud dostat?“ zeptala se Nicci.

Nicci přikývla. „S mojí pomocí. Myslím, že vím jak.“

Kahlan usoudila, že to Nicci opravdu ví. Po celou dobu, co ji Jagang mučil, se nikdy nesnažila si něco namlouvat, nebo se uklidňovat falešnou nadějí na záchranu. Když řekla, že ví, jak se odtud dostat, Kahlan jí věřila.

Pak zahlédla Richarda. Udělal výpad a probodl mečem vojáka dřív, než on svůj pohyb dokončil. Richard, stále pomalovaný rudými symboly, okamžitě vytáhl meč z jeho těla a rozmáchl se, aby zasáhl do tváře muže, který ho napadl zezadu.

„Tohle možná bude naše jediná šance,“ řekla Kahlan.

Nicci natáhla krk, aby zkontrolovala Richardův postup, a pak se opět podívala směrem ke zraněnému císaři. „Myslím, že lepší mít nebudeme. Asi teď nebo nikdy. Jenže s těmi obojky…“

„Třeba je Jagang nepoužije, aby nás zastavil, jestli má dost svých starostí…“

Nicci věnovala Kahlan pohled, který jasně naznačoval, jak bláhovou myšlenku vyslovila. „Teď mě poslouchej,“ řekla. „Jestli se něco stane, udělám všechno, co bude v mých silách, abyste se ty, Jillian a Richard dostali pryč.“ Zvedla výhružně prst. „Jestli k tomu dojde, musíš bez váhání využít příležitost, slyšíš? Jestli se to stane, neopovaž se promarnit možnost k útěku, kterou vám poskytnu. Rozumíš?“

Kahlan se nelíbilo, že Nicci chce obětovat život, aby jim poskytla příležitost k útěku. Také uvažovala, proč Nicci považuje její život za důležitější než svůj.

„Dobře, ale jen když slíbíš, že o něčem takovém budeš uvažovat jen v krajním případě. Radši se budeme snažit dostat odtud všichni.“

„Mám jen jeden život,“ řekla Nicci, „a záleží mi na něm, pokud ti jde o tohle.“

Kahlan se tomu jen usmála a položila Jillian ruku na rameno. „Drž se blízko mě, ale uhni, kdybych musela použít nůž. A neboj se použít svůj, když to bude nutné.“

Jillian přikývla a Kahlan ji postrčila směrem ke hřišti, kde naposledy viděla Richarda. Nicci se držela těsně za nimi.

Než Kahlan udělala pár kroků, objevil se velitel Karg na obrovském válečném oři. Kůň nespokojeně zafrkal na muže, kteří mu stáli v cestě.

Velitel, který jel v čele své jednotky, se rozhlédl kolem, aby zhodnotil situaci. Jeho vojáci, stejně jako Jagangovi gardisté, byli vynikající bojovníci, statní, po zuby ozbrojení a výjimečně krutí. Na válečném poli za sebou zanechávali krvavou stopu.

Nedaleko za elitní jednotkou velitele Karga spatřila Kahlan stoupat k noční obloze plameny. Rudá záře zalila odhodlané tváře mužů, bojujících o život. Zdálo se, že už dávno přestalo být důležité, kdo s kým bojuje. Vypadalo to, že celý svět zachvátilo šílenství, kterému propadli všichni. Každý bojoval za sebe, jen císařští gardisté bojovali proti všem ostatním.

„Přicházejí Sestry,“ oznámila jim Nicci, která zahlédla plameny a kouř, stoupající k tmavé obloze. „Nemáme moc času, než bude pozdě. Snažte se držet z dohledu, co nejdál od gardistů.“

Kahlan přikývla a pomalu postupovala s Jillian dál od hlavního proudu elitních vojáků, kteří si razili cestu k císaři. Nicci měla plán, jak je dostat pryč. Richard je bude hledat, takže se nechtěla příliš vzdálit od místa, kde je viděl naposled.

Měla v plánu obejít hlavní skupinu bojujících gardistů tudy, kde naposledy viděla Richarda, a jen doufala, že se nedostane příliš stranou. Současně se chtěla vyhnout nově příchozím. Elitní jednotka byla úplně jiným protivníkem než obyčejní vojáci.

Velitel Karg seskočil s koně mezi Jagangovy gardisty. „Kde je Jagang?“ zavolal přes hradbu vojáků chránících zraněného císaře.

„Byl postřelen šípem,“ odpověděl mu jeden z důstojníků a dal pokyn svým mužům, aby veliteli uvolnili cestu.

Kahlan zahlédla Jaganga, jak stále klečí, podpírán svými osobními strážci. Viděla, že je bledý, ale při vědomí. Měl potíže s dýcháním, občas zakašlal a potřísnil si bradu vykašlanou krví. Jednou rukou stále svíral šíp, který mu trčel z pravé strany hrudníku.

„Šípem?!“ vykřikl Karg. „Jak se to, ve jménu Stvořitele, mohlo stát?“

Důstojník popadl Karga za drátěnou košili a přitáhl si ho k sobě. „Střelil ho váš muž!“

Velitel Karg se zamračil a nožem nadzvedl bradu důstojníka. „Dejte ty ruce pryč.“

Muž velitele pustil, ale vrhl na něj zlostný pohled.

„Co tím chcete říct, že ho střelil můj muž?“ zeptal se Karg.

„Byl to váš kapitán. Postřelil císaře.“

Kargův výraz potemněl. „Já ho zabiju sám.“

„Jestli ho nezabijeme dřív.“

„Dobře. Udělejte to. Je mi jedno, kdo ho zabije. Hlavně, že bude mrtvej. Ten chlap je nebezpečnej. Nechci, aby tady pobíhal a nadělal ještě víc škody. Přineste mi jeho hlavu, ať vím, že je s ním konec.“

„Považujte to za vyřízené,“ odpověděl důstojník.

Karg mu už nevěnoval pozornost a začal odstrkovat gardisty z cesty. „Zvedněte císaře na nohy!“ rozkřikl se na stráže kolem Jaganga. „Musíme ho dopravit do jeho stanu. Sestry mu tam pomůžou. Tady nemůžeme nic dělat.“

Nikdo mu neodporoval. Strážci pomohli Jagangovi na nohy a každý ho z jedné strany podepřel ramenem.

„Kargu,“ řekl Jagang slabým hlasem.

Velitel přistoupil k císaři blíž. „Ano, Excelence?“

Jagang mu věnoval široký úsměv. „Rád tě vidím. Myslím, že si ji na chvíli zasloužíš.“

Velitel Karg na něj vrhl krátký, vítězný pohled, pak se otočil a křikl na strážce. „Jdeme!“

Jillian se přitiskla ke Kahlan z jedné strany, Nicci z druhé a kradly se pryč, aby si jich nikdo nevšiml. Gardisté, kteří pomáhali Jagangovi, se dali do pohybu. Vojáci, které přivedl velitel Karg, jim razili cestu bitevním polem.

Kahlan se děsila myšlenky, že by se ocitla zpět v Jagangově stanu. Pohledem zkontrolovala gardisty a pak se ohlédla přes rameno, ale Richarda nikde neviděla.

Opilí a rozvášnění vojáci kolem nich bojovali, zatímco Kahlan sledovala, jak se císařská garda začala seskupovat do klínu, aby uvolnila cestu zpět k císařovým stanům.

Během vřavy už zhasly téměř všechny pochodně. Kargovi vojáci si nějaké přinesli s sebou, ale žádná

nebyla v této chvíli nablízku. V takové tmě Kahlan neviděla, co se děje na hřišti. Dokonce i náhorní plošinu, tyčící se nad Azrithskou planinou, pohltila okolní temnota. Jako orientační bod jí posloužil jedině vzdálený násep osvětlený pochodněmi.

Se zaduněním, které otřáslo půdou, vzplál v dálce oheň, jak si Sestry razily cestu bojující armádou, aby zachránily císaře. Finálového zápasu turnaje v Ja'La se účastnily stovky tisíc mužů. Nezdálo se, že by jich nějak ubylo. Teď se strážci chránící císaře museli tím davem probít.

Kahlan, Jillian a Nicci také potřebovaly tomuto davu uniknout, ale neměly na pomoc tisíce ozbrojených gardistů. Místo toho se musely spolehnout na to, že budou nenápadné. Přikrčily se a snažily se vypadat neškodně, takže se vyhýbaly přímým pohledům na muže kolem. Kapuce plášťů měly nasazené a se skloněnými hlavami pomalu postupovaly ostrůvky relativního klidu uprostřed bojové vřavy. Šlo to pomalu. Pořád ještě se jim nepovedlo obejít místo střetu vojáků s gardisty.

Náhle se ze tmy vynořil velitel Karg s potměšilým úsměvem na hadí tváři a chytil Nicci za paži. „Tady jsi." Strhl jí kapuci, aby si ji mohl lépe prohlédnout. „Jdeš se mnou." Pokynul na jednoho ze svých mužů. „Tu holku vemte taky. Uspořádáme večírek na oslavu a mladá dáma bude mít možnost se seznámit s mými vojáky."

Jillian vykřikla, když ji voják odtrhl od Kahlan a táhl ji k veliteli Kargovi a Nicci. Když se Jillian pokusila muže bodnout, vykroutil jí nůž z ruky. Kahlan zřejmě nikdo z nich neviděl, jinak by ji odvedli taky.

Proto se postavila těsně za muže, který držel Jillian. Zvedla nůž, ale silná ruka jí sevřela zápěstí. Byl to jeden

z jejích strážců, šestý muž, kterého nemohla najít. Tyčil se nad ní. Kahlan ho znala. Byl to jeden z těch chytřejších a také ostražitějších. Pořád měl všechny své zbraně.

Jak vojáci táhli křičící Jillian a Nicci pryč od Kahlan, muž jí surově zkroutil ruku za zády. Vykřikla bolestí. Strážce měl ve tváři krutý výraz a vůbec si nevšímal jejího křiku, dokud jí nevypadl nůž z necitlivých prstů. Kopla ho do holeně, ale dosáhla jen toho, že jí zkroutil ruku ještě víc, až jí bolest zabránila v dalším boji. Pak vykročil směrem, kterým odvedli císaře.

Nicci se ohlédla na Kahlan, zatímco ji Karg táhl mezi bojujícími muži. Kahlan zahlédla jen záblesky jejích světlých vlasů.

Ruka, která ji držela za zápěstí, ho pustila. Vzápětí jí ale sevřela paži. Potom s ní prudce škubla stranou, změtí bojujících mužů, do tmy. Kahlan se otočila, připravená zabránit tomu, co s ní ten surovec měl zřejmě v úmyslu.

Místo toho před ní stál Richard.

Svět se zastavil.

Jeho šedé oči jí hleděly až do duše.

Takhle zblízka byly rudé symboly namalované na jeho tváři děsivé. Ale jeho úsměv patřil nejlaskavějšímu a nejmírnějšímu člověku na světě.

Zdálo se, že není schopen dělat nic jiného než se usmívat a hledět jí do očí. Kahlan chvíli trvalo, než se vzpamatovala a nabrala dech.

Nakonec sklouzla pohledem na svého strážce, který ji předtím držel za zápěstí. Ležel na zemi, hlavu v podivném úhlu. Zdálo se, že nedýchá. Nikdo nevěnoval pozornost dalšímu bezvládnému tělu, zvlášť když to byl jen obyčejný voják, kterých byly kolem tisíce.

Jenže nebyl jako ostatní, tenhle ji viděl.

Kahlan se vrátila myšlenkami do reality. Při pomyšlení na muže, který měl teď v rukou Nicci a Jillian, se jí udělalo mdlo. Rychle ukázala rukou směrem, kterým je odvedl.

„Musíme pomoct Nicci a Jillian. Má je velitel Karg."

Richard neváhal. Pohled šedivých očí se otočil směrem, kde Nicci zmizela. „Pospěš. Drž se mi nablízku."

Během pár kroků se opět ocitli ve víru boje. Tentokrát se Richard musel utkat s císařskými gardisty, a ne jen s obyčejnými vojáky. Zdálo se, že mu to nevadí. Pronikal mezi ně, mečem si dělal cestu, ale když to šlo, radši se jim vyhýbal.

Jeden z nich na něj zaútočil mečem. Richard ustoupil trochu stranou, usekl mu ruku a chytil jeho meč dřív, než dopadl na zem. Hodil ho Kahlan. Ta ho zachytila a vzápětí použila proti muži, který se na Richarda vrhl.

Byl to krásný pocit, mít zase v ruce meč. Cítila se skvěle, když se mohla sama bránit. Společně si prosekávali cestu císařskou gardou.

Velitel Karg se ohlédl a spatřil Richarda, jak se k němu blíží. Pustil Nicci a s širokým úsměvem na tváři se otočil ke svému kapitánovi, připravený k boji. Vojáci kolem něho pochopili, že si to velitel chce vyřídit sám, a tak se drželi dál.

„Tak Rubene, zdá se –"

Richard mávl mečem a bez zaváhání mu usekl hlavu s hadím tetováním. Nenechal se ničím rozptylovat, nemusel nikomu nic dokazovat, ani se mstít. Potřeboval ho pouze odstranit z cesty.

Gardista, který viděl, co se stalo, vyrazil proti Richardovi. Nicci se rychle rozmáchla a nožem mu

podřízla hrdlo. Na mužově tváři se objevil překvapený výraz, chytil se za rozšklebenou ránu a klesl na zem.

V tom okamžiku se rozpoutal zuřivý boj. Richard se už nemohl držet zpátky, když proti sobě měli tolik zkušených bojovníků. Pustil se do nich ze všech sil.

Když Kahlan viděla, proti jaké přesile bojuje, nemohla ho v tom nechat samotného. Měla výhodu, že ji nikdo z vojáků neviděl. Mohla se mezi útočníky volně pohybovat a zabíjet je. Muži, kteří se těšili, že Richarda dostanou, padali na zem mrtví, aniž by věděli, kdo jim smrtelnou ránu zasadil. Tak společnými silami likvidovali elitní jednotku velitele Karga.

Nicci se k nim vzápětí přidala. Měli jediný cíl – dostat se pryč od císařské gardy.

„Musíme se dostat k náspu!“ křičela Nicci na Richarda.

Vytáhl meč z muže, který se skácel k zemi a zamračil se na Nicci. „K náspu? Určitě?“

„Ano!“

Richard se s ní nepřel. Změnil směr, a jak se probíjel nekonečnou hradbou mohutných gardistů, snažil se chránit Jillian, aby se k ní žádný z nich nedostal.

Prosekávali si cestu ven. Kahlan věděla, že se musí držet od Richarda dál, aby měl dostatek prostoru k boji. Většina mužů útočila na něj. Žádný však neviděl Kahlan, takže si přitáhla Jillian k sobě, aby se jí nemohli zmocnit gardisté a použít ji jako štít, aby se dostali k Richardovi. Kahlan mohla ochránit lépe ji než Nicci. Snažila se zaštítit Jillian a současně krýt záda Nicci, zatímco útočila na muže, kteří ji neviděli.

Ve chvíli, kdy jeden z vojáků zvedl meč nad Jillian, někdo ho zezadu probodl.

Když umírající voják klesl, hleděla Kahlan do těch nejpodivnějších zlatožlutých očí, jaké kdy spatřila, ve tváři usmívajícího se muže.

„Přišel jsem, abych ti pomohl, krásná paní."

I ve tmě, která jej halila, se jeho meč blýskal.

Muž byl oblečen jako voják Řádu, ale nebyl jedním z nich. Když na Jillian zaútočil další voják s mečem, couvla zpět ke Kahlan a neznámý muž se zlatýma očima se rozmáchl mečem a zasáhl útočníka do hlavy. Při dopadu vojákova hlava doslova explodovala.

Kahlan překvapeně zamrkala.

Richard viděl, co se děje, a zamířil k nim. Neznámý muž se náhle rozzuřil a vyrazil proti Richardovi blýskavým mečem.

Richard však udělal tu nejpodivnější věc. Zůstal stát.

Kahlan už ho v duchu viděla probodnutého, ale meč, který před okamžikem roztříštil hlavu vojákovi, udělal něco neuvěřitelného. Těsně předtím, než Richarda bodl, uhnul stranou, jako by sjel po nějakém neviditelném štítu, kterým byl Richard chráněný.

Muž, rozzuřený na nejvyšší míru, bodl znovu, ale meč znovu v poslední chvíli uhnul a Richarda minul. Neznámý vypadal nejen překvapeně, ale i vystrašeně. Strach se však vzápětí změnil ve vražedný pohled plný nenávisti.

„Je můj!"

Kahlan neměla tušení, co tím mohl muž myslet. Ale než o tom mohla začít přemýšlet, spatřila, jak se Nicci zhroutila na zem a chytila se za krk.

V tu chvíli se na ně vrhli další gardisté takovou rychlostí a v takovém množství, že Richard se měl co ohánět, aby ho nezabili. Opět se rozhořel prudký boj. Vojáci se s bojovým pokřikem vrhali vpřed a mávali

meči. Richard bojoval zuřivě, ale nakonec ho přinutili couvnout. Jak se na něj valila vlna gardistů, vzdálenost mezi ním a Kahlan se zvětšovala.

Kahlan se rozmáchla k útoku na muže, kteří ohrožovali Richarda, ale neznámý muž ji chytil za paži a odtáhl ji zpátky. „Musíme jít. Hned teď. On to zvládne sám. Teď máme šanci dostat se odtud. Musíme ji využít."

„Nenechám ho –"

Kahlan náhle zalapala po dechu. Bolest ji zasáhla plnou silou. Meč jí vypadl z ruky. Prsty křečovitě sevřela obojek. Vykřikla, i když se snažila výkřik potlačit. Pronikavá bolest byla tak náhlá a intenzivní, že se výkřik nedal zadržet.

Klesla na kolena stejně jako Nicci. Z očí jí vytryskly slzy bolesti.

„Pojď!" pobídl ji neznámý muž se zlatýma očima. „Musíme pryč – rychle."

Kahlan nebyla schopna pohybu, aby se dostala pryč. Jen se ze všech sil snažila přes trýznivou bolest nadechnout.

Pohledem zamlženým slzami spatřila na Richardově tváři nejdřív hrůzu a pak vztek, jak se k ní marně snažil dostat.

Ale gardistů stále přibývalo a všichni měli jediný cíl – zabít kapitána, který pokořil císaře a vyvolal celou tuhle vřavu. Přestože každým mávnutím meče zabíjel a muži kolem něj padali jako mouchy, útočilo jich stále víc a zatlačovali Richarda zpět.

Kahlan dopadla obličejem na tvrdou zem. Palčivá bolest jí vystřelovala podél páteře a do nohou, které se zkroutily v křeči. Ztratila vládu nad svým tělem.

Cizí muž ji popadl za ruku. „Pojď! Musíme hned pryč!“

Když nebyla schopna na jeho výzvu reagovat, táhl ji po zemi za ruku pryč.

Kapitola jedenáctá

Richard slyšel, jak Kahlan vykřikla bolestí a chytila se za obojek. Srdce se mu rozbušilo hrůzou. Navzdory úporné snaze proniknout hradbou mužů v kroužkové i kožené zbroji začínalo být jasné, že se k ní nedostane. Měl co dělat, aby se sám ubránil náporu útočníků, který stále rostl.

Ze všech směrů ho ohrožovala spousta smrtelně nebezpečných zbraní – mečů, nožů, válečných seker i kopí. Neustále musel měnit taktiku, aby je všechny odrazil. Bodl muže, který se po něm ohnal mečem, a při zpátečním pohybu přesekl kopí. Uhnul před sekerou, která mu prosvištěla těsně nad hlavou. Věděl, že když udělá jedinou chybu, bude ho to stát život.

I když bojoval jako lev, zatlačovali ho stále dál. Jedině tak se mohl vyhnout přesile. Občas vyrazil divoce do útoku, prosekával si cestu řadami nepřátel, ale na místa padlých vojáků nastupovali okamžitě další a další. Ani v těchto záchvěvech nadlidského úsilí se mu

nedařilo – nepostoupil ani o krok. Kdykoliv se nadechl, musel couvnout.

Kahlan byla tak blízko, a přesto tak nedosažitelná.

Jagang mu ji znovu bral.

Richard si v duchu spílal za to, že neudělal víc, aby Jaganga zabil. Měl se víc snažit. Kdyby si jen před něj nestoupl ten voják zrovna v nejnevhodnější okamžik, šíp by odvedl svou práci. Ale i když si říkal, že měl udělat víc, věděl, že je zbytečné si něco vyčítat. Musel vymyslet, co dělat teď.

Zahlédl Nicci, že se také na zemi svíjí bolestí. Stejně jako Kahlan prožívala nepředstavitelná muka. Richard věděl, že jim musí urychleně pomoci. Samuel určitě nedělá nic užitečného.

Jak se rozptýlil starostmi, špatně si načasoval útok. Minul a muž se na něj okamžitě vrhl. Jen blesková reakce zabránila, aby mu meč způsobil větší zranění než nepříliš hluboký šrám na rameni. Několikrát málem přišel o život, když se snažil zahlédnout Kahlan. Opět minul a mohlo se mu to stát osudným. Věděl, že se musí soustředit. Když bude mrtev, nepomůže ani Kahlan, ani Nicci a Jillian.

Jenže paže měl už jako z olova.

Na rukou měl krev a meč mu v dlaních klouzal.

Před ním se objevil další gardista, jenž si pohrával se sekyrou, jako by chtěl Richardovi ukázat, že teď proti němu stojí mistr. Pak pevně sevřel topůrko a rozpřáhl se ke smrtícímu úderu. Richard na poslední chvíli uhnul stranou a s výkřikem mávl vlastní zbraní. Usekl mu paži. Nohou odkopl zraněného vojáka z cesty, uskočil před mečem a vzápětí bodl útočníka do břicha.

Meč, kterým se oháněl, odváděl dobrou práci, ale nebyla to jeho zbraň. Tu měl Samuel.

Richard se bál pomyslet na to, co tu Samuel dělá. Když ho viděl stát nad Kahlan, dovedl si to představit.

Upamatoval se na to, co mu řekl Zedd, když mu předával meč pravdy: že ho nemůže použít proti Darkenu Rahlovi, protože vložil do hry schránky Ordenu. Zedd mu řekl, že po celý rok chrání Darkena Rahla před mečem pravdy moc Ordenu.

Richard věděl, že se zachoval pošetile, ale musel se přesvědčit na vlastní kůži. Musel si být jist, pokud měl splnit úkol, který ho čekal. Schránky Ordenu byly opravdu ve hře jeho jménem a meč pravdy ho proto nemohl zranit.

Na takové věci však teď neměl čas myslet. Musel bojovat dál. Kupředu ho poháněla zuřivost, kterou cítil kvůli ohrožení Kahlan. Nevěděl, jak dlouho vydrží bojovat. Bylo mu však jasné, že jakmile přestane, zemře.

Právě v tu chvíli se k němu zezadu probojoval další muž a bránil ho zleva před trojicí gardistů. Richard koutkem oka zahlédl rudé symboly na jeho tváři.

Uťal hlavu dalšímu vojákovi právě v okamžiku, když se napřahoval k ráně. Jak se muž hroutil k zemi, vrhl Richard rychlý pohled doleva.

Byl to Bruce.

„Co tu děláš?“ zakřičel na něj mezi dvěma údery mečem.

„To, co vždycky – chráním tě.“

Richard nemohl ani uvěřit, že Bruce, obyčejný voják Císařského řádu, bojuje na jeho straně proti císařským gardistům. Spáchal tím těžký zločin velezrady. Usoudil, že vítězství nad týmem císaře byl větší zločin. Bruce zuřivě bojoval. Věděl, že tohle je hra, kterou si nemůže

dovolit prohrát. Co mu chybělo na obratnosti, vynahrazoval houževnatostí.

Richard se odvážil vrhnout krátký pohled směrem ke Kahlan a viděl, jak ji Samuel táhne pryč. Ve tváři se jí zračilo nesmírné utrpení. Prsty měla do krve rozedřené od obojku.

S náhlým zábleskem a zaduněním byli všichni vojáci okolo Richarda, včetně Bruce, sraženi k zemi, jako kdyby je smetl výbuch. Přesto nikde nebyly vidět plameny ani kouř, vzduchem nelátaly trosky, ani nebyla slyšet exploze. Jak Richard stál uprostřed podivné scény, zamlžil se mu pohled a tělo ho začalo pálit.

Všude okolo leželi statní vojáci císařské gardy jako padlé stromy. Z dálky sem doléhaly zvuky pokračujících bojů, ale tady byl až nadpřirozený klid. Většina mužů ztratila vědomí. Pár jich sténalo a snažilo se pohnout, ale ruce jim klesaly, hned jak je zvedli, jako by to pro ně byla příliš velká námaha.

Náhle Richarda zasáhla bodavá bolest v týle. Připadalo mu, že ho někdo praštil železnou tyčí. Pronikavá bolest ho srazila na kolena. Poznal ten pocit. Nebyla to železná tyč, ale magie. Vedle něho ležel Bruce s obličejem obráceným k zemi.

V kleče na kolenou spatřil Richard v dálce vyzáblou postavu ženy, jak se k němu blíží mezi ochromenými vojáky. Pohybovala se jako sup sledující raněnou kořist. Podle jejího zanedbaného zevnějšku usoudil, že je to jedna z Jagangových Sester.

Už nebyl dál schopen snášet bolest v hlavě a klesl na zem. Celé tělo mu svírala mučivá bolest. S každým výdechem stoupaly nočním vzduchem malé obláčky páry. Nemohl hýbat nohama. Napnul všechny síly, aby

se zvedl, ale nedonutil tělo k pohybu. S největším úsilím se mu podařilo jen trochu zvednout hlavu.

Jak ležel na břiše, zoufale se snažil zvednout na kolena, ale nešlo to. Pohlédl přes bojiště plné padlých vojáků směrem ke Kahlan. Přesto že zjevně trpěla strašnou bolestí, ohlížela se zpátky k němu v obavách, co se mu stalo.

Sestra byla pořád ještě daleko, ale Richard věděl, že mu zbývá málo času na to, aby něco udělal.

„Samueli!“ vykřikl.

Samuel, snažící se táhnout Kahlan za sebou, se zastavil a ohlédl se na Richarda. Zamžikal svýma zlatýma očima. Richard nemohl Kahlan pomoci. Alespoň ne tak, jak by chtěl.

„Samueli, ty idiote! Přesekni jí mečem ten obojek!“

Samuel držel jednou rukou Kahlan a druhou zvedl meč, po kterém tolik toužil, a zamračil se na Richarda.

Richard sledoval, jak se tmou blíží Sestra. Vzpomněl si, jak kdysi, ještě v Paláci proroků, použil meč pravdy, aby přesekl obojek na krku Du Chaillu. Také si pamatoval, jak v Tamarangu použil meč, aby se prosekal mřížemi z vězení. Věděl, že meč pravdy dokáže přeseknout ocel.

Věděl ovšem také, že když mu Sestry daly obojek na krk, meč nedokázal Rada’Han přeseknout. Držel pevně díky síle jeho daru. Richard se domníval, že meč nedokázal prolomit magickou moc, která mu ho na krku držela. Když byl Rada’Han použitý k účelu, kterému měl sloužit, stal se svým způsobem součástí osoby, která ho měla na krku. Proto věděl, že meč by nedokázal přeseknout obojek Nicci.

Kahlan však byla jiný případ. Obojek jí na krku nedržel její vlastní dar. Měla ho nasazený proto, aby ji

mohly Sestry ovládat. Richard se také domníval, že Šestka Samuelovi trochu vypomohla. Určitě se nedostal až sem vlastním přičiněním. Jakákoliv dodatečná schopnost, kterou ho vybavila, mohla pomoci. Richard si nebyl jist, jestli to vyjde, ale věděl, že je to jediná šance, jak Kahlan zachránit. Musí přimět Samuela, aby to aspoň zkusil.

„Pospěš!“ zakřičel na něho znovu. „Zasuň čepel pod obojek a zatáhni! Dělej!“

Samuel na Richarda chvíli nedůvěřivě hleděl. Pak pohlédl na Kahlan, která očividně strašně trpěla. Potom poklekl a rychle vsunul špičku čepele pod obojek.

Někteří vojáci kolem vypadali, že se začínají probírat. Sténali a drželi si hlavu v dlaních.

Samuel mocně trhl mečem pravdy. Nocí zařinčela ocel a Kahlan, osvobozena od obojku, se zhroutila úlevou.

Zatímco ležela na zemi a prudce oddechovala, jak se vzpamatovávala z mučivé bolesti, Samuel odběhl pro velkého válečného oře, na kterém přijel velitel Karg. Chytil ho za otěže a přivedl ke Kahlan. Pak jí zahákl ruku do podpaží.

Kahlan ležela bezvládně na zemi, stále ochromena bolestí způsobenou obojkem, ale pomalu začínala hýbat nohama a snažila se vstát. Samuel ji jednou rukou tahal nahoru, až se nakonec postavila.

Richard, stále neschopen pohybu, se ohlédl a viděl Sestru zahalenou v otrhaném šálu, jak překračuje nehybná těla a blíží se.

Kahlan zakolísala, ale pak se vzchopila a shýbla se pro meč. Chtěla jít Richardovi na pomoc.

To nemohl dovolit.

„Uteč!“ zakřičel na ni. „Běž! Tady nemůžeš nic dělat! Uteč, dokud můžeš!“

Samuel vsunul nohu do třmenu a vyšvihl se do sedla.

Kahlan stála a upřeně hleděla na Richarda. V nádherných zelených očích se jí leskly slzy.

„Pospěš!“ zavolal na ni Samuel.

Zdálo se, že ho vůbec neslyší. Nemohla odtrhnout oči od Richarda. Věděla, že ho tu nechává smrti.

„Jdi!“ zakřičel Richard ze všech sil. „Jdi!“ V očích ho pálily slzy. Přestože se snažil, nedokázal se zvednout ani na kolena. Magie, která ho svírala, mu to nedovolila.

Sestra napřáhla ruku k Samuelovi a nocí vyšlehl záblesk světla. Samuel mu nastavil meč a odrazil ho. Světlo obloukem zmizelo v noční obloze.

Sestra se zatvářila překvapeně.

Z dálky sem doléhaly zvuky zuřící bitvy, která stále pokračovala. Kolem nich se gardisté, které zasáhla magická síla Sestry, stále nemohli postavit na nohy. Sestra zřejmě nechtěla, aby se jí někdo pletl do cesty. Měla své plány.

Velký válečný kůň pohodil hlavou a hrábl kopytem. Kahlan se ohlédla po Nicci, která ležela na zemi schoulená do klubíčka a třásla se bolestí. Jillian ležela vedle ní, ochromená magií. Richard věděl, že chce promarnit šanci na útěk, jenom aby je zachránila.

Věděl také, že pro Nicci nemůže nic udělat. Pokud tu Kahlan zůstane, zemře. To byla neúprosná skutečnost. Ačkoliv se mu ta představa vůbec nezamlouvala, Samuel byl v této chvíli její jedinou spásou.

„Běž už!“ vykřikl Richard na pokraji pláče.

„Ale musím pomoct Nicci a –“

„Nemůžeš pro ně nic udělat! Zemřeš! Uteč, dokud ještě můžeš!“

Samuel se sehnul, chytil ji pod paží a pomohl jí za sebe na koně. Jakmile byla nahoře, Samuel se nerozmýšlel a pobídl koně do slabin. Ten vyrazil cvalem pryč, až mu od kopyt létala hlína.

Než zmizel ve tmě, Kahlan se přes rameno ohlédla. Nespustil z ní oči, protože věděl, že ji vidí naposledy.

Během chvilky, s pohledem stále upřeným na Richarda, splynula s tmou a byla pryč.

Richard klesl na chladnou a tvrdou zem. Po tvářích mu stékaly slzy.

Ze tmy se náhle vynořila Sestra, prošla mezi ležícími císařskými gardisty a zastavila se nad ním. Cítil, jak se bolest zvětšuje, až se nemohl ani nadechnout. Chtěla se ujistit, že proti ní nezvedne ani prst.

Hleděla na něj v překvapeném údivu. „No, to se podívejme! Není to náhodou sám Richard Rahl?“

Richard si na Sestru nepamatoval. Vypadala zbědovaná. Šedivé vlasy měla rozcuchané, oblečení roztrhané. Podobala se spíš žebračce než Sestře Světla nebo Temnot.

„Jeho Excelence se mnou bude velice spokojen, až mu přivedu takové překvapení. Myslím, že ho potěší, že tě bude moci konečně spravedlivě a po zásluze potrestat, chlapče. Vsadím se, že než dnešní noc skončí, začne ti velice dlouhé mučení.“

Richardovi probleskla myslí vzpomínka na Dennu.

Kapitola dvanáctá

I přes pronikavou bolest, neschopen vstát ze země, Richard se nemohl ubránit radosti nad tím, že Kahlan už nemá na krku ten strašný obojek. Zbavila se Jaganga.

Richard věděl, že i kdyby Samuela chytili nebo zabili dřív, než se dostanou pryč z ležení, má Kahlan tu výhodu, že ji nikdo nevidí, a mohla by utéci sama. Jak znal Kahlan, využila by svou výhodu a cestou by zabila co nejvíc vojáků. Ať už to s ním dopadne jakkoliv, cítil nesmírnou úlevu, že Kahlan se podařilo uniknout. Na ničem jiném mu nezáleželo.

Kahlan sice nevěděla, kdo je, ani kam má jít, ale bude naživu a unikne bezprostřednímu nebezpečí. Richard sem přišel, aby ji osvobodil. To se mu podařilo. Navzdory nebezpečí, ve kterém se sám ocitl, ničeho nelitoval, protože jí dokázal pomoci k útěku.

Za Sestrou, která se nad ním tyčila, viděl Nicci. Bude na tom moc špatně. Sám měl kdysi na krku jeden z těchto obojků. Velice dobře znal osamělá muka, která

teď Nicci prožívala. Richard by jí moc rád pomohl, nebo jí aspoň dal nějak najevo, že není sama a opuštěná, ale nemohl nic dělat.

Věděl, že Jillian na tom nebude o moc lépe. Hned si ale připomněl, že na takové hrozné věci nesmí myslet.

Problémy musí řešit postupně. Musí najít nějaký způsob, jak jim oběma pomoci.

Bolest z paží i nohou náhle zmizela, přestože zbytek těla měl pořád jako v ohni. I když se mohl konečně pohnout, bolest v hlavě neustoupila, takže všechno viděl rozmazaně.

„Postav se," nařídila mu Sestra.

Zdálo se, že nemá dobrou náladu. Netajila se sice radostí nad tím, že za Richarda ji od Jaganga čeká odměna, ale nevypadala, že by nad nečekaným štěstím příliš jásala.

Usoudil, že je to určitě Sestra Temnot. I když na tom vlastně vůbec nezáleželo.

„Vsadím se, že nejsi moc rád, že mě zase vidíš," pronesla hlasem, ve kterém znělo samolibé uspokojení.

Pravděpodobně se považovala za důležitou osobu, myslela si, že celý svět zná její povýšený výraz, blahosklonné chování a břitký jazyk. Zřejmě patřila k lidem, kteří si myslí, že jim důležitost, slávu a úctu může přinést jejich okázalá arogance. Zaměňovali strach a úctu. Richard si na Sestru skutečně nevzpomínal a neviděl žádný důvod, proč by měl přistoupit na její hru.

„Nemůžu říct, že bych si tě pamatoval. Měl bych?"

„Lháři! V paláci mě každý zná!"

„Tak to je v pořádku," řekl Richard a snažil se nabrat trochu síly.

„Vstávej!"

Richard se pokusil poslechnout. Nebylo to snadné. Končetiny ho neposlouchaly, jak by potřeboval.

Když se zvedl do kleku, nakopla ho do žeber. Richard ucukl bolestí. Naštěstí neměla tolik síly, aby mu způsobila vážnější zranění, ale kopla ho hodně bolestivě. Skutečně nebezpečný byl však její dar.

„Okamžitě se postav!“ nařídila mu.

Richard se vrávoravě postavil. Paže a nohy ho pomalu přestávaly bolet, hlava však ne.

Vojáci kolem stále leželi na zemi, ale někteří vypadali, že se začínají probírat. Bruce se převalil a se zasténáním se chytil za hlavu.

Sestra přejela pohledem okolní svahy, na kterých stále zuřil boj o život. Richard toho hned využil, aby se porozhlédl po zbrani. Jestli se k němu otočí zády, musí příležitost využít. Jakmile ho Jagang sváže a přemístí do stanů určených k mučení, Richard už nikdy denní světlo nespatří.

Přestože ho takový osud děsil, cítil ulehčení při pomyšlení, že Kahlan mu unikla. Zahnal vzpomínku na slzy v jejích očích, když zmizela ve tmě. Připomněl si, jak moc ho milovala, a teď si na nic z toho nepamatuje.

„Ani nevíš, jak dlouho jsem na něco takového čekala. Na něco, čím si získám císařovu přízeň. Stvořitel nakonec vyslyšel mé prosby a seslal mi tebe.“

„Aha,“ řekl Richard, „takže tvůj Stvořitel má ve zvyku ti sesílat oběti v odpověď na tvé prosby? To je tak šťastný, když tě vidí spínat ruce, že ti hned ochotně pomáhá zásobovat mučírenské stany?“

Pozorovala ho s nadutým úsměvem. „Už brzy ti vyříznou ten tvůj drzý jazyk, aby pokorní služebníci Stvořitele nemuseli poslouchat takové urážky.“

„Pár lidí mě už upozornilo, abych si dával pozor na jazyk, aby mě nedostal do maléru, takže mi tím jen prokážeš laskavost.“

Úsměv na rtech jí zhořkl. Otočila se stranou a širokým gestem ruky ukázala na ležení kolem. „Myslíš, že…“

Richard ji vší silou, které byl schopen, kopl ze strany do obličeje. Úder byl tak silný, že ji nadzvedl ze země. Zároveň jí vyrazil zuby a z úst jí vystříkla krev. S žuchnutím dopadla na bok. Omračující zásah botou jí zřejmě přerazil čelist.

Richard se sehnul pro meč. Věděl, že takovou ženu nesmí podcenit. Dokud nebude mrtvá, může ho stále zabít – nebo ho přinutit, aby si přál smrt. Sevřel svými prsty jílec meče a otočil se, aby ji s ním probodl.

Vtom mu před očima explodovalo světlo. Richard přistál na zádech tak prudce, že mu náraz vyrazil dech.

Sestra stála na nohou, z úst jí crčela krev a pomalu zvedala ruce. Richard nemohl uvěřit, že se dokázala vůbec postavit. Vypadala jako živoucí mrtvola. Viděl, že už moc dlouho nevydrží, ale mezitím ho mohla stihnout zabít.

Náhlý Richardův útok ji téměř vyřídil, ale jak byla v šoku, ještě necítila bolest. Věděl, že za chvíli se jí vrátí cit a s výkřikem bolesti se zhroutí k zemi, ale teď necítí nic a to jí stačí k odvetě.

Probodla ho vražedným pohledem.

Richard se zkusil postavit, aby ji dorazil, ale měl pocit, že mu na hrudi sedí býk a vytlačuje mu vzduch z plic.

Udělala k němu krok a pak se zastavila, jakoby vyvedená z míry. Přestala na něj upírat zrak a náhle se chytila za hruď.

Richard překvapeně zamrkal, když ji sledoval, jak udělala ještě jeden vrávoravý krok, a pak padla jako podťatá, ani se nepokusila pád nějak zmírnit. Okamžik na ni beze slova zíral a přemýšlel, jestli to není nějaká lest. Nehýbala se. Býk, který mu seděl na hrudníku, se zvedl.

Bez meškání, aby nepropásl příležitost, sebral meč, který předtím upustil.

Pak něco upoutalo jeho pozornost. Vzhlédl a nemohl uvěřit svým očím, kdo se vynořil ze tmy na místě, kde před okamžikem stála Sestra.

„Adie?“

Stařena se usmála.

„Adie – jako vždy tě rád vidím,“ řekl Richard a zvedal se na nohy.

„To ráda věřím,“ řekla a přikývla.

„Co tu děláš?“

„Právě jsem byla na cestě do Pevnosti čarodějů, když jsem viděla nejpodivnější hru Ja’La v životě a hráče pomalované velice nebezpečnými symboly. Věděla jsem, že za tím musíš být ty. Od té chvíle jsem se snažila dostat se k tobě. Byl to trochu problém.“

Dovedl si to představit. Ale neměl čas o tom přemýšlet a na něco se staré čarodějky ptát. Rozběhl se k Nicci, která se na zemi svíjela v bolestech. Zvedla k němu oči plné hrůzy, jako by prosila o pomoc. Byla uvězněná ve světě utrpení. Věděl, že to má na svědomí obojek. Nevěděl, co má dělat.

„Můžeš jí pomoct?“ zeptal se Richard přes rameno.

Adie poklekla vedle něj. Zavrtěla hlavou. „Je to Rada’Han. Ten nemůžu sundat.“

„Máš nějaký nápad, kdo by to dokázal?“

„Možná Nathan.“

„Lorde Rahle, musíme si pospíšit,“ ozval se hlas ze tmy. „Muži se začínají probírat.“

Richard se otočil k muži, který se vynořil ze tmy s mečem v ruce. Byl to Benjamin Meiffert, oblečený jako jeden z Jagangových osobních strážců.

„Generále, co tu, pro všechno na světě, děláte?“ Richard si vybavil nedávný příjezd zásobovacího konvoje. „Máte být ve Starém světě a ničit zásoby, aby tahle armáda vyhladověla a nebyla schopna dalšího boje.“

Přikývl. „Já vím. Musel jsem se vrátit, abych vám podal zprávu. Narazili jsme na problém. Velký problém.“

Richard znal generála dost dobře na to, aby věděl, že potíže, o kterých se zmiňoval, jsou hodně vážné, když se rozhodl, že se vrátí, aby oznámil Richardovi, co se stalo. Tady však nebylo vhodné místo na to, aby to probrali.

„Nebyl jsem si jist, kde vás mám hledat,“ řekl generál na vysvětlenou, „ale vycházel jsem z toho, že naposledy jsem vás viděl tady, a riskl jsem to. Usoudil jsem, že když tu nebudete, ostatní mi poradí, kde vás mám hledat. Snažil jsem se vymyslet nějaký plán, jak se dostat do paláce.

Před chvilkou jsem potkal Adie. Řekla mi, že jste tady, přímo uprostřed této bitvy. Nevěděl jsem, jestli jí mám věřit – jestli to je vůbec možné. Ale ukázalo se, že měla pravdu.“

Richard se ho ani neptal, jak přišel k uniformě jednoho z Jagangových osobních strážců. Díky ní se zřejmě pohyboval po ležení, aniž by ho zajali nebo zabili.

„Jak ses dostala ven?“ zeptal se generál Adie. „Možná bychom se mohli stejnou cestou vrátit zpátky.“

Adie potřásla hlavou. „Šla jsem po cestě. Za tmy a sama. Když jsem se dostala ke strážím, které hlídají cestu, použila jsem dar, abych skryla svou přítomnost.

Tudy jít zpátky nemůžeme. Stráží je hodně. Mají tam i čaroděje a Sestry s darem, aby odhalili každého, kdo by chtěl proklouznout. Nemají moc silné štíty, ale na to, aby nás chytili, to stačí.“

„Ale s tvými schopnostmi –“

„Ne,“ řekla a přerušila generála. „Moje síla je v paláci omezená. I v blízkosti náhorní plošiny jsem oslabena. Čarodějové a Sestry jsou na tom stejně, ale spojují své síly dohromady, aby účinky svého daru zesílili. Mohu se před nimi skrýt sama, abych prošla, ale nejsem dost silná, abych pomohla nám všem, zvlášť když je Nicci v tak vážném stavu. Kdybychom se pokusili projít, zabili by nás.“

„Velká vnitřní brána je zavřená,“ uvažoval o dalších možnostech generál nahlas. „Taky je velice pečlivě střežená. I kdybychom se dostali dovnitř, stejně ji nedokážeme otevřít.“

„Nicci zná nějaký způsob, jak se dostat do paláce,“ řekl jim Richard. „Řekla mi, že se musíme dostat k náspu. Nevím; co má na mysli, ale musíme najít nejrychlejší cestu, jak se odtud dostat, než nás chytí. Taky mám dojem, že Nicci už moc času nezbývá.“

Adie se naklonila blíž a dotkla se prsty jejího čela. „Máš pravdu.“

Richard vzal Nicci do náručí. „Jdeme.“

Generál Meiffert mu zastoupil cestu. „Ponesu ji, lorde Rahle.“

„Už ji držím," řekl Richard a kývl hlavou. „Vezměte Jillian."

Generál poslechl a zvedl bezvládnou dívku.

„Nejde mi to do hlavy," řekla Adie, zatímco přejela rukou Nicci po čele, aby ji trochu uklidnila. „Jak to, že ji zajali? Naposledy jsme ji viděli nahoře v paláci."

Richard se cítil trochu provinile. „Jak znám Nicci, zřejmě se mě snažila najít."

„Anna je taky nezvěstná," řekla Adie a přiložila dva prsty pravé ruky Nicci pod bradu.

„Annu jsem neviděl," řekl Richard.

Ať dělala Adie cokoliv, zdálo se, že to nepomáhá. Richard měl dojem, že Nicci moc dlouho nevydrží mučivou bolest, pokud nepřijdou na způsob, jak ji zbavit obojku. Nathan byl jejich jediná naděje.

„Adie," řekl Richard a kývl hlavou směrem k místu, kde ležel, když se objevila Sestra. „Ten muž tamhle… Můžeš mu pomoct?"

Adie se podívala na muže, kterého jí Richard ukázal. „Snad."

Pospíšila si k Bruceovi a poklekla u něj. Byl částečně pří vědomí, stejně jako ostatní vojáci, které Sestra zasáhla svou magií.

Když se Adie sklonila a přitiskla prsty na rudé symboly, namalované na mužových spáncích, tvář jí zahalily rovné, prošedivělé vlasy. Bruce se prudce nadechl. Otevřel oči. Když Adie odtáhla ruku, párkrát se zhluboka nadechl.

Pak se posadil a zakroutil hlavou, aby si uvolnil ztuhlé a bolavé krční svaly. „Co se to děje?"

„Bruci, pospěš si," pobízel ho Richard. „Musíme odtud zmizet."

Richardův křídelní hráč se rozhlédl po ostatních vojácích, ležících bez hnutí na zemi, vzhlédl k Benjaminovi, který držel v náručí Jillian a byl oblečen jako jeden z císařových gardistů, potom přeletěl pohledem Adie a Richarda stojícího o pár kroků dál s Nicci v náručí.

Bruce se chopil meče. „Rubene, co se to sakra děje?“

„To je na dlouhé povídání. Přišel jsi mi na pomoc. Zachránil jsi mi život. Nastal čas, aby ses rozhodl, na čí straně jsi.“

Bruce se nechápavě zamračil. „Jsem tvoje levý křídlo. Jsem s tebou. Copak to nevíš?“

Richard mu pohlédl do očí. „Jmenuji se Richard.“

„No, dyť jsem věděl, že nejsi Ruben. To je blbý jméno pro kapitána.“

„Richard Rahl,“ upřesnil Richard.

„Lord Rahl,“ opravil ho generál Meiffert, který dokonce i s Jillian v náručí vypadal, že je připraven zasáhnout, kdyby nastal nějaký problém.

Bruce klouzal pohledem z jednoho na druhého. „No, jestli chcete všichni umřít, můžete tu takhle stát a čekat, až tihle chlapi přijdou k sobě. V tom případě se mnou nepočítejte. Ale jestli si chcete zachránit kůži, jsem s váma.“

„Násep,“ vypravila ze sebe Nicci namáhavě.

Richard ji k sobě přitiskl. „Víš to jistě, Nicci? Můžeme to zkusit po cestě nahoru k paláci.“ Nebyl moc ochotný vyměnit cestu, kterou znal, za neurčitou možnost, že se tam dostanou jinudy. „Vím, že je střežená, ale možná si probijeme cestu dovnitř. Adie nám taky může trochu pomoct. Třeba to zvládneme.“

Nicci ho chytila kolem krku a přitáhla si jeho hlavu blíž. Soustředěně na něj upřela své modré oči. „Násep," zašeptala ze všech sil.

Pohled do jejích očí ho přesvědčil.

„Jdeme," zavelel. „Musíme se dostat k náspu."

„Jak projdeme vším tím zmatkem?" zeptal se Bruce, když vyrazili do tmy. „K náspu je to pořádně daleko."

V jejich bezprostředním okolí byl zatím poměrně klid, protože většina gardistů ještě ležela ochromená na zemi. Ale v dálce zuřil boj, stejně nelítostný jako na začátku.

Generál si uvolnil jednu ruku a ukázal mečem. „Támhle je menší krytý vůz. Můžeme v něm ukrýt Jillian a Nicci. Vy dva se s tím nápadným pomalováním taky daleko nedostanete, než se na vás vrhnou stovky vojáků, aby vás podřízly. Nechci vás nijak podceňovat, ale šance máte mizivé. Navrhuji, abyste se ve voze ukryli i vy. Já s Adie povedeme koně. Každý si bude myslet, že jsem Jagangův strážce a Adie je Sestra. Můžeme říct, že nás císař pověřil neodkladným úkolem."

Richard přikývl. „Dobrá. To se mi líbí. Pospěšme si."

Bruce se naklonil k Richardovi a zeptal se: „Kdo je ten chlap?"

„Můj nejlepší generál," odpověděl Richard.

„Benjamin Meiffert," představil se generál s úsměvem a vykročil směrem ke krytému vozu. „Spousta dobrých lidí ti bude vděčná, že jsi riskoval život, abys bojoval po boku lorda Rahla."

„Ještě nikdy jsem nepotkal žádnýho generála," zabručel Bruce a spěchal za ostatními.

Kapitola třináctá

Verna spojila ruce volně před tělem a tiše vzdychla, když sledovala, jak si Cara dala ruce v bok. Skupinka mužů a žen v bílých róbách se šourala chodbou, prohlížela bílé mramorové stěny, přejížděla po ní prsty, občas se zastavila a něco pozorně zkoumala, jako by pátrala po nějaké zprávě ze světa mrtvých.

„Tak co?“ zeptala se Cara.

Nejstarší z nich, Dario Daraya, si zamyšleně položil prst na ústa. Pozorně sledoval skupinku bíle oděných lidí, pohybujících se chodbou jako korkové zátky v proudu řeky, a pak se otočil k Mord-Sithě. Rukou si uhladil blankytně modrý hedvábný lem, zdobící prostředek bílé róby. Zahleděl se na Caru a trochu se zašklebil, když se podrbal v bílých vlasech, jež mu kolem hlavy tvořily jakýsi věneček.

„Nejsem si jist, paní.“

„Čím si nejste jist? Tím, jestli mám pravdu, nebo tím, co si o tom máte myslet?“

„Ne, ne, paní Caro. Souhlasím s vámi. Určitě je tu něco divného.“

Verna k němu udělala pár kroků. „Vy s ní souhlasíte?“

Muž vážně přikývl. „Jen si nejsem jist, co to je.“

„Jako by tu nebylo všechno jak má být?“ naznačila Cara.

Namířil na ni prstem. „Ano, myslím, že je to něco takového. Mám z toho stejný pocit jako v jednom z těch snů, kdy se člověk ztratí ve svém domě, protože místnosti jsou zpřeházené a nic není na svém místě.“

Cara nepřítomně kývla a sledovala skupinu sloužících, jak se pomalu sunula kolem protější stěny. Postupovali stále dál a pozorně zkoumali bílé mramorové zdi. Verně připomínali psy, kteří lovili v houštině.

„Vy máte tyhle lidi na starosti,“ řekla mu Verna, „takže byste věděl, kdyby tady dole nebylo všechno jak má být, ne?“

Nedovedla si ale představit, co by se tu mohlo změnit. Na některých místech byly koberce nebo pár židlí, ale jinak nic, co by se dalo přemístit.

Dario chvíli pozoroval své lidi a pak se otočil zpátky k Caře a Verně. „Starám se o všechno, co se týká personálu krypt a jejich práce. Dohlížím na jejich ubytování a zásobování, zajišťuji jim stravu i oblečení a všechno, co k takové práci patří. Také je kontroluji. Ale tady dole v katakombách pracují jen oni.“

„Co tu přesně dělají?“ zeptala se Verna.

„Veškeré práce spojené s úklidem. Vytírají a leští podlahy, utírají prach, uklízejí. Jsou tu kilometry chodeb. V samotných hrobkách vyměňují svíčky, dolévají olej do lamp a starají se, aby stále hořely louče.

Občas je nutné opravit prasklinu ve zdi nebo nahradit mramorovou dlaždici na podlaze. Rakve, které nejsou zapuštěné v zemi nebo ve stěnách, se musí udržovat v dobrém stavu – je třeba leštit kovové části a chránit je před zrezivěním, vyřezávané dřevěné rakve je nutné voskovat, aby nevysychaly. V místech, kam zatéká, se musí rakve pečlivě kontrolovat, jestli nenavlhly, aby se nepoškodily.

Jejich hlavní povinností je sloužit lordu Rahlovi. Plní všechna jeho přání. Koneckonců, jsou zde pochovaní jeho předci.

Když žil Darken Rahl, sloužící plnili především jeho přání týkající se hrobky jeho otce. Darken Rahl jim také nechal vyříznout jazyk. Bál se, že by mohli v hrobce mluvit špatně o jeho otci.“

„A kdyby to tak bylo?“ zeptala se Verna. „Komu by to mohlo ublížit?“

Dario pokrčil rameny. „Promiňte, ale nedovolil jsem si jeho rozhodnutí zpochybňovat. Za jeho vlády přicházeli neustále noví lidé, kteří nastupovali na místa těch, které nechal z nejrůznějších důvodů odstranit. Pohybovat se v jeho blízkosti bylo životu nebezpečné a sloužící se často stávali obětí jeho špatných nálad. Čas od času se prováděl nábor nových lidí, kteří pak byli nuceni mu sloužit.

Darken Rahl mi nevyřízl jazyk jenom proto, že dolů k hrobkám mě pracovní povinnosti zavedly jen zřídka. Dohlížel jsem na personál. Musel jsem spolupracovat i s ostatním palácovým služebnictvem a s nimi jsem potřeboval mluvit. Darken Rahl usoudil, že pracovníci katakomb stejně nemají co říct, tak jazyk nepotřebují.“

„Jak se s nimi dorozumíváte?“ zeptala se Cara.

Dario se opět dotkl rtů a zahleděl se na své lidi, kteří pomalu postupovali chodbou. „No, asi si to umíte představit. Používají posuňky. Vydávají hrdelní zvuky nebo kývají hlavou, aby dali najevo, co si myslí. Samozřejmě slyší, takže já posuňky používat nemusím.

Pracují i bydlí společně, takže jsou téměř pořád jen spolu. Z toho důvodu si vymysleli celou řadu posuňků, pomocí nichž se mezi sebou baví. Neznám pochopitelně jejich znakovou řeč tak jako oni, ale z větší části jim rozumím. Na to, abych se s nimi domluvil, mi to stačí.

Většina jich je docela bystrá. Lidi si o nich často myslí, že jsou hloupí, protože nemůžou mluvit, ale málokdo ví o dění v paláci víc než oni. Lidé totiž zapomínají, že přestože nemluví, sluch jim slouží dobře. Takže často ví mnohem dřív než já, co se kde šustne.“

Verna považovala seznámení s jejich uzavřeným světem a životem v podzemí za pozoruhodné, i když do určité míry znepokojivé. „No a co si tedy myslí, že se děje tady dole?“

Dario potřásl hlavou s ustaraným výrazem. „Dosud mě na nic neupozornili.“

„Proč ne?“ zeptala se Cara.

„Asi ze strachu. V minulosti bylo celkem běžné, že mnozí z nich byli popraveni kvůli úplným maličkostem. Nikdy se nedalo odhadnout, co se jim stane osudným. Takže se naučili, že nejlepší je splynout s okolím, neupozorňovat na sebe a prakticky se stát neviditelným. Jedině tak mohli přežít. Zmiňovat se o nějakých problémech, to kdysi významně ovlivňovalo délku jejich života.

Až do dnešního dne se báli přijít dokonce i za mnou a svěřit se mi. Pamatuji si, jak před časem zateklo do nějaké hrobky a na stěně se objevila mokrá skvrna.

Neřekli mi o tom ani slovo, zřejmě se báli, že přijdou o hlavu za to, že voda znečistila hrobku nějakého předka lorda Rahla. Zjistil jsem to náhodou, když jsem za nimi přišel do pokoje a nikoho jsem tam nenašel. Všichni byli tady a horečně se snažili skvrnu odstranit, dřív než si jí někdo všimne."

„Těžký život," zamumlala si Cara pro sebe.

„A co teď vlastně dělají?" zeptala se Verna, když si všimla, že někteří přejíždějí rukama po stěně, jako by pátrali po něčem, co je ukryté v hladkém, bílém mramoru.

„Nejsem si jist," řekl Dario. „Zeptám se."

O kus dál v chodbě čekali gardisté Prvního kruhu. Někteří měli v kuších připravené zvláštní šípy s červeným opeřením, které jim Nathan našel. Verna se necítila moc příjemně v blízkosti tak nebezpečných zbraní. Když pomyslela na jejich smrtící magii, polilo ji horko.

Skupina mužů a žen pečlivě zkoumala všechny stěny i každou odbočku. Strávili tady dole v několika podlažích katakomb většinu dne a Verna už byla unavená. Touhle dobou už obvykle byla v posteli. A tam také teď toužila být. Pokud šlo o ni, podrobná prohlídka prázdných chodeb, kde nebylo co zkoumat, mohla klidně počkat do zítřka.

Cara, na rozdíl od ní, se unavená nezdála. Zabrala se do vyřešení záhady katakomb a za nic na světě se nehodlala vzdát.

Verna měla sto chutí nechat Caru, ať si záhadu řeší sama, když má pocit, že je v katakombách něco v nepořádku. Jenže když našli Daria Darayu, který měl na starosti služebnictvo krypt, aby jim pomohl v pátrání, neodmítl je, jak Verna čekala. Zdálo se, že ho

znervóznilo, že se na něco takového vůbec ptají. Pak se ukázalo, že má stejné nejasné podezření jako Cara, ale dosud se o něm nikomu nezmínil. Svěřil se Verně, že s tím přišlo samo služebnictvo, které se domnívá, že dole v katakombách není všechno jak má být.

Verna zjistila, že v hierarchii palácového služebnictva zaujímají lidé, kteří slouží v katakombách, nejnižší příčku. Ti, kteří pracují na ostatních místech v paláci, považují práci dole v podzemním bludišti krypt za podřadnou a vhodnou jen pro němé. Straní se jich také proto, že tráví celé dny mezi mrtvými a jsou tím podle ostatních poznamenaní.

Dario jim vysvětlil, že to je hlavním důvodem jejich plachosti a uzavřenosti. Nejedí společně s ostatními, bydlí odděleně a vytvořili si vlastní komunitu.

Verna sledovala, jak spolu hovoří zvláštní posuňkovou řečí, kterou si sami vytvořili, a proto jí nikdo jiný nerozumí. Snad jen Dario, ale také jen trochu.

I když by je Verna a především Cara vyzpovídala nejradši sama, museli to nechat na Dariovi. Stačila pouhá přítomnost někoho cizího – obzvlášť Mord-Sithy – a celá tichá skupinka se roztřásla strachy a objevily se i slzy. Poslední lord Rahl, a pravděpodobně i jeho předchůdci, se k těmto lidem choval velice krutě. Jejich životy byly v rukou šílence. Mnozí z nich, bezpochyby i jejich blízcí přátelé, přišli o život jen kvůli tomu, že nechali na podlaze hrobky otce Darkena Rahla ležet příliš dlouho okvětní lístek bílé růže.

Tito lidé se pochopitelně báli každého, kdo byl v nějakém spojení s lordem Rahlem.

Verna upozornila Caru, že jestli se chce od těchto lidí opravdu něco dozvědět, musí se držet zpátky a nechat vyptávání na Dariovi.

Verna ho teď sledovala, jak stojí uprostřed hloučku a tiše jim něco říká. Sloužící kolem něj chvíli poslouchali a pak vzrušeně začali ukazovat na jednu nebo druhou stranu chodby a dělali na něj různé posuňky. Dario občas přikývl a vyptával se dál, což u některých vyvolalo další tichou odezvu.

Nakonec se Dario vrátil. „Říkají, že tady v té chodbě není nic zvláštního, tady je všechno v pořádku."

Cara se zaskřípěním zubů pronesla: „Dobrá, když nejsou –"

„Ale," přerušil ji Dario, „říkají, že támhle v té chodbě –" ukázal napravo – „je něco divného."

Cara na něj chvíli hleděla. „Tak se tam jdeme podívat."

Než ji mohla Verna zadržet, Cara zamířila dlouhými kroky přímo ke skupince sloužících. Verna si pomyslela, že někteří strachy omdlí, jak se přikrčili ze strachu, co jim udělá.

„Dario říká, že si myslíte, že tamhle v té chodbě je něco divného." Cara ukázala na odbočku před nimi. „Já si to myslím taky. Proto jsem chtěla, abyste mi ukázali, co si o tom myslíte. To já jsem vás svolala. Vím, že o tomhle místě víte víc, než všichni ostatní."

Zdáli se být v rozpacích ohledně toho, o co jí jde a co po nich vlastně chce.

Cara se rozhlédla po tvářích, ze kterých ji sledovaly nedůvěřivé pohledy. „Když jsem byla malá holka, přišel k nám domů Darken Rahl a zajal moji rodinu. Matku i otce umučil k smrti. Mě na celé roky zavřel. Mučil i mě, abych se stala Mord-Sithou."

Cara se k nim natočila bokem a vyhrnula si rudou koženou uniformu v pase, aby jim ukázala dlouhou jizvu na boku a zádech. „Tohle mi udělal. Vidíte?“

Naklonili se k ní, aby si prohlédli jizvu. Jeden muž dokonce natáhl ruku a jemně se jí dotkl. Cara ho nechala. Nějakou ženu vzala za ruku a přejela si jejími prsty po dlouhé, hrbolaté jizvě.

„A podívejte tady,“ řekla a vyhrnula si rukávy, aby jim ukázala zápěstí. „Tyhle jizvy jsou od pout, když mě pověsil na řetěz ke stropu.“

Zase se všichni naklonili blíž a prohlíželi si jizvy, někteří si na ně opět sáhli.

„Vám taky ubližovali, viďte?“ Cara odpověď znala, ale přesto se zeptala. Když všichni přikývli, vyzvala je: „Ukažte.“

Všichni otevřeli ústa, aby viděla, že jim chybí jazyk. Cara každému pohlédla do úst a přikývla. Někteří naklonili hlavu ke světlu, aby si mohla starou ránu dobře prohlédnout. Bylo vidět, že jsou rádi, že se o ně Cara tak zajímá.

„Jsem ráda, že je Darken Rahl mrtvý,“ prohlásila nakonec. „Je mi líto, co vám všem udělal. Všichni jste trpěli. Rozumím vám, protože jsem si také vytrpěla svoje. Ale teď už nikomu z nás nemůže ublížit.“

Stáli a pozorně ji poslouchali. „Jeho syn, Richard Rahl, není jako jeho otec. Richard Rahl mi nikdy neublížil. Dokonce když jsem byla zraněná a umírala jsem, riskoval vlastní život a použil magii, aby mě zachránil. Dokážete si to představit?

Neublížil by nikomu z vás. Bojuje za to, aby lidé mohli žít podle svého. Nabídl mi dokonce, že mohu z jeho služeb kdykoliv svobodně odejít, a pokud se tak rozhodnu, popřeje mi v dalším životě hodně štěstí. Vím,

že mluvil pravdu. Zůstala jsem, protože jsem ho chtěla chránit. Rozhodla jsem se sloužit pro změnu dobrému člověku, místo abych byla otrokyní špatného pána.

Viděla jsem Richarda Rahla plakat nad smrtí Mord-Sithy.“ Položila si ruku na srdce. „Chápete, co to pro mě znamená? Co cítím tady, ve svém srdci?

Myslím, že Richard Rahl se dostal do potíží. Chci mu pomoct. Chci pomoct i lidem, kteří bojují na jeho straně proti těm, kteří ubližují ostatním. Chceme chránit naše životy před muži tam venku, na Azrithské planině, kteří by nás opět zotročili a ubližovali nám.“

Sloužící pomrkávali dojetím nad jejím příběhem. Rozuměli mu.

„Pomůžete mi, prosím?“

Verna si uvědomila, že Cara k nim promluvila opravdu ze srdce. Cítila se trochu zahanbená, že ji nikdy nenapadlo, že by Cara mohla být také laskavá a chápající. Za její neústupnou ochranou Richarda viděla jen agresivní povahu Mord-Sithy. Cara tím však dávala najevo mnohem víc, vyjadřovala mu tím vděčnost. Richard pro ni udělal mnohem víc, než že jí zachránil život. Naučil ji žít. Verna uvažovala, jestli jako matka představená někdy něco takového také dokáže.

Dvě ženy, každá z jedné strany, vzaly Caru za ruku a vedly ji chodbou. Verna si vyměnila pohled s Dariem. Povytáhl obočí, jako by chtěl říct, že tohle ještě neviděl.

Vydali se za skupinkou, která přijala Caru jako svou sestru. Někteří se jí dotýkali, hladili ji po rudé kůži na rukou i boku, jako by jí chtěli sdělit, že rozumí bolesti a týrání, které musela snášet, a že je mrzí, že ji zpočátku špatně odhadli.

Jak odbočili do další chodby, Verna si uvědomila, že si není moc jista, kde přesně jsou. Podzemní chodby

tvořily bludiště, které zabíralo několik podlaží. Navíc většina chodeb vypadala úplně stejně. Byly stejně široké i vysoké, obložené bílým mramorem s šedivým žilkováním. Věděla, že se nacházejí v nejnižší části katakomb, ale jinak se musela spolehnout na ostatní, že nezabloudí.

V bezpečné vzdálenosti, aby nerušili, je tiše následovali vojáci.

Skupinka v bílých róbách se nakonec zastavila v místě, kde z hlavní chodby nevedla žádná odbočka. Jinak se chodba pravidelně větvila na obě strany, ale tady zrovna žádná odbočka nebyla.

Někteří položili dlaně na bílý mramor. Ohlédli se na Caru a lehce přejeli po stěně rukou.

„Tady to je?“ zeptala se Cara.

Služebnictvo, které se kolem ní shluklo jako kuřata kolem kvočny, horlivě přikyvovalo.

„Co se vám na tom místě zdá zvláštní?“ zeptala se jich.

Několik lidí roztáhlo ruce a potom jimi zakývalo tam a zpátky proti zdi.

Cara nechápala. Ani Verna jim nerozuměla. Dario se podrbal na hlavě. I jeho zmátly jejich zvláštní posuňky. Sloužící dali na chvíli hlavy dohromady a domlouvali se svou zvláštní znakovou řečí.

Poté se všichni otočili k Caře. Tři ukázali na stěnu a zavrtěli hlavou. Pak sledovali její reakci, jestli je pochopila.

„Nelíbí se vám, jak ta stěna vypadá?“

Zakývali hlavami ze strany na stranu. Cara vrhla tázavý pohled na Vernu a Daria. Dario gestem naznačil, že netuší, co chtějí říct. Ani Verna neměla žádné vysvětlení.

„Pořád nechápu," řekla Cara. „Vím, že si myslíte, že je něco v nepořádku s tou stěnou –" všichni přikývli – „ale nevím co." Vzdychla. „Je mi to líto. Není to vaše vina. O zdech toho moc nevím. Pomůžete mi, abych to pochopila?"

Jeden z mužů ze skupiny vzal Caru za ruku a přitáhl ji blíž ke stěně. Prstem začal přejíždět po šedivém žilkování. Cara se naklonila a zamračeně ho sledovala. Ohlédl se na ni přes rameno. Když viděl, jak ho pozoruje, pokračoval dál. Několikrát na stejném místě přejel prstem po šedých žilkách v bílém mramoru, aby upoutal její pozornost.

„Vypadá to jako tvář," vydechla Cara užasle.

Muž nadšeně přikyvoval a ostatní se k němu připojili. Jedna z žen natáhla ruku a přejela prstem po stejném šedém obloučku jako předtím muž. Potom pod něj ukázala prstem. Oči.

Cara natáhla ruku a přejela po tváři v mramoru, sledovala šedé žilkování, které tvořilo ústa, nos i oči.

Služebnictvo vydávalo spokojené bručení, poplácávalo ji po zádech a nadšeně projevovalo radost, že objevila tvář v mramoru.

Verna nechápala, co to může znamenat.

Další muž na Caru kývl a odvedl ji o několik metrů dál k protější stěně. Ukázal na mramorovou zeď a rychle po ní přejel prstem. Verna to z místa, kde stála, nemohla vidět, ale usoudila, že jí ukazuje další tvář. Pak pokračovali dál chodbou a zastavovali se na různých místech, kde jí ukazoval různě velké tváře, jejichž šedé obrysy vystupovaly z bílého mramoru.

Verna nakonec porozuměla. Služebnictvo v těchto místech trávilo velkou část života. Časem začali v nepravidelném šedém žilkování rozeznávat různé

obrazy a tvary, které nikdo jiný neviděl. Ale pro personál katakomb byly tyto jedinečné obrazy důležité. Sloužily jim jako ukazatele a značky v ulicích města. Znali je všechny.

Caře se pomalu rozjasňovala tvář, jak jí postupně docházelo, co se jí snaží naznačit. Jenže radost z pochopení vystřídalo zároveň znepokojení.

„Ukažte mi znovu, co se vám nezdá," vyzvala je Cara vážným, ale klidným hlasem.

Sloužící – vzrušení, že Cara pochopila, co jí říkají – se rychle vraceli zpět k místu, kde jí v mramoru ukázali první tvář. Postavili se čelem ke stěně a zase začali pohybovat rukama sem a tam proti zdi.

Pak přestali a otočili se na Caru, aby zjistili, zda jim rozumí. Zamyšleně je pozorovala.

Jeden z mužů zase ukázal na stěnu a potom obloukem za ni, jako by ukazoval na něco v dálce za kopcem. Verna z toho zase nebyla moudrá.

Cara upřeně hleděla na tvář v mramoru. Zamyšleně svraštila čelo a vypadala soustředěně. Verna tápala stejně jako Dario, ale Caře se začaly oči rozjasňovat postupným pochopením.

Náhle vzala několik nejbližších sloužících kolem pasu a postrkovala je směrem k Verně a Dariovi. Pak se vrátila pro ostatní a všechny mlčky odváděla od podezřelé stěny směrem, odkud sem přišli.

Verna s Dariem neměli jinou možnost, než se k nim přidat a rychle opustit chodbu. Skupinka sloužících se držela pohromadě. Ve tvářích se jim mísila hrdost s obavami, že jejich podezření vyvolalo u Cary takové znepokojení. Když došli chodbou až k odbočce a zahnuli za roh, Cara se naklonila k Verně.

„Sežeň Nathana," vydala jasný příkaz.

Verna povytáhla obočí. „Musí to být hned? Nemyslíš, že –“

„Přiveď ho hned,“ řekla Cara vážným a rozhodným tónem.

V očích jí plál chladný oheň. Verna věděla, že přestože byla Cara před chvílí tak chápavá a milá ke služebnictvu, teď by nestrpěla žádné námitky. Plnila své povinnosti. Verna sice nevěděla, co má v plánu, ale věřila jí a věděla, že není vhodné se s ní hádat.

Cara kývla směrem k vojákům, kteří vyčkávali o kus dál v chodbě. Jejich velitel přispěchal, aby zjistil, co potřebuje.

„Ano, paní?“

„Přiveďte generála Trimacka. Vyřiďte mu, že je to naléhavé. Ať s sebou vezme všechny své muže. Sežeňte také všechny Mord-Sithy, ať sem taky přijdou. A pospěšte si.“

Velitel beze slova zasalutoval úderem pěsti do hrudi a odběhl.

Verna chytila Mord-Sithu pod paží. „Caro, co se děje?“

„Nevím to jistě.“

„Chystáš se vyburcovat celý palác do stavu pohotovosti, dovést sem stovky, ne-li tisíce vojáků, včetně generála Trimacka, Mord-Sith a Nathana, a nevíš proč?“

„Neřekla jsem, že nevím proč. Jen si nejsem jista. Myslím, že jsou tam tváře, které by tam být neměly.“

Cara se otočila ke skupince sloužících, kteří ji pozorně sledovali.

„Mám pravdu?“

Vzrušeně přikyvovali a usmívali se, šťastní, že jim někdo porozuměl a uvěřil.

Kapitola čtrnáctá

Richard vykoukl zpod plachty vozu, který projížděl vnějším okrajem vojenského ležení. Pokaždé, když zafoukal vítr, musel plachtu pevně držet. Před nimi se vypínala do výšky mohutná stavba náspu. Takhle zblízka si teprve uvědomil, jak nesmírně vyrostla. Dostat se do paláce na vrcholu náhorní plošiny už nevypadalo jako bláhová představa.

Poté, co Adie použila svůj dar, aby jim pomohla dostat se z nejzuřivějších bojů kolem hřiště na Ja'La, proběhla cesta vojenským táborem Císařského řádu bez problémů. Obyčejní vojáci netoužili dostat se do potíží, které jim mohly hrozit při setkání s vysoce postaveným císařským gardistou a Sestrou, doprovázejícími malý vůz. Nikdo jim nevěnoval pozornost.

Rvačky a souboje, přestože se rychle rozšířily, se omezily především na diváky finálového utkání v Ja'La. Zdálo se sice, že do bitky kvůli výsledku tohoto utkání se zapojily stovky tisíc vojáků a rozpoutal se tak

rozsáhlý a hrůzný masakr, vše se však odehrávalo jen v jedné části ležení. Ve zbytku tábora velitelé shromažďovali své jednotky a spěchali zasáhnout, aby zkrotili bojující vojáky.

Přes jejich snahu se nepokoje šířily dál. Zatím se muži do boje nezapojili, protože jim byla zima, měli hlad a celou dobu museli kopat hlínu a kamení na stavbu náspu. Jenže i oni začínali být nespokojení, že musí potupně pracovat – namísto vraždění, znásilňování a drancování. Čekání na vítězství a na možnost získat nějakou kořist se protahovalo a bylo čím dál pracnější. Zdálo se, že i obětování se věci Řádu má své meze.

Avšak velitelé rychle a krutě potlačovali všechny pokusy o vzpouru. Přestože mnozí nebyli spokojeni s podmínkami, ve kterých se nacházeli, když viděli, jak dopadli rebelové, přešla je chuť na vzpouru.

Generál Meiffert si musel párkrát vynutit cestu skupinkami vojáků křikem. Jednou, když nepomohl ani křik, uvolnil si cestu mečem. Občas jim pomohla z potíží Adie svou magií. Protože ji vojáci považovali za jednu z Jagangových Sester, rozmysleli si klást jí nějaké otázky a radši jim šli z cesty. Když ji vojáci přeci jen zastavili a pátrali po nějaké kořisti, stačilo, když se na ně jen podívala. Pohled do jejích bílých očí je natolik vyděsil, že zmizeli ve tmě.

Daleko za nimi se na několika místech podařilo dostat situaci pod kontrolu, ale většinu noci pokračovaly dál zuřivé rvačky opilých vojáků. Císařská garda se cestou nesnažila nastolit pořádek, ale starala se hlavně o to, aby zachránila život císaři.

Podle toho, jak Nicci strašně trpěla, Richard usuzoval, že Jagang je stále naživu a ovládá ji. Neznamenalo to však, že je při vědomí. Richard si nebyl

jist, že Jagang nepoužije obojek k tomu, aby ji zabil, když zjistí, že není schopen ji donutit k návratu. V tom by mu Richard nedokázal zabránit. Jediným řešením bylo zbavit ji obojku, a pro to se musí dostat k Nathanovi nahoru do paláce.

Jak Richard vyhlížel mezerou pod plachtou ven, viděl, že se blíží k obrovským širokým prohlubním osvětleným pochodněmi. V jejich světle rozeznal dlouhé řady mužů, zvířat a vozů, jak z nich vyvážejí hlínu a kamení na stavbu náspu. Na místech, kde muži kopali stavební materiál, se zvedala velká oblaka prachu. Řady mužů a povozů se táhly až k náspu a byly v neustálém pohybu.

Richard zatáhl plachtu a spočinul pohledem na Nicci, která ležela na podlaze vozu vedle něj. Křečovitě mu svírala ruku a celá se třásla. Soucítil s ní. Věděl, jakou bolest prožívá. Sám na vlastní kůži poznal působení magie obojku. Jeho mučení však netrvalo dlouho. Nevěděl, jak dlouho může Nicci takovou bolest vydržet.

Jillian ležela vedle Nicci z druhé strany a držela ji za ruku. Za ní ležel Bruce a občas opatrně vyhlédl ven pod plachtou, s mečem připraveným, kdyby bylo potřeba uvolnit cestu.

Richard si nebyl jist, jak moc mu může věřit. Bruce mu několikrát přispěchal na pomoc, i když přitom riskoval život. Richard byl přesvědčený, že ne každý muž v táboře armády Císařského řádu by si vybral Řád, kdyby měl skutečně na výběr. Určitě se našli vojáci, kteří by nejradši neměli s Řádem nic společného. Richard však Bruce neznal tak dobře, aby věděl, jaké zážitky ho dohnaly k tomu, že využil příležitosti a postavil se na jeho stranu, přesto byl moc rád, že to udělal. Kromě jiného mu to dodalo naději, že není úplně

celý svět tak zkažený. Že se stále najdou lidé, kteří si váží života a chtějí ho žít svobodně podle svých představ. A jsou dokonce ochotni za něj i bojovat.

Náhle se vůz zakymácel a zastavil. Adie přistoupila blíž k vozu a nenápadně se o něj opřela. Ohlédla se. „Jsme tady.“

Richard přikývl a sklonil se k Nicci. „Jsme na místě. Stojíme u náspu.“

Obličej měla stažený ukrutnou bolestí. Zdálo se, že je daleko, ve světě nesmírného utrpení. S obrovským úsilím trošku povolila sevření jeho ruky, a pak mu ji znovu stiskla, aby dala najevo, že ho slyší.

Přestože bylo chladno, Nicci byla zalitá potem. Většinu času měla zavřené oči. Občas je v náhlém záchvatu bolesti doširoka otevřela.

Richarda dohánělo k šílenství, že jí nemůže ihned pomoci, že musí čekat, trpět v osamělém světě bolesti a snášet utrpení celou věčnost, než se dostanou k Nathanovi.

„Nicci, můžeš mi říct, co máme dělat? Jsme tady, ale nevím proč. Proč jsi chtěla, abychom zamířili k náspu?“

Jemně jí odhrnul zpocené vlasy z čela. V náhlém záchvatu mučivé bolesti otevřela oči.

„Prosím…“ zašeptala namáhavě.

Richard se k ní sklonil ještě blíž, aby ji slyšel. „Co?“

Přiložil ucho k jejím rtům.

„Prosím… skonči to. Zabij mě.“

Potom jen zasténala v dalším záchvatu ukrutné bolesti a rozvzlykala se.

Richard s hrdlem sevřeným strachy ji k sobě přivinul. „Už jsme skoro na místě. Vydrž. Když se dostaneme do paláce, myslím, že ti Nathan dokáže ten obojek sundat. Jenom vydrž.“

„Nemůžu,“ vzlykla.

Richard ji k sobě pevně přitiskl. „Pomůžu ti zbavit se toho obojku. Slibuji. Jenom se musíme dostat dovnitř. Potřebuju vědět, jak to máme udělat.“

„Katakomby,“ vyrazila ze sebe, jak se napjala v další křeči.

Katakomby? Richard překvapeně zamrkal. Katakomby?

Nadzvedl plachtu a vyhlédl ven. Násep se zvedal do výše hned vedle a za ním temná stěna náhorní plošiny. Pochodně osvětlovaly jen její úpatí, zbytek mizel ve tmě.

Jak hleděl nahoru, začalo mu to pomalu docházet.

Jillian se sklonila nad Nicci. „To myslíš katakomby jako u nás?“ Pohlédla na ni. „Katakomby jako v Casce?“

Nicci přikývla.

Richard se díval ven pod plachtou a pátral po něčem, co vypadlo odlišně, po nějakém znamení, kde by mohl být vchod. V duchu probral všechno, co si pamatoval o starodávných katakombách v Casce. Hluboko v podzemních komnatách našli knihu *Ohnivé kaskády*. Bludiště starobylých tunelů a chodeb se táhlo celé míle pod městem. Richard strávil téměř celou noc pátráním v katakombách a věděl, že jich prozkoumal jen nepatrnou část.

Najít vchod však bylo obtížné. Dovnitř dlouho ukrytého světa katakomb se dostal malým otvorem. Najít něco podobného tady v otevřené krajině, když je navíc kolem tolik nepřátel, bude daleko těžší.

Otočil se na ni zpátky. „Nicci, jak jsi našla katakomby pod palácem?“

Potřásla hlavou. „To my jsme byli nalezeni.“

„Našli vás?“ Richard se znovu podíval ven a vtom se mu rozsvítilo. „Drazí duchové…!“

Najednou do sebe všechno zapadlo. Jagangovi muži zřejmě při kopání materiálu na stavbu náspu objevili staré katakomby. Museli se do paláce dostat jejich tunely a chodbami.

„Dostali se nahoru do paláce a chytili tě? To chceš říct?“

Nicci přikývla.

Ale jestli se dostali do paláce, proč pokračují ve stavbě náspu? Usoudil, že pokud se katakomby pod palácem podobají těm v Casce, potřebují mít ještě jiný způsob, jak dostat armádu nahoru do Paláce lidu. Jinak by se snažili protlačit písek přesýpacími hodinami.

Také je ovšem možné, že násep slouží jako zastírací manévr, aby získali čas a dostali chodbami katakomb dovnitř co nejvíc vojáků. Ať to bylo tak nebo tak, Jagang nejdřív vyslal katakombami do paláce své zvědy. A jestli dovnitř vedla nějaká cesta, nedalo se odhadnout, jaké ztráty by mohlo její objevování přinést.

Proto dovnitř musely projít Sestry. Navíc Nicci mohly zajmout jedině Sestry. A jelikož působení jejich moci kouzlo paláce omezovalo, muselo jich být víc.

„Vojáci při kopání hlíny na stavbu náspu objevili katakomby,“ uvažoval Richard nahlas, aby ho Nicci slyšela. „Sestry prošly katakombami a objevily cestu nahoru do paláce. Tam tě zajaly.“

Ač se třásla bolestí, stiskla mu ruku na znamení souhlasu.

Richard se k ní naklonil. „Ví někdo v paláci, že se Jagang dostal dovnitř?“

Zavrtěla hlavou. „Shromažďují se uvnitř,“ vyrazila ze sebe namáhavě.

Richardovi vynechalo srdce. „Připravují muže uvnitř katakomb, aby zaútočili na palác?“

Opět přikývla.

„Tak se musíme dostat dovnitř a varovat je,“ vložil se do hovoru Bruce.

„Adie,“ obrátil se Richard k čarodějce, opírající se pořád o vůz, „slyšela jsi nás?“

„Ano a generál stojí vedle mě a taky všechno slyšel.“

Richard opět trochu nadzvedl plachtu a vykoukl ven. V dálce po pravé straně si všiml jámy, ve které se zřejmě už netěžila hlína a kamení na stavbu náspu, protože z ní neproudili lidé ani vozy.

Ukázal tím směrem. „Podívejte se támhle k té jámě. Zdá se opuštěná, ale kolem jsou rozestavěné hlídky.“

„Jsou to stráže,“ potvrdil generál Meiffert.

„Tam určitě museli objevit katakomby. Někde na dně té jámy. Všimněte si, že zastavili těžbu materiálu v celé oblasti od jámy až k náhorní plošině.“

„Proč to udělali?“ zeptal se generál.

„Katakomby budou hodně staré. Nedá se říct, v jakém jsou stavu. Nechtějí riskovat, že se propadne nějaká chodba, která vede pod palácem.“

„Asi to bude, jak říkáš,“ souhlasila Adie.

„Jak se do jámy dostaneme?“ zeptal se generál Meiffert.

„Mít tak víc uniforem císařských gardistů, dostanem se tam,“ povzdech si Bruce.

„Možná,“ řekl Richard, „ale co Nicci a Jillian?“

Bruce neodpověděl.

„Rozhodně se tam nedostanou po svých,“ souhlasil generál Meiffert. „A vůz, který bude mít namířeno do střežené jámy, vzbudí podezření.“

„Možná ano,“ přemýšlel Richard nahlas, „ale možná že ne.“

Generál Meiffert se ohlédl přes rameno. „Co máte v plánu?“

Richard jemně zatřásl s Nicci. „Jsou tam dole v katakombách knihy?“

„Ano,“ vypravila ze sebe namáhavě.

Richard se otočil zpátky ke generálovi. „Můžeme říct strážím, že kvůli nepokojům v táboře si císař přeje, aby mu do jeho stanu dovezli všechny důležité knihy, aby je měl v bezpečí u sebe. Posílá s vámi i Sestru, aby se postarala o výběr knih. Řeknete jim, že potřebujete oddíl gardistů, který pak doprovodí vůz zpět do tábora.“

„Budou chtít vědět, proč s sebou nemáme svůj ozbrojený doprovod.“

„Kvůli problémům v táboře,“ navrhl Bruce. „Řeknete jim, že kvůli nepokojům vám nechtěl žádnej oficír dát svý muže, protože musí chránit císaře.“

Richard s jeho návrhem souhlasil. „Zatímco nám budou shánět doprovod, proklouzneme do katakomb.“

„Neodejdou všichni,“ upozornil ho Bruce. „A bylo by moc podezřelý, kdybychom jim něco podobnýho navrhli. A každej, kdo tam zůstane, ty dvě uvidí, zvlášť když budeme muset Nicci pomoct.

Nepodceňuj tyhle vojáky. Vidíš jejich uniformy? To nejsou obyčejný vojáci, to jsou chlapi, kterejm císař důvěřuje. Vím, co jsou zač. Nejsou to žádný blbci a berou svou povinnost vážně. Máloco jim ujde.“

„To je fakt,“ připustil Richard, když se nad jeho slovy zamyslel. Pak dostal nový nápad. Otočil se na Adie. „Dneska docela fouká. Myslíš, že bys mohla větru trochu pomoct?“

„Pomoct větru?“ V tlumeném světle loučí na něj upřela své úplně bílé oči. „Co máš v plánu?“

„Chci, abys využila svůj dar a rozproudila vzduch. Občasný závan větru a podobně. Aby se zdálo, že vítr postupně sílí. Když jim generál Meiffert řekne, aby nám sehnali nějaké muže jako doprovod, sjedeme vozem do jámy. Pak se zvedne vítr a uhasí nejbližší pochodně. V nastalé tmě, než gardisté dolů donesou své louče, aby je znovu zapálili, proklouzneme s Nicci a Jillian do katakomb.“

„Dobře, dostaneme se dovnitř,“ řekl generál Meiffert, „kde budou další stráže a kdoví kolik vojáků. Co máte v plánu dál?“

Richard na něj vrhl ustaraný pohled. „Musíme se přes ně nějak dostat. Je pravda, že tam zřejmě budou shromážděny celé jednotky.“

Bruce se nadzvedl na lokti. „V tunelech se jim bude bojovat obtížně. To by mohla bejt naše výhoda.“

„Má pravdu,“ souhlasil generál Meiffert. „Ani moc nezáleží na tom, kolik stráží tam dole bude, protože se na nás stejně nemůžou vrhnout všichni najednou. V úzkých chodbách s námi může bojovat vždy jen několik mužů.“

Richard si povzdechl. „Přesto je to zdržení, které si nemůžeme dovolit. Budeme muset zabít každého vojáka, kolem kterého projdeme, a každý se nás tam dole bude snažit zastavit. A když se probijeme dál, mohou nás obklíčit zezadu. Určitě je tam velké množství krypt a prostorů, které jim umožní na nás zaútočit i ze stran. Bude to dlouhá cesta. A s bezvládnou Nicci bude mnohem obtížnější probít se až do paláce.“

„Máme jinou možnost?“ zeptal se generál Meiffert. „Musíme se tam dostat a jediný způsob je odstranit

každého, kdo se nás pokusí zastavit. Nebude to snadné, ale je to naše jediná naděje.“

„V katakombách je neproniknutelná tma,“ vložila se do hovoru Adie svým zastřeným hlasem. „Pokud jim zhasnu všechna světla, nikdo nás neuvidí.“

„Ale jak uvidíme my?“ zeptal se Bruce.

„Tvůj dar,“ řekl Richard Adie, když pochopil její plán. „Vidíš pomocí svého daru.“

Přikývla. „Posloužím vám jako oči. Přišla jsem o zrak jako malá. Vidím pomocí daru, nepotřebuji světlo. Použiji magii, abych zhasla jejich světla, a půjdu první. Vy půjdete hned za mnou. Budete potichu jako myšky. Nepoznají, že se mezi nimi plížíme. Když narazím na stráže, budu se je snažit obejít, aby nepoznaly, že tam jsme. Když to bude nutné, zabijeme je, ale radši bych mezi nimi tiše proklouzla.“

„Mně to připadá jako skvělé řešení.“ Richard sklouzl pohledem k Nicci a pak se zahleděl postupně všem do očí. Nikdo nic nenamítl. Proto pokračoval.

„Takže jsme domluveni. Generál Meiffert si promluví s kapitánem gardistů. Zatímco pro nás bude shánět doprovod, zajedeme vozem dolů do jámy. Až tam budeme, Adie použije magii a poryvem větru uhasí všechny pochodně. Ve zmatku, než je stihnou znovu zapálit, sestoupíme do katakomb. Nejspíš si pomyslí, že už jsme začali shromažďovat knihy pro císaře. Jakmile budeme dole, povede nás Adie a zhasne všechna světla, na která narazíme. Provede nás nejbezpečnější cestou. Kdokoliv se nás pokusí zastavit, zemře.“

„Buďte ale připraveni pro případ, že kapitán stráží pojme nějaké podezření a začne dělat potíže,“ upozornil je generál.

„Když to bude třeba," řekla Adie, „bude mít potíže sám. O to se postarám."

Richard přikývl. „Ale musíme si pospíšit. Brzy bude světlo. Abychom dostali Nicci a Jillian do katakomb bez povšimnutí, potřebujeme tmu. Tam dole na tom už záležet nebude, ale tady nahoře to musíme stihnout, dokud je tma."

„Tak vyrazíme," řekl generál a zamířil ke koním.

Richard rychle mrkl na východní oblohu. Do svítání už nebylo daleko. Když se vůz kodrcavě rozjel, stáhli s Brucem plachtu dolů a upevnili ji. Richard doufal, že se dostanou do katakomb včas.

Nicci vedle něho tiše sténala, neschopna dál snášet trýznivou bolest, a zároveň neschopna dosáhnout smrti.

Její utrpení svíralo Richardovi srdce. Mohl ji však jen držet za ruku a tím jí dát najevo, že není sama.

Richard poslouchal, jak se zvedá vítr. Když generál Meiffert mluvil tlumeným hlasem s kapitánem gardistů, bylo slyšet jeho hvízdání.

Richard se naklonil k Nicci a zašeptal jí do ucha. „Vydrž. Už to nebude trvat dlouho."

„Myslím, že už tě neslyší," zašeptala Jillian z druhé strany.

„Slyší," řekl Richard.

Musela ho slyšet. Musí žít. Richard potřeboval její pomoc. Nevěděl, jak otevřít správnou schránku Ordenu. Neznal nikoho jiného, kdo by mu mohl pomoci.

Kromě toho pro něj bylo ještě důležitější, že Nicci byla jeho přítelkyní. Měl o ní velikou starost. Když na věc přijde, vždycky se nějaké řešení najde, ale nesměl ji ztratit.

Nicci byla často jedinou osobou, na kterou se mohl obrátit, která mu pomáhala soustředit se na cíl a která mu připomínala, že si musí věřit.

V mnoha ohledech byla jeho jedinou důvěrnou přítelkyní od doby, co Sestry unesly Kahlan.

Nemohl ani pomyslet na to, že ji ztratí.

Kapitola patnáctá

Na břehu nad potokem sklouzla Rachel s koně, popadla otěže a rozhlédla se kolem, jestli nespatří nějaký pohyb. V šeru svítání si mezi tmavými vrcholky holých kopců připadala jako uprostřed tlupy spících netvorů.

Ale věděla, že jsou to jen kopce. Jenže existovaly skutečné věci, které byly nebezpečnější než její představy.

Zlí skřeti byli skuteční, blížili se a šli si pro ni.

Na březích říčky se proti sobě tyčily do výšky bílé útesy dvou kopců. Škumpy, ze kterých už opadalo listí, lemovaly úzkou pěšinku, na níž právě stála a třásla se zimou. Nedaleko na ni čekalo ústí jeskyně jako otevřená tlama nějakého netvora, připravená ji polknout.

Rachel uvázala koně ke stromu a vyškrábala se po kamenité pěšince k čekajícímu temnému vchodu do jeskyně. Nahlédla dovnitř, jestli nespatří královnu

Violetu nebo Šestku. Téměř očekávala, že Violeta náhle vyskočí z jeskyně a udeří ji, jak to s oblibou dělávala.

Jeskyně však byla tmavá a opuštěná.

Rachel si nervózně promnula ruce a znovu přelétla pohledem okolí. Srdce jí prudce bušilo. Zlí skřeti se přibližovali. Přicházeli si pro ni. Brzy ji dostihnou.

Uvnitř jeskyně rozeznala známé kresby, které viděla už tolikrát předtím. Množství obrázků pokrývalo každý centimetr stěn. Mezi velkými obrazy vyplňovaly veškeré volné místo menší kresby. Každá představovala něco jiného. Zdálo se, že jsou namalované různými lidmi. Některé byly tak jednoduché, jako by je kreslila dětská ruka. Další vypadaly jako živé a propracované do nejmenších detailů.

Rachel to neuměla posoudit, ale připadalo jí, že výzdobu jeskyně musely tvořit celé generace lidí. Tolik různých stylů a úrovní zpracování mohlo klidně představovat celé desítky generací umělců.

Všechny kresby zobrazovaly lidi. Někteří byli ranění nebo nešťastní, jiní byli vyhladovělí nebo pobodaní, leželi rozlámaní pod útesem nebo truchlili na hrobech. Rachel měla z těch obrázků noční můry.

Sehnula se a ve tmě nahmatala olejové lampy. Byly studené. V jeskyni nikdo nebyl. Z výklenku ve stěně jeskyně vyndala křesadlo a snažila se zapálit knot.

Zkoušela to několikrát, ale žádná jiskra nechtěla lampu zapálit. Rachel se neustále ohlížela. Měla málo času. Skřeti přicházeli. A už byli blízko.

Zatřásla lampou, aby se olej dostal ke knotu, a pak vykřesala další jiskry. Na šestý pokus se jí k velké úlevě konečně podařilo lampu zapálit.

Uchopila ji za držadlo a postavila se. Ještě jednou vyhlédla z jeskyně, jestli nespatří nějaký pohyb a blížící

se skřety. Nic neviděla, ale věděla, že se blíží. Zdálo se jí, že je slyší v trnitém křoví. Byla si jista, že ji pozorují.

S lampou v ruce si pospíšila do tmavé jeskyně, co nejdál od zlých skřetů, do bezpečí… jak doufala. Musí pryč. Už přicházejí. Všude jinde by ji chytili. Jeskyně byla její jediná šance.

Z jejich blízkosti byla k smrti vyděšená. Jak běžela dál do jeskyně kolem těch hrozných kreseb, pálily ji v očích slzy.

Cesta do hloubi jeskyně byla dlouhá. Místo, kde si myslela, že bude v bezpečí, leželo daleko od vchodu. Světlo lampy přejíždělo po stěnách a osvětlovalo namalované tváře.

Zašla tak hluboko, že se ústí jeskyně jevilo jako malý světlý bod. Klopýtala přes vyčnívající kameny a z úst jí vycházely obláčky páry, jak prudce oddechovala nejen námahou, ale i vzrůstající panikou. Nevěděla, jak daleko bude muset běžet, aby se cítila v bezpečí. Věděla jen to, že zlí skřeti jsou jí v patách, a proto musí stále dál, aby jim utekla.

Náhle se ocitla u obrazu, který tak dobře znala. Malovala ho královna Violeta – s pomocí Šestky – a Rachel se na ně musela dívat. Přestože nikdy nahlas nevyslovily jeho jméno, Rachel věděla, že na stěně jeskyně je vyobrazen Richard. Se všemi kresbami, které ústřední postavu doplňovaly a obklopovaly, byl tento obraz v jeskyni největší, a také nejsložitější.

Na rozdíl od ostatních obrazů, tento Violeta namalovala barevnými křídami. Rachel si pamatovala každou chvilku, kterou královna Violeta malováním strávila, když ještě byla královnou – na všechny pečlivé pokyny, které jí Šestka udílela, i na každý jednotlivý tah, úhel nebo prvek. Vzpomněla si, jak tady celé

hodiny stála a poslouchala Šestku, která Violetě vysvětlovala, jak a proč má jednotlivé věci namalovat, ještě předtím, než přiložila křídu na stěnu.

Rachel se na chvíli zastavila a zadívala na obraz Richarda. Pomyslela si, že je to nejhrozivější a nejstrašnější věc, jakou kdy viděla.

Potom ve strachu z toho, co ji neustále pronásledovalo vyrazila dál. Klopýtala přes kameny, přelézala úzké římsy, postupovala stále hlouběji do tmy.

Kdykoliv Šestka přikázala Violetě, aby si vyzkoušela nějakou novou kresbu, nebo když si měla procvičovat nějaké důležité tahy, musely vždycky zajít hlouběji do jeskyně, aby našly prázdné, nepokreslené stěny. Rachel si moc dobře pamatovala, že obraz Richarda byl poslední věcí, kterou malovaly, takže za ním byly stěny už prázdné.

Když minula barevnou síť čar a symbolů, obklopující postavu Richarda, vyděsilo ji, když si všimla další kresby, která tam předtím nebyla. Zastavila se. Užasle hleděla na stěnu jeskyně. Dívala se sama na sebe.

Kolem její namalované postavy kroužily podivné bytosti. Rachel rozeznala symboly, které je k ní přitahovaly. Strašidelné nestvůry vypadaly jako stvořené ze stínů a kouře. Jenže měly zuby. Ostré zuby. Určené k párání a trhání.

Rachel okamžitě a s jistotou věděla, co jsou zač. Byli to zlí skřeti.

Stála jako přikovaná a upírala oči na obraz těch strašlivých zabijáků, které na ni poštvalo zlé kouzlo namalované na stěně jeskyně.

Z mnoha dlouhých hodin strávených poslouchánim Šestky, když poučovala Violetu, věděla, co většina

symbolů představuje. Některým říkala zakončovací prvky. Jejich účelem bylo zničit hlavní činitele kouzla po skončení sledu událostí, které kresba započala. Pochopila podstatu obrazu a co všechno to pro ni znamenalo. Věděla, že až ji zlí skřeti dostihnou a roztrhají, přestanou existovat.

Na obrázku se k ní ti strašliví netvoři neustále blížili. Viděla, že jim neunikne. Bezpečné místo, které hledala a ke kterému směřovala, je vlastně středobodem kouzla, pastí, ze které není úniku.

Když zaslechla nějaký zvuk, pohlédla ke vzdálenému vchodu do jeskyně. Spatřila stíny a víření. Byli v jeskyni. Stahují se k ní, přesně jak je to nakreslené na stěně. Jdou si pro ni.

Rachel stála jako přikovaná hrůzou. Uvědomila si, že se z jeskyně už nedostane. Mohla jen prchat dál. Ale podle kresby se tím stejně nezachrání. Zlí skřeti byli i hluboko v jeskyni. Ocitla se v pasti. Dál jít nemohla a vrátit se také nemohla. Kouzlo se stahovalo kolem ní jako síť.

„Líbí se ti to?“ ozvalo se zavolání.

Rachel se zajíkla a otočila se po hlase.

„Královna Violeta?“

Ze tmy se na ni doširoka usmívala tvář, matně osvětlená olejovou lampou. Violeta se přišla podívat, jak ji zlí skřeti chytí a roztrhají, přišla zkontrolovat výsledek své práce.

„Myslela jsem, že se ráda podíváš, odkud pocházejí, než tě roztrhají. Chtěla jsem, abys věděla, kdo s tebou skoncuje.“ Ukázala na stěnu jeskyně. „Takže jsem to namalovala tak, aby tě to nakonec přivedlo až sem. Nakreslila jsem tohle místo, aby ses tu nakonec chytila

do pasti,“ trochu se přiblížila, „kde tě nakonec dostihnou.“

Rachel se ani nemusela Violety ptát, proč něco takového udělala. Věděla to. Violeta jí dávala za vinu všechno špatné, co se jí v životě přihodilo. Nikdy ji ani nenapadlo, že za potíže, které ji potkaly, si může sama a nikdo jiný. Obviňovala z nich však Rachel.

„Kde je Šestka?“

Violeta mávla rukou. „Kdo ví. Nesvěřuje se mi se svými záležitostmi.“ Violetě potemněl pohled. „Je královnou. Mě už nikdo neposlouchá. Dělají, co říká ona. Oslovují ji královno. Královno Šestko.“

„A co ty?“

„Drží si mě tady jen proto, že pro ni musím kreslit.“ Violeta namířila prst na Rachel. „Je to tvoje vina. Všechno je to jenom kvůli tobě.“

Violeta ji přestala probodávat pohledem a ve tváři se jí objevil úsměv, ze kterého Rachel vždycky mrazilo. „Ale teď zaplatíš za svou drzost, neuctivost a zlé činy. Teď za to zaplatíš.“ Tvářila se spokojeně. „Otrhají ti maso z kostí. Dočista tě oberou.“

Rachel polkla hrůzou.

Uvažovala, jestli by mohla proběhnout kolem usmívající se Violety. Ale k čemu by to bylo dobré? Za chvíli se skřeti přiblíží i z hloubi jeskyně.

Slídič ji učil, aby se nikdy nevzdávala, aby bojovala o život. Věděla, že to teď musí udělat. Ale jak? Jak má bojovat se skřety? Musí něco vymyslet.

Rozhlédla se kolem. Nikde neviděla ani kousek křídy.

Když slyšela zavytí, leknutím se téměř zajíkla, a když vzhlédla, spatřila zlé skřety přilétat. Podobali se chuchvalcům kouře, vířícím ve tmě. Rachel zahlédla v

jejich tlamách ostré zuby, které jí měly otrhat maso z kostí.

„Chci, aby ses omluvila.“

Rachel zamrkala překvapením a otočila se k Violetě. „Cože?“

„Řekni, že se omlouváš. Klekni si a řekni své královně, že se omlouváš, žes ji zradila. Možná ti pak pomůžu.“

Jako tonoucí se Rachel chytla stébla, rychle poklekla a sklonila hlavu.

„Omlouvám se.“

„Omlouváš se… no a dál?“

„Omlouvám se, královno Violeto.“

„Správně. Jsem tvá královna. Když tu není Šestka, jsem tady královnou já. Královna! Řekni to!“

„Jsi královna, královno Violeto.“

Violeta se spokojeně usmála. „Správně. Chci, abys na to myslela, až budeš umírat.“

Rachel vzhlédla. „Ale říkala jsi, že mi pomůžeš.“

Královna Violeta s tichým smíchem couvla do tmy. „Řekla jsem možná. A rozhodla jsem se, že si mou pomoc nezasloužíš. Jsi nula.“

Když za sebou Rachel zaslechla temné mručení, myslela, že omdlí.

Sáhla rukou do kapsy a něco tam nahmatala – věc, kterou dostala od své matky. Vytáhla ji a chvíli na ni hleděla ve světle lampy… Už věděla, co to je.

Byl to kousek křídy.

Když ji od matky dostala, měla Rachel tak naspěch, aby utekla před skřety, že ji příliš nezajímalo, co to vlastně je.

Matka jí řekla, že až to bude potřeba, bude vědět, co s tím má dělat.

Rachel se ohlédla do tmy. Zahlédla mizející postavu Violety, která prchala od násilné smrti, kterou měla na svědomí.

Při pohledu na druhou stranu spatřila vrčící skřety, jak se vznášejí ve vzduchu a blíží se s otevřenými tlamami plnými ostrých zubů.

Okamžitě se vrhla k obrazu, který Violeta namalovala na stěnu jeskyně, aby ji chytila do pasti. Křídou rychle doplnila pár tahů a stínů, aby postava byla silnější a zaoblenější. I tvář udělala kulatější a přimalovala na ni nenávistný výraz. Křída jen kmitala po kameni, jak dokreslovala šaty, které Violeta ráda nosila. Nakonec si ještě vzpomněla na její nejoblíbenější šperk a domalovala jí na hlavu korunku. Změnila svůj obraz na podobiznu královny Violety.

Violeta se vydávala za královnu. Rachel ji tedy právě korunovala: dala jí, co jí patřilo.

Ze tmy zaslechla výkřik.

Když se skřeti přiblížili z druhé strany, přitiskla se zády ke stěně, oni kolem ní prolétli a zmizeli ve tmě.

Rachel, s očima dokořán, zatajila dech.

Srdce jí bušilo, když slyšela, jak Violeta hystericky ječí.

„Cos to udělala?“ křičela ze tmy.

Náhle se objevila. Rachel ji viděla přes stínová těla skřetů, kteří se k ní přibližovali. Violeta vytřeštila oči, když si uvědomila, že jdou po ní.

„Cos to udělala?“ zaječela znovu.

Rachel neodpověděla. Byla příliš vystrašená tím, co viděla.

„Rachel – pomoz mi! Vždycky jsem tě měla ráda! To mi přece nemůžeš udělat!“

„Udělala sis to sama, královno Violeto.“

„Vždycky jsem byla laskavá a milá!“

„Laskavá a milá?“ Rachel nemohla uvěřit svým uším. „Zasvětila jsi život nenávisti, královno Violeto.“

„Nenáviděla jsem jenom ty, kteří na mě byli zlí! Vždycky jsem dělala pro svůj lid to nejlepší. K tobě jsem se chovala dobře. Poskytla jsem ti přístřeší a jídlo. Dala jsem ti víc, než by taková bezvýznamná nula jako ty dostala jinde. Byla jsem k tobě štědrá a velkorysá. Pomoz mi, Rachel. Pomoz mi a já se ti odměním.“

„Chci žít. To je nejlepší odměna.“

„Jak můžeš být tak krutá – tak plná zášti? Jak můžeš dopustit, aby se něco takového stalo jiné lidské bytosti? Jak se můžeš na něčem tak hrozném podílet?“

„Ty jsi vytvořila zlé skřety.“

„Zradila jsi mě! Nenávidím tě! Nenávidím vzduch, který dýcháš!“

Rachel přikývla. „Vybrala sis sama, Violeto. Vždycky ti byla milejší nenávist než život. Přišla jsi sem do této jeskyně, protože sis zvolila nenávist. Tím jsi zradila sama sebe.“

Když se zlí skřeti dostali k Violetě blíž, zavyli tak příšerně, že Rachel napadlo, že takové zvuky mohou vydávat jen bytosti z podsvětí. Naskočila jí z toho husí kůže.

Tiskla se zády ke stěně jeskyně a ani se nepohnula, když viděla, jak Violetu potkal osud, který přichystala pro ni.

Rachel věděla, že teprve až skřeti skončí a z královny Violety zbudou jen holé kosti, bude jejich poslání zrozené z nenávisti naplněno. Až potom navždy zmizí.

Kapitola šestnáctá

Verna vzhlédla, když zaslechla nějaký hluk. Byl to Nathan. Blížil se dlouhými kroky a plášť za ním vlál. Generál Trimack spěchal těsně za ním.

Cara, která dosud netrpělivě přecházela sem a tam, se konečně zastavila a sledovala blížícího se proroka a skupinu lidí za ním. Protože byl palác tak rozlehlý, najít Nathana a přivést ho i s ostatními dolů do katakomb trvalo poměrně dlouho.

Nathan se prudce zastavil. „Musím si pořídit koně, abych se tu mohl přemísťovat rychleji. Hned mě chtějí tady, hned zase tam.“ Rozmáchl se oběma pažemi, aby naznačil rozlehlost paláce. „Většinu dne jsem strávil pobíháním z jednoho konce této monstrózní stavby na druhý.“ Zamračil se na kolemstojící. „A co se to tu vlastně děje? Nikdo mi nic nevysvětlil. Našli jste něco? Annu nebo Nicci?“

„Nemluv tak nahlas,“ upozornila ho Cara.

„Proč, bojíš se, že probudím mrtvé?“ vyjel na ni.

Verna čekala, že mu Cara odpoví něco uštěpačného, ale přešla to mlčením. „Nevíme, co jsme našli," řekla a bylo na ní vidět, že má starosti.

Nathan se nad její nejasnou odpovědí zamračil. „Jak to myslíš?"

„Potřebujeme tvé schopnosti," vysvětlila mu Verna. „Můj dar tady moc nefunguje. Potřebujeme využít zesilujícího účinku paláce na tvé schopnosti, abys nám s tím pomohl."

S rostoucím podezřením pohlédl Nathan na generála Trimacka za sebou a na Berdine s Nydou, které stály za Carou. Nakonec přelétl pohledem ostatní Mord-Sithy, rozptýlené mezi vojáky v chodbě. Všechny byly oblečené do svých rudých kožených kombinéz.

„No dobře," řekl o poznání rozvážněji. „V čem je problém a co máš v plánu?"

„Personál katakomb –" začala Cara.

„Kdo?" přerušil ji Nathan.

Cara ukázala na skupinku lidí v bílých róbách opodál v chodbě, za gardisty Prvního kruhu, ozbrojenými a v pohotovosti. „Starají se o tyto prostory. Jak už víš, myslím si, že je tu něco v nepořádku."

„To jsi říkala, ale já tu pořád nevidím nic zvláštního."

Cara ukázala kolem sebe. „Ty tohle místo neznáš. Já jsem tady prožila skoro celý život, a přesto neznám celé bludiště těchto chodeb. V minulosti tyhle katakomby navštěvoval jen lord Rahl. Ale služebnictvo tady strávilo většinu času úklidem a přípravou na takové návštěvy, takže to tu zná lépe než kdo jiný."

Nathan se podrbal na bradě a znovu si prohlédl skupinku bíle oděných lidí v chodbě. „To chápu." Otočil se k Caře. „Tak co ti k tomu řekli?"

„Jsou němí. Darken Rahl vybral pro službu v katakombách jen negramotné lidi z venkova, a proto neumějí číst ani psát.“

„Vybral? Chceš říct, že ty lidi zajal a donutil je tu sloužit?“

„Přesně tak,“ potvrdila Berdine a postavila se vedle Cary. „Stejně získával i mladé dívky, které pak cvičil na Mord-Sithy.“

Cara ukázala směrem k hrobce Panise Rahla. „Darken Rahl nechtěl, aby se sloužící vyjadřovali o jeho otci nějak špatně, a tak jim dal vyříznout jazyk. Protože neumějí číst ani psát, nemohou o pohřbených vládcích ani tajně napsat nic urážlivého ani tajně napsat.“

Nathan vzdychl. „Byl krutý.“

„Byl ještě horší,“ řekla Cara.

Nathan přikývl. „Nikdy jsem o něm neslyšel nic pěkného.“

„Tak jak můžeš vědět, co si myslí, že je tu v nepořádku?“ zeptal se generál Trimack Cary. „Když to nemůžou ani říct, ani napsat?“

„Ty sám používáš posuňky a znamení rukou, když musíš v boji zachovat mlčení, nebo kdyby tě ve válečné vřavě vojáci neslyšeli. Tihle lidé se domlouvají stejně. Používají znakovou řeč, kterou si vymysleli a během let zdokonalili, aby spolu mohli komunikovat. Pokládala jsem jim otázky a oni byli do jisté míry schopni vyjádřit své odpovědi. Jak si určitě umíš představit, jsou velice všímaví.“

„A počkej až uslyšíš, co si myslí,“ řekla Verna.

Celá ta věc jí připadala absurdní, ale důsledky by mohly být tak závažné, že chtěla mít jistotu. Verna se za dobu, co byla matkou představenou, naučila, že je dobré mít mysl otevřenou – bez ohledu na svůj vlastní názor.

V tak vážné záležitosti by bylo nezodpovědné neujistit se, že se o žádný problém nejedná. Přesto z toho nebyla příliš nadšená.

Nathan se opět zatvářil podezíravé. „Tak co si tedy myslí?“

Cara ukázala směrem do chodby, která byla odbočkou z té, v níž stáli. „Tam za rohem našli místo, které se jim nezdá.“

„Nezdá se jim?“ Nathan si podrážděně dal ruce v bok. „Co se jim tam nezdá?“

„Mramorové kvádry, kterými jsou chodby tvořeny, mají žilkování.“ Cara se otočila a ukázala na stěnu za sebou. „Vidíš? Všichni sloužící znají obrazce, které žilkování vytváří. Podle nich přesně vědí, kde se právě nacházejí.“

Nathan si žilkování prohlédl zblízka.

„Je to jazyk symbolů,“ dodala Cara.

Nathan se k ní otočil. „To zní pochopitelně. Pokračuj.“

„Tam v té chodbě je mramorový kvádr, který patří jinam.“

Nathan se zatvářil podezíravě, když viděl její pochybnosti, jako by tomu ani ona sama úplně nevěřila. „Tak kam tedy patří?“

„To je právě to zvláštní,“ řekla Cara. „Nemůžou najít chodbu kam patří. Jak jsem to pochopila, snaží se mi říct, že tu jedna chodba chybí.“

„Chybí?“ Nathan si zhluboka povzdechl. Promnul si bradu a rozhlédl se kolem sebe. „Kde se asi může schovávat?“

Cara se k němu naklonila. „Za tím mramorovým kvádrem.“

Mlčky na ni hleděl a uvažoval o jejích slovech.

„Takže chceme, abys použil svůj dar a podíval se, jestli za tou zdí někdo není," řekla Verna.

Ve tváři Nathana Rahla se usadil znepokojený výraz, když se rozhlédl kolem. „Někdo se za tou zdí skrývá?"

Cara přikývla. „Správně. Někdo se za tou zdí skrývá."

Nathan si promnul zátylek a zahleděl se chodbou směrem k odbočce. „No, i když to zní bláznivě, dá se to snadno ověřit." Ukázal na generála, který stál za ním. „A ty myslíš, že nám bude třeba pomoci Prvního kruhu?"

Cara pokrčila rameny. „To záleží na tom, jaká nepříjemnost nás za tou zdí čeká."

Generál se zdál nejen znepokojený, ale i vyplašený. Byl zodpovědný za ochranu paláce a jeho obyvatel – především lorda Rahla. A svou zodpovědnost bral smrtelně vážně.

Generál mávl rukou směrem ke zdroji možných potíží. „A ty myslíš, že tam něco takového je?"

Cara se nenechala odradit generálovým výhružným pohledem. „Nicci s Annou tady někde zmizely."

Jizva na tváři generála zbělela. Zastrčil si palce za opasek a otočil se. Jeden z vojáků si přiběhl pro rozkazy.

„Budete se držet nablízku, ale potichu."

Důstojník přikývl a odběhl vydat svým mužům příslušné rozkazy.

„Kdo si myslíš, že se za tou zdí skrývá?" zeptal se generál a upřel pohled na ženy před sebou.

„Na mě se nedívejte," řekla Verna. „Jsem znepokojena, ale nedovedu si představit, kdo nebo co tam může být. Nevím, jestli tomu mám věřit, ale vím, že v Paláci proroků služebnictvo objevilo nejpodivnější

věci, kterých si nikdo jiný nevšiml. Nemám tušení, o co tu jde, ale nemíním brát na lehkou váhu obavy lidí, kteří tohle místo znají jak své boty.“

„Rozumím,“ řekl generál.

Nathan vykročil. „Tak se na to podíváme.“

Verna ho následovala a byla ráda, že Nathana přesvědčila, že je to vážné. Sama tomu sice nevěřila, ale chtěla podpořit Caru. Cara si zasloužila, aby se Verna v případě pochybností postavila na její stranu. Cara byla šílená strachem o Nicci. V posledních dnech skoro nespala. Pro Caru nebyla Nicci jen přítelkyní, ale i potřebným článkem k nalezení Richarda.

Všichni se pohybovali co nejtišeji. Cara je vedla, Nathan šel za ní. Verna se držela trochu zpátky s Berdine a Nydou. Generál Trimack se svými gardisty průvod uzavíral.

Za rohem v podezřelé chodbě syčelo a prskalo pár loučí. Jedna už téměř dohořela. Ale neměl ji kdo vyměnit, protože sloužící zůstali venku. Na pokyn generála několik vojáků vytáhlo nové louče z držáků a poslalo je dopředu.

Cara luskla prsty, aby upoutala generálovu pozornost. Gestem naznačila, aby část gardistů prošla kolem a zajistila chodbu z druhé strany. Chtěla mít podezřelé místo zabezpečené z obou stran. Cara s vojáky vyslala i Mord-Sithy.

Když došli k mramorové zdi, přejela Cara prstem po obrysu tváře. Teď ji rozeznala i Verna.

„Říkají, že tahle tvář sem nepatří,“ zašeptala Cara Nathanovi, když se k ní sklonil.

Nathan přikývl a narovnal se. Mávnutím ruky ji odehnal.

Cara se zamračila a vrhla na Vernu tázavý pohled. Nevěděla, co starý čaroděj chce dělat. Verna to věděla. Používal svůj dar, aby zjistil, co je za zdí. Svým darem hledal život. Verna mohla udělat totéž, i když s menší úspěšností než čaroděj, ale ne tady v paláci. V Paláci lidu byl dar každé jiné osoby kromě Rahla oslaben. Verna se snažila vycítit něco za stěnou, hned jak se od služebnictva dozvěděli, že by tam mohlo něco být, ale nepodařilo se jí to.

Cara se postavila vedle Verny. Naklonila se k ní a šeptem se jí zeptala: „Co si myslíš?“

„Myslím, že nám Nathan řekne, až něco zjistí.“

Generál Trimack se k nim naklonil. „Jak dlouho to bude trvat?“

„Dlouho ne,“ ujistila ho Verna.

Všimla si, že Nathan náhle zbledl. Zapotácel se a ustoupil dozadu.

Když Cara viděla jeho reakci, sevřela v dlani Agiel. Berdine s Nydou ji hned následovaly.

Nathan udělal další nejistý krok zpátky. Pak se k nim otočil s vytřeštěnýma očima, naprosto šokovaný.

Rychle a tiše se k nim vrátil.

„Drazí duchové…!“ Pročísl si rukou bílou hřívu a dál jen mlčky zíral na stěnu.

„Drazí duchové, co?“ zavrčela Cara.

Nathan s obličejem téměř tak bílým, jako měl vlasy, upřel na Mord-Sithu pohled svých blankytně modrých očí.

„Za tou zdí jsou stovky lidí.“

Cara na chvíli ztratila řeč. „Stovky? Víš to jistě?“

Důrazně přikývl. „Možná tisíce.“

Verna se vzpamatovala první. „Jakých lidí? Co jsou zač?“

„Nevím,“ řekl Nathan a střídavě se díval na ni a na zeď. „Nemám nejmenší představu. Ale můžu vám říct, že mají velké množství oceli.“

Generál Trimack se naklonil blíž. „Oceli?“

„Zbraně,“ usoudila Verna.

Nathan se tvářil velice vážně. „Správně. Tady dole se ocel moc nevyskytuje, takže mě to poněkud překvapilo, když jsem pomocí daru zjišťoval, co je za tou zdí. Je tam spousta lidí a mají u sebe spoustu oceli.“

„To musí být ozbrojení muži,“ prohlásil generál a potichu vytasil meč. Dal pokyn svým mužům. Všichni vytáhli své zbraně a byli připraveni k boji.

„Napadá tě, kdo by to mohl být?“ zeptala se Berdine šeptem.

Nathan, ve tváři s obavami, jaké u něj Verna ještě nikdy neviděla, zavrtěl hlavou. „Ne. Nevím, kdo to je. Poznám jenom, že tam někdo živý je.“

Cara vykročila směrem ke stěně. „Tak to zjistíme.“

Generál kývl na své muže. Začali se přibližovat z obou stran.

„Jak to chceš zjistit?“ zeptala se Verna a šla Caře v patách.

Cara se na okamžik zastavila, pohlédla na ni, a pak se obrátila k Nathanovi.

„Můžeš použít svůj dar, abys… já nevím – prorazil zeď nebo něco podobného?“

„Jistě.“

„Pak si myslím, že –“

Cara ztichla, když Nathan zvedl ruku. Naklonil hlavu stranou a naslouchal.

„Něco říkají, něco o světle.“

„O světle?“ zeptala se Verna. „Jak to myslíš?“

Nathan pozorně naslouchal. Věděla, že používá dar a ne uši. Strašně jí vadilo, že nemůže použít vlastní nadání a poslechnout si je sama.

„Světla jim zhasla," pronesl tichým hlasem. „Všechny lampy a louče najednou zhasly."

Když se za stěnou ozvaly tlumené hlasy, všichni se tím směrem otočili. Už nepotřebovali dar, aby slyšeli, co se děje na druhé straně. Muži si stěžovali, že nic nevidí, a ptali se, co se stalo.

Pak zaslechli výkřik. Byl krátký a náhle zmlkl. Ozvaly se tlumené, vystrašené hlasy.

„Zbourej tu zeď!" zavolala Cara na Nathana.

Na druhé straně náhle nastal povyk, muži křičeli nejen strachy, ale i bolestí.

Nathan zvedl ruce, aby seslal kouzlo, které by zbořilo zeď.

Než mohl něco udělat, bílý mramor se roztříštil a jeho úlomky se rozlétly na všechny strany v ohlušující ráně. Otvorem proletěl velkou rychlostí statný muž se zakrváceným mečem v ruce. Dopadl na podlahu a ještě několik metrů klouzal po chodbě.

Všude létaly úlomky bílého kamene všech velikostí i tvarů. V proraženém otvoru se uvolnily větší kusy a zřítily se na zem. Skrze změť kamenných úlomků a zvířeného prachu zahlédla Verna tmavé postavy vojáků se zbraněmi v rukou. Vypadalo to, že se ocitli ve víru zuřivé bitvy, ve které bojují s neviditelným nepřítelem. Jejich řev vyjadřoval hněv, zmatek a hrůzu.

Přes oblaka prachu a trosky viděla, že za zdí je tmavá chodba, úplně ucpaná vojáky Císařského řádu.

Za hrozného řevu a zmatku se otvorem ve zdi dostávali do chodby mohutní tetovaní muži s koženými prsními štíty a širokými bandalíry, v kroužkovém

brnění, někteří bez rukou, jiní s rozseknutou hlavou, a všichni klesali na podlahu. Bílým prachem proletěla otvorem i samotná hlava s poletujícími mastnými vlasy, spletenými do copánků. Muž bez nohy dopadl na hlavu a zlomil si vaz. Ostatní tou spouští klopýtali s hlubokými bodnými nebo řeznými ranami.

Na bílé mramorové podlaze se tvořily velké kaluže krve.

Uprostřed létajících úlomků, vířícího prachu, uťatých hlav, padajících, křičících a umírajících mužů proudících do chodby se probíjel Richard. Jednou rukou se oháněl mečem a druhou rukou si přidržoval bezvládné tělo Nicci přehozené přes rameno.

Kapitola sedmnáctá

Cara se odrazila od zad padlého vojáka Císařského řádu a vrhla se směrem k Richardovi. Ten využil své rychlosti a přenesl se změtí prachu a úlomků mramoru, který Bruce prorazil, když vzal kamennou překážku útokem stejně, jako při zápase Ja'La pronikal stěnou obránců. Když Richard proklouzl dovnitř, odložil Nicci na podlahu a na vrstvě kluzkého prachu, pokrývající naleštěný kámen, ji chodbou sunul do bezpečné vzdálenosti.

Pak se v mžiku otočil a nastavil meč proti útočníkům, kteří se za ním z tmavé chodby valili dovnitř. Nemilosrdně se oháněl mečem na všechny strany. Muži bojovali zuřivě, aby se k němu dostali a zabili ho. Čepel pronikala svaly a narážela na kosti. Zvuky bitvy byly ohlušující, muži se do útoku vrhali s bojovým pokřikem na rtech a vzápětí se ozývaly výkřiky smrtelné.

Richard odvracel jejich prudké útoky a při každé příležitosti bodal a sekal. Každým úderem zasáhl jeho meč cíl. Jenže každého zabitého muže nahradili tři další.

Cara srazila hromotluka s oholenou hlavou, který se vrhl na Richarda. Oběma rukama ho praštila Agielem přes krk. Richard na okamžik spatřil v jeho očích nechápavý výraz, než se skácel. Richard využil vzniklou mezeru, aby se rozmáchl a probodl mečem dalšího vojáka.

Zdálo se, že všichni muži, kteří se v tmavé chodbě shromáždili, jsou zkušenými bojovníky. Bitva začala sice dříve, než plánovali, přesto bojovali zuřivě. Nepatřili k obyčejným vojákům Císařského řádu, co vyšli do boje pro slávu a kořist. Tohle byli profesionální válečníci, dobře vycvičení a zkušení muži, kteří věděli, co dělají. Byli silní po všech stránkách a chránila je přinejmenším kožená zbroj. Někteří měli navíc drátěné košile nebo kroužkovou zbroj. Všichni byli dobře vyzbrojeni. Bojovali rozvážně a soustředěně, aby prolomili obranu nepřítele.

I tyto vynikající vojáky však zaskočila náhlá tma, následovaná nečekaným útokem. Věřili, že když se tiše přikradou na nepřátelské území, budou zde bezpečně ukryti. Ve chvíli zmatku a nejistoty, když tma nastala, je zachvátil strach z neznáma. A vtom začali umírat, aniž by pořádně věděli jak a proč.

Richard využil jejich překvapení, aby mezi nimi prošli, jak nejrychleji to šlo. Poslední, co by si byl přál, bylo dostat se do nějakého konfliktu. Chtěl jen projít, ne bojovat s nepřítelem. S Nicci, Jillian a Adie museli – spolu s Brucem a generálem Meiffertem – cestu překonat bez zbytečného zdržování. Uvnitř paláce jim už Adie nemohla pomáhat.

To byl problém.

I když ukryté vojenské oddíly Řádu překvapila náhlá tma, rychle se vzpamatovaly a teď byly ve svém živlu – bitvě. Tyhle muže používal Řád při invazi, kdy bylo potřeba protivníka zdrtit a soustředěným útokem zdolat jeho obranu.

Naštěstí pro Richarda už na ně nebyli teď s Brucem a generálem sami. Cara srazila každého, ke komu se dostala, a hlavně ty, kteří se snažili rozsekat na kusy Richarda. Tihle vojáci byli zvyklí na ozbrojené nepřátele, ale o Mord-Sithách toho moc nevěděli. Snažili se dostat z dosahu Cary, ale narazili na další Mord-Sithy, které je zabily. Richard viděl Berdine s Nydou, jak jim vrážejí Agiel zezadu do krku nebo hrudníku a okamžitě je zabíjejí. Chodbami se nesly výkřiky bolesti.

Kousek dál se do vojáků Císařského řádu pustili gardisté Prvního kruhu ze dvou stran najednou.

Richard spatřil generála Trimacka, jak se v čele svých mužů vrhá do boje. První kruh byla elitní jednotka, rovnocenná – v porovnání s jednotkami Řádu – nejen statnými postavami, ale i schopnostmi. Vojáci D'Hary byli zocelenými bojovníky, kteří si svou útočnou taktikou vysloužili skvělou pověst.

Na Richarda se naráz vrhlo několik mužů v tmavé kožené zbroji, z jejichž výrazů čišela nenávist a vztek. Než stačil nastavit meč, postavili se jim do cesty další statní muži a jejich útok odvrátili. Bleskovými údery srazili vojáky Řádu na zem a podřízli jim hrdla.

Richard zamrkal překvapením, když zjistil, že jsou to Ulic a Egan, dva světlovlasí osobní strážci lorda Rahla. Tmavé kožené bandalíry, pancíře a opasky jejich uniforem byly tvarované tak, aby kopírovaly obrysy

jejich svalnatých postav. V kůži uprostřed hrudi měli ozdobné „R“ a pod ním zkřížené meče. Nad lokty jim svaly obepínaly kovové pásy, zvlášť uzpůsobené pro boj ve stísněných podmínkách. Trčely z nich totiž ostré bodce. Brzy bylo vojákům Řádu jasné, že kdokoliv se dostane do blízkosti Ulica nebo Egana, zemře velice krutou smrtí.

Na další vojáky, kteří se dovnitř hrnuli otvorem ve zdi, sesílal smrt Nathan. Vybuchující záblesky světla pronikaly kroužkovou zbrojí a roztavená ocel dělala díry do stěn, podlahy i stropu. Byl to hrůzostrašný masakr: nepřátelští vojáci ani nestihli pozvednout meč proti vysokému prorokovi a už byli rozpáráni soustředěným paprskem jeho magie.

Generál Meiffert hbitě uhýbal válečným sekerám a prodíral se kouřem s Jillian přikrčenou těsně vedle něj a s Adie, kterou jednou rukou podpíral.

Richard viděl, že Adie krvácí.

Cara se zarazila. „Benjamine?“

„Pomoz mi! Vezmi Adie!“

„Musím chránit lorda Rahla.“

„Dělej, co ti říkám!“ křikl na ni přes hluk. „Pomoz jí!“

Richarda překvapilo, když viděl, že se Cara okamžitě vzdala dalších protestů a převzala od něj Adie. Generál volnou rukou popadl Jillian a strhl ji stranou těsně předtím, než na ni zaútočili dva muži. Ustoupil a jednoho z nich probodl mečem. Bruce mu přiskočil na pomoc, ale musel se sehnout, aby ho generál nezasáhl. V této pozici sekl mečem druhého vojáka přes kolena. Když se na generála vrhl další muž, Egan mu ovinul svalnatou paži kolem krku a trhnutím mu zlomil vaz.

Pak ho odhodil stranou jako hadrovou panenku a okamžitě se vrhl na dalšího vojáka Řádu.

„Vrať se zpátky!“ zakřičel generál Meiffert na Caru, která se opět zapojila do boje.

„Musím –“

„Dělej!“ křikl na ni ještě jednou a odtáhl ji trochu stranou. „Řekl jsem, abys vypadla!“

„Nathane!“ vykřikl Richard, když vycítil příležitost, kterou mu generál Meiffert právě poskytl tím, že přinutil Caru uhnout mu z cesty. Když se prorok při zaslechnutí svého jména otočil, ukázal Richard do tmavé chodby, kterou generál právě opustil. „Už jsme tu všichni! Udělej to!“

Nathan pochopil a neváhal. Okamžitě zvedl paže a mezi dlaněmi zažehl světlo. Čarodějnický oheň vzplál a vysílal na všechny strany barevné odlesky.

Nathan ho v témže okamžiku vrhl na nepřítele.

Smrtící koule bublajícího tekutého světla mu vyletěla z ruky. Na cestě vzduchem se zvětšila a změnila se v rozžhavené peklo. I přes hluk boje, který se s ozvěnou nesl kamennými chodbami, Richard slyšel, jak burácí cestou k chodbě plné vojáků Císařského řádu, jež se tlačili dopředu, aby se dostali do paláce a mohli se vrhnout do boje.

Čarodějnický oheň prolétl chodbou a osvětlil její stěny z bílého mramoru oranžovým světlem. Při děsivém zvuku, který vydával, strnuli vojáci hrůzou.

Když hořící smrt zasáhla, byl to děsný pohled. Zvětšující se koule kapalného ohně přeletěla těsně nad hlavami mužů a přinášela jim smrt, až se rozžhavené peklo nakonec změnilo ve vodopád plamenů, který dopadal na vyděšené vojáky.

Výkřiky nesnesitelné bolesti přerušily i řinčení zbraní.

Nathan vykouzlil další kouli čarodějnického ohně. Během chvilky ji poslal za tou první.

Ohnivá koule proletěla tmavou chodbou kolem stěn a mužů a cestou všechno zapálila. Tekutý oheň byl tak vytrvalý, tak lepkavý a pronikavě žhavý, že roztavil koženou zbroj i kroužkové brnění a spálil tělo pod nimi. Muži ze sebe strhávali hořící oblečení, snažíce se tak ohně zbavit, ale marně. Jakmile se čarodějnický oheň dostane na kůži, propálí si cestu až ke kosti, než uhasne. Takže když si vojáci strhávali kožené pancíře, kterými se propaloval tekutý oheň, bylo už pozdě. Oblečení už měli dávno přiškvařené ke kůži a nakonec si sami strhávali maso.

Oheň jim omýval tváře. Muži vdechovali plameny až do plic. Zápach spáleného masa by strašlivý… stejně jako smrtelné výkřiky.

Vojáci, kteří se dostali až do chodby paláce, věděli, že jim už nikdo na pomoc nepřijde. A gardisté Prvního kruhu se už na ně tlačili ze všech stran.

Neměli jinou možnost než bojovat o život. V této bitvě nebylo možné se vzdát.

Generál Meiffert sekl jednoho z nich do ramene, Bruce mečem probodl dalšího. Když se na Richarda vrhl muž s tváří zkřivenou nenávistí a zlobou, Richard se otočil a zabodl mu meč do hlavy těsně pod očima. Berdine v rudé kombinéze Mord-Sith přistoupila k dalšímu vojákovi a přitlačila mu Agiel do týla.

Nathan vyslal do chodby další kouli čarodějnického ohně. Pohled na nemilosrdné a smrtící peklo pohlcující shromážděné muže, kteří se mu dosud vyhýbali, byl strašlivý. Hořící vojáci se snažili uniknout před šířícím

se požárem, ale nebylo kam. V pasti je uvěznily nejen plameny, ale i to, že zde byl velký počet vojáků v malém prostoru, a mrtvá těla všude kolem nich. Nezbývalo jim nic jiného než ve smrtelném zápase bezmocně křičet, zatímco je oheň spaloval zaživa. Z otevřených úst jim šlehaly plameny. Richard si byl jist, že zadní řady už na útok zapomněly a rozběhly se zpět do bezpečí katakomb.

Bitva, která ještě před chvílí v chodbě zuřila, pomalu ustávala. Gardisté Prvního kruhu neměli pro zbývající vojáky Řádu žádné slitování a postupně je zabíjeli.

Cara odstrčila muže, kterého právě usmrtila dotykem Agielu. Muž dopadl na záda s tlumeným žuchnutím. Generál Meiffert stál vedle ní. Vypadalo to, že je víc naštvaná na něj než na muže, kterého právě zabila.

„Co si myslíš, že děláš, když na mě křičíš a říkáš mi, co mám dělat?“

„Svou práci. Překážela jsi lordu Rahlovi v tom, co chtěl udělat. Musel jsem tě dostat pryč.“

Cara se ohlédla. „Hele, je mi jedno –“

„Nemám čas se s tebou hádat.“ Vypadal stejně rozzlobený jako ona. „Dokud tady velím, tak budeš dělat, co ti řeknu. Musí to tak být.“

Otočila se k chodbě, kde další a další vojáci umírali v plamenech čarodějnického ohně. Staly se z nich hořící pohodně, které jen pomalu uhasínaly.

Richard věděl, že se v chodbách nashromáždilo příliš vojáků, než aby je mohli porazit. Snažil se co nejdřív dostat generála, Bruce, Jillian a Adie z cesty, aby na ně mohl Nathan seslat čarodějnický oheň. Generál pochopil Richardův záměr. Cara tam překážela. Jako velitel nemohl připustit, aby někdo neuposlechl rozkaz – zvlášť uprostřed bitvy.

Jakmile si to Cara uvědomila, přestala se hádat a přidala se k Richardovi, jenž zrovna přelézal sutiny k Nicci, která ležela na zádech u stěny.

„Nicci?“ Richard jí jemně vsunul ruku pod hlavu. „Vydrž… Je tu Nathan.“

Nicci měla zavřené oči. Svíjela se v záchvatech bolesti. Richard se domníval, že se ji Jagang snaží zabít, ale kouzlo paláce jeho snahu omezuje. Pomalu a v hrozných křečích umírala.

Otočil se. „Nathane! Potřebujeme tě tady!“

Přes hromady mrtvých vojáků Císařského řádu Richard viděl, že Nathan vedle někoho klečí. Měl neblahé tušení, že ví, kdo to je. Nathan vzhlédl a upřel na Richarda smutný a bezmocný pohled.

„Nicci – vydrž. Pomoc už je tady. Slibuji, že tě zbavím toho obojku. Vydrž.“ Chytil Caru za ruku a přitáhl ji k sobě. „Zůstaň u ní. Nechci, aby si myslela, že je sama. Nesmí to vzdát.“

Cara přikývla, oči plné slz. „Lorde Rahle, jsem moc ráda, že tě vidím.“

Položil jí ruku na rameno a vstal. „Já vím. Musím říct, že tě taky moc rád vidím.“

Richard mrtvé vojáky přeskakoval, neztrácel čas hledáním cesty. Měl až neskutečný pocit, když viděl tolik mrtvých mužů, oddělených končetin i hlav, a kaluže krve rozlévající se po bílé mramorové chodbě paláce.

Jak se blížil, potvrdily se jeho nejhorší obavy, když viděl, že se Nathan sklání nad Adie. Čarodějka sotva dýchala.

Richard se sklonil vedle proroka. „Nathane, musíš jí pomoct.“

Generál Meiffert s Jillian klečeli z druhé strany. Jillian držela Adie za ruku a tiskla si ji k hrudi.

Nathan se na něj upřeně zadíval unavenýma a vlhkýma očima. „Je mi líto, Richarde, ale tohle je nad moje schopnosti.“

Richard polkl knedlík v krku a pohlédl na Adie. Dívala se na něj svýma bílýma očima a vypadala klidně – navzdory bolesti, kterou musela prožívat.

„Adie, dokázali jsme to. Tvůj plán vyšel. Je to tvá zásluha.“

„Jsem ráda, Richarde.“ Trochu se usmála. „Ale teď musíš pomoct Nicci.“

„Teď mysli hlavně na sebe…“

Chytila ho za ruku a přitáhla si ho k sobě. „Musíš jí pomoct. Moje úloha skončila. Teď je ona tvoje jediná šance, abys zachránil všechno, co je nám na tomto světě drahé.“

„Ale –“

„Pomoz Nicci. Je teď tvoje jediná naděje. Slib mi, že jí pomůžeš…“

Richard přikývl a cítil, jak mu po tváři stéká slza. „Slibuji.“

Usmála se víc, až se jí kolem očí udělal vějířek vrásek.

Richard se musel v duchu smát, když si uvědomil, co právě udělala. Zedd mu kdysi vysvětlil, že čarodějky nikdy neřeknou všechno, co vědí, a tak člověka přinutí souhlasit s věcmi, které by jinak odmítl.

„Nemusíš na mě zkoušet čarodějnické triky, abych slíbil, že Nicci pomůžu. Nathan jí sundá obojek.“

Když se na něj usmála, ucítil, jak mu opět stiskla ruku. „Tím si nejsem jista, Richarde. Potřebuje pomoc, ale pomoci jí můžeš jen ty.“

Richard nevěděl, co by mohl udělat jen on, co by nedokázal Nathan. Dokonce i kdyby Richard věděl, jak svůj dar použít, už dávno s ním ztratil spojení. Když Adie zavřela oči, Jillian se rozplakala. Generál Meiffert ji konejšivě objal kolem ramen.

„Lorde Rahle!“ zavolala Cara.

Richard i Nathan se oba současně otočili na Mord-Sithu, sklánějící se nad Nicci.

„Pospěšte!“

„Vydrž,“ zašeptal Nathan Adie.

Dotkl se prstem jejího čela. Adie vzdychla a trochu se uvolnila.

„To jí na chvíli uleví,“ řekl Nathan přesvědčivým tónem Richardovi. „Možná s pomocí Sester pro ni budu moct udělat víc.“

Richard přikývl. Vzal Nathana pod paží a pomohl mu vstát. Spěchali zpátky k Nicci přes propletená bezvládná těla. Většina padlých byli vojáci Císařského řádu, ale občas mezi nimi ležel i nějaký gardista Prvního kruhu.

„Musíš ji zbavit toho obojku,“ řekl Richard Nathanovi. „Jagang používá Rada’Han, aby ji ovládal. Ale teď si myslím, že se jí pomocí něj snaží zabít.“

Nathan přikývl a poklekl vedle Nicci. Nadzvedl jí oční víčka a rychle zhodnotil její stav. Pak přiložil ruce na kovový obojek, který měla kolem krku. Na chvíli zavřel oči a soustředil se, aby vyvolal neviditelné síly. Vzduch kolem něho se rozvlnil jemnými vibracemi. Po chvíli se opět uklidnil.

„Je mi líto, Richarde,“ řekl tichým hlasem, když se opět narovnal.

„Co tím chceš říct? Pořád má na krku ten obojek. Musíš jí ho sundat, jinak ji zabije.“

Nathan se rozhlédl kolem a jeho blankytně modré oči zvlhly ještě víc. Smutný pohled se nakonec zastavil na Richardovi.

„Je mi líto, chlapče, ale nemůžu nic dělat.“

„Ale můžeš,“ řekla Cara. „Můžeš ji zbavit obojku!“

„Rád bych, kdyby to šlo,“ sklíčeně potřásl hlavou, „ale nedokážu to. Kolem krku ho pevně drží obě stránky jejího daru. Já ovládám jen tu aditivní.“

Richard se s tím nesmířil. „Palác zesiluje tvé schopnosti. Jsi Rahl. Tady je tvá moc největší. Tak ji použij!“

„Aditivní stránka mého daru je tady zesílena, to máš pravdu… ale nemám subtraktivní část, kterou by kouzlo paláce mohlo zesílit. Bez subtraktivní složky nemohu dělat nic.“

„Můžeš to aspoň zkusit!“

Nathan položil Richardovi ruku na rameno. „Už jsem to zkusil. Moje schopnosti na to nestačí. Promiň, chlapče. Bohužel, nemůžu nic dělat.“

„Ale když nic neuděláš, tak zemře.“

Nathan se zahleděl Richardovi do očí a pak pomalu přikývl. „Já vím.“

Za Nathanem se objevil generál Meiffert. „Lorde Rahle…“

Zase vzhlédli oba dva.

Generál na chvíli zaváhal a pak se zadíval mezi ně. „Musíme něco udělat, než pošlou další muže. Nedá se odhadnout, kolik jich ještě v podzemních chodbách a kryptách zůstalo. Můžou se zase spojit a podniknout další útok. Musíme hned něco udělat…“

„Vyčisti tunely,“ řekl Richard a jeho vlastní hlas mu zněl dutě.

„Cože?“ zeptal se Nathan.

„Nejdřív vyčisti chodby, ujisti se, že už tady nejsou žádní vojáci Řádu. Pak pošli čarodějnický oheň do celých katakomb. Je to místo odpočinku mrtvých. Zbav ho tedy živých.“

Nathan přikývl. „Hned se o to postarám.“

Richard se postavil, pevně stiskl Nicci ruku a vzhlédl k vysokému čaroději. „Nathane, musíš přece něco udělat…“

„Už se sem žádní vojáci nedostanou.“

„Myslím pro Nicci. Co můžeme udělat, abychom jí pomohli?“

Nathan pohlédl nešťastně na Richarda. „Zůstaň s ní, Richarde. Zůstaň s ní do konce. Nenech ji samotnou v posledních okamžicích. To je jediné, co pro ni teď můžeš udělat.“

Otočil se a s vlajícím pláštěm spěchal za generálem Meiffertem.

Kapitola osmnáctá

Cara seděla na patách vedle něj, a když se sklonil nad Nicci, položila mu soucitně ruku na rameno.

Cítil se sám jako mrtvý.

Objal Nicci, neschopen nabídnout jí naději na záchranu, ani ji zbavit Jaganga, který usiloval o její život.

Souhrn událostí, které ho přivedly až k tomuto okamžiku v životě, na něj dolehl plnou silou. Bez ohledu na to, co dělal, přívrženci Císařského řádu pokračovali nezadržitelně v postupu. Fanaticky šli za svým cílem zničit veškerou radost ze života, zbavit ho smyslu, a samotnou existenci změnit v nesnesitelné utrpení.

Oddáni nesmyslné víře v dokonalý a věčný posmrtný život, který získají díky utrpení v tomto životě, snažili se stoupenci Řádu zajistit, aby každý, kdo se odvážil žít podle svého, nezměrně trpěl za svou sobeckou a hříšnou touhu.

Richard je nenáviděl. Z celé duše je nenáviděl za všechno utrpení, které ostatním způsobili. Přál si je všechny vymazat z povrchu světa.

Nicci, přestože se už dlouho ani nepohnula, mu sevřela paži kolem krku, jako by chtěla utišit jeho žal, jako by mu chtěla říct, že je to v pořádku, že i ona – a mnoho jiných, kteří kdy bojovali a umírali při obraně svého způsobu života a práva svých blízkých žít v bezpečí před násilím, jež na nich bylo pácháno jen proto, že chtěli žít svobodně – dosáhne už brzy věcného pokoje, kam už žádná bolest nemůže. I když Richard věděl, že Nicci se nakonec hrozného utrpení zbaví a od Jaganga se osvobodí, nemohl se smířit s myšlenkou, že opustí svět živých.

V tu chvíli se Richardovi zdálo vše marné. Jakékoliv životní hodnoty systematicky ničili lidé, kteří bezmezně věřili, že posláním jejich života je sprovodit ze světa každého, kdo se neskloní a nepodřídí učení Řádu.

Svět zachvátilo naprosté šílenství.

Tolik lidí už zemřelo a mnohem víc jich ještě zemře. Richard cítil, že se ocitl ve víru, který ho neustále stahuje do hlubin zoufalství. Zdálo se, že nesmyslné vraždění nebude mít konce a že z něj nebude jiného úniku než smrt.

A Nicci teď byla na cestě k ní.

Netoužil po ničem jiném než žít se ženou, kterou miloval, stejně jako mnoho jiných lidí. Místo toho Kahlan ztratila svou minulost i totožnost a stala se nástrojem v rukou těch, kteří hořeli touhou vnutit násilím svou víru každému, nebo je všechny zničit. Pomohl Kahlan, aby unikla, Jagangovi poskoci ji však budou pronásledovat. Žádný z nich to nikdy nevzdá.

Pokud je nikdo nezastaví, Řád Kahlan dostane – stejně jako všechny ostatní.

Teď byla řada na Nicci.

Jak se Richard ponořil do sebe a odvrátil se na chvíli od všeho a všech, ucítil uvnitř náhlé prudké trhnutí. Na jednou se ocitl v zajetí zvláštního a tichého podsvětí… a pak byl vržen zpět do víru vnitřní bouře.

Příčinu vnitřního chaosu nezjistil, ale měl náhle pocit, že se ocitl uprostřed ohromného roje meteorů… a ty potom všechny najednou explodovaly odněkud z neuvěřitelné hlubiny jeho bytosti.

Cara ho chytila za ruku a zatřásla s ním. „Lorde Rahle! Co se děje? Lorde Rahle!“

Uvědomil si, že křičí. Nemohl přestat.

Náhle ho osvítilo poznání.

Věděl, co ten pocit způsobilo.

Procital.

Úžasná síla znovuzrození ho ohromila. V celém těle se mu náhle rozhořel život. Současně ho zasáhla bolest tak ochromující, že málem omdlel.

Cítil, jak v něm opět hoří jeho dědictví. Poprvé po dlouhé době byl zase celý. Připadalo mu to skoro, jako by zapomněl, kdo byl a čím byl, jako by ztratil cestu, a to všechno se mu v jediném oslepujícím okamžiku vrátilo zpět.

Jeho dar se vrátil. Netušil proč ani jak, ale byl zpátky.

Při vědomí ho držel spalující vztek na ty, kteří bezohledně a fanaticky prosazovali zvrácenou víru a vraždili ostatní, kteří smýšleli jinak.

Ve chvíli, kdy se jeho hněv na všechny, kteří žili nenávistí a ubližovali jiným, spojil s jeho darem, ozvalo se kovové lupnutí.

Nicci se prudce nadechla.

Richard, který si téměř neuvědomoval, co se děje, zjistil, že ho objímá a lapá po dechu.

„Lorde Rahle," řekla Cara a zatřásla s ním. „Podívej, obojek se otevřel! A zlatý kroužek ze rtu zmizel."

Richard se odtáhl a pohlédl Nicci do očí.

Upřeně na něj hleděla. Rada'Han povolil a spadl na zem.

„Vrátil se ti dar," zašeptala Nicci napůl ještě v mdlobách. „Cítím ho…"

Věděl, že je to pravda. Dar se mu nevysvětlitelně vrátil.

Rozhlédl se kolem a spatřil les nohou. Obklopili ho muži Prvního kruhu se zbraněmi v pohotovosti. Mezi nimi a Richardem stáli Ulic a Egan. A mezi Ulicem a Eganem byla stěna z červené kůže.

Richard si uvědomil, že když ho zachvátila spalující bolest, vykřikl. Zřejmě si mysleli, že ho vraždí.

„Richarde," řekla Nicci a upoutala jeho pozornost. Neměla hlas silnější než šepot. „Zbláznil ses?"

S námahou držela oči otevřené. Na čele se jí leskly krůpěje potu. Richard věděl, že je vyčerpaná mučením a potřebuje si odpočinout, aby se zotavila. Přesto měl úžasný pocit, když opět viděl v jejích očích život.

„Co tím myslíš?"

„Proč sis pro všechno na světě pomaloval tvář těmi rudými symboly?"

Cara na něho mrkla. „Mně se to líbí."

Berdine se přidala. „Mně taky. Trochu mi to připomíná naše kožené obleky."

„Vypadá dobře," souhlasila Nyda.

Nicci byla vyčerpaná a netvářila se pobaveně. „Kde ses to naučil? A víš vůbec, jaké nebezpečí ty symboly představují?“

Richard pokrčil rameny. „Samozřejmě… Proč si myslíš, že jsem si je namaloval?“

Nicci klesla zpět a zdálo se, že nemá sílu mu oponovat. „Poslouchej mě,“ řekla. „Když ne… když se něco stane… poslouchej – nesmíš říct Kahlan o vás dvou…“

Richard se zamračil a sklonil se k ní blíž, aby lépe slyšel. „O čem to mluvíš?“

„Vyžaduje sterilní pole. Kdyby se mi něco stalo, kdybych to nezvládla, musíš to vědět. Nesmíš jí říct o vašem vztahu… Jestli Kahlan řekneš o jejím vztahu k tobě, nebude to fungovat…“

„Co nebude fungovat?“

„Orden. Pokud budeš mít někdy možnost vyvolat moc Ordenu, potřebuje sterilní pole, aby fungovala správně. To znamená, že Kahlan nesmí vědět předem o lásce mezi vámi dvěma, jinak se jí vzpomínky nevrátí. Když jí to řekneš, ztratíš ji navždy…“

Richard přikývl, aniž by věděl o čem mluví, ale měl o ni velkou starost. Bál se, že Nicci z prodělaného utrpení blouzní. Její slova nedávala smysl, ale věděl, že není čas na vysvětlování. Nejdřív se musela úplně zotavit, aby myslela jasně.

„Posloucháš mě?“ zeptala se. Oči se jí zavíraly, jak se o ni pokoušely mdloby.

Richard si byl jist, že jí stihl sundat obojek včas. Věděl, že je přinejmenším trochu mimo.

„Ano, poslouchám… Sterilní pole… Mám to. A teď si odpočiň, dokud tě nepřemístíme někam, kde se

zotavíš. Pak mi to můžeš všechno vysvětlit. Už jsi v bezpečí.“

Richard se postavil a Cara s Berdine pomohly Nicci vstát.

„Potřebuje klidné místo, kde by si odpočinula,“ řekl jim.

Berdine vzala Nicci kolem pasu. „Zařídím to, lorde Rahle.“

Už ho dlouho nikdo neoslovil „lorde Rahle“. Napadlo ho, že by se Nathan mohl cítit trochu rozladěný, že ho zase vystřídal. Nebylo to poprvé, kdy byl donucen sloužit jako lord Rahl, ochránce pouta, než přišel Richard a o titul ho připravil.

Než se nad tím mohl zamyslet trochu víc, zaslechl podivný zvuk. Znělo to, jako by něco zapraskalo, možná jako oheň, a pak bylo slyšet žuchnutí. Když se muži rozestoupili, aby nechali Richarda s Nicci projít. Spatřil, jak k němu kráčí nějaký muž.

Ani na druhý pohled si nebyl Richard jist, co vlastně vidí. Vypadal jako gardista Prvního kruhu, ale vzápětí ne… Nemohl pořádně rozeznat uniformu.

Generál Trimack ve snaze uvolnit Richardovi cestu odstrčil několik vojáků stranou, aby mohl projít. Richard se však zastavil a díval se na vojáka, který se k němu tou spouští všude kolem blížil.

Ten muž neměl obličej.

První, co ho napadlo, bylo, že je příšerně popálený a tvář má zdeformovanou k nepoznání. Ale uniformu měl nedotčenou a pokožka na rukou nevypadala spálená. Byla hladká a neporušená. Podle chůze usoudil, že nemá žádná zranění.

Ale neměl obličej.

Na místě očí měl v hladké pokožce jenom mělké důlky a nad nimi náznak čela. Místo nosu měl jen malý výstupek. Ústa chyběla úplně. Vypadal, jako by měl obličej uplácaný z hlíny, ale ještě neměl vymodelované rysy. Ruce také neměl dokončené. Kromě palců neměl jednotlivé prsty. Podobaly se spíš koženým palčákům.

Byl na něj zvláštní a současně děsivý pohled.

Nějaký gardista, který pomáhal raněnému a zahlédl blížící se postavu v uniformě Prvního kruhu, se narovnal. Pootočil se a zvedl paži, jako by chtěl příchozího gestem zastavit. Bytost bez tváře se dotkla vojákova ramene.

V tom okamžiku muži zčernala a popraskala tvář i ruce, jako kdyby ho vysoký žár spálil na uhel. Neměl ani čas vykřiknout, než se změnil k nepoznání. S žuchnutím – zvukem, který Richard před chvílí slyšel – padl na zem.

Postava bez tváře začala mít zřetelnější rysy. Vytvaroval se jí nos a objevila se úzká škvírka úst. Zdálo se, že vysála podobu z vojáka, kterému právě vzala život.

V té chvíli se hrozícímu nebezpečí postavili ostatní gardisté Prvního kruhu. Muž bez tváře se jich dotýkal a procházel jejich obrannou linií. Tváře všech okamžitě zčernaly na uhel, a když se hroutili k zemi, nevypadali už jako lidské bytosti.

„Bestie," řekla Nicci za Richardem. Podpíral ji a ona se ho držela kolem ramen. „Bestie," zašeptala znovu trochu hlasitěji pro případ, že ji předtím neslyšel. „Vrátil se ti dar. Bestie tě opět mohla najít."

Generál Trimack už vedl půl tuctu vojáků do útoku proti novému nepříteli. Nebezpečný muž se k Richardovi však stále blížil a nevšímal si jich.

Generál Trimack se mohutně rozmáchl mečem proti postupující hrozbě. Muž se úderu ani nepokusil vyhnout. Meč mu zajel do ramene těsně pod krkem, takže mu rameno téměř oddělil od těla. Takové zranění by zastavilo každého. Každého živého.

Generál, s rukama stále na jílci svého meče, se v okamžiku změnil v zuhelnatělou a popraskanou hroudu na podlaze. S výjimkou uniformy byl k nepoznání.

Muž bez tváře měl generálův meč zanořený hluboko v těle. Ani nezakolísal. Jeho tvář byla zřetelnější, v mělkých důlcích počínaly vystupovat oči. Na tváři se mu nejasně rýsovala jizva podobná té, kterou měl generál Trimack.

Z čepele meče, v místě, kde mu vystupovala z těla, se začalo kouřit a rozžhavila se do ruda, jako by ji zbrojíř právě vytáhl z výhně. Pak se meč na obou koncích ohnul, roztavil se a upadl. Špička cinkla o podlahu, zatímco část s jílcem zasyčela, jak dopadla na jakési bezvládné tělo.

Ze všech stran ho obklopili vojáci, aby blížícímu se nebezpečí čelili.

„Zpátky!“ zakřičel na ně Richard. „Všichni zpátky!“

Jedna Mord-Sitha zabodla Agiel muži do týla. Okamžitě se uškvařila a zčernala na uhel.

Dřívější náznak porostu na hlavě bestie se změnil na prameny světlých vlasů, které ještě před okamžikem zdobily Mord-Sithu.

Všichni se nakonec zastavili a začali couvat. Snažili se omezit hrozbu, ale zároveň museli zůstat v bezpečné vzdálenosti.

Richard sebral nejbližšímu gardistovi kuši. Zbraň byla připravená vystřelit jeden z těch smrtících šípů s rudým opeřením, které Nathan našel.

Když k němu muž s měnící se tváří odhodlaně postoupil, Richard zamířil a vypustil šíp.

Opeřený hrot ho zasáhl doprostřed hrudi. Muž-bestie se zastavil. Jeho hladká pokožka začala černat a uhelnatět, stejně jako těla těch, kterých se předtím dotkl, a podlomila se mu kolena. Bestie se zhroutila na podlahu. Zůstala z ní jen kouřící hromádka, která vypadala úplně stejně jako vojáci, které bestie zabila.

Na rozdíl od ostatních však doutnala dál. Nevyšlehly žádné plameny, ale celá ta věc se tavila a bublala – včetně uniformy, která nebyla z látky, jak si Richard až teď všiml, ale byla přímo součástí bestie. Roztavená hmota začala černat. Zatímco všichni kolem stáli a užasle zírali, shořela bez plamenů na popel.

„Použil jsi svůj dar," řekla Nicci se svěšenou hlavou. „Proto tě našla."

Richard přikývl. „Berdino, prosím tě, odveď Nicci někam, kde si odpočine."

Richard doufal, že se zotaví a bude zase v pořádku. Měl o ni velkou starost, ale hlavně ji potřeboval. Adie řekla, že Nicci je jeho jedinou nadějí.

Kapitola devatenáctá

„Ale, ale, ale… Ty jsi pěkně chytrá holka.“

Rachel leknutím povyskočila, vykřikla a otočila se za hlasem. Z šera se na ni upíraly dvě bledě modré oči.

Šestka.

Instinkt jí velel utéci, ale rozum jí říkal, že by nebylo moudré běžet dál do jeskyně – a v cestě ven stála Šestka. Takže neměla kam utéct. Rachel měla sice nůž, ale ten jí náhle připadal směšně nedostatečný.

Když s ní Šestka byla takhle sama, zdála se jí mnohem hrozivější, než jak si ji pamatovala. Její černé vlasy vypadaly, že je utkaly tisíce černých pavouků. Napjatá kůže na vystouplých lícních kostech hrozila, že každou chvíli praskne. Její černé šaty splývaly se stíny, takže bledá tvář a ruce se jakoby vznášely v prostoru. Téměř si pomyslela, že by bylo lepši, kdyby ji pronásledovali zlí skřeti, než Šestka.

Rachel uvažovala, jak dlouho už ji Šestka pozoruje z tmavých stínů. Věděla, že se čarodějnice pohybuje

neslyšně jako had a že vidí i v úplné tmě. Rachel by vůbec nepřekvapilo, kdyby měla rozeklaný jazyk.

Rachel se tak soustředila na úpravu Richardova obrazu, že ztratila pojem nejen o čase, ale i téměř zapomněla, kde je. Ta činnost ji tak pohltila, že zapomněla na ostražitost. Ani netušila, že se dokáže něčemu tak plně věnovat.

Cítila se hloupě, že byla tak neopatrná a nechala se překvapit, a vyčítala si, že udělala tak závažnou chybu. Slídič by nad ní jen zavrtěl hlavou a zeptal by se jí, proč nedávala pozor při vyučování.

Jenže strašně moc chtěla změnit Richardův osud. Věděla, jaké to je, být v centru jedné z těch kouzelných kreseb. Věděla, jak je to hrozné. Znala ten pocit bezmoci. Nechtěla, aby se to samé stalo Richardovi a aby na něj to kouzlo působilo déle než na ni. Chtěla mu pomoci uniknout kouzlu toho hrozného obrazu.

Věděla, že riskuje, ale Richard byl její přítel. Mockrát jí pomohl, takže mu to chtěla oplatit.

Šestka se zahleděla do tmy jeskyně, kde ležely Violetiny kosti.

„Ano, ano, moc chytrá…“

Rachel polkla. „Cože?“

„Moc chytře ses zbavila staré královny,“ pronesla Šestka syčivým hlasem.

Rachel to nevydržela a ohlédla se zmateně přes rameno. „Staré královny?“ Pak pohlédla zpátky na čarodějnici. „Violeta nebyla stará.“

Šestka se usmála a Rachel se málem počůrala strachy. „Ve chvíli, kdy umírala, byla tak stará, jak jen mohla být, nemyslíš?“

Rachel se nesnažila rozluštit její hádanku. Příliš se bála, než aby mohla myslet.

Šestka náhle vystoupila ze stínu. „Jak myslíš, že jsi stará ty? Co myslíš?“

„Nevím to jistě,“ řekla Rachel co nejupřímněji. Hrůzou polkla. „Jsem sirotek. Nevím, kolik je mi let.“

Rachel si vzpomněla na setkání se svou matkou – pokud to byla opravdu ona. Když o tom teď přemýšlela, nepřipadalo jí to už tak přesvědčivé jako předtím. Napadlo ji… proč ji matka nechala v sirotčinci? Vlastně ji našla uprostřed pustiny a zase ji opustila… Ve chvíli, kdy přišla k ohníčku, který Rachel rozdělala, jí to všechno připadalo přirozené, ale teď nevěděla, co si o tom má myslet.

Šestka se nad její odpovědí jen usmála. Ale nebyl to příjemný úsměv. Rachel usoudila, že Šestka se příjemně usmívat nedokáže. Jen vychytrale – aby dala najevo, že myslí na hrozné věci.

Čarodějnice namířila dlouhý kostnatý prst na obraz Richarda. „Víš, co to dalo práce?“

Rachel přikývla. „Vím. Byla jsem při tom, když to Violeta kreslila.“

„Ano,“ protáhla Šestka a pozorovala Rachel, jako pavouk sleduje mouchu, která uvízla v jeho síti. „Bylas tu.“

Přistoupila blíž k obrazu na stěně. „Tady to,“ ukázala prstem na místo, které Rachel změnila, „jak jsi to udělala?“

„No, vzpomněla jsem si, co jste říkala Violetě o zakončovacích prvcích.“ Rachel neprozradila, že ví, jaké mají tyto prvky význam. „Vzpomněla jsem si, jak jste říkala, jak je tenhle průsečík díky správnému azimutu spojený s osobou, aby ji kouzlo mohlo najít a začít působit. Pochopila jsem, že je to nejdůležitější věc, bez které by to nefungovalo. Změnila jsem úhel, takže

se změnila poloha, která osobu spojovala s tím uzlovým bodem.“

Šestka přikývla. „Tím jsi odstranila základní opěrný bod celé struktury,“ pronesla sama pro sebe. „Moje milá…“ Zamyšleně potřásala hlavou a kresbu zblízka zkoumala. Zamračená se k Rachel otočila. „Ty jsi nejen nadaná, ale i vynalézavá.“

Rachel si pomyslela, že bude lepší, když za takové uznání nepoděkuje. Šestka, přestože se usmívala, nebyla zřejmě příliš šťastná, když zjistila, jakou škodu Rachel natropila. A Rachel věděla moc dobře, jak velká škoda to je.

Šestka znovu natáhla dlouhý prst. „A tady… Proč jsi přidala tuhle čáru? Proč jsi ten uzel jen nesmazala?“

„Protože jsem si myslela, že by to jenom oslabilo působení kouzla.“ Rachel ukázala na několik dalších průsečíků. „Tyhle taky podpírají hlavní prvky, takže kdybych uzel jen smazala, celá struktura by dál držela pohromadě. Napadlo mě, že když místo toho přidám tuhle čáru, přesměruje to vytvořené spojení, a tím pádem ho přeruší, místo aby ho pouze oslabilo.“

Šestka zavrtěla hlavou. „Hm, ty máš ale dobré uši… Netušila jsem, že děti dokážou pochopit tak složité věci tak rychle.“

„Nebylo to rychle,“ řekla Rachel. „Musela jste ty věci Violetě dokola opakovat, takže nebylo těžké je po chvíli pochopit.“

Šestka se zasmála. „Ano, byla hloupá, viď?“

Rachel neodpověděla. Sama si nepřipadala moc chytrá, když se nechala tak snadno přistihnout.

Šestka si založila ruce a začala přecházet před rozměrným obrazem. Přitom zkoumala změny, které Rachel provedla. Pořád si pro sebe něco mumlala. V

Rachel byla malá dušička, když si všimla, že postupně nachází všechna místa, kde něco upravila. Nevynechala jediné.

„Působivé," řekla, aniž by se ohlédla. Rozhodila ruce. „Úplně jsi to zničila." Šestka se otočila k Rachel. „Zrušila jsi celé kouzlo."

„Nelituji toho."

„Ne, ani bych to nečekala." Vzdychla. „No, žádná škoda. Svůj účel to splnilo. Myslím, že už ho stejně není potřeba."

Rachel byla trochu zklamaná.

„Vlastně jsem na tom ještě vydělala," pronesla Šestka a upřela na Rachel vychytralý pohled. „Získala jsem novou umělkyni, která se navíc učí mnohem rychleji než ta před ní. Budeš se mi ještě hodit. Myslím, že tě prozatím nechám naživu. Co ty na to?"

Rachel si dodala odvahu. „Nebudu malovat věci, které by lidem ubližovaly…"

Šestka se usmála. „No, to se ještě uvidí."

Kapitola dvacátá

Kahlan byla tak vyčerpaná, že téměř padala z velkého válečného oře. Podle unaveného kroku zpěněného koně usoudila, že on asi také brzy padne. Avšak její zachránce vypadal, že je odhodlán ho uštvat k smrti.

„Ten kůň už dlouho nevydrží. Neměli bychom zastavit?“

„Ne,“ řekl přes rameno.

V mdlém světle rozbřesku zahlédla Kahlan v dálce tmavé siluety stromů. Ulevilo se jí, když si pomyslela, že už brzy opustí holou Azrithskou planinu. Za denního světla by v otevřené krajině byli vidět na míle ze všech stran. Nevěděla, jestli je někdo pronásleduje, ale i kdyby za nimi nikdo nejel, v okolí budou určitě hlídky, které je mohly snadno zahlédnout.

Přesto nevěřila, že by ji Jagang nechal utéct a neposlal za ní zvláštní oddíl vojáků, aby ji přivedli zpátky. Měl nějaký velký plán pomsty, kterého se určitě

jen tak nevzdá. Nebyl z těch, kteří by připustili, že nedosáhnou toho, po čem touží.

Bezpochyby ji budou pronásledovat i Sestry. Dalo se předpokládat, že jí jsou už v patách. I kdyby ztratily Kahlan a Samuela z očí, mohou je jistě sledovat pomocí daru.

Možná bylo od Samuela chytré, že nechtěl zastavit.

Jenže když uštve koně, budou ve větším nebezpečí.

Litovala, že nevzali ještě další koně. Pro Kahlan by to bylo snadné. V táboře ji téměř nikdo neviděl. Když se dostali z nejhoršího, mohla seskočit s koně a nějakého vzít. Samuel byl oblečen jako jeden z nich, a proto se mohl ležením pohybovat bez povšimnutí. Nikdo by se nad tím nepodivoval, kdyby zastavil, a Kahlan nikdo neviděl. Mohla tak snadno získat dalšího koně. Klidně jich mohla vzít i víc, aby je mohli střídat a na odpočinutých zvířatech prchat rychleji.

Samuel byl však tak neústupný, že se o to ani nepokusila. Měl pocit, že je to moc velké riziko. Bál se, že tak promarní nejlepší příležitost k útěku.

Když uvážila, co je v sázce, usoudila, že mu nemůže mít za zlé, že chce zmizet co nejrychleji.

Uvažovala, proč není i pro Samuela neviditelná.

Zdálo se, že i Samuel, stejně jako Richard, přišel do nepřátelského tábora s úmyslem dopomoci jí k útěku.

Kahlan zachvátila malomyslnost při pomyšlení, že se Richardovi nepodařilo uniknout. Vzpomínka na to, jak tam leží na zemi, ji nejen děsila, ale lámala jí srdce. Cítila se provinile, že tam nezůstala a nepomohla mu. I teď by se nejradši vrátila. Byla neviditelná a možná by mohla něco udělat. Zoufale toužila se o to aspoň pokusit.

A navíc neopustila jenom Richarda, ale i Nicci a Jillian. Nicci už toho tolik vytrpěla, a teď to bude ještě horší, pokud je vůbec možné to zhoršit. Jagang také vyhrožoval, že ublíží Jillian, jestli bude Kahlan dělat potíže, nebo neuposlechne jeho příkazy. Jen doufala, že když tam nebude, aby jí mohl vyhrožovat, nechá Jillian na pokoji.

Přestože si přála zůstat a pomoci jim, když jí Richard vyzval, aby utekla, přimělo ji to, že poslechla. Jako by se všeho vzdal jen proto, aby mohla utéct, a kdyby nevyužila příležitosti, kterou vykoupil svým životem, vše, co udělal, by přišlo vniveč. Všechno by obětoval úplně zbytečně.

Nevzpomínala si, že by měla někdy tak rozporuplné pocity.

Kahlan věděla, že ho Sestra nebude šetřit. I vojáci dychtili po jeho krvi. Uvažovala, jestli je už mrtvý… nebo jestli ho ještě mučí.

Jak jeli dál, po tváři jí stékaly slzy.

Nemohla se myšlenek na něj zbavit, a když na něj myslela, nedokázala potlačit slzy. Nemohla z mysli vymazat obraz Richarda, jak bezmocně leží na zemi.

A nejhorší na tom všem bylo, že už se dostala tak blízko odpovědím na to, co ji trápilo. Věděla, že Richard mohl zaplnit prázdná místa v její minulosti. Zdálo se, že toho o ní ví hodně. Dokonce znal i Samuela a jeho úžasný meč. Vzpomněla si, jak na Samuela křičel.

„*Samueli, ty idiote! Přesekni jí mečem ten obojek!*“

Ta slova jí stále zněla v hlavě.

Žádným mečem se nedal přeseknout kov. Ale Richard věděl, že Samuelův meč to dokáže.

A navíc Kahlan prozradil, co si o Samuelovi myslí. Zároveň však pochopila, že přestože o něm Richard nemá valné mínění, tak zoufale si přál, aby unikla, že dovolil, aby jí pomohl.

„Co víš o Richardovi?“ zeptala se.

Samuel chvíli mlčel. Nakonec se rozhoupal k odpovědi.

„Richard je zloděj. Nedá se mu věřit. Ubližuje lidem.“

„Jak dobře ho znáš?“ vyzvídala dál.

Pootočil hlavu. „Teď na to není čas, krásná paní.“

* * *

Richard, s Mord-Sithou, Ulicem a Eganem po boku a gardisty Prvního kruhu v zádech, spěchal z katakomb zpátky do paláce.

Nicci šla vedle něho. Přestože se ještě nezotavila, trvala na tom, že mu bude nablízku. Richard věděl, že se bojí návratu bestie a že by se mu nemuselo podruhé podařit ji zahnat bez její pomoci.

Chtěla být nablízku, aby mu v případě potřeby pomohla. Caru, která si o Nicci dělala velké starosti, přesvědčila potřeba chránit Richarda. Nicci jí slíbila, že hned, jakmile to tady Richard vyřídí, si odpočine. Richard měl přesto dojem, že bez ohledu na sliby se Nicci brzy zhroutí.

Jak procházeli širokými chodbami, míjeli spoustu zuhelnatělých mrtvol. Bílé mramorové zdi nesly známky toho, jak do nich narážela hořící těla. Načernalé siluety vypadaly jako přízračné postavy duchů – až na krvavé šmouhy svědčící o tom, že je tam zanechali lidé a ne přízraky.

V postranních chodbách a přilehlých kryptách viděl Richard další ohořelé ostatky vojáků Císařského řádu. V těchto prostorách se tajně shromažďovali.

„Dodržel jsi slib," konstatovala Nicci unaveným hlasem, ze kterého zněla nejen vděčnost, ale i údiv.

„Slib?"

Usmála se. „Slíbil jsi, že mě zbavíš toho hrozného obojku. Když jsi to říkal, nevěřila jsem ti. Nemohla jsem ti to říct, ale nevěřila jsem tomu."

„Lord Rahl vždycky plní sliby," prohlásila Berdine.

Nicci se opět usmála. „Máš pravdu."

Nathan, který právě vyšel z chodby napravo, zahlédl, že se k němu blíží, a tak na ně počkal a připojil se k nim.

Ve tváři měl úžas. „Nicci… Co se stalo?"

„Richardovi se vrátil dar. Díky tomu mi dokázal sundat obojek."

„A pak se objevila bestie," dodala Cara.

Nathan pohlédl na Richarda. „Ta bestie, která po tobě jde? Co se s ní stalo?"

„Lord Rahl ji zastřelil," řekla Berdine. „Jedním z oněch speciálních šípů, které jsi vynalezl."

„Tentokrát," šeptla Nicci.

„Jsem rád, že se ukázalo, že se dají použít," řekl Nathan a položil jí ruku na hlavu. „Myslel jsem si, že se budou hodit," zamumlal si pro sebe a palcem nadzvedl Nicci víčka. Když jí pohlédl zblízka do očí, nespokojeně zabručel nad tím, co viděl. „Potřebuješ si odpočinout," prohlásil nakonec.

„Já vím. Už brzy si odpočinu…"

„Jak vypadají chodby tam dál?" zeptal se ho Richard.

„Právě jsme je vyčistili. Našli jsme pár vojáků Řádu, kteří se tam snažili ukrýt. Naštěstí z té části, kterou zahradili, není žádný jiný přístup do paláce. Byla to slepá chodba.“

„Naštěstí,“ řekl Richard.

Jeden z velitelů Prvního kruhu se naklonil k Nathanovi. „Zabili jsme je všechny. Naštěstí se jich do paláce moc nedostalo. Vyčistili jsme celý prostor až k místu, kudy pronikli dovnitř. Čekají tam na nás moji lidé…“

„Právě jsem se chystal udělat to, co jsi navrhl,“ řekl Nathan. „Vyčistit katakomby.“

„Musíme potom zasypat některé chodby, abychom se ujistili, že se sem už nikdo další nedostane.“

Richard věděl, že vojáci nepředstavují největší problém. Kdyby se do paláce dostaly Sestry, bylo by to mnohem horší.

„Nejsem si jista, jestli je to vůbec možné,“ ozvala se Nicci.

Richard se k ní otočil. „Proč by nebylo?“

„Protože nevíme, jak jsou katakomby rozlehlé. Můžeme uzavřít místo, kudy se dostali dovnitř, ale oni mohou klidně najít někde jinde další průchod, o kterém nevíme. V podzemí jsou celé kilometry chodeb a tunelů. Jejich síť je rozsáhlá, a hlavně neprozkoumaná.“

Richard si povzdechl. „Musíme něco vymyslet.“

Nikdo mu neodporoval.

Jak pokračovali dál bílou mramorovou chodbou, vrhla Nicci na Richarda pohled, který moc dobře znal. Byl to nesouhlasný pohled učitelky.

„Musíme si promluvit o těch rudých symbolech, kterými jsi pomaloval sebe i svůj tým.“

„Ano,“ přidal se zachmuřeně Nathan, „u toho bych taky rád byl.“

Richard pohlédl směrem k Nicci. „Fajn. A když už se o tom budeme bavit, můžeš mi vyprávět o tom, jak jsi vložila do hry schránky Ordenu mým jménem.“

Nicci se trochu zarazila. „Aha, tohle…“

Richard se k ní naklonil. „Ano, tohle.“

„No, jak říkáš, musíme to probrat. Ve skutečnosti některé z těch symbolů, které sis namaloval, mají přímou spojitost se schránkami Ordenu.“

To Richarda nepřekvapilo. Věděl, že některé symboly mají něco společného s mocí Ordenu. Dokonce znal i jejich význam. Právě proto je maloval na tváře hráčů svého týmu i svoji vlastní.

Nicci ukázala před sebe. „Tady to je… Tudy se sem dostali – touhle hrobkou.“

Když vešli dovnitř, Richard se rozhlédl. Na kamenných zdech byly nápisy v horní d’haranštině. Rakev byla odsunuta stranou a tím se mu odkryl pohled na schodiště pod ní. Když tudy procházeli poprvé na cestě z katakomb do paláce, byla neproniknutelná tma, takže nic ze svého okolí neviděl. Adie je vedla v úplné tmě. Vlastně ani nevěděli, kde jsou.

Nicci ukázala do tmy. „Tohle je místo, kudy sem Sestry přišly.“

„Takže pořád ještě mají Annu,“ řekl Nathan s pohledem upřeným do tmy, ve které se ztrácelo schodiště.

Nicci zaváhala. „Promiň, Nathane. Myslela jsem, že to víš.“

Rysy mu ztvrdly. „Co vím?“

Nicci spojila ruce před tělem a sklopila zrak. „Annu zabily.“

Nathan chvíli jen upřeně hleděl před sebe. Ani Richard o její smrti nevěděl. Cítil s Nathanem, pro kterého to byl strašný šok. Richard věděl, jak si byli blízcí. Připadalo mu téměř nemožné, že Anna je opravdu po smrti.

„Jak?“ vypravil ze sebe Nathan.

„Když jsme sem s Annou přišly, překvapily nás tři Sestry. Spojily své síly, aby mohly tady v paláci použít svou moc. Anna zemřela, dřív než jsme zjistily, že tady vůbec jsou. Jagang mě chtěl dostat živou, jinak by mě jistě s radostí zabily taky.“

Položila mu něžně ruku na paži. „Netrpěla, Nathane. Myslím, že ani nevěděla, že se to stalo. Zemřela okamžitě. Netrpěla.“

Nathan, zahleděný do vzpomínek, přikývl.

Richard mu položil ruku na rameno. „Je mi to líto.“

Nathan se zamračil a ve tváři se mu objevil nesmiřitelný výraz. Podle vražedného pohledu v očích si Richard dokázal živě představit, co se mu honí hlavou. Určitě uvažoval o stejných věcech, které často napadaly i jeho.

V tíživém tichu pokynul Richard ke schodišti. „Myslím, že bychom se měli ujistit, že se tam už nikdo neschovává.“

„S potěšením,“ prohlásil Nathan.

Mezi dlaněmi zažehl čarodějnický oheň. Rozžhavená koule tekutého ohně se začala otáčet, vrhala barevné odlesky na stěny hrobky a čekala na jeho pokyny.

Nathan se sklonil nad otvor a vypustil smrtonosné peklo. Zmizelo ve tmě, zlostně hučelo a na své cestě ozařovalo kamenné stěny.

„Až dokončí svůj úkol," řekl Nathan, „sejdu dolů a zajistím tunel, kterým se sem dostaly, aby alespoň tudy už podruhé nemohly."

„Pomůžu ti vytvořit štíty pomocí subtraktivní magie, aby se sem znovu neprokopaly," nabídla se Nicci.

Nathan roztržitě přikývl, ponořený do vlastních myšlenek.

„Lorde Rahle," zeptala se Cara tiše, „co tu dělá Benjamin?"

Richard zaletěl pohledem k chodbě, kde generál stál a trpělivě čekal. „Nevím, ještě mi to nestačil říct…"

Ponechal Nathana jeho myšlenkám a s Carou a Nicci po boku vyšel z hrobky na chodbu, kde zůstal generál Meiffert.

„Co tu děláš, Benjamine?" vyhrkla na něj Cara ještě dřív, než Richard otevřel ústa. „Myslela jsem, že máš být ve Starém světě a škodit Řádu."

„To je pravda," přidal se Richard. „Ne, že bych si nevážil vaší pomoci, ale proč tu vlastně jste? Už jste říkal, že jste mě hledal, abyste mi podal zprávu o problémech, které vás potkaly…"

Generál na chvíli pevně sevřel rty. „Přesně tak, lorde Rahle. Narazili jsme na velký problém."

„Velký problém? Jakého druhu?"

„Rudý. S křídly. S čarodějnicí na hřbetě."

Kapitola dvacátá první

Richard se lokty opíral o mahagonovou desku psacího stolu a prsty si zajel do vlasů. Byl tak unavený, že kniha, kterou měl před sebou, se mu začala rozmazávat před očima. V poslední době přečetl tolik knih, že úplně ztratil přehled, kolik dní uplynulo od jeho návratu do Paláce lidu.

Finálový zápas Ja'La, bojová vřava, útěk Kahlan se Samuelem, návrat do paláce a následný boj s vetřelci, to vše se zdálo už strašně vzdálené. Nathanovi se s pomocí Verny a dalších Sester podařilo uzdravit Adie. Ale hned jak se zotavila, trvala na tom, že se znovu vydá na cestu. Protože kouzlo paláce oslabovalo její schopnosti, byla tu téměř slepá.

Richard chápal, proč chce odejít, ale zároveň ho napadlo, jestli se za tím neskrývá fakt, že díky magickým schopnostem čarodějky vidí, že palác nemá budoucnost. Richard si nebyl jist, jestli vůbec někde bude nějaká budoucnost.

Poté co mu generál Meiffert řekl o čarodějnici na velkém rudém drakovi, pronásledující d'haranské oddíly ve Starém světě, všechno se náhle zdálo ještě pochmurnější. Když muži, které vyslal, aby zabránili Řádu zásobovat a podporovat svou armádu v Novém světě, museli sami čelit zákeřným útokům, nevěděl Richard, kolik času zbývá, než Císařský řád nakonec zničí veškerý odpor proti své představě spravedlivého světa.

Generál postupoval podle plánu a zaútočil přímo na zdroj síly Řádu a zpočátku mu všechno vycházelo. Dostihli a zničili zásobovací vozy ještě dřív, než opustily Starý svět. Jejich výcvikové tábory proměnili v hrozivé lesy hlav nabodnutých na kůly. Cestou ničili sýpky, sklady i úrodu a pronásledovali a zabíjeli muže, kteří hlásali pokřivenou víru Řádu.

Lidé ve Starém světě pomalu začínali chápat drsnou realitu války, kterou tak dychtili přinést ostatním. Jejich i škodolibá radost nad způsobem, jakým jejich vojáci nutí neznabohy ze severu přijímat jejich víru, se změnila v hrůzu z toho, že ti neznabozi by se jim za to mohli přijít pomstít. Řady lidí, kteří hlásali učení Řádu, značně prořídly. Na několika místech došlo dokonce k nepokojům a vzpourám proti vládě Řádu.

Jagang však udělal několik opatření, aby tomu zabránil. Především měl své špehy, kteří okamžitě upozornili na jakýkoli náznak revolty. Města, která byla podezřelá z toho, že sympatizují s myšlenkou svobody, byla vypálena a jejich obyvatelé umučeni a popraveni. Pochybování o vládě Řádu mělo strašlivé důsledky. Skutečná vina nikoho nezajímala. Cílem byl trest a ukázka moci, takže k odsouzení k smrti stačilo pouhé podezření. Lidé se rychle vrátili k bázlivé poslušnosti a

ochotně poskytli vše, co vyžadovala nová nařízení o podpoře armády.

Díky rychle se šířícímu strachu, aby někdo nebyl podezírán ze zrady učení Řádu, se podařilo dramaticky zvýšit množství zásob určených k odeslání na sever a náhradní zásobovací kolony neměly problém sehnat potřebné potraviny a další věci. Vzhledem k rozlehlosti Starého světa měla tato akce ten výsledek, že navzdory úsilí d'haranských záškodnických oddílů sever obdržel dostatek potřebných a tolik očekávaných zásob. Richard si na s nejistotou očekávaný příjezd čerstvých zásob vzpomněl, když dostal šunku, a tak se i dověděl, že jim tento tah vyšel.

Tohle všechno však byly překážky, které d'haranské oddíly poslané na jih chápaly… a dokázaly to vyřešit. Po nějaké době by se přizpůsobily nové situaci, změnily by metody a s novým problémem se popraly. Tak se to běžně ve válce dělá. Plány se přizpůsobují daným okolnostem. Nepřítel podnikne nějaké kroky a druhá strana musí reagovat.

Ale to, co udělal Jagang naposled, bylo něco úplně jiného. Poslal draka a čarodějnici – podle popisu nejspíš Šestku – aby pronásledovala D'Harany, kteří útočili na kolony zásobovacích vozů i na další objekty. Richard z vlastní zkušenosti věděl, že ze vzduchu je velmi snadné vojenské oddíly odhalit. Je to velice účinná metoda. A když se k tomu přidají schopnosti čarodějnice, je ještě nebezpečnější.

Tahle taktika nejen snížila úspěšnost útoků ve Starém světě, ale zároveň způsobila zbytečnou smrt mnoha d'haranským vojákům. Ti, kteří zůstali, to měli stále těžší. Díky zvýšenému přísunu zásob a útoků shora to vypadalo, že Jagang, navzdory velkým ztrátám,

dostane, co potřebuje, aby mohl pokračovat v obléhání Paláce lidu. A o to mu šlo.

Teď se zdálo, že se palác nakonec neudrží. Jakmile Jagangovi vojáci dokončí násep, a jestli objeví další vstup do katakomb a jimi do paláce, armáda Řádu zaútočí z obou stran. Vlastně bude stačit i samotný násep. Během takového útoku utrpí Císařský řád obrovské ztráty, ale Jaganga ztráty na životech netrápily. Šlo mu jen o to, aby dosáhl svého. Dřív nebo později se mu to podaří.

Až k tomu dojde, a Richard věděl, že je to nevyhnutelné, pak jejich boj za svobodu skončí. Budou poraženi.

Richardova jediná naděje spočívala v tom, že najde způsob, jak použít schránky Ordenu. Samozřejmě ani jednu schránku neměl, ale i kdyby je měl všechny, nevěděl, jak je použít. To musel nejdřív zjistit. Jeho nejlepší zbraní musely být znalostí. Byl odhodlán se dobře vyzbrojit.

Místnost, ve které se teď Richard s Nicci nacházeli, byla knihovna, podle Berdine nepřístupná, plná knih určených jen pro lorda Rahla. Klenutý vchod s dvoukřídlými mahagonovými dveřmi chránily silné štíty. Darken Rahl občas Berdine požádal, aby mu pomohla s překladem z horní d'haranštiny, ale v této knihovně byla jen párkrát. Podle jejích slov sem obvykle chodil sám. Richard s Nicci usoudili, že bude nejlepší, když začnou právě zde.

Berdine prohledávala další knihovny spolu s Vernou a jejími Sestrami. Cokoli jim připadalo, že by mohlo být užitečné, nosily Nicci. Ta všechny svazky prohlédla, aby zjistila, jestli je v nich něco, čím by se měl Richard

zabývat. Některé zkušenější Sestry se osvědčily při vyhledávání vhodných zdrojů důležitých informací.

Nicci zároveň střežila Richardovo soukromí, aby se mohl soustředit na čtení a na široké spektrum věcí, kterým ho učila. Cítil se trochu jako poustevník. Ale současně se v tichém ústraní mohl soustředit, a to potřeboval.

Nízké knihovničky lemovaly stěny obložené dřevem a volný prostor uprostřed zabíraly pohovky a křesla. Místnost vypadala spíš jako studovna. Některé knihovničky zdobily malé sošky, což budilo dojem, že jsou to spíš stojany na umělecké předměty než police na knihy.

Richard se ještě nedostal k tomu, aby vyšel po úzkém točitém schodišti na malý ochoz na protější stěně, ale Nicci se tam podívala. Zatímco četl, přinesla dolů knihy, jež považovala za důležité, a přidala je na hromádku k ostatním, které čekaly, až bude mít čas věnovat jim pozornost. Ačkoliv místnost nevypadala jako typická knihovna s řadami polic plných knih, malé knihovničky i tak obsahovaly tisíce svazků. Jenže ty, které je nejvíc zajímaly, byly tak vzácné, že je možná nenajdou ani tady…

Přesto na mahagonovém stole, za kterým seděl, se do výšky vyšplhala hranice knih, které mu Nicci připravila k prostudování. V knihovně se nedalo určit, jak je venku – dokonce ani jestli je den nebo noc. Těžké, tmavě modré sametové závěsy byly zatažené. Nepomohlo by, ani kdyby je roztáhli, protože za nimi bylo jen dřevěné obložení. Vytvářely jen iluzi oken a tlumily zvuky. Svítilo tu však hodně lamp a hořel oheň v krbu. To dodávalo místnosti hřejivé světlo, takže vypadala útulně a přívětivě. Richard to však nevnímal.

Pracovali pilně a bez přestávky. Jídlo jim sem donášeli, takže nemuseli práci přerušovat. Když už neudrželi oči otevřené, chvíli si zdřímli na pohovce.

Nicci, neustále v jeho blízkosti, procházela stíny a kužely světla, jež vrhaly lampy umístěné na tmavě hnědých, bíle žilkovaných mramorových sloupech, pravidelně rozmístěných po celé knihovně. Listovala další knihou a zjišťovala, jestli obsahuje něco, co by si měl Richard přečíst. Po chvíli se vrátila k polici a vyměnila ji za další.

Richard hořel touhou jednat. Zoufale toužil vydat se za Kahlan. Věděl však, že to není tak jednoduché. Aby se za ní mohl opravdu vydat, musel se naučit, jak použít moc Ordenu, dřív než bude příliš pozdě a ztratí ji úplně. Věděl, že něco takového nedokáže sám. Nicci bez váhání souhlasila, že ho bude učit.

První věc, kterou mu vysvětlila, byla záležitost sterilního pole. Snažila se, aby beze zbytku pochopil všechny důsledky nesplnění tohoto požadavku. Richard nebyl žádným odborníkem na magii a nevěděl určitě, jak vědomě používat svůj dar, ale Nicci mu dokázala srozumitelně vysvětlit základní principy. Zpočátku to pro něj bylo těžké pochopit. Nedokázal si představit, čemu by taková předčasná znalost mohla opravdu uškodit.

Nicci trvala na tom, že čarodějové, kteří Orden vytvořili jako protikouzlo k Ohnivé kaskádě, byli přesvědčeni, že předčasná znalost jisté emocionální povahy naruší magii, kterou vytvořili, a tak naruší i samotnou moc Ordenu. Richard se tomu zdráhal uvěřit.

Řekla mu, že jí právě Zedd vysvětlil, že narušení magie předčasnou znalostí není jen teorií, ale ověřenou skutečností. Vyprávěl jí, že to potvrdil sám Richard,

když se zamiloval do Kahlan, aniž by mu její moc zpovědnice ublížila. Kdyby věděl předem, že toho lze dosáhnout, narušilo by to jeho schopnost problém vyřešit, protože její magie, kdyby ji třeba i nechtěně uvolnila, by ho zničila. Zedd Nicci neprozradil, jak to Richard nakonec vyřešil, ale řekl jí, že Richard nesměl ani tušit, zda nějaké řešení vůbec existuje.

Zedd přesvědčil Nicci, že Richard sám dokázal pravdivost klíčového tvrzení teorie Ordenu, že předčasná znalost může ovlivnit fungování magie. Dokázal to s Kahlan.

Richard velice dobře věděl, o čem Nicci mluví, i když nevěděla všechno. Protože to sám prožil, pochopil skutečnou závažnost situace. Poznal, že tak jako by jeho předčasná znalost řešení problému, jak milovat Kahlan, vedla k selhání, stejně by byla narušena moc Ordenu, kdyby se teď Kahlan předem dozvěděla o jejich citovém spojení.

Nebyla to pouhá teorie, jak si čarodějové, kteří Orden vytvořili, mysleli. Byla to ověřená skutečnost. Předčasná znalost narušuje sterilní pole. Právě Richard ověřil tento princip na vlastní kůži.

Když jeho duši zasáhlo poznání, že nesmí připustit, aby se Kahlan o jejich vzájemné lásce dozvěděla, srdce mu sevřel žal. V současné chvíli však takové úvahy byly hudbou budoucnosti. Upřímně doufal, že tento problém bude muset jednoho dne řešit. Ale než tento den nastane, musí se toho ještě mnoho naučit.

Po přečtení spousty historických záznamů v knihovně a knih, které našly Sestry a které byly sepsány v dobách před velkou válkou, vytvořila Nicci teorii o tom, co je jeho dar a jak funguje. Podle jejího názoru nespočívaly jeho těžkosti s ovládáním daru ani tolik v

tom, že vyrůstal, aniž by se s magií setkal, jako spíš v tom, že dar válečného čaroděje funguje jinak, než je obvyklé u jiných čarodějů a čarodějek.

Vysvětlila Richardovi, že jeho síla se nedá vědomě vyvolat, ale že funguje prostřednictvím úmyslu a jeho pocitů, podobně jako meč pravdy.

V tomto smyslu se meč pravdy jevil jako jistý druh učební pomůcky, aby věděl, jak má vlastně dar používat. Meč fungoval podle toho, co si jeho vlastník myslel. Nezranil osoby, které považoval za přátele, ale zasáhl každého, o kom si myslel, že je nepřítelem. Na ničem jiném nezáleželo. Magii meče ovládal jeho vlastník a to, co považoval za pravdu a čemu věřil. To bylo pro fungování meče i daru válečného čaroděje rozhodující.

Pocity – emoce – jakýsi vnitřní souhrn toho, co člověk posbíral, vypozoroval, zažil a pochopil o životě, soustředěné do jediného okamžiku. Vytvořený životní postoj vyslaný ve formě emoce. Vůbec nezáleželo na tom, zda je konečný postoj správný. Stejně jako meč, i jeho dar fungoval ve shodě s tím, čeho si vlastník vážil a cenil. Záleželo pak na jeho schopnosti přijmout obecně uznávané hodnoty za své a vytvořit tím podmínky pro to, aby vysílané emoce byly nejen správné, ale i morální.

Proto bylo nesmírně důležité zvolit jako nositele meče pravdy správnou osobu. Musel to být člověk se zdravým úsudkem.

Stejně jako meč, i svůj dar ovládá hněvem. Hněv je ve skutečnosti jeho reakcí na ohrožení hodnot. Proto svůj dar vždycky vyvolal hněvem, který vyvolalo to, co právě ohrožovalo jeho hodnoty, ať už to byli ti, které

miloval, nebo nejvyšší hodnota, kterou pro něj představoval lidský život.

Nicci mu řekla, že podle jejího názoru se zřejmě nikdy nenaučí ovládat svůj dar přímo, jako ostatní lidé s darem. Důvodem je podle ní to, že moc válečného čaroděje se od ostatních zásadně liší a slouží jinému účelu než moc ostatních, jako třeba dar léčit nebo prorocké nadání. Ze všeho, co zjistila, vyplývá, že klíčovým prvkem schopnosti válečného čaroděje je hněv. Koneckonců, není správné se pouštět do války z radosti nebo z dobyvatelské touhy, ale tehdy, když jsou ohroženy hodnoty.

Jenže Richard měl teď naléhavější úkol. Musel se naučit použít moc Ordenu, aby zastavil kouzlo Ohnivé kaskády.

Nicci byla v šoku, když viděla obrazce a symboly, kterými Richard pomaloval sebe i muže svého týmu. Všimla si, že spojil známé prvky do úplně nových tvarů. Ráda by věděla, jak dokázal připojit i prvky vztahující se k Ordenu.

Richard jí vysvětlil, že zjistil, že některé části kouzel Darkena Rahla, které namaloval při otevírání schránek Ordenu, byly součástí tance se smrtí, a tyto symboly dobře znal.

Svým způsobem dávalo tohle spojení smysl. Zedd mu kdysi řekl, že moc Ordenu je mocí samotného života. Tanec se smrtí, používaný při boji s mečem pravdy, byl ve skutečnosti o zachování života a Orden sám byl silou života, soustředěnou kolem něj a chránící ho před působením kouzla Ohnivé kaskády.

V jistém smyslu byly meč pravdy, schopnost válečného čaroděje a moc Ordenu nerozlučně spojeny.

Tohle spojení připomnělo Richardovi čaroděje prvního řádu Baraccuse, který před tisíci lety napsal pro Richarda knihu *Tajemství moci válečného čaroděje*. Měla mu pomoci v jeho poslání. Stále však byla ukryta v Tamarangu, kde ji Richard schoval, když ho Šestka na krátkou dobu uvěznila. Richard věděl, že se tam Zedd vydal aby se pokusil odstranit kouzlo namalované v posvátných jeskyních. Vzhledem k tomu, že se Richardovi vrátil dar, dědeček zřejmě uspěl.

Teď, když byl opět ve spojení se svým darem, vzpomněl si na každé slovo z *Knihy známých stínů*. Nicci byla přesvědčená – a přesvědčila o tom i Richarda – že kniha, kterou se naučil zpaměti, musela být falešnou kopií, která se nedala použít pro otevření správné schránky Ordenu.

Věřila však, že i když zná jen falešnou kopii, nevadí to, protože i tak obsahovala všechny nebo téměř všechny prvky potřebné k otevření a použití správné schránky Ordenu. Aby se z ní stala falešná kopie, stačila malá záměna v postupu použití nezbytných prvků, ale to neznamenalo, že by nebyly platné, důležité a potřebné.

Proto jí Richard odcitoval celou knihu. Nicci pečlivě zaznamenala všechny prvky. Když se Richard naučí každý z nich nakreslit, potom, až se jim dostane do rukou pravá *Kniha známých stínů*, použije jednotlivé potřebné prvky a podle knihy je nakreslí ve správném pořadí.

Proto Nicci věděla, co ho musí naučit. Ale Richard už byl na této cestě mnohem dál, než si myslela, protože pochopil převážnou většinu klíčových prvků. Znal také velké množství základních součástí kreslených kouzel. Vlastně je všechna namaloval na tváře svých spoluhráčů i svoji. Tanec se smrtí ho už naučil základům těchto

symbolů, takže jejich používání se pro něj stalo téměř přirozeným.

Richard objevil, že kreslení kouzelných formulí je vlastně přirozenou nadstavbou nejen symbolů, které opisovaly tanec se smrtí, ale i způsobu boje s mečem, ba i vyřezávání sošek ze dřeva. Tyto zdánlivě odlišné činnosti měly v podstatě společné základní prvky. Tím nejdůležitějším byl především plynulý pohyb.

Richard s ohromením zjistil, jak to všechno do sebe zapadá i ve větším měřítku. Když ho Nicci učila kreslit kouzelné formule, nepřipadalo mu to divné ani obtížné. Zdálo se mu to úplně přirozené. Už je vlastně znal. Rozpoznal v nich nejen tanec se smrtí, ale i pohyby čepelí – jak v boji, tak při dřevořezbě.

Na druhou stranu však Nicci byla výjimečná učitelka, protože chápala nejen to, kolik toho Richard ví o svých různých schopnostech, ale i to, jak je používá. Na rozdíl od ostatních pochopila, jak se Richard na použití magie dívá. Poznala, jak odlišná je jeho představa od konvenčního chápání, a vůbec ji nepohoršil ani neodradil způsob, jakým tyto věci vnímal.

Nicci se také přikláněla k jeho názoru na tvůrčí aspekty magie samotné, takže se ho nesnažila v tom, co dělal, opravovat, ale spíš jen usměrňovat, aby dosáhl toho, čeho bylo potřeba. Nenutila ho jen učit se spoustu věcí zpaměti. Stavěla na tom, co už věděl a jak se na věci díval. Protože intuitivně vycítila, co už pochopil sám svým vlastním způsobem, nemarnila čas vysvětlováním toho, co už věděl, a namísto toho mu ve vhodný čas pomohla přidat další poznatky, které potřeboval, a správně je zařadit.

Nicci se zastavila u jeho stolu. „Jak to jde?“

Richard zívl. „Já už ani nevím. V hlavě mám ze všeho galimatyáš.“

Nicci roztržitě přikývla a rychle pročítala knihu, kterou držela v ruce. „To, co ti připadá jako galimatyáš, třeba znamená, že tvoje mysl už začíná vytvářet spojení, vyhodnocuje a přidává nově získané poznatky k těm starým.“

Richard vzdychl. „Možná…“

Nicci zaklapla knihu a přisunula ji po stole k němu. „Je v ní pár užitečných věcí. Měl by ses na ně mrknout.“

„Mám pocit, že se mi všechno před očima rozpíjí, takže už nic nepřečtu…“

„Tak dobře,“ řekla. Ukázala na pero položené na kraji stolu. „Budeš chvíli kreslit. Musíš se naučit kreslit symboly z knihy, kterou jsi právě dočetl. Pokud se v pravé *Knize známých stínů* objeví podobné prvky, budeš mít náskok.“

Richard měl sto chutí odmítnout, říct jí, že je moc unavený, ale pak si vzpomněl na Kahlan. Únava náhle nic neznamenala. Navíc souhlasil, že ho Nicci bude učit a on ji bude nejen poslouchat, ale bude se ze všech sil snažit.

Nicci byla čarodějka s neocenitelnými znalostmi, zkušenostmi a schopnostmi, které Zedda podle jeho vlastních slov ohromily. Dokonce i Verna si ho vzala stranou a radila mu, aby Nicci pozorně poslouchal, protože je v mnoha ohledech chytřejší než ostatní. Richard věděl, že je to jeho jediná opravdová příležitost naučit se, co potřeboval. Nehodlal ji promarnit. Přitáhl si kus papíru a namočil pero do inkoustu. Sklonil se a začal malovat kouzelnou formuli z knihy, kterou měl před sebou otevřenou.

Velký problém, který dosud nevyřešili, se týkal čarodějnického písku. Podle *Knihy známých stínů*, kterou znal zpaměti, se musely kouzelné formule, potřebné k otevření správné schránky Ordenu, namalovat do čarodějnického písku. Nicci ho upozornila na to, že i když je kniha, kterou se naučil, jenom falešnou kopií, požadavek nakreslit kouzlo ve správný čas do čarodějnického písku je platný a musí se dodržet. Žádné kouzlo, které nakonec bude nutné namalovat, nebude bez písku fungovat.

Richard jí vyprávěl, jak Darkena Rahla pohltilo podsvětí, když otevřel schránku Ordenu. A spolu s ním tam skončil i všechen čarodějnický písek, do kterého kouzla nakreslil. Nahoře v Zahradě života z něj nezbylo ani zrnko. Teď se tam místo vzácného písku usazoval jen prach.

Nicci vzhlédla od další knihy, kterou listovala. „Tady jsou nějaké informace o Chrámu větrů."

Richard vzhlédl. „Opravdu?"

Přikývla. „Víš, mě pořád nejde do hlavy, jak jsi mohl překročit svět mrtvých, abys do něj vstoupil."

Objevil se ve světle blesku a… byl vidět. Richard jen přešel přes cestu.

„Bohužel, Nicci, už jsem ti prozradil všechno, co o tom vím."

„Podle toho, co tu stojí, a z toho, co jsi zjistil při studiu záznamů ve starých knihách, byl Chrám větrů odeslán do podsvětí. Protože ho staří čarodějové chtěli vykázat co nejdál, přemístili ho daleko, až za velkou prázdnotu. Udělali to proto, aby se do něj nikdo nemohl dostat."

„Ale za příznivých podmínek stál přímo přes ulici. Prostě jsem do něj mohl bez problémů vstoupit."

Zamyšleně přikývla a opět se začetla. Přecházela přitom po místnosti, pak se zastavila a nespokojeně potřásla hlavou.

„Přesto pořád nechápu, jak je to možné. Přes celý svět mrtvých se nedá jen tak dostat. Překročit prázdnotu podsvětí je něco jako překročit oceán. Je to jako kdybys šel po pobřeží a vstoupil na ostrov, který leží na druhé straně světa, aniž bys oceán přeplul.“

„Možná Chrám větrů není ve skutečnosti tak daleko v podsvětí. Možná ten tvůj ostrov není na druhém konci světa, ale těsně u pobřeží.“

Nicci nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Podle této knihy ne, a ani podle toho, cos mi říkal. Všechny reference tvrdí, že aby zajistili nedostupnost chrámu, odeslali ho na druhou stranu podsvětí – jako by ho poslali přes celý vesmír.“

„Lorde Rahle,“ zavolala na něj Cara ze dveří.

Richard znovu zívl. „Co je, Caro?“

„Přivedla jsem pár lidí, kteří tě chtějí vidět.“

Přestože by si Richard rád udělal přestávku, nechtěl, aby ho někdo rušil. Musel se toho naučit spoustu, pokud měl mít naději, že ještě někdy získá Kahlan zpět.

„Myslím, že je to důležité,“ dodala Cara, když vycítila, že váhá.

„Dobře, tak je přiveď.“

Cara do místnosti uvedla šest lidí v bílých róbách. V tlumeném světle lamp zářily bíle oděné postavy trochu jako dobří duchové. Zastavili se před masivním mahagonovým stolem. Richardovi připadali spíš jako lidé, kteří se bojí, že je nechá popravit, než lidé, kteří ho chtějí vidět.

Prohlédl si všech šest nervózních lidí, pět mužů a jednu ženu, a otočil se na Caru.

„Jsou ze služebnictva krypt,“ řekla.

„Služebnictvo krypt?“

„Ano, lorde Rahle. Starají se o hrobky a tak.“

Richard si je znovu prohlédl. Všichni odvrátili pohled, upřeně hleděli do země a mlčeli.

„Ano, na některé z nich si vzpomínám. Viděl jsem je, když jsem se vrátil, jak jsme dole v katakombách bojovali s vojáky Císařského řádu.“

Nedokázal si ani představit, jak hrozná spoušť tam po nich musela zůstat. Nařídil svrhnout těla vojáků Řádu dolů z hradeb. Museli se zabývat mnohem důležitějšími věcmi než se starat o ostatky vrahů.

Lidé přikyvovali.

„Co mi tedy chcete říct?“

Cara mávla zamítavě rukou. „Lorde Rahle, jsou němí.“

Richard namířil perem, které stále ještě držel v ruce, na šestici před stolem. „Všichni?“

Přikývli.

„Darken Rahl nechal vyříznout jazyk všem, kteří sloužili v katakombách, aby nemohli špatně mluvit o jeho zesnulém otci.“

Richard vzdychl, když slyšel o takové krutosti. „Je mi líto, že vám tak ublížil. Jestli vám to pomůže, sdílím vaše pocity k tomu člověku.“

Cara se usmála a pohlédla na svých šest chráněnců. „Řekla jsem jim o tvém podílu na jeho smrti.“

Všech šest se pousmálo a přikývlo.

„Tak co mi chcete? Pomůžete mi pochopit, co jste mi přišli sdělit?“ zeptal se jich.

Jeden z nich opatrně položil na stůl složený, sněhově bílý látkový balíček. Pak ho posunul směrem k Richardovi.

Jak se pro něj Richard natáhl, ukápl mu na bílou látku z pera inkoust.

„Promiňte," zamumlal a odložil pero.

Přitáhl si složenou látku k sobě. Vzhlédl k nim. „Tak co to je?"

Když se ani nepokusili mu to vysvětlit, ohlédl se na Caru. Ta jen pokrčila rameny. „Naléhali, aby ses na to podíval."

Jeden z mužů mu posuňkem naznačil, aby to rozbalil.

„Mám to rozbalit?"

Všech šest přikývlo.

Nezdálo se, že by uvnitř něco bylo, ale Richard opatrně rozložil cípy bílé látky na stole. Nicci, která stála vedle šestice sloužících, se se zájmem naklonila nad stůl.

Když Richard zvedl poslední záhyb, uprostřed látky leželo jedno zrnko bílého písku.

Prudce vzhlédl. „Odkud to máte?"

Ukázali dolů.

„Drazí duchové…" zašeptala Nicci.

„Co…?" zeptala se Cara a naklonila se, aby si prohlédla zrnko bílého písku uprostřed látky. „Co to je?"

Richard pohlédl na Mord-Sithu. „Čarodějnický písek."

Ti lidé se starali o krypty a hrobky, takže to znamenalo, že ho tam někde našli. Čarodějnický písek zářil všemi duhovými barvami a Richard se stále nemohl vzpamatovat z překvapení, že našli byť jen jediné zrnko. Hlavně ho zajímalo, kde zrnko našli a jestli jich tam není víc.

„Ukážete mi, kde jste to našli?"

Všech šest živě přikyvovalo.

Richard opatrně poskládal látku zpátky. Všiml si, že jak byla složená, když na ni dopadla kapka inkoustu, udělala dvě stejné skvrny. Dokud byla látka složená, ležely skvrny na sobě, ale když balíček rozbalil, ocitly se inkoustové skvrny na opačných cípech látky.

Chvíli na ně upřeně hleděl a přemýšlel.

„Jdeme," řekl nakonec a dal si složenou látku do kapsy. „Zaveďte mě tam."

Kapitola dvacátá druhá

Richard překročil bílý roztavený kámen a vešel do hrobky Panise Rahla. Služebnictvo zůstalo venku na chodbě. Vybídli Richarda, aby dovnitř vstoupil jako první, než se tam odváží vejít i oni. Koneckonců to byl hrob jeho dědečka. A oni žili a umírali podle nepochopitelných pravidel předchozího lorda Rahla, když své uctívané předky navštěvoval.

Richard si však úctu schovával pro ty, kteří si ji zasloužili. Panis Rahl byl tyran s touhami dobyvatele, poněkud odlišnými, než měl jeho syn Darken Rahl. Panis Rahl možná nedosáhl takové dokonalosti v páchání zla jako jeho syn, nebylo to však nedostatkem snahy z jeho strany.

V dobyvačné válce, kterou Panis Rahl vedl proti sousedním zemím, byl mladý Zedd jedním z těch, kteří byli požádáni, aby se postavili v čele svobodných lidí proti útoku D'Hary. Nakonec Zedd, jako čaroděj prvního řádu, zabil Panise Rahla a vztyčil hranici, která

téměř po celý Richardův život oddělovala D'Haru od okolních zemí.

Přestože mnozí s velkým nadšením podporovali dobyvatelské touhy Panise Rahla, Zedd nechtěl zabít všechny obyvatele D'Hary. Koneckonců, většina z nich byla také obětí tyranie. Měli smůlu, že se narodili pod vládou tyrana a nemohli na tom nic změnit. Takže místo aby obyvatele D'Hary vyhladil, vztyčil hranici.

Prohlásil, že pro ně bude nejhorším trestem, když zažijí na vlastní kůži důsledky svých činů. Ale dal jim možnost se změnit a začít lepší život. Jen díky hranici už nebudou schopni pokračovat v útocích na sousední země.

Tak by to i zůstalo a Richard mohl dál klidně žít v Západozemí, nebýt toho, že hranice byla narušena.

Darken Rahl tomu napomohl tím, že ji překonal přes podsvětí. Jenže kdyby hranice nepadla, Richard by se nikdy nesetkal s Kahlan. Kahlan dala jeho životu smysl. Byla jeho život sám.

Richard si vzpomněl, jak před lety, krátce poté, co Darken Rahl otevřel schránku Ordenu a podlehl jeho moci, přišel někdo ze sloužících v paláci oznámit Zeddovi, že se hrobka Panise Rahla začala tavit. Zedd mu řekl, že zajistil vstup do hrobky zvláštním bílým kamenem, aby se to nerozšířilo do celého paláce.

Bílý kámen se od té doby z větší části roztavil a tento zvláštní jev začal ničit celou hrobku. Zdi se počaly deformovat, kvádry z růžové žuly se vychýlily z původních míst. V chodbě před hrobkou se na některých místech rozestoupily spáry mezi stropem a stěnami, jak se místnost hroutila do sebe. Pokud nezabrání dalšímu pohybu, nosné zdi se začnou hroutit, až se nakonec zřítí celý palác.

Richard přejížděl pozorným pohledem kolem dokola po místnosti. Světlo z padesáti sedmi loučí se odráželo od pozlacené rakve jeho dědečka, uložené na podstavci. Zářila uprostřed místnosti, a zároveň to vypadalo, že se volně vznáší nad bílou mramorovou podlahou. Na rakvi i stěnách kolem byly vyryté nápisy.

„Nenávidím růžovou," zamumlala si Nicci pro sebe, když přelétla pohledem naleštěné stěny a klenutý strop z růžové žuly.

„Máš nějaké vysvětlení, proč se stěny taví?" zeptal se Richard Nicci, která pomalu obcházela místnost a podrobně všechno zkoumala.

„To mě právě děsí," řekla Nicci.

„Jak to myslíš?" zeptal se Richard a začal si číst nápisy v horní d'haranštině.

„Verna mi řekla, že když jsem se objevila tady v paláci, než jsem šla s Annou dolů do katakomb, tvrdila jsem, že už asi vím, proč se stěny hrobky taví."

Richard se k ní otočil přes rameno. „A proč se tedy taví?"

Nicci vypadala nešťastně i znepokojeně zároveň. „Nevím. Nemůžu si vzpomenout."

„Nemůžeš si vzpomenout… na co?"

„Proč jsem šla sem dolů. Ani proč se stěny taví. Ptala jsem se Verny, jestli si vzpomíná, co přesně jsem řekla, ale taky si to nepamatuje."

Richard lehce přejel prstem po rakvi svého dědečka. „Ohnivá kaskáda."

Nicci se zájmem vzhlédla. „Opravdu si myslíš, že to muže mít na svědomí Ohnivá kaskáda?"

„Nepamatuješ si na nic z toho?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Dokonce si ani nepamatuji, že jsem Verně řekla, že znám příčinu problému. Jenže

mnohem horší je, že si nevzpomínám na to, že jsem někdy věděla, proč se stěny hrobky taví. Jak jsem mohla zapomenout něco tak důležitého?“

Richard se chvíli díval do jejích modrých očí. „Myslím, že za normálních okolností bys něco takového opravdu nezapomněla.“

„Což však znamená, že se vliv Ohnivé kaskády rozšířil mimo původní cíl kouzla.“

„Za to může narušení kouzla chimérami,“ řekl Richard tichým hlasem.

„Pokud máš pravdu, znamená to, že všechno, co se tady děje, je propojeno s tím, co musíme udělat, abychom zastavili Ohnivou kaskádu. Narušení způsobené chimérami maže paměť, aby se samo chránilo.“

Tak hrozivý scénář přiměl Richarda k zamyšlení. Věděl však, že je to pravděpodobné. Tím pádem měl o starost víc. Kromě toho, že ať dělal co dělal, Jagang byl pořád o krok napřed, teď se ještě narušení kouzla Ohnivé kaskády chová tak, aby zabránilo svému odstranění.

Vůbec nemuselo být citlivé, aby spustilo ochrannou reakci a mohlo dál působit. Cílem chimér je zničení magie – a narušení, které tu zanechaly, je jedním ze způsobů, jak tohoto cíle dosáhnout. Takže ochranné prostředky jsou patrně jeho nedílnou součástí, stejně jako trny, které v mnoha případech slouží jako ochrana rostlin nebo keřů. Trny nechtějí záměrně zranit toho, kdo se k nim přiblíží. Jsou prostě nedílnou součástí rostlin, určenou k jejich ochraně, takže budou existovat stále.

„Musíme zastavit Ohnivou kaskádu, jinak se všechno bude jen zhoršovat,“ řekl nakonec Richard

Nicci. „Nebude dlouho trvat a zapomeneme i to, že ji musíme zastavit. Musíme vyvolat moc Ordenu, aby se kouzlu postavila, než bude příliš pozdě.“

„K tomu potřebujeme schránky Ordenu,“ připomněla mu.

„No, Jagang má dvě a čarodějnice má třetí. Nějak je musíme získat.“

„Vzhledem k tomu, že Šestka na popud Jaganga napadá naše oddíly ve Starém světě, můžeme předpokládat, že má v úmyslu mu třetí schránku dát.“

Richard přejel prstem nápis na rakvi Panise Rahla. „Myslím, že máš pravdu. Je jenom otázkou času, než Jagang získá třetí schránku, pokud se tak už nestalo.“

„Jenže my máme něco, co potřebuje,“ řekla Nicci.

„Ano? A co?“

„Zahradu života. Už během překládání *Knihy života* jsem Zahradu života začala vidět v úplně jiném světle. Kniha mi jen potvrdila předpoklad, ke kterému jsem dospěla už předtím, když jsem Zahradu viděla.

Nyní chápu Zahradu života ve spojení s magií Ordenu. Prostudovala jsem její umístění, množství světla, soulad s různými hvězdnými mapami a dráhy Slunce a Měsíce nad ní. Také jsem pečlivě prozkoumala místo, kde byla vyvolána kouzla spojená s Ordenem – hlavně co se týče jejich specifického umístění vzhledem k ostatním prvkům.“

Richarda to zaujalo. „Chceš říct, že jsi přesvědčená, že Zahrada života je nezbytná k otevření schránek?“

„Ano. Zahrada života byla postavena jen proto, aby poskytla potřebné podmínky, nutné k otevření jedné ze schránek Ordenu.“

Richard si to musel nechat ještě jednou projít hlavou, než si byl jist, že slyšel správně. „Chceš tím říct, že se

Jagang musí dostat do zahrady, aby mohl otevřít správnou schránku?“

Nicci pokrčila rameny. „Pokud nemá v úmyslu si postavit vlastní místnost, stejnou jako Zahrada života. Což není úplně nemožné, ale vytvořit stejné podmínky je velmi náročné. Vytvořit přesnou kopii Zahrady života je nesmírně složitý úkol.“

„Ale mohl by něco takového vůbec dokázat?“

„Potřeboval by původní údaje, podle kterých byly vytvořeny plány na Zahradu života. Také by potřeboval pomoc nejen čarodějek, ale i čarodějů. A protože nic z toho nemá, musel by prostudovat Zahradu života samotnou, aby věděl, jak podle ní postavit novou. Jediné řešení, které přichází v úvahu, je okopírovat místnost, která už stojí, protože tady už úspěšně proběhly všechny potřebné přípravné práce.“

„No, ale pokud se sem dostane, aby si zahradu prohlédl, může ji rovnou použít.“

Nicci se na něj zadívala. „Přesně tak.“

Richard vzdychl, když mu došlo, jak daleko dopředu Jagang uvažoval. „Není divu, že si Jagang dosud nedělal starosti s otevřením schránek. Potřeboval se nejdřív dostat sem. Dobytí Paláce lidu bylo celou dobu součástí jeho mnohem rozsáhlejšího plánu. Celou dobu dobře věděl, co musí udělat.“

„Vypadá to tak,“ připustila Nicci.

Do hrobky vešla Berdine. „Lorde Rahle, tady jste –“

Richard se otočil. „Co je?“

„Našla jsem tuhle knihu,“ řekla a zvedla knihu do výšky, jakoby na vysvětlenou. „Je psaná horní d’haranštinou. Když jsem z ní kousek přeložila a zjistila, co to je, Verna mi řekla, abych ti ji hned přinesla ukázat.“

Nicci si od Berdine knihu vzala. Otevřela ji a začala číst.

„A o čem ta kniha je?“ zeptal se Richard Berdine.

„Je o předcích Jillian z Casky.“

„Sesílači snů…“ zašeptala si Nicci pro sebe a četla dál.

Richard se zamračil. „Cože?“

„Nicci má pravdu,“ řekla Berdine. „Je o tom, jak lidé v Casce dokázali sesílat sny. Verna mě poslala, abych ti to řekla.“

„Dobře, díky.“

„No, já se musím vrátit. Verna chce přeložit ještě další knihy. A nezapomeň,“ řekla ještě přes rameno, než vyšla z hrobky, „musím ti ještě říct, co jsem pro tebe už zjistila o Baraccusovi.“

Richard přikývl a krátce se na Mord-Sithu usmál.

Nicci si strčila knihu pod paži. „Díky, Berdino. Jakmile tu budeme hotovi, podívám se do ní.“

Richard se chvíli díval za odcházející Berdine a pak ukázal na nápisy na stěně. „Tohle vypadá trochu znepokojivě. Znáš přesnou povahu kouzel, která jsou tu nakreslená? Mnohé prvky se mi zdají povědomé.“

„Aby ne,“ odpověděla Nicci záhadně. Ukázala na jeden z nápisů na protější zdi. „Vidíš, tamhle? Jsou to pokyny otce synovi o tom, jak se dostat do podsvětí a zpět.“

„Chceš říct, že Panis Rahl chtěl tahle kouzla předat Darkenu Rahlovi, a proto je nechal vytesat na stěny své hrobky?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Nicci. „Domnívám se, že tato kouzla si předávaly celé generace Rahlů, vždy z otce na syna obdařeného darem, který se stal dalším lordem

Rahlem. Z otce na syna. Je to svým způsobem i tvé dědictví.“

Richarda ta myšlenka ohromila. „Jak jsou podle tebe asi stará? A proč si vlastně předávali kouzla sloužící k tomu, aby se dostali do podsvětí?“

„Podle jejich struktury odhaduji, že pocházejí přibližně ze stejné doby, kdy byl vytvořen Orden.“ Mrkla na něj koutkem oka. „Domnívám se, že pro použití moci Ordenu budou tato kouzla nezbytná.“

Richard se na ni otočil. „Cože?“

„No, podle toho, co jsem četla v knihách zabývajících se teorií Ordenu, jako je třeba *Kniha života* a nějaké další, jsem došla k názoru, že účel těchto kouzel má něco společného se způsobem, jakým byla použita subtraktivní magie při zažehnutí prvotní události Ohnivé kaskády.“

„Myslíš jak se vymazaly vzpomínky?“

Nicci přikývla. „Proč si nikdo nepamatuje Kahlan? Proč si ona sama nevzpomíná na svou minulost? Proč nemůžeme použít svůj dar na lidi, kteří na Kahlan zapomněli, nebo na Kahlan samotnou? Proč náš dar nedokáže obnovit vzpomínky?“

Richard před sebou náhle viděl Nicci jako učitelku, která vyzývá studenta, aby přišel s nějakou vlastní odpovědí. Richard tuto metodu moc dobře znal. Zedd ji na něj používal celý život.

„Protože ty vzpomínky jsou pryč. Není co obnovit.“

„A jak byly odstraněny?“ zeptala se Nicci s povytaženým obočím.

Richard si pomyslel, že je to zřejmé. „Pomocí subtraktivní magie.“

Nicci na něj upřela pohled a čekala.

Náhle to pochopil.

„Drazí duchové…“ zašeptal. „Subtraktivní magie je magií podsvětí.“ Přistoupil k ní blíž. „Chceš říct, že abych mohl použít moc Ordenu, je nutné jít do podsvětí, protože to, co zmizelo díky subtraktivní magii, může být znovu obnoveno jenom tam?“

„Pokud se mají vzpomínky obnovit, musí se znovu vypěstovat z jejich zárodku. Vzpomínky, které na ni máš, jsou tvoje vzpomínky. Nejsou to vzpomínky ani Kahlan, ani Zedda, ani Cary… nikoho jiného. Zárodek jejich chybějících vzpomínek zmizel z tohoto světa. Už neexistuje. Rozhodně ne tady.“

Richard se nemohl ani nadechnout. „A ten zárodek vzpomínek byl odstraněn z myslí obětí Ohnivé kaskády pomocí subtraktivní magie. Takže pokud ještě vůbec existuje, pak jedině v podsvětí.“

Nicci ukázala na slova vyrytá do žulových stěn a na nápis na rakvi. „*Kniha života*, kterou musel Darken Rahl přečíst, aby mohl vložit schránky Ordenu do hry, říká, že součástí procesu vyvolání moci Ordenu je cesta do podsvětí.“

„Ale jaké vzpomínky mohl Darken Rahl obnovit, když se vypravil do podsvětí?“

„Vyvolání moci Ordenu vyžaduje postupovat podle předepsaných kroků. Cesta do podsvětí je jedním z kroků, které se musí udělat – podle postupu pro vyvolání Ordenu.“ Ukázala na stěnu. „Jeden z těchto kroků…“

„Ale odkazy mluví jenom o tom, že je nutná cesta do podsvětí. Proč zároveň nestanoví i účel té cesty?“

„Účelem této cesty je obnovit zárodek vzpomínek. Ale Orden neví, co je potřeba udělat, ani kdo bude obětí Ohnivé kaskády, takže stanoví pouze kroky, které je nutné podniknout. Neříká, co je v podsvětí přesně třeba

udělat. Je to jen nástroj určený osobě, která se snaží zastavit Ohnivou kaskádu. Zbytek je na ní, aby udělala, co je nezbytné, když cestu podnikne.

Berdine mi jako první ukázala *Knihu života*. Věděla, kde je, protože ji Darken Rahl používal. Šel do podsvětí. Tyhle nápisy jsou součástí formule vyvolání kouzel nezbytných pro takovou cestu."

„Ale Darken Rahl se nesnažil obnovit vzpomínky zničené Ohnivou kaskádou…"

Nicci pokrčila rameny. „Ne. Použil Orden k tomu, aby získal jeho moc pro sebe. Záleželo na něm, co udělá, až se tam dostane. Zřejmě nechápal skutečný účel návštěvy podsvětí. Možná usoudil, že je to prostě jen jeden z povinných kroků, součást celého složitého rituálu."

Richard si zajel rukou do vlasů. „Kahlan mi říkala, že cestoval do podsvětí…"

Nicci ukázala na nápisy. „Tohle je část toho, jak to udělal."

„… ale jak mám pro všechno na světě něco takového udělat já?"

„Podle toho, co se tu píše, to nemůžeš udělat sám. Cesta vyžaduje průvodce. Navíc to však musí být osoba, kterou si ten, kdo cestu podniká, získal a která mu je bezmezné oddaná – dokonce i po smrti."

„Dobrý duch, kterému můžu svěřit svůj život?"

Přikývla a ukázala na určité místo v nápisu. „Vidíš tohle? To je kouzlo pro přivolání průvodce z podsvětí, který tě zavede, kam potřebuješ."

Ta myšlenka mu nebyla moc příjemná. Přejel nápis pohledem. Ukázal na jiné místo na protější zdi. „Podívej se tam… Tahle kouzla vyžadují čarodějnický písek."

„Určitě. Asi bychom se měli zeptat služebnictva, kde našli zrnko písku, které máš v kapse.“

Richard byl tak ohromen vším, co se dozvídal, že úplně zapomněl, proč sem vlastně přišli.

„Máš pravdu,“ řekl a pohybem ruky naznačil Caře, aby dovnitř přivedla sloužící v bílých róbách.

Šestice ji následovala jako kuřata kvočnu. Richard počkal, až se všichni shromáždili kolem Cary.

Vyčkávavě na něj hleděli.

„Prokázali jste mi velkou službu, že jste našli to zrnko písku. Děkuji vám, že jste byli tak pozorní.“

Z jejich rozzářených tváří Richard vyčetl, že jim dosud žádný lord Rahl nepoděkoval.

Jemně položil ruku na rameno jediné ženy mezi nimi. „Můžete mi ukázat, kde jste našli to zrnko, které jste mi přinesli?“

Pohlédla na ostatní a potom poklekla před pozlacenou rakví uprostřed místnosti. Ukázala na podlahu pod jeden roh rakve, spočívající na nízkém podstavci. Kývla na Richarda.

Poklekl vedle ní a sklonil hlavu pod rakev jako ona. Ukázala mu na roh rakve, který se trochu rozestoupil.

Richard na místo poklepal prstem. Vysypalo se trochu písku a na bílou mramorovou podlahu dopadla drobná zrníčka.

Richard se postavil. Vyměnil si udivený pohled s Nicci.

„Podej mi tu sekyru,“ vyzval jednoho z gardistů, kteří vše pozorovali z chodby.

Muž sklonil hlavu a vešel dovnitř, aby podal Richardovi svou zbraň.

Richard zasunul ostří sekyry pod víko rakve a zapáčil, aby víko uvolnil. Po chvilce úsilí se mu ho

podařilo trochu nadzvednout. S pomocí Nicci víko zvedl a kývnutím hlavy přivolal služebnictvo a vojáka, kteří ho od nich vzali a opřeli o stěnu.

Rakev byla až po okraj naplněna čarodějnickým pískem.

Richard na něj chvíli jen mlčky zíral. Světlo loučí na něm tančilo a písek barevně jiskřil.

Jemně smetl písek s těla pod ním. Objevila se ohořelá lebka Panise Rahla, jeho dědečka, jež tak stále nesla stopy čarodějnického ohně, který Zedd, jeho druhý dědeček, použil na zničení tyrana. Pár kapek tohoto tekutého ohně zasáhlo mladého Darkena Rahla a zažehlo v něm spalující nenávist k Zeddovi a všem, kteří se postavili proti nadvládě rodu Rahlů.

„Teď už vím, proč se tohle místo taví," řekla Nicci. „Je to reakce na subtraktivní magii, která byla použita k otevření jedné schránky Ordenu nahoře v Zahradě života."

Richard na ni pohlédl. „Takže je to přiměřená odpověď na blízkost té zvláštní moci."

Nicci prstem opatrně smetla pár zrnek písku z okraje zpět do rakve. „Správně. Tohle je nejbezpečnější místo, kde mohl Darken Rahl uchovat čarodějnický písek pro případ, že by ho potřeboval víc. Zemřel však dřív, než ho mohl použít, takže tady zůstal ukrytý po celých posledních několik let. Ale stále je horký ze své reakce. Proto se místnost začala tavit. Tohle není pro písek vhodné pohlcovací pole."

„Takže Zahrada života je postavena jako pohlcovací pole?"

Nicci se na něj podívala, jako kdyby právě přišel na to, že voda je mokrá. „Samozřejmě."

„Takže ho musíme přemístit do Zahrady života."

Nicci přikývla. „Verna se Sestrami se o to s Nathanovou pomocí postarají. Mohou to udělat bez nás.“ Nicci uchopila Richarda pod paží s náhlou naléhavostí. „Teď, když máme čarodějnický písek, do kterého budeš kreslit kouzla, musíme se vrátit ke studiu. Moc času nám nezbývá.“

„Souhlasím. Jdeme.“

Kapitola dvacátá třetí

„Nic necítím," prohlásil Richard.

Seděl se zkříženýma nohama na bílém kameni, usazeném v jinak úplném pruhu trávy ve tvaru prstence, jenž ohraničoval čarodějnický písek. Vzhlédl k Nicci, která stála za ním se založenýma rukama a sledovala, jak kreslí kouzla.

„Nemáš nic cítit. Tvoříš kouzla, nemiluješ se s nikým."

„Hm. Myslel jsem, že… já nevím co…"

„Omdlíš?"

„Ne, chci říct, že jsem myslel, že ucítím nějaké spojení se svým darem, určitý neklid a napětí, nebo blouznění… něco takového."

Modré oči sledovaly části kouzla, které do písku nakreslil. „Někteří lidé s oblibou přidávají emocionální prvky, když kreslí kouzelné formule, protože rádi pociťují, jak jim buší srdce, jak se jim svírá žaludek nebo naskakuje husí kůže, ale vůbec to není nutné.

Myslí si, že při tom mají sténat a svíjet se. Je to jen divadlo.“

Pohlédla na Richarda a posměšně zvedla obočí. „Jestli chceš, ukážu ti, jak toho dosáhneš. Třeba bude tahle dlouhá noc trochu zábavnější.“

Richard věděl, že se jen snaží, aby si uvědomil realitu toho, co právě dělal, a zkouší ho přimět, aby se cítil hloupě, že do náročných postupů, které ho učí, vnáší takové bludy.

„Někteří lidé jsou při kreslení kouzel rádi nazí,“ dodala.

„Ne, díky…“ Richard si odkašlal. „Nemusím u toho ani sténat, ani cítit bušení srdce nebo mít husí kůži, dokonce ani nahý nemusím být…“

„Myslela jsem si to. Proto jsem ti takové zbytečnosti ani nenavrhla.“ Ukázala na obrazce v písku. „I když nic necítíš, tvůj dar ví, co je důležité. Kouzlo se chová jak má, když mu poskytneš správné prvky ve správném pořadí a ve správný čas… Ale neboj, některá kouzla budeš muset kreslit nahý,“ dodala.

Richard o nich věděl. Nehodlal s nimi strávit víc času, nezbude nezbytně nutné.

Nicci naklonila hlavu stranou, jak sledovala dvojici šikmých čar, které právě kreslil. „Je to jako když děláš chleba. Když přidáš správné věci ve správném pořadí, těsto udělá co má. Třesení ani jiné lomcování nepomůže, aby těsto vykynulo, ani aby se chleba upekl.“

„Hm,“ zabručel Richard a věnoval se dál tahům prstu v písku. Nad dvojicí čar vytvořil lomený oblouk. „Přesně jako chleba. Až na to, že když něco uděláš špatně, zabije tě to.“

„No, už jsem měla chleba, o kterém jsem si myslela, že mě zabije,“ zamumlala nepřítomně a dál pozorně sledovala, co dělá. Nakláněla se celým tělem, jak mu chtěla pomoci dotáhnout čáru.

Nicci dokázala znovu vytvořit některé prvky, které kreslil, podle knihy, kterou jim přinesla Berdine do hrobky Panise Rahla. Několik zničených kouzelných formulí bylo v knize vyobrazeno, ale u jiných byla neocenitelná její zkušenost a intuice, díky níž dokázala odvodit některé chybějící části jen z textu. Tímto způsobem se jí podařilo vytvořit všechno potřebné.

Richard se obával, že v knize není zobrazeno vše, co postup vyžadoval, a že se Nicci může ve svém úsudku splést. Ujistila ho však, že mají mnohem víc důvodů ke skutečným obavám a že tenhle k nim určitě nepatří.

Pro Richarda to byla zároveň praktická zkouška, příležitost použít to, co se ve dne v noci učil, než bude muset splnit úkol, který ho čekal a který ho zavede do světa mrtvých. Samozřejmě že ještě neměli schránky, ale když už byli ve hře, mohl provést některé úvodní postupy, které je nevyžadovaly. Vzhledem k tomu, jak byly tyto kroky nebezpečné, Richard se na to vůbec netěšil. Ale neměl na vybranou: Pokud chtěl získat Kahlan zpět, spolu se vším ostatním, co bylo potřeba vykonat, musel prostě některé věci udělat bez ohledu na to, jak moc se jich obával.

Ještě že mu jeho dávný předchůdce, čaroděj Baraccus, zanechal množství záchytných bodů, aby mu pomohl. Teď, když měl opět spojení se svým darem, potřeboval získat zpět knihu, kterou mu Baraccus zanechal – *Tajemství moci válečného čaroděje.* Právě teď by se mu informace z této knihy hodily nejvíc.

Kniha i oblečení válečného čaroděje, které z větší části také dříve patřilo Baraccusovi, byly ukryty na hrade v Tamarangu. Bohužel tam také Richard naposledy spatřil Šestku, těsně předtím, než ho velitel Karg zajal a odvedl do vojenského ležení Císařského řádu.

Zatímco Richard soustředěně kreslil jednotlivé prvky kouzla, hořel nedočkavostí, až císař nebude moci spát, začne pociťovat napětí a nebude schopen se soustředit. Už byl sebejistý dost dlouho. Nastal čas, aby Jaganga začaly trápit noční můry.

Shora přes okno k Richardovi dolehlo pronikavé zakrákání. Vzhlédl a spatřil Jillianina havrana Lokeyho, jak sedí na okenním rámu a pozorně je sleduje. Havran během jejího zajetí pozoroval svou přítelkyni z výšky na obloze a celou dobu hodoval na množství odpadků v ležení. Lokey to zřejmě považoval jen za zajímavý výlet, ostatně jako většinu věcí ve svém životě.

Jillian o Lokeym věděla, ale nikdy na něj nijak neupozornila, aby ho některý z Jagangových strážců náhodou nezastřelil šípem. Ale Lokey byl opatrný, a kdykoliv si ho někdo všiml, zmizel z dohledu. Jillian vyprávěla, že občas, když vyšla z Jagangova stanu, viděla svého havrana vysoko na obloze provádět různé akrobatické kousky, aby ji pobavil.

Jenže v zajetí Jaganga nemohly ani jeho kousky Jillian rozveselit. Žila v neustálém strachu.

V rozích střešního okna se usadilo pár vloček sněhu. Proti noční obloze byl inkoustově černý pták téměř neviditelný. Občas ho prozradil jen zobák nebo oči, ve kterých se zrcadlila světla loučí, což mu dodávalo vzhled tajemného přízraku, který je pozoruje.

Havran čas od času naklonil hlavu na stranu, jako by i on hodnotil Richardovu nudnou práci. Jak občas zamával křídly, aby doprovodil pohybem své pronikavé krákání, od lesklého černého peří se odrazilo světlo měsíce, který chvílemi vykoukl mezi uhánějícími mraky.

Havran netrpělivě čekal, až provede svou část úkolu.

„Jsi připravená?“ zeptal se Richard, stále soustředěný na tahy prstem v čarodějnickém písku.

Jillian nervózně přikývla. Na tuto chvíli čekala celý život.

Seděla uprostřed kruhu čarodějnického písku, ve kterém byly nakreslené kouzelné formule, a tvářila se velmi vážně. Věděla, že se blíží okamžik, pro který ji dědeček vybral a na který ji celý život připravoval. Byla kněžkou kostí a jejím úkolem bylo sesílat sny, a tím chránit svůj lid.

Louče osvětlující kruh písku uprostřed trávníku tiše syčely. Jejich plameny se v nehybném vzduchu jen vlnily. Tmavý pruh, který měla namalovaný přes oči, ji měl skrýt před zlými duchy.

Jako kněžka kostí teď sloužila Richardovi. Lord Rahl jí teď musel pomoci seslat sny. Obnovili tak odvěké spojení, jehož cílem byla vzájemná ochrana. Nesesílali však pouhé sny.

Sesílali děsivé noční můry.

Jillian a její lid žili v Casce. Připravovala se na poslání vypravěčky, jež bude uctívána pro svou znalost dávných časů a odkazu svého lidu. Její dědeček byl také vypravěč, který jí předával letité znalosti a tradiční umění minulosti. Jednoho dne přejde toto poslání na Jillian.

Její předci byli mírumilovní lidé, kteří doufali, že se vyhnou konfliktům tím, že se usadí v pustině, po které nikdo jiný netouží, a budou sesílat sny, aby případné potíže odvrátili. Pak přišly hordy nájezdníků ze Starého světa, a přestože na ně sesílali sny, v této velké válce prohráli a byli téměř vyhlazeni.

Richard s Nicci pozorně naslouchali jejímu vyprávění o všem, co Jillian o těch dávných dobách věděla. A s pomocí knihy a vlastních vědomostí o těch dávných časech si Richard složil obrázek toho, co se stalo.

Většinu Jillianiných předků vyvraždili, ale pár jich zajali a předali čarodějům do Starého světa, kteří prahli po jejich zvláštní schopnosti. Čarodějové je využili a proměnili je na lidské zbraně. Ze zajatců vytvořili snové cestovatele – lidi, kteří sny nesesílali, ale vstupovali do nich.

Teď byl Jagang jediným žijícím snovým cestovatelem, živým spojovacím článkem k velké válce, která se odehrála před třemi tisíci lety a kterou právě on znovu rozpoutal. Podle toho, co Richard zjistil, přišel snový cestovatel znovu na svět jen proto, že se nepřátelský zvěd dostal do Chrámu větrů a manipuloval tam s magií, jež byla odeslána do bezpečí. Čaroděj Baraccus našel řešení – zajistil, aby se Richard narodil s oběma stránkami daru a mohl této hrozbě čelit. Jillian, její lid i Jagang byli stejného původu. Jagangovi dávní předci kdysi sesílali sny jako Jillian.

A teď se měla Jillian, jako kněžka kostí, znovu pokusit naplnit dávnou tradici a seslat sny, aby zahnala útočníky… s jedinou výjimkou.

Kdysi ve velké válce její předkové neuspěli. Ve všem, co Jillian znala z vyprávění, se mluvilo o sesílání snů.

Richard se domníval, že to byl důvod, proč tehdy neuspěli.

Proto měl v úmyslu seslat noční můry.

„Máš ve své mysli připravené noční můry?“ zeptal se jí tichým hlasem.

Jillian otevřela oči barvy mědi. Zaleskly se v tmavém pruhu. „Ano, otče Rahle. Nikdy mě netrápily noční můry, dokud nepřišli tihle lidé ze Starého světa. Vždycky jsem měla jen sny. Ani jsem nevěděla, co vlastně noční můry jsou.“ Polkla. „Teď už to vím.“

„Jillian,“ řekl Richard, když se sehnul a namaloval před ní poslední symbol, „doufám, že jednou na všechny zlé sny zapomeneš, ale teď potřebuji, aby ses na ně soustředila.“

„Slibuji, lorde Rahle. Ale jsem jenom dívka. Víš jistě, že dokážu seslat sny všem těm mužům?“

Richard jí pohlédl do očí. „Ti muži přišli, aby zničili všechno, co máš ráda. Představ si ty nejhorší noční můry a Lokey je těm mužům v táboře zanese – o to se postarám já.“

Nicci si dřepla vedle Richarda. „Jillian, nemysli na to, kolik mužů tam je. Nezáleží na tom. Opravdu. Všude, kde se Lokey objeví, tam zanese tvé sny. Jakmile přeletí nad ležením, noční můry se snesou z jeho černých křídel jako ledový déšť. Možná nezasáhne každého, ale to nevadí. Důležité je, že dopadne na velké množství lidí.“

Nicci ukázala na obrazce před ní. „Tohle je skutečná moc. Kouzla ve skutečnosti přinesou noční můry všem těm mužům. Tvým jediným úkolem je tyto zlé sny

vymyslet. Vidíš tady to kouzlo?“ zeptala se Nicci a ukázala na nekonečnou smyčku. „Tahle část neustále násobí tvé sny.“

„Ale stejně se mi zdá, že to nedokážu.“

S povzbuzujícím úsměvem jí položil Richard ruku na rameno. „Nezapomeň, že ti pomáhám seslat sny. Ty na ně musíš jen myslet, ostatní zařídím já. Tvé myšlenky a moje síla se spojí a společně to dokážou.“

„Jistěže můžu myslet na ty nejhorší noční můry…“ Pousmála se. „A ty jsi rozhodně dost silný, lorde Rahle. Myslím, že je to tak, jak oba dva říkáte. Už chápu, proč jsem potřebovala tebe, abych mohla sesílat sny. Proto kněžka kostí musí čekat na tvůj příchod.“

Richard jí jemně stiskl rameno. „Další důležitou věcí, kterou si musíš zapamatovat, je, že jakmile Lokey obletí tábor, musíš ho poslat, aby přistál na Jagangově stanu. Chceme způsobit špatné spaní co největšímu počtu vojáků, ale Jagang je hlavním cílem těch nočních můr a speciálního snu, kterým ho chci trýznit, takže až ti pošeptám, že je čas, aby Lokey přistál, pomyslíš na Jaganga a jeho stan. Tady to kouzlo –“ ukázal do písku na jeden z obrazců, „pošle Lokeyho na příslušné místo. Až ti řeknu, stačí, když pomyslíš na Jaganga a Lokey poletí k jeho stanu.“

Jillian přikývla. „Vzpomínám si na ten hrozný stan.“ Oči se jí zalily slzami. Otočila se k Nicci. „A taky si moc dobře pamatuji na hrůzy, které se tam děly.“

Lokey nad nimi zase zakrákal a zamával křídly, dychtivý vydat se na cestu s nákladem děsivých snů.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Jennsen ucukla, když jí svalnatý gardista zkroutil ruku a strčil ji dovnitř do stanu. Klopýtla, ale podařilo se jí udržet rovnováhu. Poté co projeli rozlehlé ležení v ostrém zimním slunci, v přítmí stanu nic neviděla. Zamžourala a čekala, až oči přivyknou šeru. Po obou stranách vchodu rozeznala mohutné postavy gardistů.

Když za sebou zaslechla nějaký rozruch, otočila se a viděla, jak stejný voják strčil dovnitř Ansona, Owena a jeho ženu Marilee, jako dobytek určený na porážku. Během krátké cesty na sever Jennsen své přátele moc neviděla. Všichni měli po většinu cesty roubíky v ústech a zavázané oči, aby s nimi vojáci neměli větší potíže než s ostatním nákladem. Jennsen bolelo u srdce, když viděla své přátele opět ve spárech těchto krutých mužů. Měla pocit, že se ocitla zpátky ve zlém snu.

V předpokoji velkého stanu nakonec Jennsen rozeznala císaře Jaganga. Seděl za masivním stolem na opačné straně a jedl. Desítky svíček po obou stranách

stolu propůjčovaly této části místnosti vzhled oltáře v nějaké svatyni. Za císařem stála řada čekajících otroků. Stůl se prohýbal pod spoustou jídla, které by stačilo na velkou hostinu. Zdálo se, že Jagang jí sám.

Císařovy uhlově černé oči pozorovaly Jennsen, jako by byla venkovská husa a on uvažoval, zda ji podřízne, vykuchá a upeče na svou samotářskou hostinu. Zvedl ruku a dvěma prsty lesknoucími se mastnotou na ni kývl, aby šla blíž. Velké prsteny na rukou a dlouhý, drahokamy posázený řetěz kolem jeho krku zářily ve světle svíček.

Následována vystrašeným Ansonem, Owenem a Marilee, došla Jennsen po vysokém koberci až k masivnímu stolu, za kterým trůnil císař. Svíčky osvětlovaly stůl pokrytý vybranými lahůdkami, ovocem i pestrým výběrem sýrů.

Aniž by z ní spustil děsivý černý pohled, odtrhl Jagang prsty jedné ruky prsa nějakému pečenému ptákovi. V druhé ruce držel stříbrný pohár. Ukousl si velké sousto a spláchl ho červeným vínem. Poznala, že je to červené víno, protože větší část mu stékala po bradě a kapala na koženou vestu bez rukávů.

„Podívejme se," řekl a odložil pohár s vínem na stůl, „není to náhodou sestřička Richarda Rahla? Přišla na další návštěvu?"

Naposledy, když se objevila u císařova stolu, byla se Sebastianem. A byla u stolu jako host. Také nevěděla, že ji zneužili. Od toho dne už uplynula dlouhá doba, během které dospěla.

„Máš hlad, zlato?"

Jennsen umírala hlady. „Ne," zalhala.

Jagang se usmál. „Nemusím být ani snový cestovatel, abych poznal, že lžeš."

Jennsen sebou trhla, když udeřil velkou pěstí do stolu. Talíře nadskočily. Láhve se převrhly. Víno z poháru se vylilo. Její tři přátelé vyjekli hrůzou.

Jagang vyskočil na nohy. „Nemám rád, když mi někdo lže!“

Jennsen jeho náhlý výbuch hněvu vyděsil. Jagangovi na čele vystoupily žíly, v obličeji zrudl. Pomyslela si, že ji na místě zabije.

Než se mohl nechat unést hněvem, v místnosti se zablesklo. Otvorem ve stanu vešly dvě ženy. Těžká vlněná rohož se za nimi spustila a uzavřela vchod.

Jagang obrátil pozornost k nim. „Ulicie, Armino, máte nějaké zprávy o Nicci?“

Ženy zjevně jeho otázka zaskočila a vyměnily si krátký pohled.

„Odpověz, Ulicie! Nemám náladu na tvoje hry!“

„Ne, Excelence, nic jsme o ní neslyšely.“ Ulicie si odkašlala. „Mohu se zeptat, Excelence, jestli máte nějaký důvod domnívat se, že ještě žije?“

Jagang se viditelně uklidnil. „Ano.“ Klesl zpět na židli s vysokým, vyřezávaným opěradlem. „Zdají se mi o ní sny.“

„Ale spojení s Rada’Hanem se přerušilo. Neexistuje způsob, jak by se ho mohla bez pomoci zbavit. Možná jsou to jen sny.“

„Je naživu!“

Sestra Ulicie sklonila hlavu. „Jistě, Excelence. To musíte vědět lépe než já.“

Promnul si čelo. „Poslední dobou nespím moc dobře. Už mě unavuje sedět na tomhle příšerném místě a jen čekat. Asi budu muset nechat zbičovat muže, co staví násep, protože postupují příliš pomalu. Myslel jsem, že popravy vzbouřenců je přinutí, aby se více oddali svým

povinnostem. Nakonec, dělají to pro naši společnou věc. Možná že když svrhnu pár těch pomalejších dělníků z vrcholku náspu, přiměje to ostatní k větší rychlosti.“

„No, Excelence,“ řekla Ulicie a udělala k němu pár kroků ve snaze odvést jeho pozornost od temných a vražedných myšlenek, „máme něco, co vám spraví náladu.“

Prudce vzhlédl, chopil se poháru a zhluboka se napil. Pak ho postavil na stůl a vzal si z talíře velký kus šunky.

Když si ukousl, kývl na Sestry. „Tak co máte?“

„Spolu s Jennsen jsme přivezly i velké množství knih. Jedna z nich… ehm, Excelence… myslím, že byste se na ni měl podívat sám.“

Jagang se opět zatvářil netrpělivě. Kývl na ně.

Obě k němu okamžitě přispěchaly. Sestra Armina mu ukázala knihu, kterou, jak si Jennsen vzpomněla, přinesla z tajné podzemní knihovny na hřbitově.

„*Kniha známých stínů*,“ oznámila.

Jagang se zadíval každé z nich do očí, a pak zvedl ruce a roztáhl je. Okamžitě přispěchal otrok s utěrkou a začal mu je omývat. Když císař kývl hlavou ke stolu, ostatní otroci začali odklízet talíře a mísy. Když udělali na stole dostatek místa, přiběhla mladá dívka, oblečená v průhledných šatech, které toho víc odhalovaly než zakrývaly, a stůl umyla.

Zatímco Jagangovi otrok ještě myl ruce, položila před něj Sestra Armina knihu. Odehnal otroka a zadíval se na knihu. Sklonil se nad ní, otevřel ji a začal zkoumat text uvnitř.

„Tak,“ zeptal se, když otočil na další stránku, „co myslíte? Je to pravá nebo falešná kopie?“

„Není to kopie, Excelence.“

Zamračeně vzhlédl. „Co tím chceš říct, že to není kopie?“

„Je to originál, Excelence.“

Jagang překvapeně zamrkal, jako by si nebyl jist, že slyšel správně. Opřel se o vyřezávané opěradlo židle a zadíval se na ně.

„Originál?“

Sestra Ulicie přistoupila blíž. Naklonila se přes stůl a otočila stránky na začátek.

„Podívejte se sem, Excelence,“ ukázala do knihy. „Tohle je autorova značka. Je to jeho pečeť, ukrývající v sobě kouzlo, což znamená, že je to originál.“

„No a co? Co když je pečeť falešná?“

Sestra Ulicie zavrtěla hlavou. „Ne, Excelence. To není možné. Když prorok sepíše svá proroctví do knihy, na začátek svého díla dá tuto značku, aby potvrdil, že je to originál, tedy dílo, které napsal vlastní rukou, a že to není kopie.

Shromáždil jste velké množství knih proroctví, Excelence, ale až na pár výjimek to jsou kopie originálu. Většina jich nemá žádnou pečeť. Lidé, kteří pořizují kopie originálů, je občas označí vlastní pečetí, aby se vědělo, že jsou to kopie a kdo je pořídil. Ale pečeť označující kopii se téhle vůbec nepodobá. Tohle je jedinečná značka, co se dává jen na originál knihy, nikdy na kopii.

Je to autorova značka ve formě kouzla. Podle toho se pozná originál. Tohle je originál *Knihy známých stínů*.“ Zavřela knihu a ukázala mu na její hřbet. „Vidíte? Stojí tu ‚stínů‘ a ne ‚stínu‘. Má značku autora. Nalezly jsme ji ukrytou za ochrannými štíty. Je to originál.“

„A co ty ostatní?“

„Žádná z nich nemá takovou pečeť. Ani jedna z těch tří navíc nemá ani značku toho, kdo pořizoval kopii. Vlastně žádná nemá značku. Jsou to obyčejné kopie. Tohle je originál.“

Jagang bubnoval prsty do stolu a přemýšlel.

„Pořád nechápu, proč by to nemohla být falešná kopie. Pokud udělali falešnou kopii a chtěli, aby vypadala jako originál, mohli ji klidně opatřit falešnou značkou, aby lidi zmátli.“

„Technicky to možné je, ale spousta věcí ukazuje na to, že je to skutečně originál a ne falešná kopie. Existuje také mnoho nižných testů, kterými se dá ověřit pravost autorovy značky. Koneckonců proto ji tam autor umístí ve formě kouzla – aby mohla být ověřena. Udělaly jsme pár testů a výsledky nám ukázaly, že je pravá. Můžeme samozřejmě ještě využít některé složitější ověřovací postupy.“

Sestra Armina ukázala na knihu. „Ještě je tu otázka toho, co se tam píše v úvodu, Excelence. V té části, která se týká ověřování pomocí Zpovědnice.“

Sestra Ulicie nespokojeně sykla. Zřejmě se o této věci již dohadovaly předtím. Střelila po Sestře Armině vražedným pohledem a pak obrátila pozornost zpět k císaři.

„V knize se píše, že Zpovědnice je nezbytná proto, aby ověřila správnost kopie, Excelence, nikoliv originálu. Z tohoto důvodu se na ni nemůžeme obrátit při posuzování originálu. K tomu slouží autorova značka a my ji můžeme dál testovat. Jsem přesvědčena, že testy prokáží, že máme pravdu.“

Jagang zase začal bubnovat prsty o desku stolu. „Kde jste ji našly?“

„V Bandakaru, Excelence,“ řekla Sestra Ulicie.

„A říkáš, že byla celou tu dobu chráněna magickými štíty?“

„Ano, Excelence,“ potvrdila Ulicie se zjevným vzrušením. „To už samo o sobě dokazuje, že je to originální rukopis.“

„Jak to?“

„Protože, pokud se dá originál určit podle značky, kde byste ho schoval?“

„Za magickými štíty,“ odpověděl zamyšleně.

„Excelence, tohle je originál *Knihy známých stínů*. Jsem si tím jista.“

Pohlédl na ni svýma černýma očima. „Jsi ochotná na to vsadit život?“

„Ano, Excelence,“ odpověděla Sestra Ulicie bez zaváhání.

* * *

Jennsen náhle probudil zvláštní zvuk. Jak se probírala z hlubokého spánku, znělo to jako řev. Nejdřív ji napadlo, že je to císař Jagang, kterého trápí jedna z nočních můr. Jenže se to ozývalo zvenku a pronikavý řev doprovázel zmatený povyk. Muži volali jeden přes druhého, aby se klidili z cesty. Doléhalo sem řinčení zbraní i duté rány. Povyk se stále přibližoval.

Jennsen sledovala gardisty střežící vchod do stanu, jak nadzvedli rohož a mezerou vyhlédli ven. Bála se vstát z místa, kde ležela. Jagang jí přikázal, aby tam zůstala. Vzhledem k tomu, jak se dokázal ve chvilce rozlítit, ho nechtěla pokoušet.

Anson se na ni tázavě podíval. Jennsen pokrčila rameny. Owen držel Marilee za ruku. Všichni byli vyděšeni. Jennsen se cítila podobně.

Jagang vyšel z ložnice a ještě si zapínal kalhoty. Vypadal unaveně a ospale. Jennsen věděla, že ho trápí noční můry a příliš se v poslední době nevyspal.

Právě se chystal něco říct, když se odhrnula rohož a dovnitř pronikl hluk zvenčí.

Do stanu vešla vyzáblá žena v černých šatech. Zmatkem, který vyvolala, se pohybovala s chladnou rozhodností hada.

Jennsen při pohledu na ni zatoužila zalézt pod koberec a ukrýt se tam.

Žena přeletěla pohledem bledých očí čtyři lidi na podlaze a pak teprve pohlédla na císaře. Gardistů si vůbec nevšímala. Bledá pleť ostře kontrastovala s černými šaty.

„Šestko!“ zvolal Jagang. „Co tu děláš uprostřed noci?“

Pohlédla na něj téměř káravě. „Plním vaše přání.“

Jagang se na ni zamračil. „Jaké?“

„Mám něco, co jsem slíbila, že vám obstarám.“

Ukázala mu předmět, který nesla pod paží. Jennsen nic neviděla, protože ta věc byla tak černá, že ji ve spoře osvětleném stanu nešlo rozeznat. Navíc ji držela před černým oblečením.

Při pohledu na věc, kterou držela v ruce, se Jagangovi začala rozjasňovat tvář.

Jagang měl uhlově černé oči. Šestka měla na sobě černé šaty. Bezměsíčná noc v jeskyni uprostřed hustého lesa byla také černá. Ale nebylo to nic ve srovnání s černým předmětem, který čarodějnice držela v ruce. Byl černější než všechno, co Jennsen dosud viděla. Napadlo ji, že tak černá musí být nicota, obklopující duše zemřelých.

Jagang na tu věc upřeně hleděl, v očích mu radostně jiskřilo a rty mu rozvlnil úsměv. „Třetí schránka…“

Nezdálo se, že by Šestka sdílela jeho radostnou náladu. „Svoji část dohody jsem splnila.“

„Ano, ano,“ řekl Jagang a opatrně od ní převzal schránku. „Splnila.“

Nakonec postavil inkoustově černou schránku na komodu u stěny. „A co ty další záležitosti?“ zeptal se jí přes rameno.

„Objevila jsem jejich oddíly a rozprášila je. Odstranila jsem hlídky, které jsem našla. Zabezpečila jsem trasy pro zásobovací konvoje, aby bezpečně projely.“

„Ano, dostaly se až sem. Právě včas.“

„Nejlepší bude to co nejdřív skončit,“ prohlásila Šestka. „Našel jste už pravou kopii *Knihy známých stínů?*“

„Ne.“ Usmál se. „Ale věřím, že mám originál.“

Dlouze se na něj zahleděla a vážila jeho slova. Možná ale jen uvažovala, jestli není opilý.

„*Věříte*, že jste našel originál?“ Neveselý úsměv rozvlnil její tenké rty. „Proč nepoužijete Zpovědnici?“

„Měli jsme… nějaké potíže. Podařilo se jí utéct.“

Ať už si Šestka myslela cokoliv, na vyzáblé tváři nedala nic znát. „No, stejně má pro vás jen omezené použití.“

Jagangův výraz potemněl. „Omezené nebo ne, mám s ní plány. Myslíš, že bys ji mohla najít a přivést mi ji zpátky? Vyplatilo by se ti to.“

Šestka pokrčila rameny. „Když si to přejete. Ukažte mi tu knihu.“

Jagang došel ke komodě a vytáhl jednu zásuvku. Vyndal knihu a podal jí ji. Šestka ji uchopila mezi dlaně a dlouho ji tak držela.

„Ukažte mi ty ostatní.“

Jagang otevřel další zásuvku a vyndal tři na první pohled stejné knihy. Položil je vedle sebe na mramorovou desku stolu a postavil vedle nich lampu.

Šestka připlula blíž a se založenýma rukama si postupně knihy prohlédla. Pak se jedné z nich dotkla hubeným prstem. Poté přesunula prst k druhé knize a nakonec ke třetí.

Ukázala na knihy na stole. „Tyhle tři jsou z pozdější doby.“ Vytáhla z podpaží originál, který jí předtím dal, a než ho položila k ostatním, zakývala s ním.

„Tahle byla první.“

„Byla první – jako originál? Víš to jistě?“

„Nepokouším štěstí. Pokud by to byla falešná kopie a Sestra proto otevřela nesprávnou schránku, zmařilo by to všechny mé plány, přišla bych o všechno, o co jsem tak usilovala, a vzhledem ke své účasti na této záležitosti bych přišla dokonce i o život.“

„Pořád jsi mi neodpověděla na otázku.“

Pokrčila rameny. „Jsem čarodějka. Mám schopnosti. Tohle je originální kniha. Použijte ji. Otevřete správnou schránku a vaše noční můry zmizí.“

Jagang ji chvíli upřeně pozoroval a při zmínce o nočních můrách se zatvářil nešťastně, ale nakonec se usmál. „Přiveď mi zpovědnici.“

Šestka se také usmála. „Všechno připravte a já ji přivedu.“

Jagang přikývl. „Sestra Ulicie říká, že je nutné se dostat do Zahrady života.“

„Přestože to není jediný způsob, je to ten nejlepší, jak dosáhnout úspěchu. Měl byste brát Sestru vážně.“

„Já ji beru vážně. Protože to ona otevře schránku, zatímco já budu samozřejmě v její mysli, takže cokoliv jiného než správné řešení pro ni bude osudné. Kdyby ji Strážce podsvětí stáhl k sobě, skončilo by to pro ni strašně, a proto je v jejím zájmu udělat všechno správně. Myslím, že právě proto tolik naléhá, aby se schránky otevřely v Zahradě života a ne tady.“

Šestka obrátila pohled na Jennsen. „Tak použijte ji. Je to sestra Richarda Rahla. Všechno se postupně obrací proti němu. Když se k tomu přidá její život, může to vychýlit jazýček vah na naši stranu.“

Jagang upřel na Jennsen svůj uhlově černý pohled. „Proč myslíš, že jsem ji sem přivedl?“

Šestka pokrčila rameny. „Předpokládám, že kvůli pomstě.“

„Chci jednou provždy skoncovat s odporem proti vůli Řádu. Kdyby mým cílem byla msta, už by byla ve stanech na mučení a křičela by jak o život. Řádu bude užitečnější jiným způsobem. Mým cílem je, aby bratrstvo Řádu konečně právem vládlo celému lidstvu.“

„S výjimkou mé části,“ upozornila ho Šestka a probodla ho pohledem.

Jagang se shovívavě usmál. „Jsi docela skromná, Šestko. Tvůj požadavek je přiměřený. Se svou malou částí světa si můžeš dělat co chceš. Samozřejmě že pod správou Řádu.“

„Samozřejmě. A pokud ho život jeho sestry nepřiměje k poslušnosti, můžete zmínit mé jméno a vyřídit mu, že ho s radostí pokropím ohnivým deštěm.“

Jagang se zatvářil, že ho ta myšlenka zaujala. „Dobrý nápad. Od začátku jsem věděl, že budeš neocenitelným spojencem, Šestko.“

„Královno Šestko, kdyby vám to nevadilo.“

Jagang pokrčil rameny. „Ale vůbec ne. Ten titul ti právem náleží, královno Šestko.“

Kapitola dvacátá pátá

Rachel seděla ve tmě, opřená o kamennou zeď. Když zaslechla za dveřmi cely hluk, zvedla hlavu. Posadila se a poslouchala. Zdálo se jí, že slyší vzdálené kroky.

Klesla nazpět a opřela se o chladný kámen. Byla to nejspíš Šestka, která pro ni přišla, aby ji odvedla do jeskyně, kde měla malovat obrázky, které by ubližovaly lidem. V prázdné kamenné kobce se neměla kde schovat, ani kam utéct.

Rachel nevěděla, co udělá, až jí Šestka přikáže namalovat ty hrozné věci, kterými lidem ubližovala. Nechtěla ji poslechnout a malovat obrazy, o kterých věděla, že ublíží nevinným lidem, ale věděla, že čarodějnice zná způsoby, jak ji k tomu donutit. Rachel se Šestky bála. Měla strach z toho, co jí udělá.

Nezažila horší pocit než být sama s někým, kdo jí chce ublížit, a vědět, že s tím nemůže nic dělat.

Pokaždé se rozplakala, když pomyslela na to, co přijde, a když si představila, co jí Šestka udělá. Otřela si slzy a snažila se vymyslet něco, co by jí mohlo pomoci.

Nějakou dobu už čarodějnici neviděla. Třeba to není Šestka – mohl to být některý ze strážců, který jí nesl jídlo. Několik jich tu zůstalo ještě z doby, kdy vládla královna Milena. Rachel je neznala podle jmen, ale pamatovala si je z minulosti.

Ale byli tu i další, které neznala. Vojáci Císařského řádu. Staří strážci se k ní nikdy nechovali špatně, ale noví vojáci byli jiní. Vypadali divoce. Když se na ni podívali, Rachel věděla, že myslí na strašně zlé věci, které jí udělají. Nezdálo se, že by se báli, že je někdo zastaví – možná s výjimkou Šestky. Drželi se od ní co nejdál. Ona si jich však nevšímala a čekala, že se jí vyhnou.

Vojáci sledovali Rachel způsobem, který ji děsil. Bála se, že ji přichytí samotnou, až tady Šestka nebude, aby jim to překazila. Jenže představa Šestky, která ji chce donutit k poslušnosti, nebyla o moc lepší.

Rachel to tu vždycky nenáviděla, od první chvíle, kdy sem přišla ještě za vlády královny Mileny. Celou dobu žila ve strachu. A celý čas trpěla hlady.

Jenže teď to bylo jiné. Horší. Nikdy ji ani nenapadlo, že by to mohlo být někdy ještě horší.

Pozorně naslouchala blížícím se krokům. Uvědomila si, že to nejsou těžké kroky strážců, ale mnohem lehčí, ženské.

To znamenalo, že je to Šestka. Přišel tedy den, kterého se tak bála. Šestka slíbila, že až se vrátí, začne pro ni Rachel malovat.

V zámku cvaklo, jak se v něm otočil klíč. Rachel se přitiskla ke stěně, toužila utéct, ale věděla, že nemá

kam. Těžké železné dveře se se skřípěním otevřely. Světlo lampy zaplavilo kamenné vězení i Rachel.

Dovnitř vešla postava s lampou. Rachel zamrkala překvapením, když na její tváři spatřila úsměv.

Byla to její matka.

Rachel vyskočila. Se slzami v očích se k ženě rozběhla a objala ji v pase. Cítila, jak ji k sobě přitiskla ve vřelém objetí. Rachel se rozplakala radostí z nečekaného setkání.

„Ale, no tak… Už je to dobré, Rachel."

A Rachel věděla, že je to pravda. Když tu byla její matka, bylo náhle všechno v pořádku. Už ji netrápily myšlenky ani na ty hrozné vojáky, ani na Šestku. Už bylo všechno dobré.

„Jsem moc ráda, že jsi přišla," řekla přes slzy. „Moc jsem se bála."

Matka se k ní sklonila a pevně ji k sobě přitiskla. „Vidím, že jsi použila to, co jsem ti posledně dala."

Rachel přikývla. „Zachránilo mi to život. Děkuji."

Konejšivě ji pohladila po zádech a tiše se zasmála její nefalšované radosti.

Rachel se trochu odtáhla. „Musíme pryč. Než se ta strašná čarodějnice vrátí, musíme být pryč. A jsou tu vojáci – zlí vojáci. Nesmí tě vidět. Udělali by ti hrozné věci."

Matka na ni hleděla se zářivým úsměvem. „Teď jsme v bezpečí."

„Ale musíme se odtud co nejdřív dostat."

Matka s úsměvem přikývla. „Ano, musíme. Ale potřebuji, abys pro mě něco udělala."

Rachel polkla slzy. „Cokoliv. Zachránila jsi mi život. Křída, kterou jsi mi dala, mě zachránila před zlými

skřety. Jinak by mě roztrhali na kusy a ohlodali mé kosti. Dala jsi mi věc, která mi zachránila život.“

Matka uchopila její tváře do dlaní. „Zachránila sis život sama, Rachel. Použila jsi vlastní hlavu a zachránila sis tak život. Já jsem ti jen trochu pomohla, když jsi to potřebovala.“

„Ale tvou pomoc jsem potřebovala.“

„To jsem ráda, Rachel. A teď potřebuj i tvou pomoc já.“

Rachel pokrčila rameny. „Co můžu udělat, abych ti pomohla? Nejsem dost velká na nějakou velkou pomoc.“

Matka se na ni usmála způsobem, který Rachel zarazil. „Máš úplně přesnou velikost.“

Rachel si nedovedla představit, k čemu by mohla mít správnou velikost. „Co to tedy je?“

Matka se postavila a zvedla lampu. Natáhla k Rachel ruku. „Pojď, ukážu ti to. Potřebuji, abys předala velice důležitou zprávu a zachránila tak někoho jiného.“

Když vyšly do chodby, ukázalo se, že je prázdná. Stráže nebyly nikde v dohledu.

Rachel se líbila představa, že někomu pomůže. Věděla, jaké to je, bát se a potřebovat pomoc.

„Chceš, abych někomu předala zprávu?“

„Správně. Vím, že jsi statečná, ale potřebuji, aby ses nebála toho, co uvidíš. Ujišťuji tě, že není čeho se bát.“

Jak spěchaly chodbami, Rachel se začala bát. Věděla, že jí matka předtím pomohla. Chtěla jí to oplatit. Přesto však měla strach. Většinou, když lidé říkají, že se není čeho bát, znamená to pravý opak. Ale určitě to nebude horší než čarodějnice, nebo ti hrozní vojáci, kteří ji pozorovali.

Slídič ji učil, že je normální se bát, ale aby přežila, musí ten strach potlačit a pomoct si sama. Vždycky říkal, že strach ji nezachrání, ale když ho překoná, má vyhráno.

Rachel vzhlédla ke své krásné matce. „Pro koho je ta zpráva?“

„Má pomoct příteli. Richardovi.“

„Richardu Rahlovi? Ty znáš Richarda?“

Matka na ni pohlédla. „Ty ho znáš, a to je důležité. Víš, že chce všem pomoct.“

Rachel přikývla. „Vím…“

„No, a právě v tom budu potřebovat pomoc. Je nutné, abys mu ode mě předala vzkaz, abychom mu mohly poskytnout pomoc, kterou potřebuje.“

„Dobře,“ souhlasila Rachel. „S radostí mu pomůžu. Mám Richarda moc ráda.“

Matka přikývla. „Fajn. Richard si tvou lásku zaslouží.“

Zastavila se před masivními dveřmi a stiskla Rachel ruku. „Teď se neboj. Dobře?“

Rachel vzhlédla k matce a byla v ní malá dušička. „Dobře.“

„Není se čeho bát. Slibuji. A navíc jsem tady s tebou.“

Rachel přikývla. Matka otevřela dveře a dovnitř pronikl mrazivý noční vzduch.

Rachel viděla na nebi svítit měsíc. Protože byla celou dobu zavřená v tmavé cele a chodbami procházely za svitu lampy, rozeznávala venku všechno i ve tmě. Zdálo se jí, že jsou na nějakém nádvoří, obklopeném vysokými zdmi. Bylo dost velké, aby na něm rostly nejen keře, ale i stromy.

Společně vyšly ven do mrazivé noci.

Rachel strnula, když zjistila, že na ni hledí zářivě zelené oči.

Hrdlo měla tak stažené, že z něj nevyšel ani hlásek.

Najednou se roztáhla obrovská křídla a jak jimi prosvítal měsíc, Rachel rozeznala pulsující žíly v tenké kůži.

Byl to gar.

Rachel věděla, že ji v příštím okamžiku roztrhá na kusy.

„Neboj se, Rachel," uklidňovala ji matka konejšivě.

Rachel se nemohla hrůzou ani pohnout. „Co to je?"

„To je Gratch. Je to Richardův přítel." Otočila se k hrozivému zvířeti a pohladila ho po chlupaté noze. „Že je to tak, Gratchi?"

Tlama se otevřela dokořán. Ve světle lampy se zaleskly mohutné tesáky. Se syčením z otvoru vyšla sražená pára jeho dechu.

„Grrratch maa raad Raachaarga," zavrčel.

Rachel zamrkala. Neznělo to moc jako vrčení. Dala se v tom rozeznat i slova.

„Řekl, že má rád Richarda?"

Gratch vážně přikývl, její matka také. „Správně. Gratch má rád Richarda, stejně jako ty."

„Grrratch maa raad Raachaarga," zopakoval.

Tentokrát mu Rachel rozuměla lépe.

„Gratch je tu, aby Richardovi pomohl. Ale potřebujeme k tomu i tebe."

Rachel nakonec odtrhla oči od velkého zvířete a pohlédla na matku.

„Co mám dělat? Nejsem tak velká jako Gratch."

„Ne, to nejsi. Proto tě Gratch může nést. A ty poneseš zprávu."

Kapitola dvacátá šestá

Stoupavé vzdušné proudy ovanuly Richarda, jak stál na úzké cestě, jež vedla z Paláce lidu k bráně na okraji náhorní plošiny. Nathan se vedle něj naklonil přes okraj, aby pohlédl dolů do hlubokého příkopu. I v této napjaté chvíli byl prorok zvědavý jako dítě. Tisícileté dítě. Richard usoudil, že je to následek celoživotního věznění.

Nicci, vpravo od Richarda, mlčela. Ani se jí nedivil. Cara s Vernou čekaly za ním. Obě se tvářily, že by nejradši někoho shodily dolů z příkrého srázu do příkopu. Richard věděl, že navzdory svému chování je to ve skutečnosti Nathan, kdo má náladu něco takového udělat. Od té doby, co se dozvěděl, že Sestry zabily Annu, to v něm tiše vřelo. Richard mu moc dobře rozuměl.

Když stráže začaly spouštět padací most, jeho soukolí skřípalo a těžká západka hlasité klapala. Jak dřevěná konstrukce mostu pomalu klesala, mohl

Richard konečně pohlédnout do tváře osamělému vojákovi, který stál na druhé straně a čekal. Nejvíc ho zaujaly jeho tmavé oči, jež hleděly přes hluboký příkop.

Byl to statný mladík v plném rozkvětu sil, s mohutnou hrudí a svalnatými pažemi. Prameny mastných vlasů mu spadaly na široká ramena. Vypadal, že se v životě nemyl. Richard ho cítil na dálku.

Stál tam jako dokonalý vraždící stroj Císařského řádu, jako prototyp typického vojáka Řádu – domýšlivý, neukázněný a brutální mladík, ovládaný nízkými pudy, který se ani v nejmenším nestaral o to, jaké škody a utrpení působí, jen když dosáhne svého. Neznal slitování, neměl soucit s těmi, kterým působil bolest. Jejich utrpení pro něj nic neznamenalo. Byl tak zaujatý sám sebou a natolik ovládán svým chtíčem, že se nestaral o nic jiného než o uspokojování svých tužeb.

Představoval typického vojáka Císařského řádu, jakých Richard viděl tisíce. Protože nikdy nepoznal důsledky svých činů, vyvinuly se u něj svaly mnohem dřív než rozum, a tak neměl ani ponětí, co znamená být civilizovaný. Horší bylo, že ho představa slušného člověka ani nelákala, protože mu neposkytla okamžité naplnění jeho naléhavých tužeb.

Byl vybrán záměrně, aby jim připomněl, jací muži čekají dole na Azrithské planině.

Přesto – voják, který tam stál po zuby ozbrojený v tmavé kožené zbroji, byl zcela bezvýznamný. Důležitá byla jeho mysl.

A tu ovládal snový cestovatel, císař Jagang.

Císař se s nimi spojil prostřednictvím cestovní knížky, kterou u sebe nosila Verna. Druhou ze dvou měla mnoho let Anna, ale té se zmocnily Sestry Armina a Ulicie a tím pádem se Jagang dostal i k ní.

Vernu to spojení úplně vyvedlo z míry, ale Richarda ne. Vlastně na to skoro čekal. Proto také požádal Vernu, aby se do knížky podívala, jestli tam nemá nějakou zprávu.

Jagang žádal o schůzku. Řekl, že přijde sám, ale kvůli vlastní bezpečnosti v mysli jednoho ze svých mužů. Vzkázal Richardovi, že si na schůzku může přivést kohokoliv a v jakémkoliv počtu, třeba celou armádu. Jagang se nestaral o život vojáka, kterého na jednání vyšle. Císař jim sdělil, že i když se rozhodnou vojáka zabít, jemu je to jedno.

Richard věděl nejen z vlastní zkušenosti, ale i od Kahlan, že je nemožné polapit snového cestovatele v mysli jiné osoby. Vyprávěla mu, že se takové osoby ovládané Jagangem dotkla svou mocí a císař přesto bez problémů unikl do bezpečí. Richard si nedělal iluze, že kdyby se obklopil lidmi s darem, bude někdo z nich schopen snového cestovatele chytit.

Samozřejmě, voják by přitom zemřel. Ale Jagang by to považoval za oběť, kterou voják musel přinést v zájmu věci Řádu.

Ne, lidé, které si Richard přivedl, tu nebyli proto, aby se snažili zabít Jaganga v mysli jeho vyslance. Věděl, že to není možné. Měl k tomu různé jiné důvody.

Padací most nakonec s klapnutím zapadl na své místo. Richard dal strážím a obsluze předem pokyny, co mají dělat, až most spustí, takže teď na jeho signál všichni uvolnili cestu.

Jakmile byli z doslechu, Richard vstoupil na most. Jeho doprovod ho rychle následoval. Voják na druhé straně nejdřív chvíli stál s palci zastrčenými za bandalír a pak nenuceně došel doprostřed mostu, kde zaujal vyzývavý postoj.

Jak se zastavili, vojákovy tmavé oči – představující Jagangův zrak – se upřely na Nicci. Zatímco pán dívající se jeho očima byl bezpochyby rozzuřený, mladík dával otevřeně najevo svou chlípnou touhu. Nevšímal si nikoho jiného než světlovlasé ženy v černých šatech před sebou. Živůtek měla rozepnutý a rozhalený a voják byl velice zaujatý tím, co viděl.

„Tak co si přejete?“ zeptal se Richard věcným tónem.

Vojákovy oči – Jagangův pohled – se obrátily k Richardovi, ale pak se zase vrátily k Nicci.

„Tak, drahá,“ promluvil hlubokým hlasem, „vidím, žes mě zase zradila.“

Nicci ho pozorovala s lhostejným výrazem.

„Chtěl jste se setkat se mnou,“ řekl Richard, zatím ještě klidným hlasem. „Co je pro vás tak důležité, že jste žádal o setkání?“

Upřel na Richarda přezíravý pohled. „Není to důležité pro mě, chlapče, ale pro tebe.“

Richard pokrčil rameny. „Dobře, tak tedy pro mě.“

„Leží ti na srdci osud všech lidí v paláci?“

„Dobře víte, že ano,“ přiznal Richard s povzdechem. „No a cos tím?“

„Dám ti příležitost, abys to dokázal. Poslouchej pozorně, protože nemám náladu na nějaké osočování a urážky.“

Richard se toho muže – Jaganga – chtěl zeptat, jestli ho trápí noční můry a nemůže spát, ale odolal pokušení klást jízlivé otázky. Setkali se kvůli něčemu jinému.

„Vyslovte tedy svou nabídku.“

Voják zvedl paži. Trochu váhavě, pomyslel si Richard. Pak ukázal na palác nad nimi. „Je tu mnoho

tisíc lidí, které čeká nejistý osud. Ten máš teď plně ve svých rukou.“

„Proto jsem také jejich vládcem, lordem Rahlem.“

„No tak tedy lorde Rahle, zatímco ty mluvíš jen za sebe, já reprezentuji kolektivní smýšlení všech obyvatel Řádu.“

„Kolektivní smýšlení?“ Richard měl opět co dělat, aby se zdržel jízlivé poznámky.

„Společné smýšlení vede náš lid. Dohromady, protože je nás hodně, jsme moudřejší než malá skupina lidí.“

Richard sklonil hlavu a čistil si nehet. „No, už jsem se setkal s kolektivním smýšlením vašeho Ja’La týmu a porazil jsem ho na hlavu.“

Voják udělal krok dopředu, jako by chtěl zaútočit. Richard zůstal stát, založil si ruce a pohlédl Jagangovi do očí.

Muž se zarazil. „To jsi byl ty?“

Richard přikývl. „Co nabízíte?“

„Až se dostaneme dovnitř – a my se tam dostaneme – muži jako tento mladík, pýcha obyvatel Starého světa, kteří se vypravili rozdrtit bezbožníky z Nového světa, zaplaví celý palác. Nechám už na tvé představivosti, co tito muži udělají se všemi lidmi, kteří tu jsou.“

„Vím moc dobře, jak ta vaše pýcha Starého světa jedná s nevinnými lidmi. Už jsem viděl na vlastní oči výsledky jejich kolektivního smýšlení. Nepotřebuji na to žádnou představivost.“

„No, pokud chceš, aby se to opakovalo i tady, jenomže s mnohem horšími následky, protože muži jsou rozzlobeni vaším zatvrzelým odporem a tím, že tady musí trčet a stavět si vlastní cestu dovnitř, pak nemusíš

dělat nic. Přijdou, proniknou dovnitř a pomstí se za všechno, co jste provedli lidem v jejich domovině.“

„Tohle všechno už vím,“ řekl Richard. „Je to, koneckonců, úplně zřejmé.“

„A rád bys ušetřil svůj lid takového osudu?“

„Dobře víte, že ano.“

Voják se trochu napřímil a ve tváři se mu objevil Jagangův úsměv. „A víš, že mám tvou sestru Jennsen?“

Richard překvapeně zamrkal. „Cože?“

„Mám Jennsen. Je doopravdy moc pěkná. Objevili jsme ji na hřbitově v Bandakaru, kde jsme poctili návštěvou jednoho nebožtíka, co tam má hrobku.“

Richard vůbec nechápal, o čem to Jagang mluví.

„Jakého nebožtíka?“

„No přece Nathana Rahla.“

Richard si vzpomněl na náhrobní kámen s jeho jménem. „Drazí duchové,“ zašeptal si pro sebe.

„Během této návštěvy moji vyslanci našli velice zajímavé knihy. Myslím, že především o jedné z nich jsi už slyšel. Je to *Kniha známých stínů*.“

Richard ho podmračeně pozoroval, ale mlčel.

„Jak jistě víš, je pět kopií té knihy. Já mám tři z nich. Podle toho, co mi řekly Sestry, ty ses naučil nazpaměť další. Nevím, kde je pátá kopie, ale domnívám se, že může být kdekoliv.

Ale to už mě nezajímá. *Kniha známých stínů,* která se mi dostala do ruky spolu s tvou krásnou sestřičkou a několika jejími přáteli, není kopie.“

Richard se zatvářil nechápavě. „Není to kopie? Tak co to tedy je?“

„Originál,“ pronesl Jagang hlubokým hlasem, ze kterého znělo pobavení. „A protože je to originál,

nemusím se už starat o to, která z kopií je pravá a která falešná. To už mě teď nezajímá, když mám originál.“

Richard si povzdychl. „Aha.“

„Kromě toho už mám všechny tři schránky Ordenu. Moje přítelkyně Šestka byla tak laskavá a donesla mi zbývající.“ Muž upřel tmavé oči na Nicci. „Získala ji v Pevnosti čarodějů. Jen se zeptej Nicci. Naštěstí se zotavila ze setkání s čarodějnicí. Vůbec by mě nepotěšilo, kdyby zemřela.“

Richard si opět založil ruce. „Takže máte *Knihu známých stínů* a všechny tři schránky. Vypadá to, že máte Ja’La dh Jin pevně v rukou. Co tedy chcete ode mě?“

Voják mu pohrozil prstem. „Víš dobře, co chci, Richarde Rahle. Chci do Zahrady života.“

„Myslel jsem si to, ale mám dojem, že by to pro mé zdraví nebylo moc prospěšné.“

„Pomysli však na všechny lidi v paláci a uvaž, jestli bude tvoje odmítnutí prospěšné pro jejich zdraví. Víš, že se dovnitř dostaneme. Je jen otázkou, kdy, a co se stane, až sem vpadneme. Pokud mě donutíš dobýt palác silou, jak už jsem řekl, dovolím svým mužům pomstít se všem bez rozdílu. Ženám, mužům i dětem. Takové hrůzy si nedovedou představit ani v nejhorších snech. Ale když se vzdáš –“

„Vzdát se!“ vykřikla Verna. „Zešílel jste?“

Richard ji gestem ruky umlčel. Pak se znovu obrátil k Jagangovi. „Pokračujte.“

„Pokud se vzdáš, nikomu se nic nestane.“

„Pokud bychom se vzdali, proč byste nás měl ušetřit? Doufám, že nečekáte, že uvěřím, že takovou dohodu dodržíte.“

„No, víš, měli jsme v plánu postavit nádherný palác jako sídlo Císařského řádu. Sám Bratr Narev dohlížel na jeho návrh. Ale ty jsi sen našeho lidu zničil.

Můžeme ho samozřejmě začít stavět znovu…“ Voják mávl shovívavě rukou. „Ale mnohem lepší bude, když už jsi nás připravil o palác, vzít si ten tvůj a vládnout z něho, abychom ukázali všem, kteří vzdorují bratrstvu Řádu, co jim takový pošetilý odpor vynese. Nové sídlo Řádu bude odpovědí pro všechny.

Samozřejmě že poté co se staneš svědkem otevření správné schránky Ordenu, tě odsoudím k smrti.“

„Samozřejmě,“ řekl Richard.

„K poměrně rychlé smrti, ale zase ne moc rychlé. Chci, abys zaplatil za některé zločiny.“

„Nezní to jako příliš lákavá nabídka.“

„Ale tvůj lid bude žít. Neleží ti na srdci jeho dobro? Nemáš s ním soucit? Budou muset přijmout víru Řádu, což je nakonec požadavek samotného Stvořitele, ale moji muži ušetří jejich životy.“

„Pořád mě to neláká,“ řekl Richard se založenýma rukama.

Voják pokrčil rameny jako loutka. „No, máš na výběr jen tyhle dvě varianty. Buď budeš čekat, až se nakonec probijeme dovnitř a moji muži rozdrtí odpor tvého lidu a ovládnou palác, zatímco já a Sestry uděláme v Zahradě života všechno, co je třeba, nebo budeš rozumný a umožníš svému lidu žít v míru, zatímco já a Sestry uděláme v Zahradě života všechno, co je třeba.

V každém případě se do Zahrady života dostanu. Otázkou je, kdy, a kolik krve a utrpení to bude stát tvůj lid.“

„Nedostanete se dovnitř. Myslíte si, že se vám to podaří, ale nemusí to vyjít. Uvažuji i o takové možnosti.“

„To není nutné,“ řekl Jagang s úsměvem. „Pořád mám v záloze Šestku a její pomoc. Ona se nemusí do paláce probít. Může nás jen… nechat vstoupit. A navíc, pokud mi dojde trpělivost, pořád to můžu udělat jednoduše tak, že použiju knihu, abych otevřel správnou schránku.“

„Potřebujete Zahradu života.“

Muž mávl rukou. „Schránky jsou starší než Zahrada života. Nikde se nepíše, že by se musely otvírat na zvláštním místě – v pohlcovacím poli, jak mi vysvětlily Sestry. Tvrdí, stejně jako Šestka, že i přesto, že Zahrada života byla postavena jako pohlcovací pole určené pro schránky Ordenu, mohou být otevřeny kdekoliv.“

Richard upřeně pozoroval muže před sebou. „Bez použití zvláštního pohlcovacího pole Zahrady života je nesmírně nebezpečné pokusit se otevřít jedinou ze schránek. Sebemenší chyba, za jiných okolností bezvýznamná, může mít za následek zničení světa živých.“

Jagang se opět usmál. „Tento svět i tento život je jen přechodný. Důležitý je ten, který následuje. Zničení tohoto mizerného světa bude ušlechtilým činem, hodným velké odměny.

Takže jak vidíš, Richarde Rahle, v tomto kole Ja’La dh Jin tak jako tak zvítězím na celé čáře. Jenom si můžeš vybrat jednu z možností, jak chceš, aby to skončilo.“

Vítr zvedl oblak prachu a odvál ho pryč, zatímco Richard upřeně hleděl na muže před sebou. Z toho, co si přečetl, a podle toho, co mu řekla Nicci, věděl, že

Jagang nelže, když tvrdí, že nemusí schránky otevřít v Zahradě života. Věděl také, jak je to nebezpečné. Bohužel mu však bylo jasné, že Řád se nestará o to, jestli život skončí. Víc než života si cenili smrti. Dokonce i kdyby se mu nějak podařilo odstranit Jaganga, nic by se tím nevyřešilo. On jen reprezentoval víru Řádu – ale neutvářel ji.

Jagang nakonec nebyl tím, co bylo na Císařském řádu nejnebezpečnější. Tím bylo učení bratrstva Řádu. Jagang byl jen nelítostný a krutý člověk, který ho násilím šířil a prosazoval.

„Myslím, že takové závažné rozhodnutí nemohu učinit hned."

„Chápu. Dám ti čas na rozmyšlenou. Můžeš se projít po chodbách svého paláce a podívat se do očí těm ženám a dětem, o jejichž osudu rozhodneš."

Richard přikývl. „Právě to si musím promyslet. Je to nesmírně závažné rozhodnutí. Nějakou dobu to zabere."

Muž se usmál. „Jistě. Nespěchej. Dám ti pár týdnů. Až do příštího novu."

Voják se už otočil k odchodu, ale potom se ještě vrátil. „A ještě jedna věc." Temným pohledem sklouzl k Nicci. „Jako součást dohody mi musíš vrátit Nicci. Patří mně. Musí se vrátit."

„Co když se nechce vrátit?"

„Asi jsem to neřekl dost jasně. Nezáleží na tom, co chce. Vrátí se ke mně. Je to jasné?"

„Ano."

„Dobrá," pronesl s blahosklonným úsměvem. „Tím je jednání uzavřeno. Máš čas do dalšího novu, abys mi předal palác – a Nicci."

Muž se otočil k armádě, rozložené dole na planině. Pak toporně došel k okraji mostu a beze slova udělal

krok do prázdna. Dokonce nevykřikl, ani když padal dolů do hlubokého příkopu.

Jagang chtěl, aby Richard pochopil, jak málo mu záleží na životě a jak snadno ho dokáže zmařit.

Verna s Carou začaly vzápětí vykřikovat námitky a rozčileně argumentovat.

Richard zvedl ruku. „Teď ne. Musím udělat pár věcí.“

Pokynul strážím, kteří obsluhovali padací most. „Zvedněte most,“ zavolal na ně, když se cestou míjeli.

Muži zasalutovali úderem pěsti o hruď.

Kapitola dvacátá sedmá

V mihotavém světle pochodně, ponořen do hlubokého soustředění, nakreslil Richard do čarodějnického písku další prvek. Nejdřív si v duchu zopakoval slova; pak vzhlédl k tmavým oknům a začal nahlas pronášet zaříkávání v horní d'haranštině.

Vzdáleně vnímal měsíc, který svítil za okny. Den předtím mu Jagang dal čas do příštího novu, aby mu bez boje vydal palác. Měsíc se bude každým dnem zmenšovat, až se všechno ponoří do úplné tmy.

Richard vyslechl názory Verny, generála Meifferta i Cary, kteří se zuby nehty bránili myšlence na kapitulaci. Verna tvrdila, že když se vzdají, posvětí tím zločineckou víru. Byla přesvědčena, že proti takovému zlu se musí bojovat až do konce. Generál Meiffert to považoval za úskok – jen blázen by věřil, že Jagang dodrží slovo, takže se vzdát nemohou. Cara se domnívala, že zemřou tak jako tak, takže by měli bojovat až do konce a zabít přitom co nejvíc nepřátel.

Nathan s Nicci jen naslouchali, nerozhodní, zda je lepší se vzdát nebo bojovat.

Richard jim důrazně připomněl, že všichni uvažují jen o tom, že zemřou, a nikdo z nich nepřišel s nápadem, jak přežít. Uvažovali o problému, nikoliv o jeho řešení.

Věděl, že existuje jen jeden možný způsob, jak se dostat do blízkosti schránek Ordenu, ale o tom ostatní nechtěli ani slyšet.

Každým okamžikem se mu krátil čas. Věděl, že ho nebude mít víc. Richard cítil drtivou tíhu zodpovědnosti, kterou musel nést sám. Rozhodl se, že déle už čekat nemůže.

I když nebyl připravený, musel začít.

Jak vyslovoval příslušná slova zaříkávání, necítil nic, stejně jako když předtím kreslil do písku kouzelné formule. Všechny jeho pocity ovládly myšlenky na Kahlan a lidi, na kterých mu tolik záleželo, a na možnosti, které mu zbývaly.

Musel si neustále připomínat, aby neztrácel čas přemýšlením o tom, co všechno může ztratit, a radši ho využil k tomu, aby vymyslel způsob, jak přežít.

Přestože neměl přístup ke schránkám Ordenu, ani k pravé kopii nebo originálu *Knihy známých stínů*, z knih, které Nicci prostudovala, zvlášť z *Knihy života*, která vysvětlovala, jak začít proces otvírání schránek Ordenu, věděl, že tento rituál je neoddělitelnou součástí použití Ordenu jako protikouzla Ohnivé kaskády.

Zastavit působení kouzla Ohnivé kaskády bylo ze všeho nejdůležitější. Pokud bude mít Richard někdy šanci použít schránky, musí být připraven ji využít. V této věci neměl na výběr. Buď to udělá, nebo schránky nikdy neotevře.

Čím dřív se o to pokusí, tím dřív se dozví, jestli to funguje. Ať už přežije, nebo zemře. Pokud by nepřežil, poskytne aspoň Nicci, Nathanovi a Verně víc času, aby vymysleli jiný způsob, jak odvrátit nevyhnutelné.

Císař měl spoustu možností. Richard žádnou.

Jagang, protože otevře schránky prostřednictvím Sestry Ulicie, se nemusel vydat do podsvětí. Ulicie, jako Sestra Temnot, měla spojení s podsvětím, potřebné pro fungování Ordenu. Richard si musel své spojení teprve vytvořit, a pak najít způsob, jak dokončit všechno, co bylo nutné, aby Orden napravil důsledky prvotní události Ohnivé kaskády.

Nicci mu vysvětlila, že zaříkávání, stejně jako kouzelné formule, má příčinu a následek. Richard, jako správná osoba s požadovanou mocí, nakreslí správná kouzla a odříká nezbytná slova. Jeho dar dodá vše potřebné prvkům, které nakreslil do čarodějnického písku. Příčina a následek, ujistila ho Nicci. Nebylo nutné, aby něco cítil.

Spoléhal na to, že má pravdu. Všichni se spolehli na to, že má Nicci pravdu.

Nathana tato otázka také znepokojovala. Prorok se ještě víc než předtím obával velké nicoty, a hlavně její blízkosti.

Richard si vzpomněl, jak Warren vždycky o schránkách Ordenu mluvil jako o ‚bráně'. V době, kdy byl v Paláci proroků, ho Warren varoval, že hrozí nebezpečí, že schránky otevřou oponu a ‚brána' umožní Strážci podsvětí projít do světa živých. Tím, že schránky pro Strážce fungují jako brána do světa živých, průchod v oponě mezi světy, slouží zároveň jako brána opačným směrem – do světa mrtvých.

Richarda napadlo, že schránky mohou být klidně bránou do Velké nicoty, které se tak obával Nathan.

Vzhledem k tomu, že síly, které Richard vyvolával, byly nedílnou součástí Ordenu, uvědomoval si, že při pokusu dostat se do podsvětí je docela možné, že ho pohltí vlastní velká nicota.

Richard si znovu vzpomněl na dlouhý rozhovor, který vedl s Nathanem. Když se mu to dnes podaří, Nathan se bude muset ještě jednou ujmout role lorda Rahla. Nemohli si dovolit ani na krátký čas, co bude Richard pryč, nechat kohokoliv bez ochrany jeho pouta. Řekl prorokovi, že pokud se něco zvrtne, bude muset dál pokračovat sám.

Richard seděl nahý na patách před čarodějnickým pískem, ve kterém si uhladil místo na další motivy. Pokračoval v kreslení složitých kouzel, navazujících na středovou část větší kouzelné formule. Každý z těchto prvků se rozvětvoval do složitých obrazců, jejichž kreslením na papír strávil nekonečné hodiny. Nicci nad ním celou tu dobu stála a usměrňovala každý jeho tah. Teď mu však nemohla pomoci. Toto musel udělat sám, bez pomoci. On byl jmenován hráčem. Muselo to být jeho dílo, pocházející výhradně z jeho daru.

Plameny loučí rozestavených kolem klidně hořely v nehybném vzduchu. Jak jejich světlo dopadalo na písek, jiskřil duhovými barvami. Barevné jiskření vytvářelo úchvatnou, čarovnou atmosféru. Richard cítil, jak se noří do vlastního světa.

Svým způsobem se opravdu pohyboval ve vlastním světě.

Jak začal kreslit další kouzelné formule, úplně se oddal procesu malování. Naprosto se soustředil na vytvoření každého jednotlivého prvku a jeho umístění

ve větším celku kouzelné formule – nejen teoreticky, ale i prakticky. Předtím, když maloval symboly na tváře mužů svého Ja'La týmu, si uvědomil, že kreslení těchto prvků má mnoho společného s použitím jeho meče. Pohyb, rytmus, plynulost.

Protože teď vyvolával věci ze samotného podsvětí, každé kouzlo obsahovalo prvky tance se smrtí. Musel nejen použít správný prvek ve správný čas, ale zároveň musel být tento prvek přesně proveden.

V mnoha ohledech bylo kreslení kouzel stejné jako tanec se smrtí.

Způsob, jakým bojoval mečem, aby zůstal naživu a přinesl smrt protivníkům, se velice podobal tomu, jak kouzla přibližovala hranici mezi životem a smrtí. Když bojoval mečem, věděl, že sebemenší chyba bude mít za následek rychlou smrt. Pohyby, které mečem dělal, musely být nejen správné a ve správný čas, ale musely být zároveň velice přesné. Kreslení kouzelných formulí se od toho nelišilo. Každý pohyb musel být proveden správně. Každá chyba měla za následek rychlou smrt.

Ale současně to byl vzrušující zážitek. Cvičil dlouhé hodiny. Znal všechny potřebné symboly. Pomaloval jimi sebe i svůj tým. Teď se ponořil do kreslení těchto symbolů, seků, výpadů a bodnutí, pohyboval se plynule, přibližoval se smrti, ale vyhýbal se jí. Pohyboval se na hraně života, na vnější hranici existence. Pohyboval se mezi kouzelnými formulemi jako mezi nepřáteli a vyhýbal se smrti, která mu stále hrozila.

Zažíval stejný pocit naprostého pohlcení, jako když bojoval s mečem pravdy.

Ve skutečnosti to bylo jedno a to samé.

Od prvního dne, kdy mu Zedd předal meč pravdy, se Richard vlastně připravoval na tento okamžik.

Cítil, jak mu po tváři stéká pot. Jak kreslil každé kouzlo, dotvářel jednotlivé prvky a nedovoloval, aby ho něco vyrušilo, úplně ztratil pojem o čase. Stal se součástí kreseb. Zažíval skutečný pocit, že je součástí namalovaných kouzel, stejně jako byl mečem, když bojoval mečem pravdy. Měl soustředěně svraštělé čelo. Přidával jednotlivé symboly, čáry a křivky s přesností, s jakou sekal svým mečem, nebo s přesností nože, kterým vyřezával předměty ze dřeva. Stejnou dovednost uplatňoval při použití meče. Ničil a současně tvořil.

Když zjistil, že konečně namaloval všechny symboly, dokončil všechny kouzelné formule a spojil všechny prvky, narovnal se. Pohledem přejel po čarodějnickém písku a konečně si uvědomil plnou hrůzu toho, co ho čekalo.

Rozhlédl se po Zahradě života. Chtěl se ještě potěšit krásou, než se ocitne ve světě mrtvých.

Pak se posadil se zkříženýma nohama a rukama na kolenou, dlaně obrácené vzhůru. Zavřel oči. Zhluboka se nadechl. Teď měl poslední možnost přestat. V dalším okamžiku už bude příliš pozdě běh událostí změnit.

Richard zvedl hlavu a otevřel oči.

V horní d'haranštině zašeptal: „*Přijď ke mně*."

Nastala chvíle naprostého ticha, kdy slyšel jen syčení hořících loučí kolem čarodějnického písku. Pak se vzduch zachvěl táhlým zavytím. Země se otřásla.

Uprostřed jiskřícího bílého písku, ve středu kouzelných formulí se začal zvedat bílý kouř. Stáčel se do spirály a pomalu stoupal z písku, jako by se zhmotňovala namalovaná kouzla. Jak se pomalu vznášel vzhůru, vznikl v písku otvor a temnota podsvětí vytvořila prázdnotu ve světě živých.

Richard sledoval, jak se z této prázdnoty vynořila bílá postava, která roztáhla paže, jako když rozkvétá květina. Průhledná bílá látka, která postavu halila, splývala z roztažených paží a lehce se vlnila. Postava se vznášela nad černou prázdnotou v bílém písku.

Richard se před ní postavil.

„Děkuji, že jsi přišla, Denno."

Obdařila ho nádherným, zářivým, a přesto toužebně smutným úsměvem.

Jak se na ni Richard díval, natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Richard ještě nezažil tak milující dotek. Podle toho poznal, že s ní bude v bezpečí… pokud se vůbec dá mluvit o bezpečí ve světě mrtvých.

* * *

Ze stínu pod stromem, kde na Richardovu žádost čekala, sledovala Nicci s úžasem, jak Richard stojí před slabě zářící éterickou bytostí.

Byla nadpozemsky krásná, čistá a důstojná.

Nicci cítila, jak jí po tváři stékají slzy při pohledu na dobrého ducha, kterého má před sebou. Naplnilo ji to radostí, a zároveň strachem o Richarda a z toho, kam ho duch odvede.

Když zářící postava v bílém rouchu ovinula paži kolem Richarda a chystala se s ním opustit svět živých, vykročila Nicci do světla loučí. Na čele se jí perlil pot, když sledovala jemnou záři, jak se svým chráněncem pomalu ve spirále klesá dolů do temnoty.

„Bezpečnou cestu, příteli," zašeptala těsně předtím, než se otvor uzavřel, než se jiskřící čarodějnický písek opět scelil, objevil se ve vzduchu nad ním temný stín. Stočil se do úzké spirály a zmizel za nimi ve tmě.

Bestie, přilákaná Richardem, který použil svůj dar,
se ho vydala pronásledovat ve svém vlastním království.

Kapitola dvacátá osmá

Kahlan přihodila na oheň další klacek. Do vzduchu vyletěly jiskry, jako by chtěly následovat poslední paprsky zapadajícího slunce, prosvítající mezi větvemi na západní obloze. Natáhla ruce k plamenům, aby se trochu ohřála. Noc bude chladná.

Cestovali nalehko, takže každý měl jen jednu deku. Kahlan se naštěstí mohla ještě zabalit do svého pláště. Ale čekala ji další bezesná noc na tvrdé a chladné zemi. Ze smrkových větví si vytvořila provizorní lůžko. Před větrem by je neochránil ani hustý les, ale protože bylo bezvětří, nemuseli si stavět přístřešek. Kahlan se chtěla jen trochu najíst a vyspat.

Než rozdělali oheň, využila příležitost a nastražila pár ok na zajíce, aby měli co jíst buď ještě večer, nebo aspoň ráno, než se zase vydají na cestu. Samuel mezitím nasbíral dostatek dřeva, aby jim oheň vydržel celou noc. Když byl hotov, zašel k blízkému potoku pro vodu.

Kahlan byla k smrti unavená a hladová. Spotřebovali už skoro všechny zásoby, které si vzali na cestu z ležení Císařského řádu, přestože nezastavovali příliš často, aby se najedli a odpočinuli si. Pokud se do oka nechytí zajíc, budou mít zase jen suchary a sušené maso. To ještě měli. Ale moc dlouho už jim stejně nevydrží.

Samuel se nechtěl zastavovat, aby se poohlédli po nějakém jídle. Zdálo se, že někam vytrvale spěchá. Měli jen pár mincí, které našli na dně sedlových brašen, ale místo aby zajeli do nějaké vesnice a doplnili zásoby, Samuel trval na tom, že se musí lidem vyhýbat.

Byl přesvědčen, že vojáci Císařského řádu je budou pronásledovat. Vzhledem k tomu, jak ji Jagang očividně nenáviděl a jak prahl po pomstě, Kahlan s ním souhlasila. Vojáci jim klidně mohli být v patách. Takové myšlenky jí na klidu moc nepřidaly.

Když se zeptala Samuela, kam jedou, jen ukázal k jihozápadu. Ale ujistil ji, že jedou namísto, kde budou v bezpečí.

Potvrdil se její první dojem, že je to podivín. Za jízdy mluvil jen málo, a když se utábořili, neřekl skoro nic. Kdykoliv zastavili, nikdy ji nenechal odejít příliš daleko. Pomyslela si, že ji asi chce jen chránit, aby se jí nic nestalo, ale pak ji napadlo, jestli si ji náhodou nehlídá jako kořist. Přestože přijel do ležení císařské armády, aby ji zachránil, nikdy nechtěl mluvit o důvodech, které ho k tomu vedly. Jednou, když na něj už moc naléhala, řekl, že to bylo proto, že jí chtěl pomoci. Na první pohled to od něj bylo hezké, ale nikdy jí nevysvětlil, jak ji zná, ani jak věděl, že ji drží v zajetí.

Podle toho, jak se na ni díval, když si myslel, že ho nevidí, usoudila, že je možná jen ostýchavý. Když na něj v čemkoliv naléhala, vždycky jen stáhl hlavu mezi

ramena a pokrčil jimi. Občas jí připadalo, že toho chudáka svými otázkami mučí, tak se přestala vyptávat a nechala ho na pokoji. Teprve pak se zdálo, že se zase uvolnil.

Přesto ji všechny ty nezodpovězené otázky nutily k zamyšlení. Navzdory všemu – co udělal a jak jí neustále pomáhal – mu nevěřila. Nelíbilo se jí, že jí neodpověděl na jednoduché, a přitom pro ni zásadní otázky. Protože neznala svou minulost, přikládala svým otázkám velkou důležitost.

Byla si také vědoma toho, že Samuela fascinuje. Často dychtil udělat něco, aby ji potěšil. Nakrájel třeba klobásu na kolečka a krmil ji, dokud ho nezarazila a neodmítla další s tím, aby se najedl sám, že už jí to stačí. Jindy zase, když měl asi moc velký hlad, jí zapomněl nabídnout, dokud si o jídlo sama neřekla.

Občas, když se ohlédla, ho přistihla, jak na ni upírá ty své podivné zlatavé oči. V takových chvílích jí připadalo, že v nich vidí lstivou vypočítavost zloděje. Snažila se usínat s rukou na noži.

Jindy, když se ho na něco zeptala, tvářil se tak ostýchavě, že se jí ani nepodíval do očí, natož aby jí odpověděl. Schoulil se u ohně a dělal, že je neviditelný. Většinu času měla potíž z něj dostat víc než ano nebo ne. Ale jeho mlčenlivost nikdy nepramenila z krutosti, namyšlenosti nebo lhostejnosti. Nakonec po nějaké době, kdy z něho tahala odpovědi, ze kterých se stejně nic nedozvěděla, se přestala snažit.

Buď byl opravdu nesmírně plachý, nebo něco záměrně tajil.

Během dlouhých období ticha se Kahlan v myšlenkách vracela k Richardovi. Uvažovala, jestli je ještě naživu. Obávala se, že zná odpověď, ale odmítala

připustit, že by mohl být mrtvý. Ještě stále pociťovala úžas, když si vybavila, jak používal zbraně a jak účelně a plynule se pohybovala jeho čepel i on sám. Tolik toho udělal, aby jí pomohl utéct. Bála se, že za to zaplatil životem.

Myšlenkami stále u Richarda, pocítila náhle zamrazení, které nezpůsobil chlad. Noc byla zvláštní. Měla z ní špatný pocit. Svět jí náhle připadal mnohem pustější a prázdnější než obvykle.

To ji trápilo ze všeho nejvíc – neustálý tísnivý pocit prázdnoty a strašlivé osamělosti, pramenící z toho, že byla odříznuta téměř od všech lidí na světě. Postrádala také tu část svého života, kterou neznala. Nevěděla dokonce ani, kdo je, kromě jména a faktu, že je matkou zpovědnicí. Když se zeptala Samuela, kdo je zpovědnice, dlouho na ni jen zíral a pak pokrčil rameny. Měla pocit, že to ví, ale nechce jí to říct.

Kahlan se cítila odříznutá nejen od světa, ale i od vlastního života. Chtěla svůj život zpátky.

V mizejícím světle se vydala k unavenému koni, který se pásl na trsech dlouhé trávy. Neměla kartáč, aby mu vyčistila srst, tak mu jen přejela rukou po těle, zbavila ho nejhorší špíny a prohlédla ho, jestli nemá nějaká zranění. Našla jen pár bodláků, které se mu zachytily v srsti. Prsty mu odrolila kusy zaschlého bláta z nohou a břicha. Kůň otočil hlavu a pozoroval ji, jak ho čistí.

Líbila se mu její péče a něžné doteky. Byl zvyklý na lidi, kteří se nechovali o moc lépe než zvířata, a laskavé zacházení a uctivý přístup zažil poprvé v životě. Proto si obojího tak cenil.

Když mu vyčistila kopyta, důkladně ho podrbala za ušima. Tiše zařehtal a přitiskl k ní hlavu. Kahlan se

usmála a drbala ho dál, což přivítal se slastným výrazem a zavřenýma očima. Kahlan cítila, že kůň je jí mnohem bližší než Samuel.

Pro něho to byl jen kůň. Spěchal a kůň představoval prostředek, jak se dostat do cíle dřív. Kahlan si nebyla jista, jestli má namířeno na nějaké určité místo, nebo jestli se jen snaží dostat co nejdál od Císařského řádu.

Ale protože ujížděli stále stejným směrem, usoudila, že má nějaký cíl. Pokud to tak bylo, z nějakého důvodu ho něco pohánělo ke spěchu. Ale jestli měl cíl a dychtil se tam dostat co nejdřív, proč jí neřekl alespoň kam má namířeno?

Drbala koně za ušima a on k ní tiskl hlavu. Když přestala, strkal do ní, aby pokračovala. Musela se tomu smát, protože to vypadalo, jako by se do ní zamiloval.

Kahlan uvažovala, proč na Samuela není moc milá. Nechovala se k němu tak chladně záměrně. Nebyl k ní však upřímný, vyhýbal se odpovědím, a tak se rozhodla řídit se instinktem a chovat se k němu odměřeně.

Když se vrátila, přiložila na oheň další větev a posadila se. Za chvíli zaslechla Samuela že běží směrem k ní. Ruka jí sjela k noži u pasu.

„Mám ho!“ radostně vykřikl, když se objevil ve světle táboráku. Zvedl zajíce za zadní nohy. Ještě ho neviděla takhle vzrušeného. Musel mít asi velký hlad.

S úsměvem se zase uvolnila. „Myslím, že nás dneska čeká teplá večeře.“

Samuel však jediným silným trhnutím zajíce rozpůlil. Kahlan jen překvapeně zírala, když před ní položil její příděl.

Samuel si přisedl k ohni kousek od ní a s chutí se pustil do své části zajíce.

Kahlan se nezmohla na slovo, jen na něj s úžasem a odporem hleděla, jak jí syrový úlovek. Zuby odtrhl kus kožešiny a spolkl ho. Schroupal i kosti a pochutnal si na vnitřnostech.

Kahlan se z toho pohledu udělalo zle, tak se odvrátila a zadívala se do ohně.

„Jez," vybídl ji Samuel. „Je to dobrý."

Kahlan zvedla zajíce za zadní nohu a hodila mu ho zpátky. „Nemám hlad."

Nehádal se s ní a s chutí se pustil i do jejího kusu.

Kahlan si lehla, hlavu si položila na sedlo a pozorovala hvězdy. Aby vyhnala z hlavy Samuela, v myšlenkách se opět vrátila k Richardovi. Přemítala, kdo to vlastně je a co ho s ní spojuje. Vzpomínala, jak bojoval mečem. V mnohém jí to připomínalo způsob, jakým bojovala ona. Nevěděla, kde se to naučila. Jak se procházela vnitřním světem stínů a nejistot, sledovala, jak měsíc pomalu stoupá na obloze.

Začala uvažovat o tom, proč vlastně zůstává se Samuelem. Zachránil jí život, ale teprve když mu Richard řekl, jak na to. Za to by mu měla být vděčná. Ale proč s ním zůstávat? Neposkytl jí žádné odpovědi ani řešení. Necítila k němu žádnou oddanost. Uvažovala, jestli by se neměla vydat dál na vlastní pěst.

Jenže si uvědomila, že i kdyby opustila Samuela a pokračovala dál sama, nevěděla by, kam má jít, když nezná svou minulost a neví, kdo je. Cestou viděla lesy a hory, ale neměla ponětí, kde jsou. Nevěděla, kde vyrůstala, kde žila, kam patří. Neznala okolní krajinu, nepamatovala si žádná města ani vesnice kromě těch, kterými procházela, poté co ji Sestry zajaly. Byla ztracena ve světě, který ji neznal a který si nepamatovala.

Když se měsíc vyhoupl nad stromy, podívala se na Samuela. Dávno už dojedl.

Teď seděl s mečem položeným na kolenou a leštil ho.

„Samueli," zavolala na něj. Vzhlédl, jako by se probral z transu. „Samueli, musím vědět, kam jdeme."

„Namísto, kde budeme v bezpečí."

„To už jsi říkal. Pokud mám s tebou jít dál –"

„Musíš! Musíš jít se mnou. Prosím!"

Kahlan zarazil jeho náhlý výbuch emocí. Oči měl doširoka otevřené a tvářil se vyděšeně.

„Proč?"

„Protože nás odvedu do bezpečí."

„Třeba se do bezpečí dostanu sama."

„Ale já tě zavedu k někomu, kdo ti může vrátit paměť."

Posadila se.

„Ty znáš někoho, kdo by mi pomohl vrátit paměť?"

Samuel horlivě přikyvoval.

„Koho?"

„Přítelkyni."

„Jak mám věřit, že mluvíš pravdu?"

Samuel pohlédl dolů na naleštěnou zbraň. Láskyplně po ní přejel prsty.

„Jsem hledač pravdy. Kouzlo tě připravilo o vzpomínky. Já mám přítelkyni, která ti pomůže vrátit minulost."

Kahlan se rozbušilo srdce při pomyšlení na nečekanou vyhlídku na znovunalezení vlastní identity. Všechny další otázky se náhle zdály bezvýznamné.

Samuel jí nikdy neřekl, že je hledačem pravdy. Nevěděla, kdo hledač pravdy je, ale všimla si slova PRAVDA, napsaného zlatým a stříbrným drátkem na

jílci jeho meče. Přišlo jí zvláštní, že takový titul získal někdo, kdo si všechny informace nechává pro sebe.

„Kdy se s tou přítelkyní setkám?“

„Brzy. Je nablízku.“

„Jak to víš?“

Samuel vzhlédl. Žluté oči, které na ni upřel, zářily jako dvě lampičky ve tmě.

„Cítím ji. Musíš zůstat se mnou, jestli chceš vrátit minulost.“

Kahlan pomyslela na Richarda, pomalovaného zvláštními symboly. To byla minulost, která ji doopravdy zajímala. Chtěla vědět, co ji spojuje s mužem s šedýma očima.

* * *

Richard věděl, že je to jeho jediná šance.

Temnota, která se nepodobala ničemu, co dosud poznal, na něho doléhala ze všech stran. Dusila ho, děsila a drtila.

Denna se ho snažila chránit, ale ani ona neměla sílu ji zastavit. To neměl nikdo.

„*Nemůžeš*,“ ozval se mu v hlavě šepot Denny. „*Tohle je místo, kde nic není. Nemůžeš to udělat*.“

Richard věděl, že to je jeho jediná šance.

„Musím to zkusit.“

„*Když to uděláš, budeš tu úplně bezbranný. Zmizí tvoje ochrana. Nebudeš tu moct dál existovat*.“

„Udělal jsem, co bylo nutné.“

„*Ale nedokážeš najít cestu zpátky*.“

Richard vykřikl mučivou bolestí. Struktura ochranného kouzla, které vytvořil, se trhala. Temnota z okolí pronikala dovnitř a vytlačovala z něj život. Na

tomhle místě nemohl existovat život. Bylo určeno k tomu, aby vtáhlo život do temné věčnosti nicoty.

Bestie, která ho pronásledovala do podsvětí, ho chytila do pasti ve svém vlastním prostředí.

Hledání cesty zpět ho už nezajímalo. Tuto možnost už dávno ztratil. Spojení se vstupním bodem bylo pryč, zničila ho bestie – tím, že protrhla síť ochranného kouzla. Do Zahrady života už neexistovala žádná cesta. Uprostřed prázdnoty nemohl nic najít.

Teď bylo nejdůležitější uniknout.

Bestii stvořila subtraktivní magie a teď se pohybovala v subtraktivním světě. Richard uvízl v jejím doupěti.

Tady mu nic nepomůže. Denna nemohla proti takovému stvoření, které bylo navíc ve svém živlu, podniknout vůbec nic.

Nemohl se dostat ani do Nebeské síně, kde kamenný strop představoval okno zobrazující oblohu. I to se nyní zdálo vzdálené celou věčnost. Spojení s ní se ztratilo někde v černé tmě.

Když ucítil, jak se po něm natahují mučivé spáry smrti, chtěl pryč.

Jeho mysl se usilovně držela těch zásadních věcí, pro které přišel. Bestie se snažila je z jeho mysli vytlačit. I kdyby ho to mělo stát život, nesměl se jich pustit. Kdyby je ztratil, neměl by důvod vracet se do světa živých.

„Musím to udělat," vykřikl přes trýznivou bolest, která mu rozdírala duši.

Denna kolem něho zoufale ovinula paže, aby ho ochránila, ale její objetí mu žádnou ochranu poskytnout nemohlo. I přes svou zoufalou snahu nemohla s bestií bojovat. Byla jeho ochránkyní v tomto světě, ale jen ve

smyslu průvodce, který mu pomůže najít, co hledá, a zabrání tomu, aby se dostal do nebezpečí, že bude navždy stažen dolů na ještě temnější místa. Nebyla ale jeho strážkyní, která by ho dokázala ochránit před tím, co se vynořilo z temnoty. Neměla schopnosti zastavit bytost stvořenou kouzlem, která vlastně neexistovala.

„Musím!“ vykřikl. Věděl, že se nedá nic jiného dělat.

Po krásné a zářivé tváři Denny stékaly třpytivé slzy. „*Když to uděláš, nemohu tě chránit*.“

„Co myslíš, že se mi stane, když to neudělám?“

Smutně se usmála. „*Zemřeš tady*.“

„Tak co mám na výběr?“

Stále ho ještě držela za ruku, ale začala se vzdalovat.

„*Nic*,“ zněl mu její sametový hlas v mysli. „*Ale nemohu být s tebou, když to uděláš*.“

Zkroucený bolestí, jak ho bestie pevně sevřela, dokázal Richard přikývnout. „Já vím, Denno. Děkuji ti za všechno, co jsi udělala. Byl to opravdový dar.“

Se smutným úsměvem odplula dál od něj. „*Pro mě taky, Richarde. Miluji tě*.“

Richard cítil, jak se ho stále ještě dotýká svými prsty. Přikývl, jak nejlépe to šlo. „Tak jak tak, zůstaneš navždy v mém srdci.“

Ucítil na tváři její polibek. „*Za to ti, Richarde, děkuji nejvíc*.“

A pak zmizela.

Když byla pryč a Richard zůstal náhle sám, obklopen s ničím nesrovnatelnou samotou, v naprosté prázdnotě, vypustil do bestie aditivní magii, která v tomto světě nemohla existovat.

V tom okamžiku, kdy se s třeskem uprostřed nicoty zrodilo *něco*, bestie – neschopna odolat tomuto nesmiřitelnému rozporu mezi tím, co je a co není, mezi

světem živých a světem mrtvých, mezi náhlým zrozením aditivního ve světě subtraktivního – přestala existovat v obou světech současně.

Richarda zasáhl ochromující úder ze všech stran najednou.

Náhle měl pod nohama pevnou zem.

Nebyl schopen stát a zhroutil se mezi lebky.

Nazí muži, pomalovaní výraznými obrazci, seděli v kruhu kolem něj.

Třásl se bolestí a prodělaným šokem, ale na těle cítil uklidňující doteky rukou. Odevšad slyšel slova, kterým nerozuměl.

A pak spatřil tváře, které poznával. Viděl svého přítele Savidlina. A v čele kruhu seděl Ptačí muž.

„Vítej zpět do světa živých, Richarde plný zlosti," pronesl známý hlas. Patřil Chandalenovi.

Stále sotva popadal dech, ale rozhlédl se po zachmuřených tvářích, které ho pozorovaly. Všichni byli pomalovaní bílým a černým blátem. Uvědomil si, že rozeznává a chápe obrazce a symboly na tělech. Když zde byl poprvé a žádal je, aby svolali shromáždění, myslel, že černé a bílé bláto tvoří náhodné obrazce. Teď věděl, že mají svůj význam.

„Kde to jsem?"

„Jsi v domě duchů," řekl Chandalen vážným hlubokým hlasem.

Muži kolem něj, kteří mluvili tím zvláštním jazykem, byli staršinové Bahenního lidu. Konalo se shromáždění.

Richard se rozhlédl po domě duchů. Byl ve vesnici, kde měli s Kahlan svatbu. A strávili zde také svatební noc.

Muži pomohli Richardovi vstát.

„Ale co tu dělám?“ zeptal se Chandalena. Stále si nebyl jist, jestli sní… nebo je mrtvý.

Chandalen se otočil k Ptačímu muži. Vyměnili si pár slov. Pak se obrátil zpátky k Richardovi.

„Mysleli jsme, že to budeš vědět ty a řekneš nám to. Byli jsme požádáni, abychom kvůli tobě svolali shromáždění. Bylo nám řečeno, že je to otázka života a smrti.“

Richard se zamračil a opatrně vystoupil z kruhu lebek předků. „Kdo vás požádal, abyste svolali shromáždění?“

Chandalen si odkašlal. „No, nejdřív jsme si mysleli, že je to duch.“

„Duch?“

Chandalen přikývl. „Ale pak jsme zjistili, že je to neznámé děvče.“

Richard k němu naklonil hlavu. „Neznámé děvče?“

„Přiletěla na garovi a pak –“ zarazil se, když viděl jak se Richard zatvářil. „Pojď, oni ti to vysvětlí.“

„Oni?“

„Ano, cizinci. Pojď.“

„Jsem nahý.“

Chandalen přikývl. „Věděli jsme, že přijdeš, tak jsme ti přinesli oblečení. Pojď, je připraveno vedle, a pak si můžeš promluvit s cizinci. Moc tě touží vidět. Báli se, že už nikdy nepřijdeš. Čekali jsme na tebe dvě noci.“

Richard uvažoval, jestli je to Nicci, a možná Nathan. Kdo jiný než Nicci by něco takového dokázal?

„Dvě noci…“ mumlal si Richard, když vyšel ven obklopen staršiny, kteří ho poplácávali po zádech a drmolivě ho zdravili. Navzdory nečekaným okolnostem byli potěšeni, že ho vidí. Koneckonců byl jedním z nich – patřil k Bahennímu lidu.

Venku byla tma. Richard si všiml srpku měsíce. Pomocníci čekali s oblečením pro všechny staršiny. Jeden z nich podal Richardovi jelenicové kalhoty a semišovou halenu.

Když se Richard oblékl, prošel s celou skupinou úzkým průchodem. Měl pocit, že se probudil do minulého života. Vzpomněl si na všechny chvíle, kdy prošel stejnou cestou.

Richard hořel nedočkavostí, až uvidí Nicci. Nemohl se dočkat, až zjistí, co se stalo a jak věděla, jak mu pomoci uniknout. Prorok zřejmě věděl o potížích, do kterých se dostal, a Nicci asi našla způsob, jak mu pomoci – tím, že mu umožnila najít cestu zpátky do světa živých. Nemohl se dočkat, až jí řekne, jak pořídil v podsvětí.

Ptačí muž objal Richarda kolem ramen a promluvil na něj nesrozumitelnou řečí.

Chandalen mu odpověděl a pak se otočil k Richardovi. „Ptačí muž chce, abys věděl, že na shromáždění mluvil s mnoha předky, ale nikdy v životě neviděl nikoho z našich lidí vrátit se ze světa duchů.“

Richard pohlédl na usmívajícího se Ptačího muže.

„Já jsem to taky zažil poprvé,“ u jistil Chandalena.

Na vesnické návsi hořely velké vatry a osvětlovaly davy lidí, kteří se slavnostní hostiny zúčastnili. Děti se motaly kolem dospělých a užívaly si zábavy. Lidé se shromáždili na vyvýšených pódiích i kolem nich.

„Richarde!“ zavolal na něj dívčí hlas.

Richard se otočil a zahlédl Rachel, jak seskočila z pódia a rozběhla se k němu. Vrhla se na něj a objala ho kolem pasu. Připadalo mu, že je o hlavu větší, než když ji viděl naposledy. Jak ji objímal, nemohl se ubránit radosti nad tím, že ji zase vidí.

Když vzhlédl, stál před ním Slídič. Ve srovnání s jeho vysokou postavou vypadali Bahenní lidé jako děti.

„Slídiči, co tu děláš?“

Statný muž si založil ruce a zatvářil se rozpačitě. „Je to příliš fantastické. Až ti to řeknu, nebudeš tomu věřit.“

Richard se na něj podíval. „Právě jsem se vrátil z podsvětí. Myslím, že tě v tomto ohledu překonám.“

Slídič se nad tím chvíli zamyslel. „Možná. Stalo se to v táboře. Pátral jsem po Rachel. Navštívila mě matka.“

„Tvoje matka? Ta už je přece dávno po smrti.“

Slídič se ušklíbl, jako by chtěl vyjádřit, že to říkal, že mu Richard neuvěří. „Taková věc na tebe zapůsobí.“

„Takže to zřejmě…“ řekl Richard a snažil se pochopit, o co jde, „… nebyla tvá matka. Nenapadlo tě zeptat se jí, kdo vlastně je?“

Slídič jen pokrčil rameny. „Ne.“ Zahleděl se do tmy. „Byla to hodně vypjatá chvíle. To bys tam musel být.“

„Asi máš pravdu,“ uznal Richard. „Řekla ti, proč se objevila?“

„Řekla, že musím co nejrychleji přijet sem. Slíbila, že tu bude Rachel, a taky že budeš potřebovat pomoc.“

Richarda to překvapilo. „A řekla ti, jakou pomoc budu potřebovat?“

Slídič přikývl. „Koně. Rychlé koně.“

„Mě taky navštívila moje matka,“ vložila se do hovoru Rachel.

Richard na ni pohlédl a pak se vrátil pohledem zpět ke Slídičovi. Ten jen pokrčil rameny, jako by k tomu neměl co říct.

„Tvá matka?“ zeptal se Richard. „Myslíš Emmu?“

„Ne, moje stará matka. Ta, co mě přivedla na svět.“

Richard nevěděl, co na to říct. „A co chtěla po tobě?“

„Řekla mi, že ti tady musím pomoct. Měla jsem těmto lidem říct, že jsi ve světě duchů a že musí svolat shromáždění, aby ses měl kudy vrátit zpět.“

„Opravdu?“ Richard se nezmohl na nic jiného.

Rachel přikývla. „Oznámila, že si musím pospíšit, protože zbývá málo času, takže mě sem donesl gar. Jmenuje se Gratch. Byl moc milý. Říkal, že tě má rád. Ale musel se zase vrátit domů.“

Richard jen nevěřícně zíral.

„To už je pár dní zpátky,“ doplnil Slídič. „Čekali jsme na tebe. Bahenní lidé se museli připravit na shromáždění. Přivedl jsem ti tři rychlé koně. Máš sbalené zásoby na cestu. Jsou připraveni vyrazit.“

„Vyrazit?“

Slídič přikývl. „Přestože bych tě tu rád zdržel – a věř mi, že bychom si měli o čem povídat – moje… matka tvrdila, že budeš spěchat do Tamarangu.“

„Do Tamarangu,“ zopakoval Richard. „Tam měl namířeno Zedd.“

Ale to nebylo všechno. Kniha, kterou napsal čaroděj Baraccus pro Richarda a pak ji na tři tisíce let ukryl, byla právě v Tamarangu. Richard ji našel těsně předtím, než ho zajala Šestka. Knihu s názvem *Tajemství moci válečného čaroděje* schoval ve vězeňské kobce v Tamarangu.

Teď tu knihu potřeboval víc než kdy jindy. Baraccus mu tím zajistil neocenitelnou pomoc. Pokud má však otevřít schránky Ordenu, mohla mu kniha poskytnout potřebné informace.

„Tamarang,“ pronesl Richard zamyšleně. „Tam bylo kouzlo, které mě odřízlo od daru.“

Rachel přikývla. „Napravila jsem to.“

Richard na ni upřel pohled. „Tys to napravila?“

Slídič se na Richarda významně podíval. „Jak už jsem říkal, musíme si o pár věcech promluvit, ale teď na to není čas. Jak jsem slyšel, máš naspěch. Zbývá ti čas jen do novu.“

Na Richarda dolehla hrůza, když pohlédl na srpek měsíce. „Nestihnu se vrátit do Paláce lidu, než nastane nov. Je to moc daleko.“

„Taky nejedeš do Paláce lidu,“ připomněl mu Slídič, „ale do Tamarangu.“

Richard chytil Slídiče za paži. „Zaveď mě ke koním. Mám málo času.“

Slídič přikývl. „Matka to říkala.“

Kapitola dvacátá devátá

Zedd ucukl bolestí. Slyšel někoho volat své jméno. Hlas přicházel jakoby z nějakého strašně vzdáleného světa. Nechtělo se mu odpovídat, nechtěl otevřít oči, ani se nechtěl úplně probrat.

„Zedde," ozval se hlas znovu.

Mírně s ním zatřásla nějaká velká ruka, zakývala s ním sem a tam. Zedd se přinutil pootevřít oči, ale hned je zase zavřel, jak náhle přišel k sobě. Skláněli se nad ním Rikka s Tomem a ustaraně ho pozorovali. Zedd si stačil všimnout, že Tom má na jedné straně světlé vlasy slepené zaschlou krví.

„Zedde, jsi v pořádku?"

Uvědomil si, že se ho ptá Rikka. Zamrkal a snažil se odhadnout, jestli má přelámané všechny kosti, nebo jestli se jen tak cítí. Strach číhající v koutku mysli mu našeptával, že to může být konec všeho.

Uprostřed hrudi ho bolelo. Tam ho zasáhlo kouzlo Šestky.

Cítil se jako úplný hlupák. Kdyby ji lépe odhadl předem, připravil by se. S jistotou věděl, že dokáže čelit jejím schopnostem – a mohlo se mu to i podařit, nebýt toho, že ho překvapila zvláštním druhem vytvořeného kouzla: malé překvapení, které namalovala v jeskyni, zatímco trpělivě čekala, až přijde, až vstoupí do jejího království. Přestože se s takovým kouzlem ještě nesetkal, měl podobný útok předpokládat. Měl být připravený na její lsti. Byla to čarodějnice a věděla, že i přes své značné schopnosti je proti některým věcem, které mohl Zedd udělat, bezbranná. Něco z toho odhalila v Pevnosti čarodějů, když jí zabránil, aby jeho i ostatní zabila. Z této zkušenosti se však poučila a našla způsob, jak vytvořit obranné kouzlo, které vůbec nebylo pro čarodějnici charakteristické. Opravdu vynikající tah, ale Zedd právě teď neměl náladu její čin obdivovat.

„Zedde," zopakovala Rikka, „jsi v pořádku?"

„Snad jo," vypravil ze sebe. „A co vy?"

Rikka nespokojeně zavrčela. „Určitě na nás byli připraveni. Ať udělala cokoliv, nedokázala jsem jí v tom zabránit."

„Hele, nic si z toho nedělej, já na tom byl stejně."

„Když jste byli vy dva v bezvědomí, nedokázal jsem tolik vojáků sám zvládnout," dodal Tom. „Promiň, Zedde, nechal jsem tě na holičkách, když jsi mě nejvíc potřeboval. Měl jsem být ocel proti oceli."

Zedd na Toma pohlédl úzkou škvírkou pootevřených očí. „Nebuď hloupý. Ocel má své hranice. To já jsem neměl dopustit, aby nás takhle přelstila. Měl jsem na to být připravený."

„Myslím, že jsme selhali všichni," řekla Rikka.

„Horší je, že se nám nepodařilo splnit naše poslání. Ani jsme se nedostali do jeskyně, abychom Richardovi

pomohli. Musíme se tam nějak dostat a odstranit kouzlo, které mu brání, aby použil svůj dar.“

„Na to teď moc velká šance není,“ řekla Rikka.

„Uvidíme,“ zamumlal Zedd. „Teď se zdá, že jsme aspoň na chvíli v bezpečí.“

„Jestli se Šestka nevrátí, aby to dokončila.“

Zedd na Toma pohlédl. „To je útěcha…“

S jejich pomocí se Zedd posadil. „Kde to vůbec jsme?“ zeptal se, když se rozhlédl v šeru kolem sebe.

„V nějaké vězeňské kobce,“ řekl Tom. „Zdi jsou kamenné a na chodbě se to hemží strážemi.“

Místnost nebyla příliš velká. Na malém stole uprostřed hořela lampa. U stolu stála jediná židle. Jinak byla kobka prázdná.

„Strop je dřevěný,“ řekl Zedd. „Zajímalo by mě, jestli bych v něm mohl udělat díru dost velkou, abychom se dostali ven.“

S jejich pomocí se postavil na nohy. Rikka ho přidržovala, zatímco zvedl paži, aby prozkoumal svým darem strop.

„Do pytle,“ zabručel. „Když vytvořila to své kouzlo, postavila kolem celé místnosti nějakou bariéru. Nemůžu rozbít strop použitím síly. Jsme tu uvězněni.“

„A ještě něco,“ řekl Tom. „Strážci jsou převážně vojáci Císařského řádu. Zdá se, že Šestka bojuje na straně Jaganga.“

Zedd se podrbal na hlavě. „Skvělé. To nám ještě scházelo.“

„Aspoň že nás nezabila,“ snažil se ho povzbudit Tom.

„Zatím,“ dodala Rikka.

Zedd přimhouřil očí a zadíval se na strop. Ukázal nahoru. „Co to tam je?“

„Kde?“ zeptal se Tom, když také vzhlédl.

„Tamhle… v rohu až u stropu. Za tím trámem je něco zastrčené…“

Tom si přitáhl židli, vylezl na ni, aby dosáhl na tmavý předmět schovaný těsně u stropu ve stínu trámu. Tahal za něj, až se náhle uvolnil a spadl na zem. Něco z něj vypadlo.

„Drazí duchové!“ řekl Zedd překvapeně. „To je Richardův cestovní vak.“

Poznal pár věcí, které vypadly ven. Sklonil se k nim, prohlédl si oblečení a zase je vrátil zpátky.

Pod černou košilí lemovanou zlatým vyšíváním objevil na zemi knihu. Zvedl ji a v mihotavém svědě lampy ji studoval.

„Co je to za knihu?“ zeptala se Rikka.

I Tom se naklonil, aby lépe viděl. „Co tam píšou?“

Zedd nemohl uvěřit svým očím. „Její název zní *Tajemství moci válečného čaroděje*.“

Rikka ohromeně hvízdla.

Zedd, který byl ohromený stejně jako ona, ji chvíli převracel v ruce. „Kde k ní, pro všechno na světě, mohl Richard přijít? Může pro něj mít nedozírnou cenu.“

„A co tam píšou o tajemství jeho moci?“ zeptala se Rikka, dychtivá dozvědět se nějaké tajemství.

Zedd otevřel knihu a obrátil stránku. Pak další. Překvapeně zamrkal.

„Drazí duchové…“ zamumlal užasle.

* * *

Nicci zvedla hlavu, když zahlédla ve dveřích stín. Byla to Cara.

„Jak ti je?“ zeptala se Cara tichým hlasem, který se v tmavé místnosti téměř vytratil.

Nicci se zahleděla do dálky. Nebrala její otázku vážně. Usoudila, že Cara jen něco musela říct, čím by vyjádřila upřímný zájem. Nicci napadlo, jak je tragické, že Mord-Sitha v sobě probudila takové prosté a upřímné city v době, kdy už je příliš pozdě na to, aby na tom záleželo.

„Ani nevím, Caro.“

„Zjistila jsi, co se pokazilo?“

Nicci vzhlédla z koženého křesla, na kterém seděla, „…co se pokazilo… A není to jasné?“

Cara došla ke stolu a přejela prstem po mahagonové desce. Ve spoře osvětlené místnosti se její rudá kožená kombinéza jevila jako krvavá skvrna.

„Ale lord Rahl najde cestu zpátky.“

Nicci to znělo spíš jako zbožné přání než přesvědčení.

„Caro, kdyby se Richard mohl vrátit, byl by tu už před deseti dny,“ řekla Nicci sklíčeně, neschopna vymyslet nějakou milosrdnou lež. Cara si zasloužila znát pravdu nezahalenou nějakou falešnou nadějí.

„No, třeba mu to trvá déle, než jste předpokládali.“

Nicci si přála, aby to bylo takhle jednoduché. Zavrtěla hlavou. „Měl se vrátit nejpozději následující den ráno. Protože se nevrátil, znamená to, že nepřežil –“

„Ale on se musí vrátit!“ vykřikla Cara a naklonila se přes stůl, aby zabránila Nicci dokončit takovou myšlenku.

Nicci chvíli pozorovala výraz úzkosti na její tváři. Co jí měla říct? Jak má vysvětlit takovou věc osobě, která nechápe, jaké síly jsou ve hře?

„Věř mi, Caro," řekla nakonec, „že chci, aby se vrátil, stejně jako ty, ale kdyby přežil působení kouzla a cestu do podsvětí, byl by už dávno zpátky. Nemůže tam zůstat a přežít tak dlouho."

„Proč ne?"

„Je to jako kdyby ses potopila na dno jezera. Na nějakou dobu dokážeš zadržet dech, ale pak se musíš vynořit. Když ti třeba uvízne noha pod větví na dně, utopíš se. Nemohl tam takhle dlouho přežít. Když se nevrátil, kdy měl…"

„Tak se třeba dostal ven na jiném místě. Možná se vynořil někde jinde."

Nicci zavrtěla hlavou. „Představ si, že to jezero je zamrzlé. Otvor, který si v ledu udělal – kouzlo, které nakreslil do čarodějnického písku – je jedinou cestou ven. Schránky Ordenu jsou vstupní branou. Tahle část kouzla využívala prvky Ordenu, prvky té brány. Podsvětí je jen prázdnota."

Uvědomovala si, že se trochu zamotala, ve snaze to Caře vysvětlit. Vlastně ani sama nedokázala plně porozumět povaze podsvětí. „Dejme tomu, že by se pokusil vynořit jinde pod ledem zamrzlého jezera, jenže by ho nedokázal prorazit. Musí se vrátit stejným otvorem, který si do podsvětí sám vytvořil, musí projít stejnou branou. Chápeš to?"

„Trochu. Ale mělo to fungovat!" Ukázala na všechny knihy, které ležely otevřené na stole. „Oba jste to vše promysleli. Darken Rahl to dokázal. Není důvod, proč by to najednou nemělo fungovat. Není důvod, proč by to mělo být u Richarda jiné."

Nicci uhnula pohledem. „Právě že je…"

Cara se narovnala. „Jak to myslíš? Jaký důvod?"

„Bestie."

Cara se na ni dlouze zadívala. „Bestie… Ty myslíš, že by ho tam mohla bestie najít?“

Nicci zavrtěla hlavou. „Ne. Bestie ho našla tady, v tomto světě, když kreslil kouzlo. Jak Richard prošel branou, kterou vytvořil, už na něj čekala a byla připravená. Následovala ho do podsvětí.“

Cara měnila výraz od vyděšeného po rozzlobený. „Ale on s ní bude bojovat…“

Nicci vzhlédla. „Jak?“

„Nevím. Nejsem na tyhle věci odborník.“

„To právě není ani Richard. V podsvětí je to úplně jiné než tady. V minulosti použil svůj meč nebo štíty, aby ji zastavil. Když se bestie objevila naposledy, střelil ji jedním z těch magických šípů. Čím s ní ale může bojovat v podsvětí? Musel tam jít nahý. Neměl žádné zbraně, aby s ní mohl bojovat.“

Caře zůstal rozzlobený výraz. „Tak proč jsi ho nechala odejít?“

„Už byl v podsvětí, když jsem spatřila bestii. Zmizela za ním. Nemohla jsem ji zastavit, ani Richarda varovat.“

„Musel být nějaký způsob, jak ho zastavit.“

Nicci se postavila. „Cestu do podsvětí musel podniknout, pokud měl mít možnost použít moc Ordenu. Bez toho by nemohl čelit Ohnivé kaskádě, a pokud ji nezastaví, jsme všichni ztraceni. Kromě toho bych ho nemohla zastavit, ani kdybych chtěla.“

Cara přecházela před stolem. „Ale za pár dní už bude nov. Čas se krátí. Musí přece být něco, co můžeš zkusit. Stále je šance, že tam někde uvízl a zadržuje dech. Lord Rahl by to nikdy nevzdal. Lord Rahl by za nás bojoval do posledního dechu.“

Nicci přikývla a obešla stůl. „Máš pravdu. Vrátím se do Zahrady života a zkusím nějaké přivolávací kouzlo.“

Věděla, že je to zbytečné. Něco takového nebylo možné a jakákoliv snaha byla jen mrháním časem. Přesto cítila, že musí něco udělat, jinak přijde o rozum, a Cara se aspoň bude cítit lépe, než nastane konec. Kromě toho, co jiného se dalo dělat?

„Dobrý nápad,“ řekla Cara. „Udělej nějaká přivolávací kouzla a přitáhni lorda Rahla zpátky.“

Když vyšly ze dveří, viděly, že je chodba na obou stranách zablokovaná gardisty Prvního kruhu. Všichni byli ozbrojeni kušemi a měli připravené šípy s rudým opeřením. Vypadalo to, že prostor kolem knihovny je neprodyšně uzavřen.

Nicci zahlédla rozevláté Nathanovy bílé vlasy, jak si razil cestu řadami vojáků. Náhle se před nimi vynořil. Když spatři Nicci, hned k ní zamířil svými dlouhými kroky.

Tvářil se zachmuřeně. Nicci vyschlo v ústech, když ho viděla v takovém rozpoložení.

„Nathane, co se děje?“ zeptala se, když se před ní zastavil.

V jeho blankytně modrých očích se zračila únava. „Promiň, Nicci, ale tohle je jediný způsob…“

Nicci překvapeně zamrkala. Krátce pohlédla na vojáky, stojící těsně vedle sebe v chodbě. Také se netvářili příliš šťastně ze svého úkolu.

„Co je jediný způsob?“ zeptala se.

Odvrátil pohled a unaveně si přejel rukou po tváři. „Měli jsme s Richardem vážný rozhovor, než se vydal na tu nebezpečnou cestu. Požádal mě, abych v případě, že se nevrátí, udělal všechno, co je v mých silách, abych ochránil obyvatele paláce před hrůzami, které jim

Jagang chystá. Proroctví říká, že bez Richarda tuto rozhodující bitvu prohrajeme.“

„To víme už dávno.“

„Nicci, něco málo o cestě do podsvětí vím. Znám kouzelné formule, které použil. Byl jsem v Zahradě života. Prostudoval jsem stejné knihy jako on. Richard udělal všechno správně. Mělo to fungovat.“

„V podsvětí ho pronásledovala bestie,“ vysvětlila Cara.

Nathan vzdychl, ale netvářil se, že by ho to příliš překvapilo. „Napadlo mě, že to muselo být něco takového. Je pravda, že jsem zkoumal metody, které Richard použil…“

Caře svitla naděje, že jí prorok dá odpověď, kterou jí Nicci poskytnout nemohla. „No a přišel jsi na to, jak ho dostat z podsvětí? Nicci chce použít přivolávací kouzlo. Třeba jí s tím můžeš pomoct. Když se spojíte dohromady…“

Zmlkla. Nathan nevypadal, že by měl náladu na takové nesmysly.

„Nic takového není, Caro. Po uplynutí určité doby ho zpátky z podsvětí dostat nemůžeme. Richard je ztracený.“

Cara polykala slzy, neschopna takový verdikt přijmout.

„Císař se dostane dovnitř,“ řekl Nathan. „Je to jen otázka času. Zakrátko nás všechny pohltí Velká nicota. Můžeme doufat jen v to, že ušetříme co nejvíc lidí v paláci.“

Nicci zvedla hlavu. „Rozumím.“

„Jediný způsob, jak to udělat, je kapitulace, jakmile nastane nov – a splnit všechny Jagangovy požadavky.“

Nicci polkla. „Nemůžu říct, že bych věděla o jiném řešení, Nathane.“

„Je mi to moc líto, Nicci.“ Z hlasu poznala, že to myslí upřímně. „Ale musím zařídit ještě spoustu věcí, takže tě musím zavřít a držet tě pod zámkem, dokud si pro tebe Jagang nepřijde.“

Nicci cítila, jak jí po tváři stéká slza. Patřila Richardovi a všem lidem, kteří se spoléhali, že on odvrátí nevyhnutelné, že bude bojovat v rozhodující bitvě a udělá to, co může udělat jen on.

„Ti gardisté se šípy nejsou potřeba.“ Měla co dělat, aby se jí nezlomil hlas. „Půjdu dobrovolně.“

Nathan přikývl. „Díky, že mi to neděláš těžší, než to je.“

Kapitola třicátá

Kahlan se náhle probudila a okamžitě ji zalila ledová hrůza.

Ležela mírně pootočená na pravém boku s hlavou na polštáři ze sedlové brašny. Opatrně pootevřela oči. Zatažená obloha začala prosvítat blížícím se rozbřeskem.

Přestože nevěděla, proč se tak náhle probudila, vzápětí důvod odhalila.

Koutkem oka zahlédla, jak se nad ní naklání Samuel. Několik desítek centimetrů od ní strnul jako horský lev nad svou kořistí.

Byl úplně nahý.

Kahlan byla tak překvapená, že chvíli jen nehybně ležela a přemýšlela, jestli je skutečně vzhůru, nebo ještě v zajetí nějakého prapodivného zlého snu. Pak nejistota náhle zmizela.

Aniž by prozradila, že je vzhůru, sunula pomaličku ruku k opasku pro nůž. Protože ležela na pravém boku,

měla ho někde pod sebou. Musela ho nahmatat prsty a neprozradit přitom, že se probudila. Spolehla se na to, že pod dekou se pomalý pohyb ztratí.

Nůž tam však nehmatala.

Nenápadně se podívala vedle sebe a doufala, že jí jen vyklouzl a najde ho někde na zemi. Ale nikde ho neviděla. Jak šmátrala kolem a snažila se nůž najít, padl jí zrak na hromádku Samuelova oblečení. Pak zahlédla nůž. Ležel za šatstvem, úplně mimo její dosah.

Udělalo se jí zle, když si představila, jak se potajmu svléká a pozoruje ji ve spánku. Zhrozila se při myšlence, že byl tak blízko ní a pozoroval ji, vzal jí nůž a připravoval se na obscénnosti, které s ní chtěl provádět, a ona o tom neměla ani tušení. Kromě toho se na sebe zlobila, že to nechala zajít takhle daleko.

Popravdě řečeno ji to zas tak moc nepřekvapilo, přestože se Samuel stále choval ostýchavě, bázlivě a občas i podlézavě. Moc dobře si pamatovala, jak ho několikrát přistihla, že ji upřeně pozoruje svýma zlatavýma očima. V nich vždycky rozpoznala potlačovanou žádostivost, kterou jinak nedával najevo. Ovládla svůj hněv a soustředila se na záchranu.

Protože byl váhavý a nerozhodný, pohyboval se Samuel hodně pomalu, posouval se po centimetrech a plížil se, místo aby se na ni odvážně vrhl. Zjevně se chtěl dostat úplně nad ni, a až bude mít jistotu, že mu neunikne, silou ji přemůže, aby mohl uvést v život myšlenky, které dosud skrýval za pohledem svých žlutých očí.

Samuel nebyl sice moc velký, ale svalnaté tělo svědčilo o velké síle. Určitě byl silnější než ona. Nemohla mu uniknout bez boje a na to, aby se s ním pustila do křížku, byla ve špatné poloze. Takhle zblízka

ho nemohla účinně udeřit. Bez nože nebo cizí pomoci měla malou naději, že se mu ubrání.

Přestože byl určitě silnější a myslel si, že Kahlan spí, byl opatrný. Udělal chybu, že svůj záměr neprovedl rychle. Nepostrádal schopnosti ani výhodu, ale chyběla mu odvaha. Kahlan v současné chvíli nahrávalo jen to, že nejednal rychle a nevěděl, že je vzhůru. Nechtěla tuto výhodu promarnit. Překvapení jí pomůže vyrovnat síly a poskytne jí příležitost, která se už nebude opakovat.

V duchu rychle probrala možnosti. Bude mít jen jednu příležitost udeřit první. Musí to vyjít.

Jako první ji napadlo kopnout ho kolenem do rozkroku, ale v současné poloze – na pravém boku, s nohama uvězněnýma pod dekou, na které navíc klečel – tuto možnost zamítla.

Levou ruku měla volnou. To se zdálo jako nejlepší řešení. Bez dalšího rozmýšlení, aby nebylo příliš pozdě, rychle a tvrdě vymrštila ruku a pokusila se mu vydloubnout palcem oko. Vší silou zatlačila do měkké tkáně.

Vykřikl leknutím, okamžitě odvrátil tvář a ucukl. Rychle se vzpamatoval a praštil ji přes ruku, kterou mu zarývala do obličeje. Současně na ni padl celým tělem, až jí vytlačil všechen vzduch z plic.

Než se mohla nadechnout, přitiskl jí předloktí na krk, takže jí znehybnil hlavu a současně jí tím bránil se nadechnout. Kahlan kopala a kroutila se ze všech sil, aby se dostala z jeho sevření. Připadalo jí, že bojuje s medvědem. Nemohla se mu vyrovnat silou ani vahou, zvlášť když byla v tak nevýhodné poloze. Neměla žádnou páku, aby ho odtlačila, a na tu krátkou vzdálenost ho nemohla ani dostatečně účinně udeřit.

Kahlan otočila hlavu co nejvíc doprava, aby si uvolnila dýchací trubici. Napjaté krční svaly na chvíli zadržely jeho váhu, takže se jí podařilo nabrat trochu vzduchu do plic.

Jak zalapala po dechu, zaměřila pohled na jeho oblečení, které nedaleko od ní odložil. Pod kalhotami zahlédla jílec meče. Viděla, jak se ve světle svítání leskne zlatý nápis PRAVDA na stříbrném jílci.

Kahlan se po meči natáhla. Nedosáhla na něj. Věděla, že v této poloze, kdy leží na boku a má jednu ruku uvězněnou pod pokrývkou, by stejně, i kdyby na něj dosáhla, nedokázala vytáhnout meč z pochvy, aby Samuela probodla, nebo aspoň sekla. Jedinou možností bylo uchopit jílec a zasáhnout ho hranou hrušky do obličeje nebo do hlavy. Meč byl dost těžký, aby i tak způsobil vážné zranění. Dobrý zásah do správného místa, jako třeba do spánku, mohl protivníka i zabít.

Stejně na jílec meče nedosáhla.

Zatímco se zoufale natahovala, aby se dostala k meči, měl Samuel potíže dostat se k ní. Překážela mu deka. To, že na ní klečel, aby ji udržel na zemi, mu nepříjemně zkomplikovalo původní záměr. Zdálo se, že neuvážil praktickou stránku svého postupu. Sice ji díky přikrývce poměrně účinně znehybnil, jenže ta mu zároveň bránila, aby se k ní dostal.

Věděla, že nebude trvat dlouho a napadne ho ji prostě omráčit.

Jako by jí četl myšlenky, napřáhl pravou ruku k ráně. Viděla, jak sevřel pěst. Než rána dopadla, ze všech sil napjala svaly a uhnula.

Pěst dopadla těsně vedle její hlavy.

Prsty nahmátla zlatý drát vytvářející nápis PRAVDA na jílci meče.

Zdálo se, že se svět náhle zastavil.

V tom okamžiku ji zaplavilo poznání.

Věci, které se zdály nadobro ztracené, se náhle objevily.

Nepamatovala si kdo je, ale náhle věděla, čím je.

Zpovědnice.

Zdaleka se jí nevrátila celá minulost, ale už věděla, co znamená být zpovědnicí. Celou dobu to pro ni zůstávalo velkou záhadou, ale věděla nejen, co to všechno znamená, ale cítila v sobě i ten dar a spojení s ním.

Stále nevěděla kdo je, kdo byla Kahlan Amnell, a nepamatovala si nic ze své minulosti, ale věděla, co znamená být zpovědnicí.

Samuel se napřáhl k další ráně.

Kahlan mu přitiskla ruku na hruď. Už neměla pocit, že na ní leží silný muž, který ji má ve své moci. Necítila paniku ani hněv. Už se nebránila. Měla pocit, že je lehká jako pírko a on už nad ní nemá žádnou moc.

Zmizel pocit zoufalství a horečného úsilí.

Čas patřil jí.

Nemusela přemýšlet, vyhodnocovat situaci, ani se rozhodovat. Věděla s naprostou jistotou, co dělat. Ani si to nemusela promýšlet.

Kahlan nepotřebovala přivolat svůj dar. Stačilo, že ho přestala zadržovat.

Nad sebou viděla jeho rozzuřený obličej. Pěst zůstala napřažená na místě v tom stále se prodlužujícím okamžiku a zůstane tak, dokud to neskončí.

Neměla potřebu doufat, čekat ani jednat. Věděla, že čas patří jí. Věděla, co bude následovat, téměř jako by se to už stalo.

Samuel nepřišel do vojenského ležení Císařského řádu, aby ji zachránil, ale aby ji zajal z důvodů, které už brzy zjistí.

Tohle nebyl její zachránce.

Byl to nepřítel.

Prudkost, s jakou opustila její náhle uvolněná síla své vězení, jí vzala dech. Vytryskla z hlubin její bytosti a zaplavila každou buňku v jejím těle.

Čas patřil jí.

Kdyby chtěla, mohla spočítat každý vous na jeho strnulé tváři a stále by se ani nepohnul, aby dokončil úder.

Strach zmizel. Vystřídal ho klid pramenící z moci. Necítila nenávist. Převládlo chladné, spravedlivé hodnocení.

V tomto stavu naprostého klidu – pramenícího z ovládání vlastních schopností a jejich prostřednictvím i vlastního osudu – necítila nenávist, hněv, ani strach… ale ani zármutek. Viděla pravdu. Tento muž odsoudil sám sebe. Rozhodl se sám. Teď bude muset čelit nevyhnutelným důsledkům svého rozhodnutí. V tomto krátkém záblesku se její mysl ocitla v prázdnotě a běh času se zastavil.

Neměl žádnou šanci. Patřil jí.

I kdyby měla na rozmýšlení všechen čas, který si mohla přát, pochybnost neexistovala.

Kahlan uvolnila svou moc.

Vytryskla z nitra její bytosti a ovládla vše.

Hrom bez zvuku rozechvěl vzduch – úžasný, prudký, a v tomto jedinečném okamžiku svébytný.

Vzpomínka na tento okamžik se pro ni stala ostrůvkem zdravého rozumu v tmavé řece jejího neznámého já.

Samuelova tvář strnula v nenávistném výrazu k osobě, kterou toužil ovládnout.

Kahlan hleděla do jeho zlatožlutých očí a věděla, že on vnímá jen její neúprosný pohled.

Během toho jediného okamžiku zmizela jeho mysl – povědomí o tom, kdo byl i čím byl.

Stromy v okolí se v chladném ranním vzduchu otřásly prudkým nárazem. Větvičky a suchá kůra se sesypaly na zem. Otřes zvedl oblak prachu, který se točil ve zvětšující se spirále vzhůru.

Samuel vytřeštil oči. „Paní," zašeptal, „rozkazujte."

„Slez ze mě."

Okamžitě poslechl. Zůstal klečet na kolenou s prosebně sepjatýma rukama a upřeně na ni hleděl.

Kahlan se posadila a uvědomila si, že v ruce stále svírá jílec meče. Pustila ho. Na to, aby si poradila se Samuelem, ho nepotřebovala.

Ten zatím hluboce znepokojen čekal a vypadal, že se každou chvíli rozpláče. „Prosím… jak vám mohu posloužit?"

Kahlan odhodila přikrývku. „Kdo jsem?"

„Kahlan Amnell, matka zpovědnice," zněla pohotová odpověď.

To už Kahlan věděla. Chvíli přemýšlela.

„Odkud máš ten meč?"

„Ukradl jsem ho."

„Komu tedy právem náleží?"

„Předtím nebo teď?"

Odpověď ji trochu zarazila. „Předtím."

Samuela otázka znepokojila. Začal spínat ruce a naříkat.

„Neznám jeho jméno, paní. Přísahám, nevím, jak se jmenoval. Nikdy jsem to nevěděl.“ Začal vzlykat. „Je mi to moc líto, paní, nevím, přísahám, že nevím –“

„Jak jsi mu ho ukradl?“

„Připlížil jsem se k němu a ve spánku mu podřízl hrdlo – ale přísahám, že neznám jeho jméno.“

Ti, kterých se zpovědnice dotkla, přiznávali bez sebemenšího zaváhání všechno, co udělali – i ty nejhorší zločiny. Jejich jedinou starostí byl neustálý, mučivý strach, že nepotěší ženu, která se jich dotkla svou mocí. Jediným smyslem jejich bytí bylo ji poslouchat.

„Zavraždil jsi i jiné lidi?“

Samuel prudce vzhlédl s radostným výrazem, že dostal otázku, na kterou zná odpověď. Usmál se.

„Ano, paní. Spoustu. Prosím, můžu pro vás někoho zabít? Kohokoliv. Jen řekněte koho. Řekněte, koho mám zabít. Udělám to co nejrychleji. Prosím, paní, řekněte koho mám zabít a okamžitě vaše přání splním.“

„Komu patří meč teď?“

Zarazil se, když náhle změnila téma. „Patří Richardu Rahlovi.“

Kahlan to ani nepřekvapilo.

„Jak mě Richard Rahl zná?“

„Je to váš manžel.“

Kahlan ohromeně strnula. Překvapeně zamrkala a myšlenky se jí rozběhly na všechny strany.

„Cože?“

„Richard Rahl je váš manžel.“

Dlouho stála a upřeně na něj hleděla, neschopna si to všechno srovnat v hlavě. Na jedné straně to byl ohromný šok. Současně to ale bylo pochopitelné, i když si to nedokázala představit.

Kahlan stála bez hnutí a mlčela.

Zjištění, že je provdaná za Richarda Rahla, to bylo znepokojivé odhalení. Ale jinak… její srdce to naplnilo nezměrnou radostí. Pomyslela na jeho šedé oči, na způsob, jakým se na ni díval, a zdálo se, že znepokojení, které přitom cítila, úplně vyprchalo. Jako by se jí náhle splnily všechny sny, které se ani neodvážila snít.

Cítila, jak se jí po tváři kutálí slza. Otřela ji, ale druhá vzápětí následovala. Téměř jásavě vykřikla.

„Můj manžel?“

Samuel horlivě přikyvoval. „Ano, paní. Jste matka zpovědnice. On je lord Rahl. Jste jeho žena.“

Rozechvělá Kahlan se snažila soustředit myšlenky, ale bylo jich tolik a všechny se jí pletly dohromady, že z nich měla v hlavě úplný galimatyáš.

Náhle si vzpomněla, jak Richard ležel na zemi v táboře Řádu a křičel na ni, aby utekla.

V nejlepším případě byl teď zajatý, v nejhorším mrtvý.

Právě, když se dozvěděla, jak jsou spojeni, ho ztratila.

Cítila na tváři slzu, ale tentokrát to nebyla slza radosti, ale smutku.

Nakonec se vzpamatovala a zaměřila pozornost na muže klečícího před ní. „Kam mě vedeš?“

„Do Tamarangu. K mé… k mé druhé paní.“

„Druhé paní?“

Rychle přikývl. „K Šestce.“

Vzpomněla si, že o ní mluvil Jagang. Kahlan se zamračila. „K té čarodějnici?“

Samuel se bál odpovědět, ale musel. „Ano, paní. Poslala mě pro vás.“

Ukázala na místo, kde spala. „A řekla ti, abys udělal i tohle?“

Samuel si váhavě olízl rty. Přiznat se k vraždě byla jedna věc, ale tohle bylo něco jiného.

„Zeptal jsem se, jestli vás můžu mít,“ zakvílel. „Řekla, že jestli chci, můžu si vás vzít jako odměnu za své služby, ale že vás musím přivést živou.“

„A co se mnou chce dělat?“

„Myslím, že vás chce za něco vyměnit.“

„S kým?“

„S císařem Jagangem.“

„Ale vždyť jsem u Jaganga byla.“

„Jagang vás moc chce. Šestka ví, jakou cenu pro něj máte. Chce vás zajmout a pak vás s ním vyměnit za nějakou laskavost.“

„Jak daleko jsme od Tamarangu a od čarodějnice?“

„Moc daleko už ne.“ Samuel ukázal k jihozápadu. „Když se nebudeme zdržovat, do zítřejšího večera tam jsme, paní.“

Kahlan se náhle cítila ohrožena – v takové blízkosti tak mocné ženy. Věděla jistě, že musí co nejdřív odtud pryč, jinak by ji mohla objevit sama a nepotřebovala Samuela, aby ji k ní dovlekl.

„A protože jsi věděl, že mě už zítra budeš muset předat, zbývalo ti málo času. Takže ses rozhodl mě znásilnit.“

To nebyla otázka, ale konstatování skutečnosti.

Samuel zalomil rukama a po tvářích mu stékaly slzy. „Ano, paní…“ V hrobovém tichu, jak nad ním mlčky stála, ho naplnila ještě větší úzkost. Kahlan věděla, že osoba, které se dotkne, už není jako předtím, její mysl se změní. Jakmile se zpovědnice někoho dotkla, stal se ten člověk naprosto jí oddaným.

Napadlo ji, že se něco velice podobného přihodilo i jí samotné. Uvažovala, jestli přišla o svou minulost stejně, jako teď Samuel. Byla to dost děsivá myšlenka.

„Prosím, paní… odpustíš mi?“

V prodlužujícím se tichu už nevydržel tíhu svých provinění. Začal hystericky vzlykat, neschopen dál snášet odsouzení v jejích očích.

„Prosím, paní, najděte pro mě ve svém srdci slitování.“

„Slitování je možnost, kterou navrhuje provinilec v případě, že je dopaden. Spravedlnost je výsadou spravedlivých. A tady jde o spravedlnost.“

„Prosím, paní, prosím… odpustíte mi?“

Kahlan mu pohlédla do očí, aby se ujistila, že správně pochopí její slova i její rozhodnutí.

„Ne. To bych porušila pravidla spravedlnosti. Neodpustím ti ani teď, ani potom. Není to z nenávisti, ale proto, že jsi vinen více zločiny než těmi, které jsi spáchal na mně.“

„Já vím, ale můžete mi odpustit alespoň to, co jsem udělal vám? Prosím, paní, jenom to! Odpusťte mi, co jsem udělal vám a co jsem měl v úmyslu vám udělat…“

„Ne.“

Když mu došlo, že to je její konečné rozhodnutí, zajíkl se hrůzou, protože si uvědomil, že jeho skutky a rozhodnutí, která udělal, se nedají odčinit. Ostatní zločiny mu starosti nedělaly, ale cítil plnou váhu odpovědnosti za újmu, kterou způsobil jí.

Asi poprvé v životě viděl, jaký skutečně je – jak ho viděla ona.

Samuel zalapal po dechu, chytil se za hruď a pak se svalil na zem mrtvý.

Kahlan bez meškání začala balit věci. Musela se co nejrychleji dostat co nejdál od čarodějnice. Nevěděla, kam půjde, ale věděla, kam nesmí.

Náhle si uvědomila, že ji to mělo napadnout dřív a měla se zeptat Samuela na spoustu dalších věcí. Nechala své otázky proklouznout mezi prsty.

Zpráva o Richardovi, že je její manžel, jí tak zamotala hlavu, že ji vůbec nenapadlo zeptat se Samuela na něco jiného. Náhle se cítila jako obrovský hlupák, že promarnila tak cennou příležitost.

Ale stalo se. Teď se musí soustředit na to, co dělat dál. Právě svítalo, když spěchala osedlat koně.

Našla ho ležet mrtvého na zemi s prořízntutým krkem. Samuel se zřejmě bál, že by ho mohla použít při útěku, než si s ní užije, a podřízl nebohému zvířeti krk.

V rychlosti sbalila pár věcí do deky a nacpala je do sedlových brašen. Pak si je přehodila přes rameno a zvedla meč pravdy spočívající v pochvě. S mečem v ruce se vydala na opačnou stranu, než ležel Tamarang.

Kapitola třicátá první

V tíživé samotě se Kahlan plahočila k severovýchodu. Začínala se ptát sama sebe, proč se vůbec snaží. Jaký má smysl bojovat o život, když nemá žádnou budoucnost? K čemu je život bez vlastní minulosti ve světě ovládaném fanatickou vírou Císařského řádu a lidmi, kteří zasvětili svůj život nenávisti vůči těm, kteří chtějí žít podle svého? Lidmi, kteří nechtějí sami ničeho dosáhnout, jen nenávidí a vraždí všechny, kteří se snaží něco v životě dokázat, jako by zničením tvůrčích schopností mohli zrušit realitu a žít jen ve světě přání.

Všichni, kteří k ostatním cítili jen spalující nenávist, dusili veškerou radost ze života, až postupně udusili život samotný. Bylo by snadné tomu podlehnout. Nikomu na tom nezáleželo. Nikdo by to nevěděl.

Uvědomila si, že jí na tom záleží. Ona by to věděla. Realita byla prostě taková. Měla jen jeden život. Koneckonců to bylo všechno, co měla.

Samuel se sám rozhodl, jak prožije vlastní život. Pro ni to platilo také. Musela se svým životem naložit, jak nejlépe uměla, přestože měla omezené možnosti, a dokonce i přesto, že veškerý život se blíží ke konci.

Šla dál ještě asi hodinu, než zaslechla vzdálené dunění kopyt. Když z lesa vyběhli koně, zastavila se. Běželi přímo k ní.

Rozhlédla se po údolí, které právě přecházela. V nepříliš jasném světle viděla, že lesy, které pokrývají svahy na obou stranách, jsou moc daleko, než aby se k nim dostala včas. Hnědá tráva byla polehlá větrem. Neměla se kde schovat.

Je možné, že ji jezdci už spatřili. Ale i kdyby ji ještě nezahlédli, při rychlosti, jakou koně běželi, se brzy dostanou až k ní a ona nemá šanci zmizet jim z dohledu včas.

Odhodila sedlové brašny. Jemný vánek jí zvedl vlasy, když se vztyčila a levou rukou pevně sevřela pochvu meče. Měla jedinou možnost – zůstat stát a bojovat.

Ale vtom si uvědomila, že je pro většinu lidí neviditelná. Zůstala proto stát na místě a doufala, že ji jezdci neuvidí a projedou kolem ní.

Jenže vzápětí si vzpomněla, jak Samuel tvrdil, že Jagang za nimi určitě pošle své muže. Jagang našel vojáky, kteří ji viděli. Pokud se k ní přibližovali právě oni, bude muset bojovat.

Nevytáhla meč pro případ, že by se jezdci, ať ji uvidí nebo ne, nechovali nepřátelsky. Nechtěla bojovat, dokud ji k tomu okolnosti nepřinutí. Věděla, že dokáže vytasit meč okamžitě, bude-li to nutné. Měla též dva nože, ale věděla, že zvládne i meč. Netušila, kde se to naučila, ale věděla, že s mečem bojovat umí.

Vzpomněla si, jak sledovala Richarda, když bojoval mečem. Tehdy si myslela, že jí to připomíná způsob, jakým se oháněla čepelí sama. Uvažovala, jestli ji naučil používat meč takovým způsobem právě Richard, její manžel.

Všimla si, že ze tří koní, kteří se k ní tryskem blížili, jen jeden nese jezdce. To ji uklidnilo. Síly byly vyrovnané.

Když koně docválali až k ní, s úžasem jezdce poznala.

„Richarde!“

Seskočil z koně ještě dřív, než zastavil. Kůň zafrkal a pohodil hlavou. Všechny tři koně byli zpěnění.

„Jsi v pořádku?“ ptal se, jak k ní běžel.

„Ano.“

„Použila jsi svou moc?“

Přikývla a nemohla odtrhnout pohled od jeho šedých očí. „Jak to víš?“

„Cítil jsem to.“ Vypadal, že je bez sebe radostí. „Nedokážeš si představit, jak rád tě vidím.“

Jak se mu dívala do očí, toužila si vzpomenout na jejich minulost, upamatovat se na to, co jeden pro druhého znamenali.

„Bála jsem se, že jsi mrtvý. Nechtěla jsem tě tam tak nechat. Moc jsem se obávala o tvůj život.“

Jen tam stál a hleděl na ni neschopen slova. Vypadal, že chce najednou říct tisíc věcí a neví, kterou dřív.

Kahlan si vzpomněla, jakým stylem bojoval, když rozpoutal válku, jak Nicci předpověděla. Vybavila si způsob, jakým se plynule pohyboval mezi ostatními hráči Ja’La a potom i mezi svalnatými gardisty, kteří se oháněli meči a sekerami v marné snaze ho zasáhnout.

Pamatovala si, jak se jí zdálo, že zbraň je jeho součástí, jakási prodloužená část jeho těla i jeho mysli. Tehdy ji pohled na Richarda, který se k ní probíjel, úplně uchvátil. Připadalo jí, že sleduje tanec se smrtí, které úspěšně unikal.

Podala mu meč. „Každá zbraň potřebuje svého pána."

Richardův vřelý úsměv všechno ozářil, jako kdyby vykouklo slunce z mraků. Zahřál ji u srdce. Chvíli na ni upřeně hleděl, neschopen odvrátit pohled, a pak si pomalu vzal zbraň z její ruky.

Sklonil hlavu, jak si přes ni přetáhl bandalír, a upravil si meč na levém boku. Meč u něj vypadal přirozeně, úplně jinak než u Samuela.

„Samuel je mrtvý."

„Když jsem ucítil, že jsi použila svou moc, napadlo mě to." Spočinul levou dlaní na jílci meče. „Díky bohu ti neublížil."

„Pokusil se o to. Proto zemřel."

Richard přikývl. „Kahlan, nemůžu ti teď všechno vysvětlit, ale děje se toho tolik, že –"

„Přišel jsi o překvapení."

„Překvapení?"

„Ano. Samuel promluvil. Řekl, že jsme manželé."

Richard úplně strnul. Na tváři se mu mihl výraz zoufalství.

Myslela si, že ji vezme do náruče a řekne jí, jak je šťastný, že jsou zase spolu, ale on tam jen stál a vypadal, že se bojí i dýchat.

„Milovali jsme se?" zeptala se, aby ho přiměla k nějaké reakci.

Trochu pobledl. „Kahlan, teď není čas o tom mluvit. Nedovedeš si představit, v jak těžké jsme situaci. Nemám čas to vysvětlovat, ale –“

„Tím chceš naznačit, že jsme se nemilovali?“

Tohle nečekala. Taková možnost ji ani nenapadla. Náhle měla stažené hrdlo.

Nechápala, proč tam jen tak stojí a nic neříká. Usoudila, že jí asi nemá co říct.

„Byl to tedy domluvený sňatek?“ Polkla, aby si uvolnila sevřené hrdlo. „Matka zpovědnice a lord Rahl uzavřeli manželství pro blaho svého lidu? Sňatek z rozumu? Bylo to něco takového?“

Richard vypadal, že je z jejích otázek vyděšený víc než Samuel. Kousl se do rtu, jako by se snažil vymyslet nějakou odpověď.

„To je v pořádku,“ pronesla Kahlan. „Nijak ses mě tím nedotkl. Nic si nepamatuji. Takže to tak bylo? Prostě sňatek z rozumu?“

„Kahlan…“

„Nemilovali jsme se tedy? Prosím, odpověz mi, Richarde…“

„Podívej, Kahlan, je to složitější. Mám odpovědnost…“

Přesně tohle řekla Nicci, když se jí Kahlan zeptala, jestli miluje Richarda. Je to složitější. Má odpovědnost.

Kahlan se podivila, jak mohla být tak slepá. Miloval Nicci.

„Musíš mi věřit,“ řekl, když na něj jenom mlčky hleděla. „V sázce jsou moc důležité věci.“

Přikývla, spolkla slzy a za maskou lhostejnosti ukryla své pocity. Neodvážila se však promluvit.

Nevěděla, proč dovolila svému srdci předběhnout hlavu. Nevěděla, jestli se udrží na nohou.

Richard si přitiskl prsty ke spánkům a na chvíli odvrátil pohled. „Kahlan, poslouchej mě. Všechno ti vysvětlím – všechno – slibuji, ale teď to nejde. Prosím, věř mi.“

Chtěla se ho zeptat, proč by měla věřit muži, který si ji vzal bez lásky, ale nebyla si jista, jestli by ze sebe vypravila slovo.

„Prosím,“ opakoval. „Slibuji, že ti všechno vysvětlím, až budu moct, ale teď musíme co nejrychleji do Tamarangu.“

Odkašlala si, aby si uvolnila stažené hrdlo a mohla promluvit. „Tam nemůžeme. Samuel mi řekl, že je tam Šestka.“

Přikývl. „Já vím. Ale já tam musím.“

„Já ne.“

Zarazil se a hleděl na ni.

„Nechci, aby se ti něco stalo,“ řekl nakonec. „Prosím, musíš jít se mnou. Vysvětlím ti to později. Slibuji.“

„Proč to později bude lepší než hned?“

„Protože zemřeme, jestli si nepospíšíme. Jagang se chystá otevřít schránky Ordenu. Musím se pokusit mu v tom zabránit.“

S takovým zdůvodněním se nemohla spokojit. Kdyby chtěl, mohl jí odpovědět už dávno.

„Půjdu s tebou, když mi odpovíš na jednu otázku. Miloval jsi mě, když sis mě bral?“

Šedé oči dlouhou chvíli studovaly její tvář, než tiše odpověděl.

„Byla jsi pro mě ta pravá.“

Kahlan potlačila slzy, které jí málem vyhrkly. Odvrátila se od něj a vykročila směrem, kterým ji vedl Samuel.

* * *

Dlouho po setmění byli nakonec přinuceni zastavit. Richard by rád pokračoval dál, ale kamenitý terén, hustý porost a příkré svahy kolem byly příliš nebezpečné, než aby mohli jet potmě dál. Blížil se nov a úzký srpek měsíce by neposkytl dostatek světla, ani kdyby ho nezakrývaly tmavé mraky. Tma byla tak neproniknutelná, že nemohli v cestě pokračovat.

Kahlan byla unavená, ale když Richard ze suchého rákosu rozdělal oheň, viděla, že on je na tom mnohem hůř. Uvažovala, kdy se asi naposledy vyspal. Když se oheň rozhořel, přichystal do potoka udice a nasbíral dostatek dříví, aby jim oheň vydržel celou noc. Na úpatí příkrého srázu byli alespoň z jedné strany chráněni před chladným větrem.

Kahlan se mezitím postarala o koně, přinesla jim vodu v plátěném vaku, který měl Richard ve svém vybavení. Než dosbíral dřevo na oheň, na udičky se chytili říční pstruzi. Když ho pozorovala při čištění ryb, jak hodil vnitřnosti na oheň, aby jejich pach nepřilákal zvěř, rozhodla se, že se ho na jejich vztah už nebude vyptávat. Nesnesla by bolest, kterou jí působily jeho odpovědi. Kromě toho jí už vlastně odpověděl: byla pro něj prostě ta pravá.

Zajímalo by ji, jestli se s ní setkal před tím, než souhlasil, že si ji vezme. Uvědomila si, jak to muselo pro Nicci být hrozné, když viděla, jak si muž, kterého milovala, bere někoho jiného jen z praktických důvodů.

Kahlan se přinutila myslet na něco jiného.

„Proč jedeme do Tamarangu?“ zeptala se.

Richard vzhlédl od čištění ryb. „Kdysi, ve velké válce před třemi tisíci lety, vedli tehdejší lidé stejný boj

jako my teď, aby se ubránili lidem, kteří chtěli zničit magii a všechny formy svobodného života.

Lidé, kteří se bránili tomuto útoku, shromáždili množství velice cenných magických předmětů – věcí, které vytvořili během mnoha staletí – a uložili je v místě nazvaném Chrám větrů. Potom, aby se nedostaly do rukou nepřítele, poslali chrám do podsvětí.“

„Poslali ho do světa mrtvých?“

Richard přikývl a rozložil na zemi pár velkých listů. „Během války vytvořili čarodějové na obou stranách strašlivé zbraně, kouzla a podobné věci. Ale některé zbraně udělali i z lidí. Tak stvořili snové cestovatele. Použili k tomu lidi, které zajali v Casce – předky Jillian.“

„A tehdy také vytvořili Ohnivou kaskádu?“ zeptala se. „Během té velké války?“

„Ano,“ řekl a pomazal rozložené listy blátem. „Ostatní čarodějové neustále vymýšleli protikouzla, aby čelili jednotlivým magickým zbraním. Například schránky Ordenu byly během velké války vytvořeny právě jako protikouzlo k Ohnivé kaskádě.“

„Vzpomínám si, že Sestry něco takového říkaly Jagangovi.“

„No, celé je to složité, ale v podstatě se stalo to, že se do Chrámu větrů, ukrytého v podsvětí, dostal zrádce jménem Lothain. Tajně tam způsobil něco, co mu mělo jednoho dne, až Řád jednou znovu ožije, pomoct dosáhnout cíle.“

„Oni předpokládali, že válka znovu začne?“

„Vždycky byli a vždycky se najdou lidé pohánění nenávistí, kteří obviní ty úspěšné, tvořivé a činorodé ze své bídy a strastí.“

„A co tam ten Lothain provedl?“

Richard vzhlédl. „Kromě jiného zajistil, aby se jednoho dne ve světě živých narodil snový cestovatel. Tím je Jagang.“

Richard zabalil ryby do listů a položil je do žhavého popela.

„Potom lidé, bránící magii, vyslali do Chrámu větrů válečného čaroděje. Jmenoval se Baraccus. Zařídil to tak, aby se v budoucnu narodil další válečný čaroděj a pokusil se zastavit síly, které se snaží uvrhnout lidstvo do temného věku.“

Kahlan skrčila kolena a zabalila se do deky, aby se zahřála. „Chceš říct, že od té doby se nenarodili žádní váleční čarodějové?“

Richard zavrtěl hlavou. „Já jsem první po téměř třech tisících letech. Baraccus se však o to v chrámu postaral, aby se jednoho dne narodil další a pokračoval v jejich boji. Narodil jsem se jako válečný čaroděj.

Baraccus si však uvědomil, že takový člověk nebude o svých schopnostech nic vědět, a proto když se vrátil, napsal knihu *Tajemství moci válečného čaroděje.* Dal ji své ženě, Magdě Searusové, kterou moc miloval, aby ji odnesla a ukryla ji pro mě. Byl velice opatrný a zajistil, aby se k ní nedostal nikdo jiný než já.

Zatímco Magda Searusová byla na cestě, aby ukryla *Tajemství moci válečného čaroděje,* Baraccus spáchal sebevraždu.“

Kahlan se podivila. „Ale proč by něco takového dělal? Když miloval Magdu Searusovou, proč ji takhle opustil?“

Richard se zahleděl do ohně. „Myslím, že už viděl tolik bolesti a utrpení ve válce, zažil i zradu, nemluvě o zkušenosti z cesty podsvětím, že už to prostě nemohl

vydržet.“ Zatvářil se utrápeně. „Prošel jsem oponou. Dokážu to pochopit.“

Kahlan si opřela bradu o kolena. „Po čase stráveném v ležení Řádu vím, jak to všechno může na člověka dolehnout a vzít mu veškerou odvahu.“ Podívala se na něj. „Takže teď potřebuješ tu knihu, abys s její pomocí zastavil Císařský řád?“

„Je to tak. Našel jsem ji, ale musel jsem ji zase schovat, když mě zajali a odvezli do tábora Řádu.“

Aby ji zachránil. „Neříkej mi, že ta kniha je v Tamarangu.“

Usmál se. „Proč bychom tam jinak jeli?“

Kahlan vzdychla. Teď už chápala, proč to je tak důležité. Upřeně se zahleděla do plamenů a přemýšlela o Baraccusovi.

„A víš, co se stalo s Magdou Searusovou?“

Richard klackem vyhrábl rybu z popela. Odstranil listy a píchl do ní nožem. Když viděl, že už je hotová, přisunul ji ke Kahlan.

„Opatrně, je horká…“ Pak si vyhrábl druhou pro sebe. „Magdě Searusové to zlomilo srdce. Po válce se od zrádce Lothaina potřebovali dozvědět pravdu o tom, co se stalo v Chrámu větrů. Čaroděj Merritt vymyslel, jak na to.“

Richard chvíli hleděl do plamenů, než pokračoval dál. „Stvořil zpovědnici, aby se dozvěděl pravdu.“

Kahlan přestala jíst. „Opravdu? Takhle vznikly zpovědnice?“ Když přikývl, zeptala se: „Víš, kdo byla ta první?“

„Magda Searusová. Byla tak zničená ze smrti svého manžela, že svolila k experimentu. Byl nesmírně nebezpečný, ale zdařil se. Tak byly vytvořeny

zpovědnice. Ona byla první. Nakonec se zamilovala do Merritta a vzali se.“

To, že je zpovědnicí, bylo jedinou částí její minulosti, se kterou se Kahlan cítila být spojena. Teď se dozvěděla, jak zpovědnice vznikly. První z nich byla žena, která ztratila milovaného manžela.

Richard zvedl silný klacek, a než ho hodil na oheň, zarazil se. Chvíli ho potěžkával v ruce, otáčel s ním a prohlížel si ho. Nakonec ho odložil a na oheň přiložil jiný.

„Měla by ses vyspat,“ řekl, když dojedli. „Chci vyrazit, jakmile bude trochu světlo.“

Kahlan věděla, že je mnohem unavenější než ona, ale zároveň viděla, že ho něco trápí, tak neodporovala. Zabalila se do deky blízko ohně.

Když se podívala na Richarda, viděla, jak sedí u ohně a upřeně hledí na kus dřeva, který předtím odložil. Pomyslela si, že by měl víc pozornosti věnovat svému meči, když ho konečně dostal zpět.

* * *

Kahlan se vzbudila mnohem klidněji než předchozího dne, když se nad ní skláněl Samuel. Promnula si oči a viděla, že Richard stále sedí na stejném místě u ohně. Vypadal hrozně. Nedovedla si představit, co se mu může honit hlavou, když má na svých bedrech takové břemeno odpovědnosti a když na něm závisí životy tolika lidí.

„Rád bych ti něco dal,“ řekl tichým hlasem, který ji po probuzení pohladil po duši.

Kahlan se posadila a protáhla. Viděla, že právě začíná svítat. Brzy se budou muset zase vydat na cestu.

„Co to je?“ zeptala se a položila složenou deku vedle sebe.

„Nemusíš si to vzít, ale hodně by to pro mě znamenalo, kdybys to přijala.“

Konečně přestal hledět do plamenů a zadíval se jí do očí. „Vím, že nevíš, co se děje, ani kdo jsi, tím méně co tu děláš se mnou. Dal bych všechno na světě, abych ti mohl všechno vysvětlit, ale prostě to teď nejde. Žádám tě, abys mi věřila.“

Uhnula pohledem. Nevydržela se mu dívat do očí.

„A zatím bych byl rád, kdybys ode mě něco přijala.“

Kahlan polkla. „Co?“

Richard sáhl vedle sebe a něco zvedl. Ukázal jí to ve světle dohasínajícího ohně.

Byla to soška, kterou už jednou měla a kterou nechala v Zahradě života, když odtamtud brala schránky pro Sestry.

Představovala postavu ženy s prohnutými zády, se zakloněnou hlavou a rukama v pěstích podél těla. Ztělesňovala vzdorovitého ducha proti silám, které ji chtěly zdolat.

Tu sošku měla předtím. Byla to nejcennější věc, co měla, a musela se jí vzdát. Tahle byla jiná, a přece stejná. Pamatovala si každou její křivku. Byla stejná, jen menší.

Pak si všimla dřevěných hoblin a odřezků kolem Richarda. Strávil celou noc vyřezáváním sošky pro ni.

„Má název Duše,“ řekl procítěně. „Přijmeš ji ode mě?“

Kahlan si ji téměř s posvátnou úctou vzala z jeho ruky, přitiskla ji na srdce a rozplakala se.

Kapitola třicátá druhá

„Než rozpoutáme válku,“ řekl Richard šeptem, „potřebuju se dostat na místo, kde jsem ukryl knihu. Musím ji mít pro případ, že by se něco stalo.“

Kahlan vzdychla, když v jeho očích spatřila odhodlaný pohled. „Dobře, ale vůbec se mi to nelíbí. Vypadá to jako past. Jakmile budeme uvnitř, snadno nás chytí. Možná budeme muset bojovat, abychom se vůbec dostali ven.“

„Když to jinak nepůjde, tak budeme bojovat.“

Kahlan si vzpomněla, jak Richard bojoval mečem nebo brokem, ale tohle bylo jiné.

„A když nás uvnitř chytí, myslíš, že ti bude ten tvůj meč něco platný proti čarodějnici, která tady může kdekoli číhat?“

Odvrátil od ní pohled a znovu zkontroloval chodbu. „Svět je na pokraji záhuby a mnoha dobrým lidem, kteří milují život a chtějí svobodně žít, hrozí smrt. Včetně tebe i mě. Nemám na výběr. Musím získat tu knihu.“

Naklonil se, aby zkontroloval druhou stranu nepříliš osvětlené chodby. Kahlan slyšela blížící se ozvěnu kroku hlídkujících vojáků. Až dosud se jim podařilo všem vyhnout. Richard se s jistotou pohyboval v temných průchodech a držel se z dohledu.

Vtiskli se do stínu ve výklenku dveří a snažili se s nimi splynout. Čtyři vojáci, zabraní do hovoru o ženách ve městě, se vynořili zpoza rohu a prošli kolem, aniž by si jich všimli. Kahlan se zatajeným dechem čekala, že je objeví. Pevně svírala rukojeť nože. Jakmile vojáci zmizeli za dalším rohem, Richard ji chytil za ruku a vtáhl ji za sebou do chodby. Šli dál, až se v další tmavé chodbě zastavili před masivními dveřmi. Byly zavřené na petlici zajištěnou zámkem.

Richard vytáhl meč a zasunul jeho špičku do oka zámku. Sevřel rty a zabral. Ozvalo se tlumené kovové cvaknutí a zámek povolil. S třesknutím dopadl na kamennou podlahu. Kahlan sebou při tom zvuku trhla a byla si jista, že to stráže musely slyšet a hned přiběhnou. Ale vojáci byli zřejmě tak zaujatí líčením svých úspěchů u místních žen, že neslyšeli nic.

Richard se protáhl dveřmi dovnitř.

„Zedde!“ zaslechla ho, jak hlasitě zašeptal.

Kahlan nahlédla do místnosti. Uvnitř malé kamenné kobky byli tři lidé – stařík s rozevlátými bílými vlasy, statný světlovlasý muž a žena se světlými vlasy spletenými do copu, jaký nosily Mord-Sithy.

„Richarde!“ vykřikl stařík. „Drazí duchové – jsi živý!“

Richard si položil prst na ústa a vtáhl Kahlan dovnitř. Opatrně zavřel dveře. Trojice vypadala unaveně a zničeně. Zdálo se, že uvěznění na nich zanechalo stopy.

„Mluv tiše,“ zašeptal Richard. „Všude kolem jsou stráže.“

„Jak jsi pro všechno na světě věděl, že tu jsme?“ zeptal se rozcuchaný stařík.

„Nevěděl jsem to,“ řekl Richard.

„No, můžu ti říct, chlapče, že máme spoustu věcí –“

„Zedde, buď zticha a poslouchej mě.“

Stařík zavřel ústa. Pak ukázal na meč. „Jak jsi získal zpátky svůj meč?“

„Kahlan mi ho dala.“

Zedd svraštil obočí. „Tys ji potkal?“

Richard přikývl. Natáhl k němu svůj meč. „Polož ruku na jílec.“

Zedd se zamračil ještě víc. „Proč? Richarde, jsou mnohem důležitější věci –“

„Udělej to!“ zavelel Richard. Zedd jen zamrkal. Narovnal se a udělal, co po něm Richard žádal.

Pak se jeho pohled přenesl na Kahlan. V jeho oříškově hnědých očích se mihlo poznání a potom se údivem rozšířily.

„Drazí duchové… Kahlan.“

Zatímco Zedd stál jako přikovaný, natáhl Richard meč k ženě. Dotkla se jílce. I ona Kahlan poznala, když se před ní náhle, jakoby zázrakem, objevila. Když se meče dotkl statný světlovlasý muž, byl neméně překvapený.

„Znám tě,“ řekl jí Zedd. „A vidím tě.“

„Vzpomínáte si na mě?“ zeptala se Kahlan.

Zedd zavrtěl hlavou. „Ne. Meč musel přerušit působení prvotní události Ohnivé kaskády. Nemohl obnovit ztracenou paměť – ta je pryč – ale zdá se, že zastavil další působení kouzla. Vidím tě. Vím, kdo jsi.

Nevzpomínám si na tebe, ale znám tě. Jako když spatříš známou tvář, ale nedokážeš ji nikam zařadit.“

„Se mnou je to stejné,“ prohlásil světlovlasý muž.

Žena také přikývla na souhlas.

Zedd chytil Richarda za rukáv. „Musíme odtud hned vypadnout. Šestka se vrátí. Nesmíme se tu nechat chytit a dostat se s ní do křížku. Dá se jen těžko zvládnout.“

Richard zamířil do rohu kamenné kobky. „Ještě si musím něco vzít.“

„Knihu?“ zeptal se Zedd.

Richard se zastavil a otočil. „Tys ji viděl?“

„Řekl bych, že jo. Kde jsi pro všechno na světě k takové věci přišel?“

Richard vylezl na židli a vytáhl z úkrytu za trámem svůj vak. „Čaroděj Baraccus –“

„Z velké války? Ten Baraccus?“

„Správně.“ Richard seskočil ze židle. „Napsal knihu a potom ji schoval, abych ji našel. Zařídil, abych se narodil s oběma stránkami daru, takže mi chtěl pomoci, abych se naučil je ovládat. Poté co se vrátil z Chrámu větrů, poslal svou ženu, Magdu Searusovou, aby ji schovala. Je to dlouhá historie, ale ta kniha na mě čekala tři tisíce let.“

Zedd se zdál zaražený. Shromáždili se kolem stolu, zatímco Richard zalovil ve vaku a vytáhl knihu. Ukázal ji Zeddovi.

„Potíž byla v tom, že když jsem ji našel, byl jsem odříznutý od svého daru, takže jsem si ji nemohl přečíst. Viděl jsem jen nepopsané, čisté stránky. Takže nevím, co mi chtěl o mých schopnostech prozradit.“

Zedd si krátce vyměnil pohled se svými druhy. „Richarde, musím si s tebou promluvit o tom, co ti Baraccus zanechal.“

„Ano, za chvilku…“

Richard se zamračil, když knihu otevřel a prolistoval. „Je pořád čistá.“ Zaraženě vzhlédl. „Zedde, pořád jsou v ní jen prázdné stránky. Dar se mi vrátil, to vím jistě. Tak proč se mi pořád zdají stránky prázdné?“

Zedd položil Richardovi ruku na rameno. „Protože jsou prázdné.“

„Pro mě. Ale ty ji můžeš přečíst…“ Přidržel mu otevřenou knihu před očima. „Co tam píše?“

„Je prázdná,“ zopakoval Zedd. „Není v ní nic napsáno. Jediná písmena jsou v názvu na obalu.“

Richard se na něj zadíval s nechápavým výrazem ve tváři. „Jak to myslíš, že je prázdná? Nemůže být prázdná. Má obsahovat *Tajemství moci válečného čaroděje*.“

„Taky že ho obsahuje,“ namítl Zedd zcela vážným hlasem.

Richard vypadal zničený, rozzlobený i udivený současně. „Nechápu.“

„Čaroděj Baraccus ti zanechal čarodějovo pravidlo.“

„Jaké čarodějovo pravidlo?“

„Pravidlo všech pravidel. Pravidlo nenapsané. Pravidlo nevyslovené od úsvitu dějin.“

Richard si projel rukou vlasy. „Nemám čas na hádanky. Co chtěl, abych se dozvěděl? Jaké je to pravidlo?“

Zedd pokrčil rameny. „Nevím. Nikdy nebylo vysloveno ani napsáno. Ale Baraccus chtěl, abys věděl, že v tom spočívá tajemství moci válečného čaroděje. Jediný způsob, jak to mohl vyjádřit, jak se ujistit, že pochopíš, co ti chtěl říct, bylo zanechat ti nenapsanou knihu, která ti naznačí, že se jedná o nikdy nenapsané pravidlo.“

„Jak ho mám použít, když ho neznám?“

„To je otázka pro tebe, Richarde. Pokud jsi ten, za koho tě Baraccus pokládal, budeš vědět, jak naložit s tím, co ti zanechal. Zjevně to považoval za nesmírně důležité, že mu to stálo za všechny nesnáze s tím spojené, proto bych řekl, že je to přesně to, co potřebuješ.“

Richard se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Kahlan ho bylo hrozně líto. Zdálo se, že je s rozumem v koncích. Vypadal, že se rozpláče.

„Ale, ale, ale,“ ozval se za nimi hlas.

Všichni se jako na povel otočili.

Vychrtlá žena v černých šatech na ně vrhla svůj typický potměšilý úsměv. Černé vlasy měla rozcuchané, jako by na hlavě měla klubko hadů. S bledou pokožkou i očima vypadala jako chodící mrtvola.

„Šestka…“ pronesl Zedd.

„Kohopak to tu máme? Není to náhodou matka zpovědnice? Císař bude jistě velice spokojený, když mu spolu s ní předám i lorda Rahla jako na stříbrném podnose.“

Kahlan viděla, jak si Zedd sevřel hlavu v dlaních v očividné bolesti. Zavrávoral dozadu a svezl se na zem. Richard s charakteristickým zvonivým zvukem vytáhl meč pravdy. Napřáhl se, ale neviditelná síla ho okamžitě zastavila a zatlačila zpět. Meč mu vypadl z ruky a se zařinčením dopadl na zem.

Žena natáhla hubený prst ke Kahlan. „To není dobrý nápad, matko zpovědnice. Ne, že by mi vadilo uvařit ti mozek v hlavě, ale máš pro mě větší cenu živá.“

Kahlan pocítila bolest způsobenou neviditelnou silou, která ji zatlačila zpět, stejně jako Richarda. Pronikavá bolest se podobala mučivé bolesti způsobené

obojkem, ale byla ostřejší a víc zasahovala uši. Cítila tak silný tlak v čelisti, že musela otevřít ústa. Všech pět couvalo a drželo se za uši, ve kterých cítili nesnesitelnou bolest.

„To mi usnadní spoustu věcí," řekla Šestka s uspokojením, když se k nim podobná Smrtce blížila.

„Šestko," ozval se přísný hlas ode dveří.

Šestka se otočila za hlasem, který zřejmě poznala. Bolest náhle zmizela. Kahlan viděla, že i ostatní se jí zbavili.

„Matko…?" pronesla Šestka se smíšenými pocity.

„Zklamala jsi mě, Šestko," řekla stařena, když vešla do kobky. „Velice jsi mě zklamala."

Byla útlá, podobně jako Šestka, ale shrbená věkem. Černé vlasy měla stejně rozcuchané, jen prošedivělé. Oči však měla stejně bleděmodré.

Šestka o pár kroků couvla. „Ale já…"

„Co?" dožadovala se odpovědi stařena jedovatým, nespokojeným tónem. Chovala se panovačně a dávala jasně najevo, že se ničeho nebojí, a už vůbec ne Šestky.

Šestka couvla ještě o krok. „Nechápu…"

Kahlan udiveně sledovala, jak se bledá pokožka na tváři a rukou Šestky začíná hýbat, jako by pod ní něco bublalo.

Šestka začala křičet bolestí a kostnatými prsty si ohmatávala vlnící se pokožku na obličeji.

„Matko, co chceš?"

„To je jednoduché," řekla stařena a udělala další krok k čarodějnici, která před ní stále couvala. „Chci, abys zemřela."

Po těch slovech sebou Šestka začala divoce škubat, pokožka se jí vlnila stále víc, až to vypadalo, že se

oddělila od svalů a šlach pod ní. Zdálo se, že Šestka se vaří zevnitř.

Stařena náhle natáhla ruku a sevřela volnou kůži v jejím zátylku. Jak se čarodějnice začala hroutit k zemi, stařena prudce škubla. V ruce jí zůstala kůže, v jednom kuse. Ze Šestky zbyla na kamenné podlaze hromádka krvavé hmoty, kterou držely pohromadě jen černé šaty. Kahlan v životě neviděla nic odpornějšího.

Stařena, s kůží, kterou stáhla z Šestky, v ruce, se na ně usmála.

Všichni stáli jako přikovaní, když její postava trochu zazářila, rysy se jí rozmazaly a rozvlnily. Kahlan jen ohromeně zírala. Stařena vůbec nebyla stará, ale mladá a krásná, s dlouhými vlnitými kaštanově hnědými vlasy. Proměněné šedé šaty odhalovaly ladné křivky její dokonalé postavy. Průhledná látka kolem ní povlávala jako v mírném vánku.

„Šoto…“ vyrazil ze sebe Richard a tvář se mu roztáhla v širokém úsměvu.

Upustila kůži na krvavou hromádku a jak došla k Richardovi, cudně a škádlivě současně se usmála a druhou rukou ho něžně pohladila po tváři. Kahlan cítila, jak rudne.

„Šoto, co tu děláš?“ zeptal se Richard.

„Jak to vypadá, tak ti zachraňuji kůži.“ Úsměv na její tváři se ještě rozšířil, když pohlédla směrem k hromádce v černých šatech. „A Šestku to stálo tu její.“

„Ale já to nechápu.“

„Ani Šestka to nechápala,“ řekla Šota. „Čekala, že stáhnu ocas mezi nohy a uteču, abych se navěky někde třásla strachy, že mě najde, takže návštěvu své matky vůbec nečekala. Něco takového bylo nad její jinak pozoruhodné schopnosti i nad její omezenou

představivost, protože nechápala hodnotu této nejbližší osoby, a tudíž se nedokázala vžít do pocitů toho, kdo svou matku ctí. Nedokázala si představit, jakou má mateřské pouto sílu, takže ji ta síla nakonec zničila. Její vztah k matce byl založen na odporu, umocněném strachem.“

Kahlan cítila, že rudne stále víc, když sledovala Šotu, jak přejíždí dlouhým, nalakovaným nehtem Richardovi po hrudi.

„Nelíbí se mi, když mi někdo bere to, na čem jsem pracovala a co jsem vytvořila,“ řekla Šota Richardovi důvěrným tónem. „Neměla právo na mé věci. Stálo mě to spoustu času a úsilí, abych zvrátila všechno, co podnikla, jen aby pronikla svými proradnými chapadly do mého království. Ale dokázala jsem to.“

„Myslím, že v tom bylo i něco jiného, Šoto. Myslím, žes nám všem chtěla pomoci…“

Šota od něj odstoupila, mávla rukou a otočila se od něj. „Schránky jsou ve hře. Jestli je Sestry otevřou, zemře spousta lidí, kteří neudělali nic špatného. I mne předhodí Strážci jako kus masa.“

Richard mohl jenom souhlasně přikývnout. Sehnul se a zvedl svůj meč. Natáhl k ní jílec.

„Drahý chlapče, nepotřebuji meč.“

Kahlan nechápala, jak někdo může mít tak krásný, sametový hlas. Šota se chovala, jako by v místnosti nebyl nikdo jiný než Richard. Kromě krátkého varovného pohledu směrem k Zeddovi se její mandlové oči upíraly výhradně na Richarda.

„Udělej mi radost a dotkni se ho.“

Rysy jí zjemněly, když se na něj svůdně usmála. „Když chceš.“

Prsty sevřela jílec. Očima náhle sklouzla ke Kahlan, stojící vedle něho.

„Meč přerušuje působení kouzla Ohnivé kaskády," vysvětlil jí Richard. „Nemůže ho zastavit, ale umožní ti vidět, co máš před sebou."

Chvíli si ji měřila pohledem a pak se otočila zpátky k Richardovi. „To vidím." Potom vážným hlasem pokračovala. „Ale teď nám všem hrozí, že nás pohltí moc Ordenu a navždy nás předá Strážci mrtvých v podsvětí." Prsty se dotkla Richardovy tváře. „Jak jsem ti řekla už dřív, musíš tomu zabránit."

„A jak to mám udělat?"

Šota se na něj zamračila. „O tom jsme se už bavili, Richarde. Ty jsi hráč. Je na tobě, abys vložil schránky do hry."

Richard vzdychl. „Od schránek jsme na hony vzdáleni. Než se k nim dostaneme, vloží je do hry Jagang."

Šota se na něj usmála. „Znám způsob, jak se k nim dostat včas."

„Jaký?"

Šota ukázala prstem nahoru. „Můžeš letět."

Richard naklonil hlavu na stranu. „Letět?"

„Drak, kterého Šestka očarovala a na kterém létala, čeká nahoře na cimbuří."

„Drak!" vykřikl Zedd. „Ty čekáš, že Richard poletí na drakovi? Co je to vůbec za draka?"

„Hodně zuřivý drak."

„Zuřivý?" zeptal se Richard.

„Bohužel, přeměna na dračí matku nebyla tak snadná, ale uklidnila jsem ho." Šota pokrčila rameny. „Aspoň trochu."

* * *

Richard je nechal všechny čekat na chodbě, zatímco se převlékl do věcí z vaku. Když vyšel, Kahlan se zatajil dech.

Přes černou košili měl černou halenu, ozdobenou zvláštními symboly, vinoucími se podél široké zlaté porty lemující přední část. Nádhernou halenu měl přepásanou širokým koženým pásem s dalšími emblémy. Křížem přes pravé rameno měl zavěšený starodávný kožený bandalír se zlatem a stříbrem vykládanou pochvou na meč pravdy. Zápěstí mu obepínaly široké, kůží zdobené stříbrné náramky spojené kruhy, s dalšími vyrytými symboly. Černé vysoké boty natažené přes černé kalhoty byly zdobeny přezkami s podobnými obrazci. Přes široká ramena měl přehozený plášť, jakoby utkaný ze zlaté příze.

Vypadal přesně tak, jak si Kahlan představovala, že by měl vypadat válečný čaroděj. Měl vzhled velitele králů. Vypadal jako lord Rahl.

Kahlan plně chápala, proč ho Nicci miluje. Byla nejšťastnější žena na světě. A navíc to byla žena, která ho byla hodna.

„Pospěšme si," vybídl Šotu.

Šota vykročila rázným krokem prostředkem chodby, tenké šedé šaty za ní vlály. Vedla je vedlejšími, nepříliš okázalými chodbami hradu, jako kdyby byly prázdné. Občas mávla rukou směrem ke dveřím nebo průchodu, jako by odháněla každého, kdo by je chtěl obtěžovat. Zřejmě to fungovalo, protože je cestou nikdo nezastavil.

Všichni zůstali stát, když se nakonec zastavila před masivními dubovými dveřmi. Podívala se na ně, jako by se chtěla ujistit, že jsou připraveni, a pak dveře otevřela.

Obloha byla zatažená těžkými mraky a poryv větru rozevlál Richardovi plášť. Na cimbuří spatřili ohromného tvora s lesklými červenými šupinami a s trojúhelníkovými výstupky s černými špičkami na hřbetě.

Přivítal je plamenem, který je zahnal zase zpátky.

„To není Scarlet," řekl zklamaně Richard. „Myslel jsem, že by to mohla být Scarlet."

„Ty znáš nějakého draka?" zeptala se Kahlan.

„Ano, ty ji znáš taky, ale tohle není ona. Tenhle drak je větší a vypadá mnohem hrozivěji."

Šota si horkých plamenů nevšímala, prozpěvovala si nějakou tichou písničku a nenuceně pokračovala dál směrem k drakovi. Přestal chrlit oheň. Sklonil k ní hlavu a naklonil ji zvědavě na stranu. Když mu Šota pošeptala něco, co Kahlan neslyšela, drak si tiše a spokojeně odfrkl.

Šota ho podrbala pod bradou a otočila se k nim. „Richarde, pojď si promluvit s tímhle fešákem."

Podle zvuku, který vydával, se zdálo, že při jejích slovech začal vrnět.

Richard si k němu pospíšil. „Mám dračí přítelkyni," řekl drakovi. „Možná ji znáš. Jmenuje se Scarlet."

Obrovské zvíře zvedlo hlavu a vychrlilo ohnivý sloup směrem k obloze. Ostnatým ocasem švihlo tak prudce, že zbouralo kus cimbuří.

Rudá hlava se sklonila dolů. Drak zavrčel a odhalil přitom hrozivě vypadající zuby.

„Scarlet je má matka," zavrčel.

Richarda to potěšilo. „Scarlet je tvá matka? Ty jsi Gregory?"

Drak natáhl hlavu a zamračeně Richarda očichal. S každým výdechem se Richardův plášť rozevlál.

„Kdopak jsi, človíčku?“

„Jsem Richard Rahl. Když jsem tě viděl naposledy, byl jsi ještě ve vajíčku.“ Richard se k němu choval jako ke starému příteli. Opsal rukama ovál. „Byl jsi takhle velký.“

„Richard Rahl.“ Gregory se rozzářil a nepřátelství zmizelo. „Matka mi o tobě vyprávěla.“

Richard položil drakovi ruku na hlavu. Z hlasu mu zazněla obava. „Je v pořádku? Magie mizí. Dělal jsem si o ni starosti.“

Gregory vyfoukl z nozder obláček kouře. „Je moc nemocná. Slábne každým dnem. Já jsem silnější a pořád ještě můžu létat. Nosím jí potravu, ale čarodějnice mi v tom bránila. Nevím, jak jí mám pomoct. Mám strach, že ji ztratím.“

Richard smutně přikývl. „Všechno to způsobily chiméry, když se dostaly do našeho světa. Narušily magii a ta pomalu zaniká.“

Gregory pokývl velkou hlavou. „Tak to jsou červení draci odsouzeni k záhubě…“

„Stejně jako my všichni. Pokud to nezastavím.“

Gregory naklonil velkou hlavu na stranu a upřel na Richarda žluté oko. „Ty bys to dokázal?“

„Snad, jenom ještě nevím jak. Ale jestli se o to mám pokusit, musím se dostat do Paláce lidu.“

„Do Paláce lidu? Co ho obléhá ta ohromná armáda?“

Richard přikývl. „Správně. Jsem asi jediný, kdo tohle může zastavit. Vezmeš nás tam?“

„Už jsem zase svobodný. A svobodný drak lidem neslouží.“

„Nechci po tobě, abys mi sloužil. Rád bych tě požádal, jestli bys nás odnesl do D’Hary, abych se mohl

pokusit zachránit všechny, co chtějí svobodně žít, včetně tebe a tvé matky Scarlet.“

Gregory otočil hlavu k Zeddovi, Tomovi a Rikce. Chvíli přemýšlel a nakonec pohlédl zpátky na Richarda. „Všechny?“

„Všechny,“ přitakal Richard. „Budu potřebovat jejich pomoc. Je to naše jediná šance, jak zabránit tragédii, která nás jinak postihne.“

Gregory sklonil hlavu tak, že čumákem šťouchl Richarda do hrudníku. „Matka mi vyprávěla, jak jsi mě zachránil, když jsem byl ještě ve vajíčku. Když to udělám, budeme vyrovnáni.“

„Platí,“ souhlasil Richard.

Gregory se snížil, jak nejvíc to šlo. „Tak si nasedněte.“

Richard jim vysvětlil, jak se vyšplhat nahoru a držet se ostnů a výstupků. Lezl jako první a usadil se obkročmo drakovi těsně za dlouhým krkem, a pak pomohl nahoru Zeddovi, Tomovi a Rikce. Zedd si celou dobu něco nespokojeně mumlal. Richard mu řekl, ať s tím přestane.

Kahlan lezla poslední. Richard se sklonil dolů, vzal ji za ruku a vytáhl ji nahoru. Když se usadila těsně za ním na hřbetě draka, viděla, že z kapsy vytáhl čtverec bílé látky a dívá se na něj.

Kahlan se ho pevně chytila a zašeptala mu do ucha: „Mám strach.“

Usmál se přes rameno. „Možná se ti zatočí hlava, pocítíš závrať, ale špatně ti nebude. Jen se pevně drž a jestli chceš, zavři oči.“

Udivilo ji, jak dobře se cítila v jeho těsné blízkosti a jak se k ní mile a nenuceně chová. Připadalo jí, že úplně ožil, když byla takhle blízko.

„Co to máš?“ zeptala se a pokývla hlavou k bílé látce. V protilehlých rozích bílého čtverce byly dvě inkoustové skvrny.

Zastrčil látku zpátky do kapsy a pohlédl dolů na cimbuří. „Jdeš taky, Šoto?“

„Ne. Vracím se domů, do Agadenské pustiny. Tam počkám do úplného konce nebo na to, jestli se ti ho povede odvrátit.“

Richard přikývl. Kahlan si o ní pomyslela, že se netváří příliš přesvědčeně, že to Richard dokáže. „Děkuji ti za všechno, co jsi udělala, Šoto.“

„Ať na tebe můžu být hrdá, Richarde…“

Krátce se na ni usmál. „Udělám, co bude v mých silách.“

„Víc nemůže dělat nikdo z nás,“ řekla.

Richard poplácal draka po lesklých červených šupinách. „Gregory, tak letíme. Nemáme moc času.“

Gregory vychrlil krátký plamen. Když se plamen změnil v černý čmoud, roztáhl ohromná křídla a majestátně se rozletěl dolů z cimbuří.

Kahlan cítila, jak se vznesli. Měla pocit, že má žaludek až v krku.

Kapitola třicátá třetí

Jak procházeli opuštěnými chodbami a nádhernými mramorovými halami Paláce lidu, Richard poznal, kam se všichni ztratili, když slyšel ozvěnu tiše odříkávané modlitby.

„*Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme, pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě*.“

Modlitba oddanosti patřila lordu Rahlovi. Dokonce i v tomto čase, kdy jejich svět spěl ke konci, se všichni obyvatelé Paláce lidu shromáždili ke společné pobožnosti, když zaslechli zvon, který je svolával. Předpokládal, že ho teď lidé potřebují nejvíc, a odříkáním slov modlitby stvrzovali své spojení. Nebo mu to možná mělo připomenout jeho část pouta a odpovědnost za je jich ochranu.

„*Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme, pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě*.“

Richard zahnal takové myšlenky. Měl pocit, že se mu jich v hlavě rojí tisíce najednou. Nevěděl, co má dělat. Valilo se na něj tolik různých otázek najednou. Připadalo mu, že tu záplavu problémů nemůže zvládnout a dát jí nějaký řád. Nevěděl, kde začít.

Vůbec se necítil jako Mistr Rahl.

Věřil však, že všechny ty zdánlivě nekončící problémy jsou propojené, že jsou součástí jediné skládanky, a pokud dokáže najít podstatu toho, co ho trápí, všechny zapadnou na své místo.

Potřeboval na to jen pár let. Se štěstím na to bude mít pár hodin.

Opět se přinutil myslet na důležitější věci. Baraccus mu zanechal vzkaz v tři tisíce let staré knize. Nenapsané pravidlo. A Richard nevěděl, co to znamená. Teď, když mohl opět používat svůj dar, si dokázal znovu vybavit slova *Knihy známých stínů*, jenže se pravděpodobně naučil falešnou kopii. Jagang měl originál. Jagang měl i schránky.

Proč byla zpovědnice nejdůležitější v celém procesu? Bylo to snad proto, že zpovědnice hrála nejdůležitější roli při otevírání schránek Ordenu, když se použila jedna z kopií *Knihy známých stínů?* Nebo si to jen myslel? Předpokládal, že zpovědnice je nejdůležitější, proto že Kahlan je zpovědnice a hraje nejdůležitější roli v jeho životě?

Pouhé pomyšlení na Kahlan vyvolalo mučivou bolest. Strašně ho trápilo, že jí nemůže říct všechno, co

jí tak zoufale říct toužil. Ničilo ho, že ji nemůže sevřít v náručí a políbit ji. Chtěl ji k sobě pevně přitisknout.

Ale věděl, že pokud by narušil sterilní pole její mysli, moc Ordenu by už nedokázala obnovit její vzpomínky. Musel zůstat chladný a odměřený.

Nejvíc ho však děsila myšlenka, že už je stejně pozdě, protože Samuel už sterilní pole narušil.

Cítil Kahlan vedle sebe. Poznal zvuk jejích kroků i její vůni. V jednu chvíli ho zaplavila radost, že jsou konečně spolu, a hned vzápětí se ho zmocňuje panika, že ji zase ztratí.

Musí přestat myslet na problém a zaměřit se místo toho na nalezení řešení. Musel najít odpověď.

Pokud nějaká odpověď existovala.

„*Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme, pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.*“

Tihle všichni zemřou, pokud jim nepomůže a nenajde odpověď. Ale jak to pro všechno na světě má udělat?

V duchu se vrátil k tomu, co považoval za nejpodstatnější. Pokud má napravit všechny škody, které napáchalo kouzlo Ohnivé kaskády narušené chimérami, musí otevřít schránky Ordenu. Pokud to neudělá, svět živých čeká zkáza. Pokud neotevře správnou schránku on, udělá to Jagangova Sestra Temnot. Jenže Richard nevěděl, jak má schránky otevřít, nehledě na to, že je ani neměl. Schránky získal Jagang.

Richard si připomněl, že alespoň dokončil všechny kroky, které potřeboval, aby mohl otevřít správnou

schránku. Úspěšně prošel oponou mezi světy. A podařilo se mu i předat to, co přinesl zpět, tak jak to vyžadoval postup. Byla to záhada, ale našel její řešení. Teď už byla potřeba jen moci Ordenu, aby všechno vrátila zpět.

Kahlan přijala jeho sošku *Duše*.

Připomněl si, že má i zpovědnici, kterou potřeboval.

Zpovědnice. Něco s ní nebylo v pořádku, ale nemohl přijít na to, co.

Věděl však, že je pouze jediný způsob, jak se dostat ke schránkám Ordenu. Měl jen jedinou možnost. Bude záležet na tom, jestli ji dokáže využít dřív, než Sestra Ulicie jednu ze schránek otevře.

Při zvuku chvatných kroků vzhlédl – a spatřil, jak k němu spěchá Verna s Nathanem. Cara a generál Meiffert šli těsně za nimi. Zedd, Tom a Rikka se drželi za Richardem.

Na ochozu nad prostranstvím, kde se lidé shromažďovali k modlitbě a ze kterého na všechny strany vybíhaly široké chodby, se Richard zastavil a čekal na Vernu s Nathanem. Lidé dole klečeli, čelem se dotýkali dláždění a odříkávali slova modlitby. Neměli tušení, co se chystá udělat.

„Richarde!“ zvolala překvapeně Verna.

„Jsem rád, že tě zase vidím,“ uvítal ho Nathan a kývl na pozdrav Zeddovi.

„Šestka už nebude dělat problémy,“ oznámil Zedd vysokému prorokovi.

Nathan si oddechl. „O jednu sršeň míň, ale obávám se, že jich je stále dost.“

Verna si vysokého čaroděje vedle sebe vůbec nevšímala a naléhavě na Richarda zamávala cestovní

knížkou. „Jagang píše, že už nastal nov. Žádá tvou odpověď. Pokud ji nedostane, následky znáš.“

Richard vrhl pohled na Nathana. Prorok se tvářil zachmuřeně. Cara i generál Meiffert vypadali také zneklidněni. Nebylo divu, když při obraně paláce a jeho obyvatel, kterým hrozila strašlivá smrt, byli bezmocní.

Zezdola se k nim neslo tiché odříkávání. „*Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme, pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě*.“

Richard si přejel prsty po čele a polkl, aby si uvolnil stažené hrdlo. Neměl na výběr – z několika důvodů.

Pohlédl na Vernu a definitivně se rozhodl. „Napiš Jagangovi, že souhlasím s jeho podmínkami.“

Verna znachověla. „Souhlasíš?“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Kahlan vedle něj. Richard pocítil v koutku duše radost nad tím, že z jejího hlasu slyšel probouzející se autoritu. Ale nevšímal si jí a otočil se k Verně.

S velkým úsilím ovládl hlas. „Napiš mu, že jsem se rozhodl dát mu, co chce. Souhlasím s jeho podmínkami.“

„To myslíš vážně?“ Vernou cloumal hněv. „Chceš po mně, abych mu oznámila, že se vzdáváme?“

„Ano.“

„Cože!?“ ozvala se Kahlan. Chytila ho za rukáv a prudkým škubnutím ho otočila k sobě. „Nemůžeš se mu vzdát.“

„Musím. Je to jediný způsob, jak uchránit lidi tam dole před mučením a smrtí. Pokud se vzdám paláce, nechá je žít.“

„A ty si myslíš, že Jagang dodrží slovo?“ chtěla vědět Kahlan.

„Nemám na výběr. Tohle je jediný možný způsob.“

„Přivedl jsi mě zpátky jenom proto, abys mě předal té zrůdě?“ Kahlaniny zelené oči se leskly slzami hněvu i bolesti. „Proto jsi mě tak toužil najít?“

Richard odvrátil pohled. Dal by všechno za to, aby jí mohl říct, jak moc ji ve skutečnosti miluje. Jestli má jít na smrt, chtěl, aby se dozvěděla o jeho skutečných citech a nemyslela si, že si ji vzal jen z povinnosti a teď ji použil jako válečnou kořist, kterou odevzdá při kapitulaci. Srdce mu pukalo bolestí, že si něco takového myslí.

Ale nemohl jinak. Kdyby porušil sterilní pole, pak by Kahlan, kterou znal, navždy ztratil. Pokud ho ovšem nenarušil už Samuel a on o ni tak jako tak přišel.

Richard zaměřil svou pozornost jinam. „Kde je Nicci?“ zeptal se Nathana.

„Zavřená, jak jsi chtěl, a čeká, až si ji vy zvedne Jagang.“

Kahlan se k němu otočila. „A teď mu ještě nádavkem přidáš ženu, kterou miluješ –“

Richard ji gestem ruky umlčel.

Uvolnil sevření čelistí a otočil se k Verně. „Udělej, co jsem řekl.“ Z tónu jeho hlasu bylo jasné, že to byl rozkaz, o kterém nebude diskutovat a který musí uposlechnout.

Zatímco všichni zůstali zaraženě stát, Richard se obrátil k odchodu. „Budu čekat v Zahradě života.“

Potřeboval přemýšlet.

Jen Kahlan ho následovala.

* * *

Ubývající denní světlo pronikalo dovnitř tabulkami olověného skla nad jejich hlavami. Zanedlouho nastane nejtemnější noc v měsíci. Richard slýchával, že v takové tmavé noci se svět živých přibližuje až k samému okraji podsvětí.

Během hodin čekání na Jaganga, až vystoupá nahoru do paláce a do Zahrady života, přecházel Richard sem a tam, hluboce zamyšlený, a uvažoval o těch dvou světech – světě živých a světě mrtvých.

Pořád se mu ale něco nezdálo, něco mu vrtalo v hlavě. Znovu si v duchu prošel *Knihu známých stínů*, kterou znal zpaměti. Věděl, že je v ní někde chyba, která mu znemožní ji použít k otevření Ordenu, ale zároveň věděl, že převážná většina použitých prvků je správná, i když zřejmě nejsou uvedeny ve správném pořadí. Pro vytvoření falešné kopie stačilo změnit jen drobný detail. Věděl, že v kopii, kterou znal zpaměti, je někde chyba, ale nevěděl, jak tuto odchylku od originálu odhalit.

Jagang měl originál. Nemusel se obávat, že by v jeho knize byla nějaká chyba. Sestra Ulicie, po celou dobu s Jagangem ve své mysli, bude číst knihu přímo, protože má k dispozici originál. Proto nebude potřebovat zpovědnici.

Zastavil se před Kahlan. „Kopie *Knihy známých stínů* musí být ověřena prostřednictvím zpovědnice. Kdybys slyšela slova knihy, kdybych ti je odříkal zpaměti, myslíš, že bys dokázala říct, které pasáže jsou správné?“

Kahlan, hluboce zamyšlena, vzhlédla. „Nesčetněkrát jsem si položila stejnou otázku. Je mi líto, Richarde, ale vážně nevím jak.

Škoda, že mi první zpovědnice, Magda Searusová, také nenechala nějakou knihu, jakou zanechal její první manžel tobě.“

Stejně mu zatím nebyla moc platná. Richard vzdychl a zase začal přecházet sem a tam.

V myšlenkách se vrátil ke knize, kterou mu Baraccus zanechal a vynaložil tak velké úsilí, aby se k němu dostala. *Tajemství moci válečného čaroděje.* Baraccus považoval za nesmírně důležité, aby Richard dostal knihu s nenapsaným pravidlem. Celá věc byla tak bizarní a Richarda natolik vyvedla z míry, že vůbec nevěděl, co si o tom má myslet. Vynaložil obrovské úsilí, aby tu knihu získal. Také Baraccus musel překonat spoustu potíží, aby zajistil, že se v daleké budoucnosti dostane do ruky jen Richardovi a že jedině on ji dokáže najít.

Proč mu zanechal knihu, ve které nebylo nic napsáno?

Pokud tím ovšem nebylo řečeno všechno.

Richard zalétl pohledem k dědečkovi, usazenému na nízké zídce porostlé psím vínem. Zedd se setkal s jeho pohledem, ale smutek, že mu není schopen pomoci, byl patrný na první pohled.

„Promiň,“ řekla Kahlan.

Richard k ní otočil pohled. „Cože?“

„Omlouvám se. Vím, že to muselo být nesmírně obtížné rozhodování. Vím, že se snažíš ze všech sil ochránit všechny obyvatele paláce před Jagangovými vojáky. Přála bych si, abych se mohla dotknout Jaganga svou mocí zpovědnice.“

Moc zpovědnice. Poprvé ji použila Magda Searusová. Žena, která byla manželkou Baraccuse. Ale

byla jeho ženou už během velké války, dávno předtím, než se stala zpovědnicí…

„Drazí duchové,“ zašeptal Richard, když na něj dolehlo mrazivé poznání.

Baraccus zanechal Richardovi *Tajemství moci válečného čaroděje*, aby mu řekl, co potřeboval vědět.

A přesně toho Baraccus docílil.

Dal Richardovi nenapsané pravidlo, pravidlo nevyřčené od úsvitu dějin.

V okamžiku, kdy Richard pochopil *Tajemství moci válečného čaroděje*, poskládal dohromady i ostatní díly skládanky. Všechno do sebe zapadlo a on to konečně všechno pochopil.

Porozuměl tomu jako celku: jak to funguje, proč udělali, co udělali, proč to vlastně všechno dělali.

Třesoucími se prsty vytáhl z kapsy čtverec bílé látky se dvěma inkoustovými skvrnami. Rozložil ho a upřeně se zahleděl na skvrny na protilehlých cípech.

„Chápu,“ prohlásil. „Drazí duchové, už chápu, co musím udělat.“

Kahlan se naklonila a podívala se na látku. „Co chápeš?“

Richard pochopil úplně všechno.

Téměř propukl v hysterický smích. Všechno pochopil.

Zedd ho pozoroval se zamračeným výrazem ve tváři. Znal Richarda dost dobře, aby věděl, že našel řešení. Když k němu Richard otočil pohled, Zedd se na něj usmál a pyšně pokývl hlavou, přestože neměl tušení, na co Richard přišel.

Všichni vzhlédli, když se najednou do místnosti nahrnula spousta lidí. Několik gardistů Prvního kruhu podle pokynu ustoupilo, aby jim uvolnili cestu. Richard

viděl Jaganga kráčet v čele skupiny lidí, která prošla dveřmi. Sestra Ulicie šla těsně za ním. Pak následovaly tři Sestry se schránkami Ordenu. Za nimi napochodovali do zahrady po zuby ozbrojení gardisté a rozlili se po ní jako temná vlna.

Jagangova přítomnost, jeho doutnající trvalá nenávist nejen znesvětila Zahradu života, ale zároveň plně vystihovala jeho povahu.

Richard se v duchu usmál.

Pohled Jagangových neproniknutelně černých očí se upíral na Richarda celou dobu, co císař procházel pěšinkou mezi stromy, kolem záhonů uschlých kytek a podél nízkých zídek, porostlých popínavými rostlinami. Osobní strážci, schovaní mezi stromy a keři, kolem něho vytvořili ochranný vějíř.

Jagangovi pohrával na tváři blahosklonný úsměv, když prošel okolo čarodějného písku a přešel trávník.

Nenávist z něho přímo čišela.

Sestry postavily tři inkoustově černé schránky na širokou žulovou desku, podepřenou po stranách dvěma krátkými vroubkovanými podstavci. Sestra Ulicie si lidí v zahradě nevšímala. Soustředěná na svůj úkol, jen krátce pohlédla na Richarda, než položila knihu na žulový oltář před schránky. Bez váhání natáhla ruku a zažehla plamen, jehož světlo se přidalo ke světlu pochodní kolem.

Snášela se noc. Blížil se nov. Temnota, jakou ještě žádný živý tvor nezažil, přicházela. Richard tu temnotu znal. Byl v ní.

Jagang došel rázným krokem až k Richardovi a zastavil se před ním, jako by ho chtěl vyzvat na souboj. Richard se nenechal vyprovokovat.

„Dobře, že jsi přišel k rozumu.“ Pohledem sklouzl ke Kahlan. Změřil si ji s chlípným úsměvem. „A jsem rád, žes mi přivedl svou ženu. S ní si to vyřídím později.“ Zahleděl se Richardovi do očí. „Určitě se ti nebude líbit, co pro ni mám nachystané.“

Richard mu pohled vrátil, ale mlčel. Neměl mu co říct.

Jagang, navzdory svému hrozivému vzhledu, inkoustově černým očím bez kousku bělma, oholené hlavě, svalnaté postavě a ukořistěným prstenům, vypadal nesmírně unavený. Úplně vyčerpaný. Richard věděl, že císař má noční můry, a navíc ho pronásledují děsivé sny o Nicci. Richard to věděl, protože mu je na jeho pokyn a s jeho pomocí seslala Jillian, kněžka kostí, sesílačka snů, která pocházela ze stejných předků jako Jagang.

Císař se otočil na Sestru Ulicii, která stála a čekala před kruhem čarodějného písku. „Na co čekáš? Začni. Čím dřív to skončí, tím dřív zatočíme s posledním odporem proti pravidlům Řádu.“

„Už tomu rozumím,“ zašeptala si pro sebe Kahlan, stojící těsně vedle něho, jako by i ji náhle zaplavila vlna poznání. „Teď už chápu, koho chce mým prostřednictvím zranit a proč by to bylo tak strašné.“

S výrazem náhlého pochopení vzhlédla k Richardovi.

Richard si nemohl dovolit nechat se právě teď rozptylovat. Obrátil pozornost zpět k Sestrám. Pořád mu ještě zbývalo pár věcí domyslet. Musel se ujistit, že to všechno dává smysl, jinak všichni zemřou – jeho rukou.

Sestry klečely u čarodějného písku a uhlazovaly ho. Z toho, jak byly sehrané, Richard usoudil, že už si

prostudovaly originál *Knihy známých stínů* a naučily se všechny postupy i zaříkávání.

Richarda překvapilo, když je viděl všechny najednou začít kreslit požadované prvky. Poznal je – znal je z *Knihy známých stínů*, kterou se v mládí naučil zpaměti. Čekal, že je bude kreslit Sestra Ulicie, která vložila schránky do hry, ale jak pokračovaly v malování, Sestra Ulicie mezitím postupovala od jednoho symbolu k druhému a dokončovala části, které je spojovaly. Richard si uvědomil, že je to pochopitelné, a navíc vtipně vymyšlené. Prvky se stejně musely nakreslit a takhle ušetřily spoustu času. Podle toho, že prvky dokončovala Sestra Ulicie, Richard usoudil, že kniha vyžaduje, aby se hráč tohoto procesu účastnil, a možná dokonce právě on musel kouzelné formule dokončit.

To ona vyvolávala Orden. Ona byla hráčem. Jagang, který ovládal její mysl, bude nakonec ovládat i Orden.

Richard si dobře pamatoval, jak dlouho trvalo Darkenu Rahlovi projít všechny potřebné postupy. Sestrám to určitě tak dlouho trvat nebude. Tím, že pracovaly společně, si mohly rozdělit práci na jednotlivé části.

Jagang se otočil zpátky k Richardovi. „Kde je Nicci?“ zavrčel a upřel na něj černý pohled.

Richard byl zvědavý, jak dlouho potrvá, než tuhle otázku položí. Zeptal se dřív, než Richard čekal.

„Jak jsem slíbil, je pod zámkem a čeká na vás.“

Jagangův zlostný výraz přešel v úšklebek. „Škoda, že nevíš, jak se doopravdy hraje Ja’La dh Jin.“

„Porazím vás.“

Jagang se doširoka usmál. „Nakonec ne.“

Zatímco císař začal nervózně přecházet sem a tam, Sestra Ulicie dokončovala a spojovala prvky z knihy, a

když to bylo potřeba, přečetla příslušné pasáže. Richard rozuměl všemu, co nakreslily. Část symbolů představovala tanec se smrtí. Když je poprvé nakreslil Darken Rahl, připadaly mu záhadné a nesrozumitelné, ale nyní k němu hovořily známým jazykem.

Jagang byl očividně stále neklidnější. Richard znal příčinu.

„Ulicie," řekl nakonec císař, „půjdu za Nicci. Není nutné, abych tady stál, když pracuješ. Můžu to všechno pozorovat tvýma očima."

Ulicie sklonila hlavu. „Ano, Excelence."

Jagang se otočil k Richardovi. „Kde je?"

Richard kývl na jednoho z gardistů Prvního kruhu, kterého právě pro tento úkol vybral. V zahradě čekalo na příchod Císařského řádu jen pár vojáku Prvního kruhu spolu s Richardem. Měli ho chránit až do hořkého konce.

„Zaveď císaře k Nicci," přikázal Richard důstojníkovi.

Muž zasalutoval přiložením pěsti na srdce. Než se Jagang otočil, aby ho následoval, se spokojeným výrazem se ještě otočil k Richardovi.

„Zdá se, že jsi opět prohrál poslední hru v zápase Ja'La."

Richard mu chtěl říct, že čas ještě nevypršel a hra neskončila, ale místo toho se jen díval za odcházejícím císařem a čekal, až se naplní jejich zlý sen.

Kahlan mlčky stála vedle něho. Způsob, jakým se na něj dívala, ho znepokojil.

Zedd s Nathanem vypadali zabráni do vlastních myšlenek. Verna byla zjevně rozzlobená a roztrpčená, že to došlo tak daleko. Richard ji chápal. Cara chytila za ruku vedle stojícího Benjamina. Spolu s ostatními

přivedl Jagang do Zahrady života i Jennsen. Císařští gardisté ji drželi na opačné straně místnosti. Tom na ní visel pohledem. Jennsen mu pohled oplácela, neschopna sdělit mu všechno, co mu zjevně toužila říct.

Cara se přisunula k Richardovi. „Ať se stane cokoliv, lorde Rahle, jsem s tebou do posledního dechu."

Richard jí úsměvem poděkoval za podporu.

Zedd kývl na souhlas s Carou. Benjamin se lehce dotkl sevřenou pěstí srdce. Dokonce i Verna se nakonec usmála a krátce na něj kývla. Všichni byli s ním.

Kahlan těsně vedle něj šeptla: „Nevadilo by ti, kdybys mě držel za ruku?"

Richard si ani nedokázal představit, jak osamělá se musela v tu chvíli cítit. S těžkým srdcem, že jí nemůže nic říct, ji vzal za ruku.

Kapitola třicátá čtvrtá

Nicci seděla téměř potmě na lavici vytesané ze stejného kamene, jako byly zdi. Předsíň tvořila druhou ochrannou vrstvu kobky vyhloubené ve skále a byla zabezpečena štíty. Jediná cesta dovnitř i ven vedla přes dvoje železné dveře a předsíň mezi nimi, chráněnou štíty. V tomto vězení byli drženi nejnebezpečnější vězni, kteří ovládali magii.

Těžko říct, kolik lidí už sedělo v této kobce a čekalo na schůzku se smrtí.

Nicci zaslechla v chodbě za dvojicí železných dveří kroky. Někdo přicházel.

Věděla, že je to jen otázka času, kdy přijde.

Nicci byla naprosto klidná. Věděla, proč tu je. Věděla, proč Richard řekl Nathanovi, aby ji uvěznil právě v této cele.

Slyšela cvaknout zámek vnějších dveří, kovový zvuk, který se ozvěnou nesl labyrintem podzemních chodeb. Slyšela, jak někdo namáhavě oddechuje, když

tlačí do masivních dveří otáčejících se v rezavých pantech, aby se dostal dovnitř. Pak malým otvorem ve dveřích své cely spatřila stíny, a tak sfoukla lampu na kamenné lavici. Lavice sloužila jako postel a byla jediným vybavením cely.

Zarachotil klíč v zámku a ozvalo se další cvaknutí. Poté co tak dlouho pobývala v úplném tichu, zdál se jí ten zvuk zvlášť pronikavý. Jak se dveře se skřípěním otevřely, kobku osvětlila lampa. V jejím nažloutlém světle se vznášely drobné částečky rzi a prachu.

Císař Jagang musel sklonit hlavu, když překračoval vysoký práh, aby se nízkými dveřmi protáhl dovnitř. Nicci se postavila.

Měl na sobě svou koženou vestu bez rukávů, aby ukázal svalnaté tělo. Na vyholené hlavě se mu odrážel plamen lampy, kterou nesl v ruce. Černé oči jako by do této tmavé kobky patřily. Zajiskřily, když ji zahlédl. Záměrně si rozhalila živůtek šatů, aby přilákala jeho pozornost. Vyšlo to.

„Snil jsem o tobě, drahoušku," řekl v domnění, že na ni udělá dojem.

Vždycky věřil, že když jí dá najevo svou touhu, zapůsobí to na ni, jako by jí chtěl nedostatkem úcty a sebeovládání ukázat, jak je pro něj neodolatelně přitažlivá. Nicci tím však neustále dokazoval, že je jen odporný primitiv.

Stála tam klidně, nic neříkala a neuhnula ani o kousek, když se k ní Jagang přiblížil. Ovinul jí své mohutné paže kolem pasu, pevně ji k sobě přitiskl, aby jí ukázal, že je v jeho moci, aby jí ukázal svou mužnost a bezvýhradnou autoritu.

Nicci to nechtěla protahovat.

Nenuceně zvedla ruce a zapnula mu Rada'Han kolem krku.

Zakolísal a nechápavě udělal krok zpátky.

Věděla, že cítí sílu obojku pronikat do každé buňky těla.

„Cos to udělala?" zeptal se zlostným tónem, jenž hraničil se strachem, který Nicci v jeho hlase nikdy předtím nezaslechla.

Necítila potřebu se s ním o tom bavit, takže ho pomocí obojku prostě umlčela. Znala Jaganga natolik, aby věděla, že Sestra Ulicie je právě v Zahradě života a připravuje se otevřít správnou schránku Ordenu. Nechtěla, aby Ulicie zjistila, co se právě stalo.

Jagang hořel netrpělivostí, aby se dostal k Nicci. Noční můry, které mu Richard s Jillian seslali, ho sužovaly, ale sny, které měl o Nicci, změnily jeho vášeň v posedlost přerůstající v mánii, která se časem už skoro nedala vydržet. Jagang po ní vždycky toužil, ale po snech, které Richard tak mistrně vytvořil, nemohl Jagang myslet na nic jiného než na ni a že musí být jeho.

Dokonce zašel tak daleko, že nechal Sestru Ulicii samotnou a šel si do podzemní kobky pro Nicci.

Své uvěznění brala jako dárek od Richarda. Když ji Nathan zavedl do cely, tak jí tam za štíty, které chránily jeho slova před ušima případných špehů, vysvětlil, že Richard vymyslel plán jako dar na rozloučenou pro Nicci. Richard věděl, že se budou muset vzdát paláce. Věděl, že všichni zemřou. Jediná věc, kterou mohl Nicci dát, byl Jagang.

Rada'Han byl tady v cele. Byl to stejný obojek, který tu Anna nechala, když ji zde Nathan na chvíli uvěznil.

Právě tohle bylo pro Annu tak důležité, že se jí to snažila ještě před smrtí říct.

Nathan věděl, že je Rada'Han v cele chráněné štíty. Richard chtěl, aby se k němu Nicci dostala a mohla vykonat spravedlivý rozsudek nad Jagangem Spravedlivým.

Richard si nedělal žádné iluze o tom, že by tím porazil Císařský řád. Zvrácená víra bratrstva Řádu nakazila miliony lidí. Jagang nebyl hlavní hnací silou. Nenávist bude hořet dál i bez něj.

Nicci to také chápala. Vyrůstala pod vlivem učení Řádu. Poznala, jak se snaží vydávat utrpení za ctnost, špatnosti za spravedlnost a smrt za vykoupení.

Jejich víra pramenila z úmyslného odmítání samostatného myšlení, z touhy po nezaslouženém a z přání dosáhnout úspěchu bez úsilí. Tato víra pak ztělesňovala nenávist vůči všemu dobrému, poctivému a hodnotnému. V podstatě to však byla nenávist k sobě, životu a existenci vůbec. Právě tato nenávist a oddanost smrti byly skutečným projevem zla.

Zabití Jaganga samozřejmě lidstvo nevyléčí z nesmyslného fanatismu. Víru Řádu neprosazoval a nešířil jen jeden muž. Řád bude pokračovat dál i bez Jaganga.

Smrt Jaganga nezastaví ani Sestry, které vložily schránky do hry, ani kouzlo Ohnivé kaskády, ani narušení způsobené chimérami, ani ohromnou armádu, která obléhá palác a touží po krvi a kořisti. Nic z toho se tím nezmění.

Ale Richard jí chtěl ještě věnovat tento poslední dar, možnost vykonat alespoň tuto malou část spravedlnosti, dřív než její život skončí, až Sestra povolá moc Ordenu do služeb armády, oddané učení bratrstva Řádu.

Richard našel způsob, jak jí poděkovat za všechno, co udělala. Poskytl jí tuto možnost zúčtovat s mužem, který ji tak strašně zneužíval.

Nicci překročila vysoký práh. Vězeň ji bez protestů následoval. Přestože její moc Palác lidu oslaboval, na ovládání Rada'Hanu bohatě stačila. Mohla Jaganga srazit na kolena v mučivé agonii, ale použila jen tolik síly, kolik potřebovala, aby překonala jeho nechuť poslouchat její tiché příkazy.

Za druhými dveřmi čekalo několik důstojníků Prvního kruhu, mužů, kteří doprovodili Jaganga až sem dolů, k připravené kořisti. Chodba zde byla tak nízká a úzká, že museli stát ohnutí – pod tím nízkým stropem – a v řadě vedle sebe.

Když viděli, že Nicci má císaře ve své moci, ohromilo je to.

Nejblíž ode dveří stál kapitán vězeňských dozorců, statný muž, který se k Nicci choval slušně a nabízel jí, že jí opatří, cokoli bude chtít. Teď už měla, co chtěla.

„Kapitáne Lernere," řekla, „budete tak laskavý a vyvedete nás z tohohle bludiště?"

Kapitán se zahleděl na mohutného muže s obojkem na krku za ní a pak se usmál. „S největší radostí."

* * *

Jakmile se ocitli v rozlehlých prostorách paláce, donutila Nicci Jaganga, aby šel první. Držela se těsně za ním a nedovolila mu, aby se někde zastavil, s někým promluvil nebo někomu odpověděl kývnutím na pozdrav. Jagang se snažil ze všech sil překonat moc obojku. Pro Nicci bylo směšně snadné potlačit veškerý jeho odpor, sílu i vztek. Byl bezmocný jako loutka.

V paláci se mu klaněli vojáci Císařského řádu, kolem kterých procházeli. Nicci mu nedovolila, aby je pozdravil. Muži Řádu byli zvyklí na jeho povýšené a arogantní chování, na jeho nevšímavost, takže jim nepřišlo divné, když kolem nich přešel bez povšimnutí.

Dostat se do Zahrady života nebylo snadné. Celý palác byl postaven ve formě mocného kouzla, vytvořeného tak, aby zesilovalo dar lorda Rahla a omezovalo magické schopnosti všech ostatních. Dostat se na určité místo znamenalo proplétat se chodbami, jež tvořily obrazec kouzla. Hlavní linie kouzla představovaly široké chodby. Vedlejší prvky kouzelné formule tvořily menší chodby a místnosti.

Celý palác byl bludištěm chodeb, lemovaných sloupy, a síní, střežených řadami soch. Vnitřek paláce byl zbudován převážně z kamene, ozdobeného na mnoha místech působivými motivy. Palác byl kromě kouzla také městem s ulicemi.

Ale dostat se na nějaké určité místo vyžadovalo šikovně manévrovat složitými liniemi kouzelné formule. Přemístění z jednoho místa na druhé zabralo poměrně hodně času. Cesta z podzemních chodeb až nahoru do Zahrady života byla dlouhá. Když procházeli místy, odkud byla vidět obloha, Nicci si všimla, že začíná svítat.

Když se dostali do podlaží, kde se nacházela Zahrada života, vyšlo právě slunce. První teplé paprsky, které se dovnitř dostaly okny obrácenými na východ, dopadly na bílou mramorovou zeď.

Nicci se rozhodla jít s Jagangem do zahrady, aby ještě naposledy viděla Richarda. Doneslo se k ní, že se Richardovi nějak podařilo dostat se zpátky. Jagang nevěděl jak. Nicci usoudila, že teď už na tom nezáleží.

Byl zpět a ona ho toužila ještě jednou spatřit, než nastane konec. Zároveň chtěla, aby viděl Jaganga a věděl, že přinejmenším císař si neužije plodů dlouhé a kruté války, kterou přinesl Novému světu. Po tom všem, co Richard vykonal, si zasloužil o tomto malém vítězství vědět.

Když vešli do Zahrady života, zahlédla Nicci mezi stromy, že se slunce právě dotklo oltáře. Půl tuctu Sester se shluklo kolem Ulicie. Ta stála před schránkami.

Dokonce i teď, když byly schránky zality sluncem, vypadaly jako černé prázdné díry ve světě. Sluneční paprsky je nedokázaly prosvětlit. Spíš se zdálo, že schránky sluneční svit pohlcují a vtahují do světa, kde už nikdy nic vidět nebude.

Jagang se ze všech sil snažil dostat se blíž, zbavit se moci obojku, ale nešlo to. Nicci ho držela na místě v pozadí, aby si gardisté mysleli, že se jen zpovzdálí dívá a nechce být rušen.

Nicci věděla, že může ukončit Jagangův život okamžitě, kdykoliv si zamane. A také to udělá, až nastane čas. Žádný z vojáků neměl šanci osvobodit svého císaře, ani kdyby věděl, že je ve smrtelném ohrožení. Teď patřil jí.

Pak spatřila Richarda, oblečeného v tom velkolepém rouchu válečného čaroděje. Při tom pohledu ji bolelo u srdce.

Kahlan stála vedle něj. Jestli Richard zachoval sterilní pole, aby měl šanci postavit se Ohnivé kaskádě, nezná skutečné city, které k ní chová. Teď se zdálo, že Richard už žádnou šanci mít nebude a Kahlan zemře, aniž by se dozvěděla pravdu.

Richard zahlédl Nicci. Vedle ní viděl Jaganga a pochopil, že úspěšně využila dar, který jí věnoval. Usmál se na ni.

Sestra Ulicie poklepala na schránku napravo. „Tahle.“

Ostatní Sestry se nesmírně radovaly ze svého úspěchu. Za chvíli odevzdají moc Ordenu do rukou císaře. Nevěděly, že už nebude jejich vítězství oslavovat.

Sestra Ulicie nadzvedla víko pravé schránky. Zevnitř se vyřinulo žluté světlo, téměř jako tekuté zlato. Zalilo Sestry před kamenným oltářem.

Všechny se smály a cítily povznášející radost nad tím, co dokázaly, přestože budou muset moc Ordenu předat do služeb Císařského řádu a nebudou ji moci použít samy. Samozřejmě ji předají, aniž by zjistily, že Jagang už dávno jejich mysl neovládá.

Kdyby se to Sestry dozvěděly, použily by otevřenou bránu Ordenu, aby osvobodily Strážce z podsvětí. Nicci měla na výběr nechat je předat svět do rukou Řádu nebo Strážce.

Věděla, že to vlastně žádná volba není. Pod nadvládou Císařského řádu zůstane aspoň zachován život. Pokud by si mohly vybrat Sestry Temnot, život by skončil.

Nicci se nechtěla dožít toho, co by se stalo s novým světem zrozeným z nenávisti.

Ale usoudila, že si s tím nemusí dělat starosti. Odhadovala, že jí zbývá jen několik okamžiků života.

Jagang však zemře dřív než ona. O to se postará.

Spravedlnost nakonec dostihne Jaganga Spravedlivého.

Jenom jedné věci Nicci nerozuměla. Totiž proč se Richard usmívá.

Kapitola třicátá pátá

Richard sledoval, jak zlaté světlo, vycházející ze schránky Ordenu, omotalo všech sedm Sester a zvedlo je do výšky.

Kahlan mu stiskla ruku. Ostatní v místnosti to sledovali se směsicí posvátné úcty a hrůzy. Nepodobalo se to ničemu, co dosud viděli a co ještě kdy uvidí.

Richard pohlédl na Nicci. Dokonce i ona stála jako přikovaná, když sledovala zářivé světlo, ovíjející se kolem Sester. Jagang vedle ní měl na tváři úsměv. Richard zahlédl, že má na krku kovový obojek. Jagang věděl, že získá moc Ordenu pro věc Řádu, i když se toho sám nedožije. Věřil, že na tom jediném záleží. Věřil v jejich věc.

Sestry uprostřed zlaté záře vypadaly opojené mocí Ordenu.

Ale to trvalo jen krátce.

Když je světlo zvedlo do vzduchu, potemnělo a zamířilo s nimi k tmavnoucímu knihu čarodějnického písku.

Sestry se shlukly a vytvořily pevný chumel těl, vznášející se nad zemí. Pak se začaly bezmocně otáčet v jiskřícím jantarovém světle. V zahradě se setmělo a nad hlavami se jim začalo blýskat. Některé Sestry vykřikly. Místnost naplnilo dunivé zahřmění.

Země se chvěla a pevný chumel sedmi Sester se vznášel nad čarodějnickým pískem.

Písek pod nimi se začal otáčet spolu se světlem. Jiskření splynulo s blesky, tančícími v místnosti. V mihotavém světle se Sestry stále otáčely.

„Co se to děje?“ vykřikla Sestra Ulicie.

Richard pustil Kahlan ruku a vyrazil přes trávník k okraji čarodějnického písku, který postupně přecházel z medově zlatého odstínu přes jantarovou až ke světle hnědé. Cítil, jak se pálí.

„Co se to děje?“ chtěla vědět Sestra Ulicie, když našla vyděšeným pohledem Richarda.

„Četla jsi *Knihu života?*“ zeptal se jí klidně.

„Jistě! Potřebuješ *Knihu života,* když chceš vložit schránky do hry. Všechny jsme ji četly! Postupovaly jsme přesně podle ní, nakreslily jsme všechny kouzelné formule a vzorce, jak to v ní bylo uvedeno!“

„Ano, postupovaly jste podle instrukcí v knize, ale neřídily jste se jejím smyslem. Četly jste jen to, co jste chtěly, vzorce a kouzelné formule.“

Některé Sestry vykřikly hrůzou, když těsně vedle nich projel blesk.

Sestra Ulicie se rozlítila. „O čem to mluvíš?“

Richard sepnul ruce za zády. „Na začátku, na první stránce, je jediná věta, aby autor zdůraznil její význam.

Není to ani vzorec, ani kouzelná formule, ale je to to první, co *Kniha života* říká. Na první stránce je z velmi důležitého důvodu. Při své domýšlivosti a chtivosti dosáhnout svého jste ji ignorovaly.

Úvodní věta *Knihy života* je varováním každému, kdo knihu použije.

Zní: ‚Ti, kteří sem přišli s nenávistí, by měli raději hned odejít, protože se stejně prozradí.‘“

„Co to tu meleš?“ obořila se na něj jedna ze Sester, kterou nezajímala věta, již považovaly na zaprášený aforismus.

„Mluvím o knize instrukcí, jak používat moc Ordenu. *Kniha života* je první věc, potřebná k použití této moci. Moc Ordenu je nadmíru nebezpečná. Její tvůrci ji chtěli ochránit. Nejnebezpečnější magické předměty jsou chráněny strážemi, obrannými štíty a bezpečnostními opatřeními.

Orden byl vytvořen jako protikouzlo Ohnivé kaskády, ale protože musel být velice účinný, aby splnil svůj úkol, byl tím pádem i výjimečně nebezpečný. Jeho tvůrci přišli s řešením jeho ochrany, které je geniálně jednoduché a prosté.

Bezpečnostní opatření, které vymysleli, zní: ‚Ti, kteří sem přišli s nenávistí, by měli raději hned odejít, protože se stejně prozradí.‘“

„No a co?“ rozkřikla se na něj Sestra Ulicie.

„Takže,“ řekl Richard a pokrčil rameny, „je to varování. Smrtelně vážné varování. Říká, že nenávist spustí smrtící reakci moci Ordenu. Pokud chceš použít Orden, abys někomu ublížila, znamená to, že musíš v srdci chovat nenávist. Jenom ti, kteří nenávidí, se budou snažit použít moc Ordenu, aby ublížili jiným.“

„To je nesmysl! Jak by mohla moc ublížit někomu, kdo je zlý?“ zeptala se. „Jak můžeš použít Orden, abys nás zastavil? Nenávidíš nás, a proto bys použil Orden z nenávisti.“

Richard zavrtěl hlavou. „Zaměňuješ nenávist a spravedlnost. Odstranění takových, jako jste vy, kteří ubližují nevinným lidem, není akt nenávisti, ale čin lásky k těm, kteří neudělali nic špatného a jsou mučeni a vražděni. Je to láska a úcta k životu.

Odstranění takových lidí není nenávist. Je to výsledek uvážené spravedlnosti.“

„Ale my necítíme nenávist k nikomu!“ vykřikla jiná Sestra. „My jen chceme svět zbavit neznabohů a hříšníků, kteří se sobecky starají jen o sebe.“

„Ne,“ řekl Richard, „nenávidíte ty, kterým závidíte. Nenávidíte je za to, že jsou šťastní.“

„Ale my jsme navíc použily *Knihu známých stínů!*“ vykřikla ze zoufalství Sestra Ulicie. „Postupovaly jsme přesně podle originálu. Mělo to být v pořádku.“

„Ne,“ řekl Richard jak přecházel s rukama za zády před černajícím čarodějnickým pískem, „pokud jste přehlédly varování v *Knize života*, obávám se, že jste udělaly další chybu, když jste si myslely, že vám bude *Kniha známých stínů* něco platná.“

„Ale je to pravá kniha! Originál!“

Richard s úsměvem přikývl. „Je to originál dalšího bezpečnostního opatření. Ani v této knize jste nečetly první větu? I tady je jako první uvedeno varování.“

„Jaké varování?“

„Varování o použití zpovědnice.“

„Ale my měly originál! Nepotřebovaly jsme zpovědnici!“

„Varování spočívá v tom, že se o zpovědnici vůbec zmiňuje.“

Zedd už to nevydržel a pozvedl ruku. „Richarde, o čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

Richard se na svého dědečka usmál. „Kdo byla první zpovědnice?“

„Magda Searusová.“

Richard přikývl. „Žena, která byla manželkou Baraccuse. To bylo za velké války. Poté co byla vztyčena hranice a válka skončila, čarodějové zjistili, že hlavní žalobce v procesu nad Chrámem větrů, Lothain, byl zrádce. Aby zjistili, jakým způsobem je zradil, čaroděj Merritt použil Magdu Searusovou a vytvořil zpovědnici.“

„Ano, ano,“ přikývl Zedd. „No a co?“

„Schránky Ordenu byly vytvořeny během velké války. První zpovědnice byla stvořena mnoho let po válce. Jak může být *Kniha známých stínu* klíčem k otevření schránek, když v době vzniku Ordenu nikdo o zpovědnicích ani nesnil?“

Zedd překvapeně zamrkal. „*Kniha známých stínů* nemůže být potřebným klíčem k otevření schránek Ordenu.“

„Přesně tak,“ potvrdil Richard. „Byl to jen trik, který měl zabránit zneužití moci Ordenu.“

Richard se otočil k sílícímu hřmění. Pára, kouř, stíny a světlo se otáčely, vše doprovázelo burácení. Země se divoce třásla. Čarodějnický písek, nyní černý jako smůla, nasál vír. Se skřípěním všechno vířilo nad propastí. Zvuky ze světa živých se prolínaly se zvuky z podsvětí v děsivém kvílení.

Sestry se otáčely ve víru, ruce i nohy natažené do stran, a jejich výkřiky přehlušoval ohlušující rachot.

Uprostřed otáčející se hmoty náhle vzplanulo oslepující světlo. Paprsky pronikavě bílého světla vystřelily současně vzhůru, okny ven k obloze, a dolů, do temné propasti. Vzduch se tetelil žárem, světlem a pronikavým hlukem.

S kvílivým řevem se zčernalý písek pod Sestrami rozestoupil. Fialové světlo vytrysklo vzhůru a vyděšené ženy zahalilo. Vířící světlo, černý písek a blesky se spojily a otáčivý pohyb se zrychlil.

Bez duchovního vůdce se Sestry snesly po spirále dolů, do světa mrtvých. Stále žily. A křičely.

Blesk vše osvětlil oslepujícím bílým světlem a pak všechno zčernalo a nastalo ticho.

Jak se světlo pozvolna vracelo, v Zahradě života se rozhostil klid. Otvor v zemi se uzavřel. Čarodějnický písek zmizel. Sestry byly pryč.

Jagangovi osobní strážci v Zahradě života byli také pryč. Stejně jako pro Sestry, i pro ně se stalo osudným jejich přímé setkání s mocí Ordenu.

Jagang s Rada'Hanem ovládaný Nicci tam zůstal osamocený a tvářil se ještě zuřivěji, pokud to vůbec bylo možné.

Vtom vtrhli dovnitř gardisté Prvního kruhu, aby ochránili lorda Rahla.

„Zavřete dveře a zajistěte je petlicí," nařídil jim Richard.

Muži rychle splnili jeho pokyn.

Richard došel k oltáři a zaklapl víko otevřené schránky.

* * *

„No, tak jsi dosáhl malého úspěchu," řekl Jagang posměšně, „ale to nic neznamená. Nic se tím nezmění."

Když zmlkl a sáhl si na hrdlo, zvedl Richard ruku. „Nech ho mluvit, Nicci."

Donutila ho udělat pár kroků dopředu.

„Císařský řád se sem stejně dostane a rozcupuje tohle místo i s vámi na kousky," řekl Jagang. „Nepotřebujou k tomu mě, aby dokončili spravedlivou věc, za kterou bojujeme. Řád zbaví lidstvo i posledních sobeckých lidí. Naše věc je nejen spravedlivá a morální, ale také božská. Stvořitel je na naší straně. Naše víra je toho nejlepším důkazem."

„Pravda má zastánce, kteří hledají porozumění," řekl mu na to Richard. „Lži a pokřivené názory mají hrstku ubohých fanatiků, kteří se pokoušejí ostatním vnutit své učení násilím, zastrašováním a krutostí… prostřednictvím víry. Hrubé násilí je poslušným služebníkem víry. Násilí katastrofálních rozměrů se může zrodit jen z víry, protože rozum už svou povahou vylučuje nesmyslnou krutost. Jen víra si myslí, že ji může ospravedlnit."

Jagang zrudl. „Konáme Stvořitelovo dílo. Zbožná oddanost Stvořiteli je jediným správným a morálním způsobem tohoto života. Důsledné dodržování našich božích povinností nám přinese spásu a věčný posmrtný život! Krev nevěřících, jako jsi ty a tvůj lid, nám zajistí místo po boku Stvořitele samotného."

Richard se ušklíbl. „To je přece nesmysl."

„Jsi hlupák! Naše víra dokazuje, že máme pravdu! Jen my budeme v dalším životě odměněni za svou oddanost. Jsme Jeho věrné děti a budeme žít navěky v jeho světle."

Richard vzdychl a potřásl hlavou. „Vždycky mi dělalo potíže uvěřit, že dospělý člověk může doopravdy věřit takovým nesmyslům.“

Jagang rozlíceně zaskřípal zuby. „Dej mě na mučení! Přijmu tvoji nenávist, protože jsem věrně vykonával své povinnosti pro lepší zítřek lidstva.“

„Nedostaneš žádnou hlavní roli na jevišti života,“ řekla mu Nicci. „Nikdo tě nepovede přede všemi v řetězech. Nestaneš se mučedníkem.

Jsi bezvýznamný, postradatelný. Zemřeš, abys už nemohl ohrožovat slušné, nevinné lidi. Pro budoucnost lidstva jsi bezvýznamný.“

„Musíš se mi pomstít, aby to všichni viděli!“

Richard se k němu naklonil. „Máme spoustu jiných problémů, které přináší život, ale ty mezi ně nepatříš. Zítra po tobě pes neštěkne, rozpadneš se v prach, protože tvůj život za nic nestál.“

Jagang se pokusil vyrazit proti Richardovi, ale Nicci ho pomocí obojku usměrnila. „Ty se domýšlivě považuješ za lepšího, než jsme my, ale nejsi. Stejně jako všichni jsi jen ubožák, kterého Stvořitel poslal na tento mizerný svět. Nejsi jiný než my, až na to, že odmítáš činit pokání a uctívat Stvořitele. Je to z nenávisti. O nic jiného nejde. Dáváš jen průchod své nenávisti vůči Řádu.“

Richard položil dlaň na jílec meče. „Spravedlnost není uplatňování nenávisti, ale oslava civilizace.“

„Nemůžeš jen tak –“

Na Richardův signál uvolnila Nicci proud své moci do obojku. Jagang vytřeštil své děsivě černé oči, když ucítil, jak smrt plní jeho prázdnou duši. Pak padl obličejem na zem.

Nicci dala pokyn několika vojákům Prvního kruhu. „Brzy tu určitě bude spousta mrtvých. Hoďte jeho tělo do společného hrobu s jeho přívrženci.“

Tak neslavně skončil mocný vládce Císařského řádu. Na Richardův pokyn se nekonalo žádné představení. Žádná oslava vítězství, žádné mučení, vynucené doznání viny, ani jiné násilí. Rozumní lidé rozpoznali špatné činy. Pro ně bylo nejdůležitější, že tím zmizela hrozba. Jagangova smrt neměla jiný význam.

Kapitola třicátá šestá

Richard bez váhání přistoupil ke kamennému oltáři, na kterém stály schránky Ordenu.

Vytáhl meč.

Zahradou života se rozlehl jasný, řinčivý zvuk.

„Richarde,“ ozval se Zedd varovným hlasem, „co si myslíš, že děláš?“

Richard si ho nevšímal. Pohlédl Kahlan do očí.

„Jsi se mnou, Kahlan?“

Udělala pár kroků až k němu.

„Vždycky jsem byla s tebou, Richarde. Miluji tě a vím, že ty miluješ mě.“

Richard na chvíli zavřel oči. Pak je zase otevřel.

Neměl jinou volbu.

Otočil se ke schránkám Ordenu a zavřel oči, když pozvedl meč a dotkl se čepelí svého čela.

„Meči,“ zašeptal, „buď věrný pravdě.“

Sklonil meč pravdy, přejel si s ním po vnitřní straně paže a nechal skápnout krev z jeho špičky.

Pak položil čepel na schránku vpravo, kterou otevřela Sestra Ulicie.

Čepel zčernala jako samotná schránka.

Když čepel zvedl, vrátil se jí původní kovový lesk.

Potom položil meč na schránku vlevo. Čepel opět zčernala jako samotné podsvětí.

Zvedl jej, a ten se vrátil do původního stavu.

Richard se zhluboka nadechl a pak položil plochou čepel na prostřední schránku. Pomyslel na všechny nevinné lidi, kteří jen chtěli žít podle svého. Pomyslel na všechny jako Cara, na Mord-Sithy, které jen nesnesitelná muka donutila sloužit tyranovi. Pomyslel na Nicci, celý život živenou nenávistí a donucenou obětovat svůj život zvrácené víře. Pomyslel na Bruce, svého křídelního útočníka, který když zažil sílu bez nenávisti, šel za ním.

Pomyslel na Dennu.

Když otevřel oči, čepel bíle zářila. Schránka pod ní byla stejně bílá.

Richard sevřel jílec meče oběma rukama a zvedl špičku meče pravdy vysoko nad bílou schránku… a se smrtícím výpadem z tance se smrtí přibodl schránku k oltáři.

Zahrada života bíle zářila. Celý svět živých zbělal. Čas se zastavil.

V tu chvíli stál Richard uprostřed bílého světla a kolem něj nebylo nic. Rozhlédl se, ale nikdo tam nebyl, a současně tam s ním byli úplně všichni – každá osoba ve světě živých.

Pochopil. Tohle bylo v mnoha ohledech protikladem jeho poslední cesty, kterou na tomto místě podnikl, když odešel do světa temnoty, a svým způsobem tam byla každá duše s ním.

V tu chvíli si uvědomoval každou živou bytost. A všichni čekali, co řekne a udělá muž, ovládající moc Ordenu, sílu samotného života.

„Každá osoba si vybírá, jak bude žít," začal Richard.

„Zlo neexistuje nezávisle na člověku. Člověk koná zlé skutky z vlastního rozhodnutí. Rozhodování vyžaduje myšlení, i když mnohdy neúspěšně. Nejzákladnější volbou, kterou může člověk učinit, je vybrat si, jestli bude myslet sám, nebo za sebe nechá přemýšlet jiné, kteří mu řeknou, co má dělat, i kdyby mu říkali, že má páchat zlo.

Moudré rozhodování vyžaduje víc, vyžaduje rozumné myšlení. Člověk, který odmítne rozumně myslet a nechá za sebe rozhodovat jiné, může získat zdání přesvědčení, moudrosti, a dokonce i oprávnění páchat zlo. Pokud se řídíte učením druhých, kteří přemýšlejí za vás a kteří vás nutí páchat zlo, nevinné oběti trpí úplně stejně, jako kdybyste se sami rozhodli jim ublížit.

Mrtvý je mrtvý. Jeho život skončil.

Učení, které popírá rozum, popírá realitu. A co popírá realitu, to popírá život. Popírat život znamená přijmout smrt.

Stavět víru nad rozum je jen způsob, jak popřít skutečnost ve prospěch jakéhokoli chvilkového rozmaru, který přinese fantazie.

Přívrženci bratrstva Řádu si zvolili, jak chtějí prožít svůj život. Kdyby zůstalo jen při tom, nikdo z nás, kteří si ceníme osobní svobody, by se nestaral o to, jaký život si zvolili, ale oni se rozhodli – vědomě se rozhodli – že nenechají ostatní žít podle jejich představ.

A právě tuhle jejich volbu, kterou učinili z vlastní svobodné vůle, už nestrpíme. Nedovolíme jim, aby nám vnucovali svá špatná rozhodnutí. To teď skončilo.

Splním jim jejich přání žít ve světě, který si vybrali. Zaručím jim to, po čem nejvíc touží – život, jaký si zvolili.

Nemohu je odsoudit k horšímu osudu.

V tuto chvíli zde existují vedle sebe dva téměř stejné světy. Tento svět zůstane takový, jaký je.

Moc Ordenu zdvojila tento svět a tím jim poskytla jejich vlastní. Ten bude patřit jen jim.

Možná si nikdy neuvědomí bláhovost své volby, ale určitě za ni budou trpět. Prožijí mizerné životy, o které tolik usilovali. Prožijí životy plné utrpení, které s takovou zbožností přijímají. Jejich životy budou plné beznadějné hrůzy a strachu, jež na sebe přivolali tím, že odmítli používat vlastní hlavu a myslet rozumně.

Zvolili si, že vloží své životy do výhně spalující nenávisti. Splním jim jejich přání. Bude to poslední přání, které se jim kdy splní. Prožijí svůj život marných přání a nesplněných nadějí, navěky ztraceni v temnotě, do které zahalili svou mysl. Ale nám už nikdy nebudou moct ublížit.

Věří, že jejich těžkosti mají na svědomí svobodní lidé. Obviňují nás ze svých neúspěchů. Útočí na nás s tím, že jsme kořeny zla, protože vůbec existujeme, protože se nám daří a jsme šťastní. Přejí si nás zničit, aby měli svět podle svých představ.“

Richard se obrátil na přívržence Řádu v tom druhém světě, na druhé straně brány, která se otevřela. Lidé v jeho světě ho slyšeli také.

„Splním vám vaše přání. Dosáhli jste nyní toho, o čem jste pořád tvrdili, že to chcete: Svět, ve kterém

vládne vaše víra. Svět bez magie, bez svobodných lidí, svobodných myslí. Můžete věřit, čemu chcete, žít, jak si přejete.

Ale už tu nebudeme my, abyste nás obviňovali za mizérii, kterou si sami způsobíte. Už nebudete mít nás jako záminku k rozdmýchávání své nenávisti.

Nebudete mít žádného nepřítele kromě sebe samých. Tento svět bude jen váš, abyste si v něm vládli, jak vám to vyhovuje, abyste mohli kolem sebe mlátit, až se budete zmítat nenávistí.

Vaše děti, svědci nesmyslné krutosti vaší vědomě přijaté víry, snad někdy v budoucnu změní váš svět k lepšímu a prožijí šťastný a hodnotný život. Ale to bude záležet jen na nich. Budou si muset sami zvolit, zda při jednání mezi sebou budou používat rozum místo síly. Jako každý člověk, i oni se budou muset rozhodnout, jak naloží se svým jediným životem.

A tento svět zůstane nám.

Bude to svět bez učení Císařského řádu. Bez těch, kteří si přejí užívat sílu k prosazování své víry. Bez těch, kteří by nás nejradši zavraždili jen proto, že si chceme zvolit, jak budeme žít.

Bude to svět se všemi nedokonalostmi a nejistotami života, kde se platí za špatná rozhodnutí, se všemi problémy a zklamáními, které život přináší, ale bude to svět, ve kterém máme možnost nakládat se svými životy, jak chceme, svět, ve kterém naše životy budou patřit jen nám, a to, čeho dosáhneme, bude jen naše. Svět, ve kterém se člověk může učit, tvořit, něčeho dosáhnout, a výsledky jeho práce mu zůstanou. Bude to svobodný svět, ve kterém lidé mají právo žít, jak si přejí, a věřit čemu chtějí, pokud se řídí rozumnými zákony a nepoužívají sílu k prosazování svých názorů.

Neuspějí v tomto světě všichni, každý nedosáhne štěstí, a někteří třeba ani nepochopí jeho morální principy, ale pro tuto chvíli to pro nás, kteří žijeme, bude především svět bez stoupenců Řádu.

Tohle je svět živých. Budeme v něm žít. Můžeme selhat, ale budeme mít svobodu. Jak ji využijeme, závisí na každém z nás.

Možná to naše děti zase všechno zahodí, zatouží klesnout zpět do područí víry, přání nebo síly, ale to již bude svět, který si naši potomci pro sebe vytvoří. Bude to jejich volba, jejich život. I oni budou muset nést následky, pokud zapomenou to, co jsme se v teto bitvě naučili. Je to zodpovědnost, kterou za své životy mají.

Ale pro nás, kteří teď skutečně žijeme, to bude svět, ve kterém bude každý moci žít svobodně, podle svého rozumu a bez učení Císařského řádu, jež by nás ničilo.

Navzdory prožitému utrpení a škodám, které napáchali ti, pro něž se otevřel nový svět, nechám je žít. Nemusím je zabíjet. Své poslání – odstranit hrozbu, abychom mohli v klidu žít – jsem splnil.

Naší odplatou budiž život naplněný láskou, štěstím a radostí.

Budeme se věnovat svým blízkým, které milujeme a na kterých nám záleží, obrátíme pozornost k důležitým věcem a své vlastní budoucnosti.

Vás v novém, vzdáleném světě čeká jen to, co jste chtěli připravit nám – tisíciletí temnoty.

Zřejmě budete stále uctívat to, s čím už nebudete mít žádné spojení, ani možnost tohoto spojení: navždy budete toužit po posmrtném životě po boku Stvořitele, ale už navěky zůstanete odříznuti od jakéhokoli světa, kromě svého vlastního. V tomto vzdáleném světě budete

žít, a až zemřete, budete mrtvi. Vaše duše přestanou existovat. Zmizí spolu s vaším životem.

Budete mít své životy, a jestli je promarníte neustálým uctívání jiných světů, představami o věčném spasení, touhou uniknout z reality, dočkáte se jen prázdnoty smrti – po nenaplněném životě. Dostanete v životě ještě šanci. Bude jen na vás, jestli si začnete svých životů vážit, nebo jestli je promrháte.

Chtěli jste nový úsvit lidstva. Chtěli jste svět, ve kterém toužení po jiných světech, existujících jen ve vašich představách, znamenalo nejvyšší cíl lidstva. Splním vám vaše přání. Teď v takovém světě budete muset žít.

My jsme se od vás osvobodili.

Váš svět patří jen vám. Nikdy se nebudete moci vrátit do tohoto světa, ani do jeho jednotlivých úrovní, protože pro vás není cesty zpět. Jakmile se tato brána zavře, nebude pro vás už žádné podsvětí, kterým byste se mohli dostat zpět. Budete mít jen svůj svět. Žádným způsobem se nedostanete zpět na tento svět, ani do jeho úrovní.

My, kteří jsme přežili, budeme dál žít ve svém světě jako dřív, spolu se všemi dalšími světy, které odjakživa existovaly kolem tohoto světa živých.

Váš svět nebude obklopen jinými světy. Bude to ostrov života. Věčnost vás oddělí od všeho ostatního. To znamená, že budete odříznuti od podsvětí, světa mrtvých.

Vaše existence v novém světě je konečná. Máte své životy, ale až zemřete, vaše duše přestanou existovat. Máte jen jednu existenci – ve svém světě živých. Pokud budete pokračovat v jejím promrhávání, pokud nezačnete používat vlastní rozum, abyste pochopili

realitu svého světa a své jediné existence, pak zmaříte hodnotu svého jediného života.

Máte život. Teď máte i vlastní svět. Nikdy se nevrátíte do našeho světa. Už nám nikdy nebudete moct ublížit. Dávám vám to, co jste chtěli – svět bez draků… a bez všech, kteří mají něco společného s magií. Navěky budete toužit po tom, co nemáte.

Vím jistě, že každý nový den nám přinese výzvy, které budeme muset překonat, ale učení Řádu k nim už patřit nebude. Jak Nicci řekla, jste bezvýznamní.“

Kapitola třicátá sedmá

V bílé prázdnotě se objevila jeho sestra Jennsen. Tom byl s ní a držel ji kolem ramen. Anson, Owen a Marilee byli s nimi. Kromě Toma nebyl nikdo z nich obdařen darem.

„Richarde," řekla Jennsen, „chceme odejít do toho nového světa."

Richardovi skanula po tváři slza. Věděl, že všichni, kteří jsou nedotčeni darem, jako ona, poslouchají a že se na tom dohodli.

„Všichni máte právo zůstat tady a žít svobodně."

„Já vím," přisvědčila Jennsen za ně. „Ale ty jsi mě naučil cenit si života a respektovat životy ostatních. Tohle je svět s magií. Nechceme žít na úkor tohoto světa, ani na úkor těch, jejichž životy na magii závisí. Jsme pilíře světa. Potřebujeme růst a budovat, vytvořit si svůj vlastní svět, svět bez magie. Tohle je váš svět. Ten vzdálený je náš."

Richard jí sevřel obličej v dlaních. „Chápu, i když bych si moc přál, abyste tu zůstali.“

Ale předem věděl, že budou chtít odejít.

Richard se na ni usmál, když si uvědomil, jak je hezká a jak má dobré srdce. „Myslím, že najdeš bezpečný domov pro sebe i své přátele.“

„Myslíte, že tam budeme v bezpečí, lorde Rahle?“ zeptal se Tom. „Chci říct, když uvážíte povahu těch lidí, které jste poslal do toho nového světa?“

Richard přikývl. „Hnutí jako Řád, které všechno jen znehodnocuje a ničí životy svých přívrženců, potřebuje nepřítele, aby odvrátilo pozornost od nesmírného utrpení, které plodí. Velký démon jim slouží jako příčina jejich strádání. Nepřítel, jako my, je stmeluje v jejich utrpení. Bez mocného a zlého nepřítele, na kterého mohou všechno svést, se jejich hnutí nakonec rozpadne. Z jeho popela obvykle povstane tyranie, která se opět rozhoří plamenem, a tak se to v průběhu historie opakuje v nekonečných cyklech.

Osoby bez daru budou pro Řád příliš malým nepřítelem, než aby si vás všimli, nebo aby vás dokonce z něčeho obvinili. Jste příliš malá a bezvýznamná skupina, než abyste mohli sloužit jako výmluva.“

„Budeme v bezpečí,“ ujistila ho Jennsen, v odpověď na obavy, které přesto v Richardových očích četla. „Když nebudou mít nepřítele, jako měli tady, kterého by mohli obvinit, bojovat s ním a podrobit si ho, obrátí lidé Řádu nenávist proti sobě. Budou vykořisťovat sami sebe. Postaráme se o to, abychom nebudili moc pozornosti. Budeme spokojení.“

Richard přikývl. „Jestli se jim připletete do cesty, když vás objeví, zničí vás, ale doufám, že si najdete nějaké místo – třeba v té části, kde na tomto světě leží

Bandakar – a budete tam spokojeně žít. Přál bych si, aby to bylo jinak, ale vím, že to takhle musí být.

Do toho vzdáleného nového světa jsem poslal i kouzlo Ohnivé kaskády," řekl jí. „Zapůsobí na všechny lidi, vymaže vzpomínky na tento svět, který opouštíte. Musím kouzlo nechat narušené chimérami, abych zajistil, že zničí veškerou magii, která se do onoho vzdáleného světa dostala.

Spolu s magií budou zničeny i vzpomínky na tohle místo.

Nevím, čím se zaplní prázdné místo po těchto vzpomínkách, čím lidé nakonec nahradí svou skutečnou minulost a skutečné vzpomínky. Nové vzpomínky budou samozřejmě trvalejší než bývalá realita a spojí se v mysli každého prostřednictvím kouzla Ohnivé kaskády: stane se z nich přesvědčení a neotřesitelná jistota. Z nich budou vycházet i další generace. Nakonec se všechny vzpomínky na nás vytratí.

Ale nemohu se spolehnout na kouzlo Ohnivé kaskády a jeho narušení chimérami, že zničí všechnu magii tak, jak myslím. Nemohu se spoléhat na to, že ti, kteří mají jisté spojení s magií, které ještě nějaký čas potrvá, nevymyslí způsob, jak ho uchovat."

Richard položil Jennsen ruku na rameno. „Ty a tvoji lidé budete do budoucnosti zárukou, že ve vašem světě bude magie navždy vymazána z dalších generací. Jednou, až vaši potomci nakonec ovlivní každého, kdo se narodí, nebude už v tom vzdáleném světě existovat magie, ani kdyby se ji někteří snažili zachovat – ukrývat ji někde a využít ji pro své despotické plány.

Čas a všechny pilíře světa, co se zrodí, dál rozšíří váš charakteristický rys, takže v budoucnosti se už nikdo

nenarodí s darem, nikdo už nebude schopen vrátit magii. Ale tady zůstane.

Vím, že si na mě budeš pamatovat, Jennsen ale také vím, že po čase se tvé vzpomínky, spolu se vším z tohoto světa, vytratí a stanou se pouhou legendou.“

Richard se otočil k Tomovi, statnému světlovlasému D’Haranovi. „Ty nejsi bez daru.“

Tom přikývl. „Já vím, ale mám rád Jennsen a chci být s ní – víc než cokoliv jiného. Kdekoliv budeme spolu, bude to nádherné a prožijeme spolu báječný život. A taky mě docela láká představa, že budu pomáhat budovat nový svět, kde Jennsen a všichni ostatní lidé bez daru nebudou odlišní, ale obyčejní lidé.

Žádám vás, lorde Rahle, o propuštění z vašich služeb, abych mohl věnovat další život ochraně vaší sestry a našich lidí v novém světě.“

Richard se usmál a podal mu ruku. „Nemusím tě propouštět, Tome. Vždycky jsi mi sloužil ze své vlastní vůle. Navěky ti budu vděčný, že jsi udělal Jennsen šťastnou.“

Tom zasalutoval, pak se zasmál a krátce Richarda objal. Owen, Anson a Marilee si také potřásli s Richardem rukou a poděkovali mu za to, že je naučil milovat život.

„Mám tě ráda,“ zašeptala mu Jennsen do ucha, když ho pevně objala. „Děkuji ti, Richarde, žes mě naučil milovat život. I když na tebe zapomenu, zůstaneš navždy v mém srdci.“

Pak se všichni začali vytrácet v bílé nicotě brány.

* * *

Sám v bílé prázdnotě, sevřel Richard v ruce meč pravdy, aby ho vytrhl ze schránky Ordenu, aby vytáhl klíč z brány. Myslel jen na to, že přestože šlo všechno podle plánu, jediná věc, kterou si přál ze všeho nejvíc, se nezdařila.

Sterilní pole, které potřeboval, aby moc Ordenu mohla uspět, bylo narušeno. Kahlan se dozvěděla, že ji miloval.

„Jsi vzácný člověk, Richarde Rahle," ozval se nejkrásnější hlas na světě.

Richard se otočil a uviděl ji stát před sebou. Zelené oči jí zářily. Na tváři jí pohrával neopakovatelný úsměv, který měla jen pro něho.

Richard stál jako přikovaný, rukou stále svíral jílec meče tak silně, že cítil, jak se mu slovo PRAVDA zarývá do dlaně.

Kahlan přistoupila blíž a ovinula mu paži kolem krku. „Richarde, miluji tě."

„Já to nechápu. Nemělo to fungovat, když bylo sterilní pole narušeno předčasnou znalostí."

„Byla jsem chráněná," řekla s úsměvem.

Richard se zamračil. „Chráněná? Jak?"

„Protože jsem se do tebe znovu zamilovala. Nepotřebovala jsem sterilní pole. Myslím, že jsem se do tebe zamilovala, hned jak jsem tě poprvé spatřila v té kleci, když jsi projížděl ležením. Ze všeho, co jsi dělal, bylo patrné, jaký jsi člověk. Muž, do kterého jsem se zamilovala před mnoha lety a kterého jsem si vzala ve vesnici Bahenního lidu.

A když jsi mi dal tu sošku Duše, potvrdilo se všechno, co jsem znovu poznala.

Umění odhaluje umělcovo nitro. Umění odhaluje jeho ideály a hodnoty. Každý, kdo chová takovou úctu a

vášeň pro ušlechtilost lidské duše, je člověkem, který cítí stejnou vášeň k životu jako já.“

Richard se usmál, když cítil, jak mu po tváři stéká slza. „Šel jsem do podsvětí, abych získal zpět vzpomínky, vymazané subtraktivní magií Ohnivé kaskády. Tam jsem zjistil, že mohou být obnoveny, jen pokud je přijmeš ze své vlastní vůle. Vložil jsem je do té sošky.

Když jsi ji přijala, přijala jsi zároveň vzpomínky všech. Přerušila jsi kouzlo Ohnivé kaskády, které nás všechny o tolik připravilo. Tím, žes byla ochotna přijmout všechno dobré, ocenit krásu života a uchovat ji ve svém srdci, vrátila jsi vzpomínky všem.“

Dlouho mu upřeně hleděla do očí.

A pak Richard konečně políbil svou ženu, kterou miloval nade všechno na světě. Ženu, která milovala jeho.

Ženu, kvůli které šel do podsvětí a vrátil se zpět.

Jak ho k sobě pevně tiskla, vytáhl meč pravdy ze schránky Ordenu a navěky zavřel bránu.

* * *

Když Richard konečně otevřel oči, svět se vrátil. Zedd stál hned vedle, díval se na ně a usmíval se od ucha k uchu.

„Zedde…“ řekl Richard a rozhlédl se po ostatních.

„Nemusíš se omlouvat, chlapče.“

„Neomlouval jsem se.“

Zedd jim pokynul, aby pokračovali. „Vždyť máš právo políbit svou ženu po tak dlouhé době. Odjakživa jsem věděl, že vy dva k sobě patříte.

Jen jsem si přál, aby ti to netrvalo tak dlouho… ale nakonec jsi na to přišel.“

Richard se na dědečka zamračil. „Promiň, že jsem ti způsobil takové potíže. Možná kdybys mě od začátku lépe učil, netrvalo by mi to tak dlouho.“

Zedd pokrčil rameny. „Zřejmě jsem byl dobrý učitel, protože jsi všechno správně pochopil.“

„Richarde,“ vmísil se do jejich hovoru Nathan a přistoupil blíž. „Uvědomuješ si, co jsi právě udělal?“

Richard se rozhlédl kolem. „No, myslím, že jo…“

„Právě jsi naplnil proroctví!“

Richard pochybovačně naklonil hlavu k prorokovi. „Jaké proroctví?“

„Proroctví o Velké nicotě!“

Richard se ušklíbl. „Právě jsem nás všechny před Velkou nicotou, před kterou jsi nás varoval jako před hrozbou v proroctví, zachránil.“

Nathan vzrušeně zašermoval rukama. „Ne, ne, copak to nevidíš? Právě jsi vytvořil svět, kde neexistuje magie. Proto ho proroctví vidí jako nicotu – protože proroctví nedokáže nahlédnout do světa bez magie! Proroctví přesně předpovědělo, co uděláš. To, jak jsi rozštěpil náš svět na dva, odpovídalo větvení v proroctví. Velká nicota je předpovědí toho nového světa.“

Richard vzdychl. „Když to říkáš, Nathane…“

„Přece jen něčemu nerozumím,“ ozval se Zedd. „Jak jsi věděl, že meč pravdy je klíčem k otevření schránek Ordenu? Chci říct, že když jsi věděl, že *Kniha známých stínů* nemůže být skutečným klíčem, protože Orden je starší než zpovědnice, jak tě napadlo, že je to meč pravdy, který byl vyroben také až později? Jak může být klíčem k Ordenu?“

„Meč ochránil mou mysl před kouzlem Ohnivé kaskády, protože schránky Ordenu jsou protikouzlem Ohnivé kaskády – a meč pravdy, nebo spíš magie do něj vložená, je klíčem ke schránkám, takže je součástí Ordenu. To jsem si náhle všechno spojil dohromady a usoudil, že meč je tím klíčem, protože když Sestry zažehly kouzlo, držel jsem meč v ruce a on ochránil mé vzpomínky na Kahlan. Meč navíc dokázal přerušit další působení kouzla u toho, kdo se dotkl jeho jílce."

Zedd si dal ruce v bok. „Ale meč byl vytvořen později než Orden…"

„A to byl právě ten trik…"

„Trik!?"

„Jak se dá lépe ochránit něco s tak nesmírnou mocí, než použitím triku? Určitě je to lepší než pomocí přehnaně složité, vykonstruované magie, což podle všech byla *Kniha známých stínů.*

Koneckonců, když je trik správně proveden, je to vlastně kouzlo." Richard se usmál. „To jsi mě učil, pamatuješ? A to čarodějové tehdy udělali. Celá ta záležitost kolem *Knihy známých stínů* byla pouhým trikem, který měl zamaskovat skutečný klíč – meč pravdy. Do meče byla vložena magie potřebná k odemčení Ordenu. Kniha byl podfuk, trik, co měl každého svést ze stopy.

Skutečný klíč – meč – má prvky magie, které dotvářejí vytvořené kouzlo Ordenu. Meč obsahuje tyto nezbytné prvky – magii, kterou do něj vložily stovky čarodějů. Meč mohl klidně být vytvořen později, ale magie do něj vložená byla magií vytvořenou stejnými čaroději, kteří vytvořili Orden. Celou dobu to všichni měli přímo pod nosem.

To byl taky důvod, proč měl meč pravdy vždycky pod dohledem jen čaroděj prvního řádu. Má nedozírnou hodnotu.

Ty, Zedde, jsi byl tím správným správcem meče. Našel jsi pro něj správnou osobu, která se mohla stát skutečným hledačem pravdy.

Důvod, proč bylo tak důležité najít správnou osobu, spočívá v tom, že jedině tomu, kdo cítí lásku k životu a porozumění vůči ostatním, může zbělat čepel. Jen v ruce takové osoby, dotkne-li se jím správné schránky, čepel zbělá.

Jenom skutečný hledač pravdy může použít meč pravdy – a tím i moc Ordenu. To úzce souvisí s varováním na první stránce *Knihy života*, kde stojí: ‚Ti, kteří sem přišli s nenávistí, by měli raději hned odejít, protože se stejně prozradí.‘ Meč pravdy vyžaduje porozumění, aby fungoval. Nenávist nezmění čepel v bílou, to dokáže jen porozumění. To je rozhodující bezpečnostní opatření Ordenu. Ale zároveň meč takhle reaguje proto, aby mohl být klíčem ke schránkám Ordenu.

Není možné přimět Orden k činnosti pomocí nenávisti. Nenávist není součástí řešení. Právě před tím varuje *Kniha života.* Jakmile pochopíš podstatu, je to všechno strašně jednoduché.“

„No, to vidím, jak je to strašně jednoduché,“ mumlal si Zedd pro sebe a houštinou bílých vlasů prostrčil prst, aby se podrbal na hlavě.

Nathan luskl prsty a otočil se k Zeddovi. „Teď už taky rozumím tomu druhému proroctví…“

Zedd vzhlédl. „Kterému?“

Nathan se k němu naklonil blíž. „Vzpomínáš? ‚Jednou, někdo nezrozený z tohoto světa, ho bude muset zachránit.‘ Teď to dává smysl.“

Zedd se zamračil. „Mně teda ne…“

Nathan mávl rukou. „No, detaily musíme dořešit později.“

Zedd upřel na Richarda přísný pohled. „Stále zůstává spousta otázek a je potřeba všechno pochopit. Jako čaroděj prvního řádu potřebuji všechno vědět, abych mohl říct, jestli jsi správně pochopil všechny detaily. Co když jsi něco špatně odhadl? Musíme vědět, jestli –“

„Nebyl čas,“ přerušil ho Richard. „Občas máš jenom okamžik, abys něco udělal, a za takových okolností nemůžeš zvažovat všechny možnosti. V tu chvíli je vlastně ani všechny neznáš, a tak s nimi nemůžeš počítat, ani se mezi nimi rozhodovat.

Občas je mnohem důležitější využít šanci a udělat, co můžeš, i když víš, že to pravděpodobně nevyřeší všechny problémy, ale pořád je to lepší než nedělat nic.

Později se můžeš zabývat těmi *co kdyby* a *měl jsem.*

Musel jsem jednat. A udělal jsem to nejlepší, co jsem uměl, dřív, než bylo pozdě.“

Zedd se usmál. Pak stiskl Richardovi rameno a šťouchl do něj. „Udělal jsi to dobře, chlapče. Moc dobře.“

„Ano, určitě,“ prohlásila Nicci.

Všichni se otočili a viděli, jak přichází po cestě s širokým úsměvem na tváři.

„Právě jsem to ověřila. Armáda Císařského řádu zmizela z Azrithské planiny. Zůstalo tam pár mužů, jako Bruce, kteří chtějí žít svobodně a smysluplně.“

Všichni v místnosti propukli v bouřlivý jásot při zprávě, že ohromná armáda Císařského řádu je pryč.

Jakmile k nim Nicci došla, Kahlan ji objala. Pak se s významným pohledem trochu odtáhla.

„Jen ten, kdo ho opravdu miluje, by udělal všechno jako ty, abys mě zachránila. Jsi víc než naše přítelkyně."

„Richard mě naučil, že milovat někoho znamená, že tě někdy nejvíc naplní, když povýšíš jeho nejhlubší city nad své vlastní. Nepopírám, že ho miluji, Kahlan, ale když vidím vás dva spolu, nemůžu být šťastnější. Naplňuje mě to velkou radostí."

Nicci obrátila pozornost k Richardovi. Tvářila se vážně, téměř znepokojeně. „Ráda bych věděla, jak jsi mohl vytvořit vzdálený svět na opačném konci nicoty a všechny tam poslat."

„No," začal, „v knihách, které pojednávají o teorii Ordenu, jsem se dočetl, že brána, která byla vytvořena, dokáže přizpůsobit magii tak, aby čelila Ohnivé kaskádě. Tak jsem dostal nápad…"

Z kapsy vytáhl složený čtverec bílé látky. „Vidíš? Ukápla mi sem kapka inkoustu."

Zedd se podíval zblízka. „No a co?"

Richard látku rozložil. „Podívej," řekl a ukázal na dvě stejné skvrny v protilehlých cípech látky. „Když je látka složená, skvrny se dotýkají. Když ji rozložíš, dostanou se na opačné konce.

Moc Ordenu dokáže k sobě přiblížit opačné konce existence – Orden *je* v podstatě takto složená existence, proto je schopen čelit Ohnivé kaskádě a obnovit vzpomínky. Takže jsem vlastně využil moci Ordenu, abych vytvořil obraz našeho světa. Orden poslal ty lidi branou do tohoto druhého světa, který byl v té chvíli tady, na tom samém místě, a pak, když jsem vytáhl meč ze schránky a zavřel bránu, se ten druhý svět dostal na opačnou stranu existence – stejně jako skvrny, které se

předtím dotýkaly, jsou nyní na opačných koncích látky.“

„Chceš říct,“ ozval se Zedd a zamyšleně si mnul bradu, „že Orden vytvořil bránu, která na chvíli spojila oba světy, aby umožnila lidem, kteří toužili po světě bez magie, projít, a potom oba světy navěky oddělil?“

„Jsi bystrý žák…“ řekl Richard škádlivě.

Zedd poplácal Richarda po rameni.

Richard došel k Verně a položil jí ruku na rameno. „Na tu myšlenku mě přivedl Warren. Právě on mi jako první vysvětlil, že schránky Ordenu jsou bránou, průchodem do podsvětí. Bez Warrena bych to nemohl udělat. Všem nám velmi pomohl.“

Verna ho se slzami v očích láskyplně objala.

Richard zvedl amulet, který nosil na krku a který kdysi patřil čaroději Baraccusovi.

„Tento amulet zobrazuje tanec se smrtí. Znamená to mnohem víc než boj s mečem, nebo jak zůstat živ. Tento emblém ukazuje i to, co jsem potřeboval, abych mohl jít do podsvětí – do světa mrtvých. Je částí toho, co Baraccus chtěl, abych pochopil.

Ale tento amulet také symbolizuje konečnou fázi tance se smrtí – smrtící výpad, který jsem musel použít na schránky Ordenu.“

Kahlan mu ovinula ruku kolem pasu. „Čaroděj Baraccus by na tebe byl hrdý, Richarde…“

„Všichni jsme na tebe hrdí,“ přidal se Zedd.

„Určitě,“ prohlásila Nicci a v modrých očích jí jiskřil úsměv.

Zedd se usmíval tak šťastně, jak ho Richard už dlouho neviděl. Byl to zase starý Zedd, jeho dědeček, učitel a přítel. Zedd promluvil s tichou pýchou v hlase.

„Všechno, čeho chtěli staří čarodějové dosáhnout vytvořením velké hranice na jihu, všechno, co jsem se s hranicí snažil udělat já jako čaroděj prvního řádu, se nakonec povedlo tobě, Richarde.

Zbavil jsi nás ohrožení a zajistil jsi, aby nám už nikdy nemohli ublížit, ale zároveň jsi zachoval život pro budoucnost. Děti těch lidí budou mít šanci poučit se z chyb svých rodičů, a až vyrostou, povznesou se možná nad nenávist k ostatním a zbaví se starého způsobu života. Dal jsi jim svět, ve kterém stráví život v nenávisti a ve kterém bude po tisíc let panovat temnota, ale zároveň jsi dal budoucím generacím možnost znovuzrození lidí, kteří si doufejme budou vážit života a ušlechtilosti lidské duše.

Dal jsi dar života oběma světům a udělal jsi to prostřednictvím síly bez nenávisti.“

Kapitola třicátá osmá

Mírný vánek rozčechral Jennsen rusé vlasy, když si zamyšleně prohlížela ozdobné písmeno R, vyryté na stříbrné rukojeti svého nože.

„Myslíš na bratra?“ zeptal se Tom, když k ní došel a vytrhl ji ze vzpomínek.

Usmála se na svého manžela a objala ho jednou rukou kolem pasu. „Ano, ale jen v dobrém.“

„Taky se mi po lordu Rahlovi stýská…“

Vytáhl nůž a díval se na něj. Byl stejný, jako měla Jennsen. I na něm se skvělo písmeno R, označující rod Rahlů. Tom strávil velkou část života jako člen jednotky, která chránila lorda Rahla. Z toho titulu měl právo nůž nosit.

Jennsen se opřela ramenem o zárubeň. „Když jsi mohl konečně sloužit lordu Rahlovi, který by za to stál, tak ses všeho vzdal a odešel se mnou…“

„Víš,“ řekl a s úsměvem zasunul nůž zpátky do pochvy, „víc se mi líbí nový život s novou ženuškou.“

Přitulila se k němu. „Opravdu?“ zeptala se škádlivě.

„Taky se mi líbí nové jméno,“ dodal. „Už jsem si na ně konečně zvykl.“

Když se vzali, Tom přijal její jméno – Rahl, aby mohl její rod pokračovat i v tomto novém světě. Připadalo jim správné, aby muž, který jim dal nový život, s ním byl i nějak spojen.

Ve všem ostatním mizel z paměti.

Jennsen překvapilo, kolik lidí si už vůbec nepamatovalo, odkud přišli – svůj starý svět. Přesně jak Richard říkal: kouzlo Ohnivé kaskády jim bere staré vzpomínky a prázdná místa zaplňují nové vzpomínky i přesvědčení o tom, kdo jsou. Protože kouzlo Ohnivé kaskády i narušení způsobené chimérami byly subtraktivní povahy, působilo i na lidi bez daru – a proto i oni postupně ztráceli přehled o vlastní minulosti.

Pro většinu z nich se magie stala pouhou pověrou. Čarodějové a čarodějky se objevovali jen v příbězích, které se vyprávěly kolem ohňů a kterými se strašily děti. Draci žili jen v legendách, v tomto světě žádní nebyli.

Každý, kdo ovládal magii, ztrácel své schopnosti. Den za dnem jeho dar slábl. Nakonec se z těchto lidí stanou jen starci žijící osaměle a většina lidí je bude považovat za blázny.

Stopy daru, které si někteří přinesli do tohoto nového světa a které přežijí působení narušení magie chimérami, nakonec úplně vyhladí potomci pilířů světa. Za několik generací už po nějakých stopách daru nebude ani památky. Přesně jak si to Řád přál.

Teď se všichni zabývali mnohem důležitějšími věcmi. Jejich život se točil kolem tvrdého boje o přežití, když už mezi sebou neměli nikoho, kdo by vytvořil něco hodnotného. Lidé zapomněli pracovat a tvořit.

Dokonce i dříve běžné věci – jako stavební metody – byly zapomenuty. Tihle lidé nikdy nedokázali nic vytvořit. Spoléhali se v tom na jiné, kteří budovali a tvořili. Další generace se to budou muset naučit všechno znovu.

Lidé, kteří ve starém světě tvořili, vynalézali a usnadňovali život ostatním a kteří díky tomu budili v těchto lidech takovou nenávist, už v tomto světě nebyli, aby jim pomohli život zlepšit. Ti, co zůstali, ve většině případů vedli nuzný život a protloukali se, jak nejlépe uměli.

Pro většinu lidí v tomto temném věku byly choroby a smrt věrnými společníky. A stejně jako ve světě, ze kterého byli vyhnáni, se i zde uchýlili k předsudkům a rezignovaně se smířili s mizerným životem a vírou, která ho provázela.

Zdálo se, že kamkoliv Tom s Jennsen zavítali, aby směnili své zboží, pozorovali narůstající vliv víry, jež byla nadějí na vykoupení z bídy. Boží poslové cestovali krajem a šířili víru, vyžadující oddanost Bohu.

Jennsen a její lidé se drželi pospolu, užívali plodů vlastní práce a radovali se, že se zbavili tyranie a násilí. Někteří z nich však začínali podléhat vlivu víry. Připadalo jim snadnější nechat se vést, než neustále pochybovat, pohodlnější přijmout víru, než myslet samostatně.

Jennsen věděla, že jejich nový svět čeká temný věk, ale zároveň věděla, že v tom temném světě si ona a její lidé dokáží vydobýt svůj malý kousek štěstí, radosti a smíchu. Zbytek světa bude příliš zaneprázdněn utrpením, aby se zabýval odlehlým územím, na němž žije pár mírumilovných lidí. Ale někteří z lidí

nedotčených darem, až jejich vzpomínky na starý svět zmizí, odejdou do měst a na vzdálená místa.

Nevědomky se stanou šiřiteli svého charakterického rysu, který se tak bude dostávat dál, do všech koutů světa.

„Jak to vypadá na zahrádce?“ zeptala se Toma, který si oklepával bláto z bot.

Rozesmál se a podrbal se na hlavě. „Všechno začíná vyrážet ze země, Jenn. Věříš tomu? Zahradničím – já, Tom Rahl. A co víc, moc se mi to líbí.

A myslím, že prasnice už bude brzy mít mladé. Betty je z toho úplně vedle. Podle toho, jak vrtí ocasem, mám pocit, že si myslí, že ta selátka budou její.“

Betty, Jennsenina hnědá koza, svůj nový domov milovala. Celou dobu měla Toma i Jennsen nablízku a vládla celému hospodářství. Hřebce s kobylou milovala, mulu strpěla a kuřata byla pod její úroveň. Brzy bude mít své mladé.

Tom se opřel o zeď, založil si ruce a zahleděl se na krásnou jarní krajinu. „Myslím, že se nám povede dobře, Jenn.“

Natáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „To je dobře, protože budeme mít děťátko.“

Na chvíli ho to ohromilo a potom s radostným výkřikem vyskočil do vzduchu.

„Opravdu!? Jennsen, to je úžasné! Přineseme novému světu nového malého Rahla? Vážně?“

Jennsen se rozesmála nad jeho nadšením a přikývla.

Přála si, aby Richard s Kahlan věděli, že mohou přijít na návštěvu, podívat se na miminko.

Ale Richard s Kahlan jsou v jiném světě.

Zamilovala si širé, sluncem ozářené lány, louky a lesy, nádherné hory v dálce a malý domek, který si

postavili. Byl to domov. Domov naplněný láskou a životem. Přála si, aby její matka viděla, jaké si ve světě našla místo. Přála si, aby Richard s Kahlan viděli její nový domov, který s Tomem vybudovali z ničeho. Věděla, že Richard by na ni byl pyšný.

Jennsen věděla, že Richard je skutečný, ale pro její přátele v novém světě už Richard a všechno, co ztělesňoval, všechno, co představoval, všechno, co kdysi znali… přecházelo do říše legend a mýtů.

Kapitola třicátá devátá

Kahlan se zastavovala téměř na každý krok, aby se pozdravila s lidmi. Postavila se na špičky, aby přehlédla dav, jestli zahlédne lidi, na které se těšila a se kterými by se moc ráda znovu setkala. Zdálo se, že se v širokých chodbách Paláce lidu shromáždil celý svět. Nevzpomínala si, že by někdy viděla tolik lidí vyjít kvůli nějaké události do ulic.

Jenže tohle byla zvláštní událost, něco, co ještě nikdo neviděl. A nikdo si to nechtěl nechat ujít.

Svět se změnil. Když z něj zmizelo tak ohromné množství lidí naplněných nenávistí do svého vlastního světa, nastalo obrození v duchovní oblasti. Na těžkou práci bylo méně lidí a naléhavá potřeba produkce potravin a ostatního zboží urychlila zavádění různých vylepšení a vynálezů, které šetřily práci i čas. Každý den slyšela o novinkách a pokroku, kterého se podařilo dosáhnout. Možnosti jednotlivců tvořit a prosperovat byly neomezené. Zdálo se, že svět rozkvetl.

Kahlan se zastavila, když ji někdo vzal za ruku. Otočila se a spatřila Jillian s dědečkem. Kahlan dívku objala a vylíčila jejímu dědečkovi, jaká odvážná dívka jeho vnučka je a jak jim pomohla všechny zachránit. Dědeček zářil pýchou.

Kahlan byla v obležení lidí, kteří jí všichni chtěli podat ruku, říct jí, jak jí to sluší, a zeptat se, jestli jsou s Richardem v pořádku. Dav ji unášel. S potěšením hleděla na tu oslavu, radost a dobrou vůli se takhle sejít.

Několik lidí, kteří patřili k personálu katakomb, ji zastavilo, aby vyjádřilo svou radost z pozvání. Objala ženu v bílých šatech, aby ji umlčela. Od té doby, co Richard uvolnil moc Ordenu a nechal jim zase narůst jazyky, Kahlan připadalo, že nikdy nepřestali mluvit.

Kahlan zahlédla Nathana procházet chodbou. Dlouhé bílé vlasy mu sahaly až po široká ramena, přes která měl přehozen fialový plášť. Na boku se mu houpal elegantní meč – tvrdil, že mu dodává rytířského vzhledu. A protože z každé strany do něj byla zavěšena přitažlivá žena, Kahlan usoudila, že na tom něco bude. Kahlan doufala, že Richard se svým mečem bude také tak pohledný, až mu bude tisíc let.

Zamávala na Nathana přes rozvlněné moře lidí. Gestem jí naznačil, že se sejde s ní i Richardem. Zamířila k němu. Když spatřila Vernu, chytila matku představenou za paži. „Verno, ty jsi přišla!“

Verna se usmívala jako sluníčko. „Nemůžu si něco takového nechat ujít.“

„Jak se žije v Pevnosti čarodějů? Jsou tam Sestry šťastné?“

Verna se usmála ještě víc. „Kahlan, to se ani nedá vypovědět. Objevily jsme několik mladíků s darem. Přišli za námi a my je učíme. Je to úplně jiné než dřív,

mnohem lepší. Všechno je nové a vzrušující, když nám pomáhá čaroděj prvního řádu. Když vidím přicházet ty mladé chlapce, aby se naučili používat svůj dar, je to úžasné.“

„A co život se Zeddem v Pevnosti?“

„Zedd nikdy nevypadal šťastnější. Řekla bys, že když je teď v pevnosti tolik lidí, že bude nabručený a protivný, ale Kahlan, on úplně ožil! Je jako dítě, když má u sebe zase Slídiče a Emmu se všemi jejich dětmi a jejich chlapci se učí zacházet se svým darem. Je to tam zase plné života.“

Kahlan byla šťastná, když to slyšela. „To je skvělé, Verno!“

„A kdy se přijedete podívat? Každý chce vás dva vidět. Zedd zařídil, aby lidé opravili Palác zpovědnic. Už zase vypadá majestátně. Čeká jen na to, až se vrátíš a navštívíš svůj domov – kdykoli si budeš přát. A všichni, co se vrátili, se těší, že tam s Richardem strávíte nějaký čas.“

Kahlan měla takovou radost, když slyšela, kolik lidí myslí upřímně své přání být v její blízkosti. Byla vychována jako zpovědnice, které se všichni báli. Nyní, díky Richardovi a všemu, co se stalo, ji měli rádi i pro ni samotnou, i jako matku zpovědnici.

„Brzy, Verno, už brzy. Richard mluvil o tom, že chce pryč. Palác by ho připravil o rozum. Je obklopen mramorem, a přitom strávil větší část života v lese.“

Verna Kahlan ještě políbila na tvář, než se rozloučily. Ušla jen několik kroků, když ji zahlédl kapitán Zimmer a zasalutoval.

„Máte pro mě nějaké uši, kapitáne?“

Spiklenecky se usmál. „Bohužel, matko zpovědnice. Neměl jsem v poslední době žádný důvod je sbírat – díky vám a lordu Rahlovi.“

Stiskla mu rameno a pokračovala dál.

Konečně v davu zahlédla Richarda. Otočil se k ní, téměř jako by vycítil její blízkost. Nepochybovala, že by to dokázal.

Při pohledu na něj ji jako vždy zaplavil pocit štěstí. Vypadal nádherně v černém oblečení válečného čaroděje, které se přesně hodilo pro tuto příležitost.

Když k němu došla a on ji objal, přitáhl si ji k sobě a políbil ji, celý svět včetně tisíců lidí, kteří je určitě pozorovali, náhle zmizel.

„Miluji tě,“ zašeptal jí do ucha. „Jsi tady ze všech nejkrásnější.“

„No, nevím, lorde Rahle,“ usmála se s laškovným úsměvem, „třeba se objeví ještě nějaká jiná. Lepší je nesoudit tak rychle.“

Richard zahlédl Viktora Cascellu s jeho typickým vlčím úsměvem, jak mu zasalutoval na pozdrav. Richard se na kováře usmál a odpověděl mu.

Kahlan uviděla Zedda. Radostně ho objala. „Zedde!“

„Vždyť ze mě vymáčkneš duši.“

Trochu se odtáhla, ale držela ho za ruce. „Jsem tak ráda, že jsi přijel!“

Jeho úsměv byl nakažlivý. „Tohle bych si nenechal ujít ani za nic, moje drahá.“

„Bavíš se dobře? Už jsi něco jedl?“

„No, užil bych si to víc, kdyby mě Richard nechal ochutnat nějaké ty skvěle vypadající dobroty.“

Richard se zašklebil. „Zedde, kuchaři prchají, když tě vidí.“

„Hele, když neradi vaří, neměli se dávat na kuchaře.“

Kahlan ucítila, jak ji někdo popadl za ruku. „Rachel!“ sklonila se a objala dívku. „Jak se máš?“

„Úžasně. Zedd mě učí kreslit. Pokud zrovna nejí.“

Kahlan se rozesmála. „A jak se ti líbí život v Pevnosti?“

Rachel zářila. „Je tam pořád skvělá zábava. Mám tam bratry, sestry i přátele. A samozřejmě Slídiče a Emmu. Myslím, že se Slídičovi opravdu líbí být v Pevnosti správcem.“

„To si myslím,“ řekl Richard.

„A jednou,“ dodala Rachel, „se možná odstěhujeme do Tamarangu a budeme žít na hradě. Ale Zedd říká, že bude trvat ještě dlouho, než na to budu připravená.“

Rachel se narodila s královskou krví; zdědila schopnost kreslit kouzla v posvátných jeskyních. Vlastně teď byla královnou Tamarangu. Jednou z ní bude velká královna a nakreslí nádherné obrazy.

„Zedde,“ zeptala se Kahlan, „viděl jsi Adie?“

„Ano.“ Zedd se pro sebe usmál. „Zlatník Friedrich ji učinil šťastnou. Jestli si někdy nějaká žena zasloužila být šťastná, tak je to určitě Adie. Měla štěstí, že se vrátila zpátky do Pevnosti, když byl palác v obležení a narazila na Friedricha. Ti dva si okamžitě padli do oka. Teď, když je Aydindril zase plný života, má Fridrich víc práce, než zvládne. Sotva ho donutím, aby pro nás občas v Pevnosti něco udělal.“

„A co ty?“ zeptala se Kahlan.

Povytáhl obočí. „Budu nesmírně rád, až s Richardem přijedete a nějakou dobu zůstanete.“ Pohrozil prstem Richardovi. „Musím říct, Richarde, že mám občas pocit, že jsi zůstal v podsvětí a žiješ v Chrámu větrů.“

Richard pohlédl na svého dědečka. „Chrám větrů není v podsvětí.“

„Ale jasně, že je. Odeslali ho tam během –“

„Vrátil jsem ho zpět.“

Zedd ztuhl. „Cože?“

Richard nepatrně přikývl. „Když jsem byl v podsvětí, než jsem vyvolal moc Ordenu, udělal jsem pár věcí. Zatímco byla brána Ordenu otevřená, mohl jsem vrátit chrám zpátky, kam patří – do tohoto světa. Navrhla ho, vytvořila a vybudovala lidská mysl. Věci v něm ukryté jsou také dílem lidské mysli. Proto patří lidem. Vrátil jsem ho zpět, aby sloužil nám, kteří si takové nadané mysli vážíme.“

Zedd překvapeně zamrkal. „Ale je nebezpečný…“

„Já vím. Zajistil jsem, aby se dovnitř nikdo jiný než já nedostal. Myslím, že až si někdy uděláš čas, mohli bychom tam my dva spolu zajít. Je to skutečně pozoruhodné místo. V Nebeské síni je kamenný strop jako okno, za kterým je vidět obloha. Je to nádhera. Rád bych ti ukázal místo, kde nebyl nikdo celé tři tisíce let.“

Zeddovi poklesla čelist. Pak zvedl prst. „Richarde, udělal jsi ještě něco, když byla brána Ordenu otevřená?“

Richard pokrčil rameny. „Pár věcí…“

„Například?“

„No, provedl jsem třeba malou úpravu, aby červené ovoce ve Středozemí už nebylo jedovaté, jak jsem ti kdysi slíbil.“

„Co ještě?“

„No, já – víš, už je čas začít. Musím jít. Promluvíme si později.“

Zedd se zamračil. „Na to se spolehni.“

Vzal Kahlan za ruku a vyšli pár schodů na vyvýšené prostranství nad náměstím, kde se konala shromáždění. Egan s Ulicem tam už stáli a čekali na lorda Rahla. Richard zaujal své místo s Kahlan po boku.

Dav se pomalu utišil.

Když ji Kahlan konečně spatřila přicházet, usmívala se od ucha k uchu, až ji bolely tváře. Dav uvolnil zdánlivě nekonečný rudý koberec, po kterém pár zamířil k vyvýšenému místu. Doprovázel je dlouhý zástup.

Cara, která jen zářila, vystoupala po schodech, zavěšena do Benjamina. Ve sváteční uniformě vypadal velkolepě. Benjamin byl teď generál Meiffert, velitel Prvního kruhu v Paláci lidu.

Cara, jako všechny Mord-Sithy za ní, na sobě měla bílou koženou kombinézu. S Benjaminem tvořili skvělý pár. Svým způsobem Kahlan připomínali ji samotnou v bílých šatech zpovědnice a Richarda v jeho černém hávu válečného čaroděje.

Nicci, krásná jako vždycky, se usmívala, jak stála mezi ostatními Mord-Sithami jako oficiální svědek Cary.

„Jste připraveni?“ zeptal se Richard.

Cara i Benjamin jen přikývli. Kahlan si pomyslela, že jsou asi natolik bez sebe radostí, že nemohou mluvit.

Richard se trochu předklonil, když na generála upřel svůj dravčí pohled. „Bene, neopovaž se jí někdy ublížit, slyšíš?“

„Lorde Rahle, myslím, že bych jí nemohl ublížit, ani kdybych chtěl.“

„Víš, jak to myslím…“

Benjamin se usmál. „Vím, jak to myslíte, lorde Rahle.“

„Dobře,“ řekl Richard s úsměvem a zase se napřímil.

„Ale já mu pořád můžu ublížit, když budu chtít, že ano?“ zeptala se Cara.

Richard povytáhl obočí. „Ne.“

Cara se zakřenila.

Richard přelétl pohledem tiché shromáždění. „Dámy a pánové, sešli jsme se tu dnes, abychom byli svědky něčeho úžasného – začátku společného života Cary a Benjamina Meifferta.

Oba prokázali, že jsou lidmi, jakými bychom chtěli být my všichni. Silní, moudří, věrní svým blízkým a ochotní překonat všechny překážky, aby ochránili největší hodnotu, kterou máme: život. Dohodli se, že chtějí další život strávit společně.“

Richardovi se trochu zadrhl hlas. „Nikdo z vás nemůže pociťovat větší hrdost než já.

Caro, Benjamine, slova, která zde přede všemi řeknete, nejsou tím poutem, které vás spojí. To máte ve svých srdcích. Jsou to prostá slova, ale prosté věci mají velkou sílu.“

Kahlan poznala slova z jejich vlastní svatby. Pomyslela si, že jim nemohl prokázat větší úctu, než použít tato slova pro Caru a Benjamina.

Richard si odkašlal a na chvíli se odmlčel, aby se soustředil.

„Caro, bereš si Benjamina za manžela a budeš ho navěky milovat a ctít?“

„Ano,“ prohlásila Cara jasně a hlasitě, aby to všichni slyšeli.

„Benjamine,“ řekla Kahlan, „bereš si Caru za manželku a budeš ji navěky milovat a ctít?“

„Ano,“ odpověděl stejně jasným a zvučným hlasem.

„Pak přede všemi prohlašuji vaše manželství za uzavřené.“

Cara s Benjaminem se za nadšeného jásotu davu a s plačícími Mord-Sithami v pozadí objali a políbili.

Když ovace utichly a polibek skončil, vyzval je Richard kývnutím ruky, aby přišli a postavili se vedle

něj a Kahlan. Berdine stále ještě slzela štěstím Nydě na rameni. Kahlan si všimla, že Rikka má vlasy svázané růžovou stužkou, kterou dostala od Nicci.

Richard tam stál hrdě vzpřímený a rozhlížel se po všech tvářích, které k němu vzhlížely. Kdyby Kahlan neviděla ty tisíce lidí, kteří se shromáždili, myslela by si, že je celé prostranství prázdné, jaké bylo ticho.

Pak Richard promluvil hlasem, který všichni slyšeli.

„Naše krátká existence v nekonečném vesmíru je velký dar života. K životu je nám vyměřen jen zlomek času. Je to náš jediný život. Vesmír bude pokračovat dál, lhostejný k naší krátké existenci, ale zatímco tu jsme, dotýkáme se nejen části té nezměrnosti vesmíru, ale také životů kolem nás. Život je dar, který každý z nás dostal. Je jen náš a nikoho jiného. Jeho cena je nevyčíslitelná. Je to největší hodnota, jakou máme. Chovejme se tedy k životu s úctou, jakou si zaslouží."

Cara ho objala kolem krku. „Díky, Richarde, za všechno."

„Je to pro mě velká čest, Caro," řekl a pevně ji stiskl.

„A mimochodem," pošeptala mu Cara do ucha, „nedávno se u mě zastavila Šota. Chtěla, abych ti něco vyřídila."

„Opravdu? Co?"

„Řekla, že ukážeš-li se někdy v Agadenské pustině, zabije tě."

Richard se překvapeně odtáhl. „Opravdu? To fakt řekla?"

Cara s úsměvem přikývla. „Ale usmívala se při tom."

Vtom zazvonil zvon, svolávající lidi k pravidelné modlitbě lordu Rahlovi.

Než se kdokoliv mohl pohnout, Richard znovu promluvil.

„Už žádné projevy oddanosti. Nikdo z vás už nemusí klečet přede mnou, ani před nikým jiným.

Vaše životy patří jen vám. Vstaňte a žijte.“